

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK FIVE

Hidden **FEARS**

LITTLE HOPE SERIES

ARIANA CANE

Hiddc" Fcaas

Hiddc" Fcaas

Liīlc Hopc ½c "ics, Ðoo¾ ś

Aaia "a Ca "c

Hidden FEARS

Küçük Umut Serisi, Kitap 5

LITTLE F# PE

HIDE OF
SOME NOPE FICK-OK

ARIANA CANE

Telif Hakkı © 2023 by Ariana Cane

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yazara @arianacane.com adresindeki iletişim formundan yazabilirsiniz.

ASIN: B0CB987JGF

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Editör: Anna Noel.

Düzeltilmen: Heather Hudec, Tracey Jenkins.

www.arianacane.com

He wanted peace but

he didn't need it.

All i/l ooè wa shei' /o

show him.

X o t h. e g o o ŭ g i. r l. s j u s t í r ' i ' n g
č p / i n d z ı ù o ĩ z n a ' i x c ' i f A
" " \$ 3 e r c i n y ,
X h. i s o - n e i s f o r y o u .

Co "t'c "t's

Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Sonsöz

Bonus Hikaye

Teşekkür Ariana Cane
tarafından da

Aut'koa's Not'c

Merhaba, benim harika okurum! Küçük Umut serisinde farklı bir hikayeye ayak parmaklarınızı (ya da daldırmak istediğiniz başka bir şeyi - burada kaşlarınızı oynatıyorsunuz) daldırmak üzeresiniz. Bu hikaye öncekilerden daha hafif ve popo şapırdatma, dar deliklere girme (*khe-khe*) ve küfür dışında neredeyse hiç Tetikleyici Uyarı içermiyor. Çok ateşli bir polis başlı başına bir TW. Evet, işte burada. (Birkaç olası tetikleyiciden bahsedilebileceğinden lütfen sonuna kadar okuyun).

Şerif Benson kendi liginde. Little Hope erkeklerinin en iyi özelliklerini taşısa da, diğerlerinin hiçbirine benzemiyor. Tam bir baba mı diyorsunuz? Muhtemelen. Buna siz karar vereceksiniz.

Pis konuşan şerif mi? O da burada.

Bir sonraki kitabın ne olacağından emin değilim ama Küçük Umut'a küçük bir ara vereceğim. Jake'in kefarete hikâyesine ihtiyacı var. Küçük Umut'un bir parçası mı olacak yoksa üzerinde çalıştığım diğer seriyle bir geçiş mi olacak emin değilim.

Ayrıca başka bir adam daha var (onu *henüz* tanımıyorsunuz, *khe-khe*, *ama* tanımak üzeresiniz).

Ayrıca, ortağı olmayan bir Benson kardeş daha var, biliyorsunuz. Yakında büyüyecek ve Little Hope kasabasını ve meraklı piçlerini (Sarah'nın dediği gibi) tekrar ziyaret edeceğiz.

Yani evet, Küçük Umut bitmedi ama küçük bir ara verdi.

Ayrıca, TÜM favori karakterlerinizi tek bir yerde içeren kısa bir Noel romanı için bizi izlemeye devam edin.

Tetikleyici olarak değerlendirilebilecek diğer ifadeler: 'r*pist' kelimesinden bahsedilmesi (Alicia'nın hikayesine bir gönderme); yeme bozukluğundan bahsedilmesi

(Josie eskiden kilo takıntılıydı. Tanımlama yok, sadece bahsediliyor). Bir de doğum sahnesi var. Çok belirsiz ve mizahi olması için yapılmış ama orada.

Yani uyarıldınız. Devam edin ve Kenneth ve Josie ile biraz kaliteli zaman geçirin. :)

Xo-xo, Ariana

Ckapt'ca O "c

J OSIE
Şubat

Bonnie Tyler'ın bir kahramanı çağıran sesi beni şimdiye kadar gördüğüm en çılgın seks rüyalarından birinden uyandırıyor; bir polis arabasının arkası ve *büyük* kelepçeler. Telefonumun çaldığını ve arayanın rüyamda ortam müziği çalan fantezi polisim olmadığını anlamam bir ya da iki dakikamı alıyor.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum, dev LED rakamlar uyku sersemliğimde bulanıklaşıyor. Gözlerimi bir kez daha kapatıp uykuyu kırıştırıyorum ve sonunda saati net bir şekilde görebiliyorum. Sabahın ikisi. Bu her neyse, iyi olsa iyi olur.

Doğrulup yatağımın diğer tarafına tehlikeli bir şekilde dağılmış tasarım dergilerini karıştırarak cep telefonumu arıyorum. Yeni satıcıların kataloglarına göz atarken ve firmaya getirdiğim üst düzey bir müşteri için hazırlanırken uyuyakalmışım. Onlar için en iyisini bulmalıyım. Şimdilik uykumdan fedakârlık etmem gerekse bile.

Ve belki de, dürüst olmam gerekirse, geçirdiğim gün nedeniyle dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Evet," diye mırıldanıyorum, arayanın kimliğini kontrol etme zahmetine girmeden.

"Hey, Joz!" diye neşeli bir erkek sesi beni selamlıyor.

"Archie?" Ani parlaklık karşısında gözlerimi kısarak telefonu çekiyorum. Rüya görüyor olmalıyım, değil mi? Yakın arkadaş değiliz ki. Bu saatte beni neden aradığından emin değilim. "Her şey yolunda mı?"

"*Kahretsin,*" diye mırıldanıyor ve boğazını temizliyor. "*Üzgünüm, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım ama buldum.*" Sesi hiç de üzgün gelmiyor.

"Görgü kuralların mı?" Yatak başlığına yaslanıp başımı serin ahşaba yaslıyorum.

Hattan bir kahkaha yükseliyor - adamı *her* zaman son derece seksi bulmuşumdur, ama onda *kötülüğüme* kötülüğünden uzak durmasını söyleyen bir şey vardı. Aynı mizaca sahip iki insan sağlıklı bir ilişki kurma eğiliminde değildir. En azından bir kaptan sakın kalmalı, yoksa gemi paramparça olur.

"*Hayır, o,*" diye fısıldıyor. "*Yerleşmek istediğim yeri buldum.*"

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve aniden kaba uyanışı affetmeye hazır oluyorum. Bu hayatta uğruna yaşadığım birkaç an var. Bu dünyaya getirilmesine yardım ettiğim yeni bir evin üzerinde güneşin doğuşu, şehir hala uykudayken kuşların sesi ve birinin nihayet yaşamak istediği yeri bulduğu o an. Kök salmak istedikleri yeri. Bir aile kurmak. Her zaman istedikleri hayatı kurmak.

Archie, aşağı yukarı beş yıl önce onunla tanıştığım andan beri burası için çılgınca bir arayış içindeydi. Sadece bir bina değil, *evim* diyebileceği bir yer arıyordu.

Yıllar önce Boston'daki malikanesi için beni işe aldığımda bana bir şans verdi. Tanınmayan bir tasarımcıyım. Bir hiçtim. Viktorya döneminden kalma güzel bir binaydı ve ona kalbimi ve ruhumu koydum. Ama yine de ona göre bir ev değildi. Bir kişi için çok büyüktü. Çok soğuktu. İşten aldığım övgülere rağmen, onun mutsuz olduğunu söyleyebilirdim. *Sevgiden* yoksundu. Alanı paylaşacak biri. Ama insanlar bunu kendi başlarına anlamak zorunda oldukları için ona hiç söylemedim. Yine de aradığı şeyin bu olmaması beni rahatsız etmeye devam etti. Sadece 'iyi' sunmak istemiyorum; 'mükemmel' sunmak istiyorum.

Evi hakkında ne hissettiğine bakmaksızın, çalışmalarımı çok sevdi ve birkaç yıl önce açtığı dövm salonunu yeniden dekore etmem için beni tuttu. O zamandan beri, ne zaman yeni bir atölye satın alsa, tüm tasarımcı hayallerini gerçekleştirmek için orada oluyorum.

Kaybettiği şeyi bulmuş gibi görünüyor.

"Nerede?" Çok ilgimi çekti.

"*Korkma,*" diye kıkırdıyor. "*Genelde çalıştığın yerden biraz uzakta.*"

"Pekâlâ," kolumu yastığın üzerinden yanıma doğru uzatıyorum, ipeksi kırmızı şortumu kalçamda sabitliyorum, "şimdi beni korkuttun."

New York'ta yaşıyor ve çalışıyorum ama müşteri eski bir arkadaşımса daha uzaklara giderim. Ya da cömert bir ödeme yaparlarsa Antarktika'ya kadar yüzebilirim. Öncelikle imaja değer veren bir iş kolundayım, bu da bu büyük şehirde kendimi geçindirmek için paraya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, bu da görünüşümü korumayı içeriyor. Görünüşüm benim markamdır.

Bunun da ötesinde, bana güvenen birine destek olmak için paraya ihtiyacım var ve o en iyisini almayı hak ediyor.

"Maine'de," dedi bana utangaç bir şekilde.

"Benimle dalga geçiyorsun!" Heyecanla yatağa vuruyorum ama Archie bunu bir şikâyet olarak algılıyor.

"Uzak olduğunu biliyorum," diye hızla anlatmaya başladı, *"ama güzel bir yer ve ben seviyorum. Bence sen de seveceksin. Buralı birini bulabilirim ama birlikte o kadar çok çalıştık ki senden başka kimseye güvenmiyorum. Neyi sevdiğimi biliyorsun ve hayalimizi gerçekleştirebileceğini düşünüyorum."*

"Bizim mi?" Kullandığı kelimeyi yakaladım.

"Evet," sesi hülyalı bir hal alıyor, *"kız arkadaşım Leyla ve ben, seni buraya getirmek için başımın etini yiyor çünkü hemen başlamak istiyor."*

"Archi-i-ie!" Haklı olduğum için mutlu bir şekilde şarkı söylüyorum - o sadece o kişiyi arıyordu. "Sonunda aradığın kişiyi buldun mu?"

"Yaptım," diye cevap veriyor öyle bir memnuniyetle ki mutluluğunu buradan hissedebiliyorum.

"Onu seveceksin."

"Eğer o seni böyle konuşturuyorsa, ben zaten konuşuyorum." Benim onayıma ihtiyacı olduğundan değil, ama aşık insanlar diğer herkesin sevgililerini sevmesini ister ve bence bu çok sevimli.

Sonra aslında ne konuştuğumuzu hatırladım. "Maine'den mi?"

"Evet, ortasındaki küçük bir kasabadan."

"Gerçekten mi? Orada bir arkadaşım var ve ziyaret için çok geciktim. Springfield'dan ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?" Springfield o kırsal bölgedeki en büyük kasabalardan biri, dolayısıyla bu gizemli küçük kasabanın nerede olabileceğini tahmin etmek kolay.

"Ne? Küçük Umut mu?"

"Kasabanın adı Küçük Umut mu?" Donup kaldım, şaşkınlıkla doğruldum.

"Evet, emin olmadığım yerel bir efsaneleri var. Henüz emin değilim. Ama burası... evim gibi, anlıyor musun?" Sanki bunu itiraf etmekten

utanıyormuş gibi geniş omuzlarını silktiğini hayal edebiliyorum.

"Biliyorum Archie," diye cevap veriyorum iç çekerek. Dürüst olmak gerekirse biraz da kıskançlıkla... Ben hâlâ kendiminkini bulamadım. Dairemi ve bu çılgın şehri sevmeme rağmen, hayatımda bir şeyler hâlâ eksik ve bunu her geçen gün daha fazla hissediyorum.

Belki de kirada oturduğum ve evimde köklü değişiklikler yapamadığım için evim gibi hissetmiyorum. Hayatımın geri kalanında olmak istediğim yer gibi hissetmiyorum. Bir süre önce peşinat için yeterince para biriktirebildim ama çok yakınımıdaki birinin paraya daha çok ihtiyacı vardı.

Bir ev özlemim olsa da, bir an bile pişmanlık duymuyorum.

"Sana bir sürü ödeme yapacağım," diye başlıyor, açıkça pazarlık yapmaya hazır.

"Bir sürü paraya ihtiyacım yok." İhtiyacım var ama bunu bilmesine gerek yok. "Arkadaşım aynı kasabada yaşıyor, bu yüzden bana gerçekten bir iyilik yapmış olacaksın. Şehirden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Sen mi? Şehirden kaçmak mı?" Homurdanıyor. "Buralarda ayakkabıların için yol olduğunu sanmıyorum."

"Sakın pompalarımı yargılamaya kalkma!" Ben de gülüyorum ama muhtemelen haklı. "Şehir merkezinde güzel bir yer mi seçtin?"

Birkaç saniyelik sessizlik. *"Tam olarak değil,"* diye belirsiz bir cevap veriyor.

"İssiz bir yerde, değil mi?" Satın almış olması gereken futbol sahasını hayal ederek iç geçiriyorum, çünkü Archie hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz.

"Evet."

"Ve şu anda ona mı bakıyorsun?"

"Evet," diye gülüyor. "Bu yüzden gece geç saatte telefon ettim. Maine'de bolca olduğu için güzel bir arazi üzerine ev inşa edeceğimi düşünmüştüm ama tamamen yanlışmış."

Ayaklarımı altına kıvırıyorum, düzeltmem gereken küçük, yontulmuş bir oje parçasını kontrol ediyorum. "Bir projeyi bitiriyorum ama belki birkaç hafta sonra gelip evi kontrol edebilirim."

"Bu işe yarar. Teşekkürler Josie," diyor rahatlamış bir ifadeyle.

Bunu söyleme şekli gözlerimi yaşartıyor. Memleketimdeki herkes burada oturup bir masanın etrafında tabakları hareket ettirerek ve sosyal medyada fotoğraflar paylaşarak para kazandığını düşünüyor, ancak yalnızca benimle çalışan insanlar bu işin ne anlama geldiğini gerçekten anlıyor. Bu insanlar evlerini inşa etmeme izin veriyorlar, çocuklarını büyütecekleri ve onlarla birlikte yaşlanacakları yerler.

Aileler. Köklerini toprağın derinliklerine salacakları, toprakta ve kasabalarda iz bırakacakları bir yer.

Diğerleri ise kan, ter ve gözyaşıyla kendileri için harika bir hayat inşa etmek üzere saatlerini harcadıkları işleri için mekânlar inşa etmelerine ve tasarımlarına yardımcı olmama izin veriyor.

Anlamayan insanlar için bu, hiçbir çaba sarf etmeden para kazanılan bir iş, ki bu gerçeğe en uzak şey.

"Teşekkür ederim, Archie," diyorum, boğazımdaki dev yumru daha fazlasını söylememi engellediği için sesim gergin çıkıyor.

Boğazını temizler. *"Biliyor musun, büyük bir çanta hazırla. İnsanlar burada niyet ettiklerinden daha fazla zaman geçirme eğilimindedir."*

Ve bu belirsiz yorumla telefonu kapatır. Birkaç dakika sonra bir mesaj gelir.

Bütçe sınırsız. İstedğim tek şey Leila'nın mutlu olması. Yakında görüşürüz.

Archie, Archie, Archie. Gözlerim buğulandı ve burnumu sildim. Onun mücadele ettiğini gördüm çünkü ben de bir zamanlar onun yerindeydim. Farklı nedenlerle ama depresyonun nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve o da uzun yıllardır depresyonda. Onun gerçekten mutlu olduğunu duyduğum için çok minnettarım ve Leyla ile tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Arkama yaslanıyorum ve en sevdiğim kabarık yorganı üzerime çekiyorum. Onu çok seviyorum; onsuz asla iş ya da eğlence için seyahat etmiyorum çünkü kendimi tüm bu tüylerin altına gömmeden uyuyamıyorum. Ama yorganım bile beni uykuya geri çekemiyor; Archie'yi ve onun aşkı bulmasını düşünüp duruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, araması daha iyi bir zamanlama olamazdı - küçük bir kasaba tatiline çıkmaya hazırım.

Ckapt'ca İki

J OSIE

Ertesi sabah, dolabımın önünde durup hangi kıyafeti giyeceğime karar vermeye çalışmadan önce uzun ve sıcak bir duş alıyorum çünkü bugün pek de iyi geçmeyecek gibi görünüyor. Ve uykusuzluk yüzünden değil.

Popomu alev alev gösteren süper dar kırmızı pantolon ve kırmızı, uyumlu bir blazer ceketten oluşan favori güç kıyafetime karar veriyorum. Dar, siyah bir kaşkorse göğüslerimi vurgulayarak dikkat çekmelerini sağlıyor. Siyah stiletto'larla tamamlıyorum, anahtarlarımı ve Etsy'den satın aldığım 'Yarasa Orosuplar' etiketli su şişemi alıyorum ve benimle aynı şirkette çalışan bir günlük eski sevgilimi görmekten korkarak ofise gidiyorum.

Orada sadece çalışmıyor. Oranın sahibi.

Evet, büyük bir hata yaptım ve evet, dersimi aldım. Biri bana sorarsa biraz geç oldu ama olan oldu.

Asansörden çıkıp otuz birinci kata adımımı attığım anda bir düzine meraklı çift göz beni karşılıyor. Masama doğru ilerlerken fısıltılar başlıyor. Etrafıma bakıyorum, kendimi eski lise kafeteryama geri götürülmüş hissediyorum - küçük Boktan Kasabamızda bile çocuklar acımasızdı ve ben farklı giyiniyordum. Hani her okulda herkesin nefret ettiği emo bir çocuk vardır ya? Benim okulumda da vardı. Söylemeye gerek yok, popüler değildim.

Pompalarımın mermere çarparken çıkardığı ses kulakları sağır ediyor ve her adımda midemin derinliklerine bir korku yerleşiyor. Ve bu yüzleşmek üzere olduğum kişi yüzünden değil. Ama garip sessizlik yüzünden. Faks makinelerinin ve yazıcıların vızıltısı bile kesiliyor, ki bu *hiç* olmuyor.

Köşeyi dönüp masamın bulunduğu yere geldiğimde, şehrin kalabalığına bakan tavandan tabana pencerenin hemen yanında, her şey birden anlam kazanıyor. Çünkü rahat koltuğumda oturan kişi ben değilim. Kaktüsümü kenara çekip, taze pembe çiçeğini masamın köşesinde duran çirkin, lekeli, ezik ve genel olarak rahatsız edici karton kutunun içine sıkıştırarak öldüren de ben değilim. Dün, iki yıllık bekleyişin ardından nihayet çiçek açmıştı ve yaklaşan korkunç günde bu güzelliğin tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordum. Ve o gidip onu öldürdü.

Öldürülen çiçeğimin koruyuculuğuyla silahlanmış bir halde, daha dün bana cansız, boktan bir kış öpme çabasıyla kahve getiren adama gözlerimi kısıyorum.

"Neler oluyor?" Sakinliğimi korumaya çalışıyorum ve *Yarasa Kaltak* gibi konuşuyorum.

Su şişeme göre öyle olmam gerekiyor.

"Pekala." Sandalyemde arkasına yaslanıyor, mükemmel simetrik yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. Arzunun kırıntısı bile yok. Onun yerine, üstünlüğün kendisinde olduğunu bilen birinin mağrur bakışı var. "Burası artık benim masam. Ve sandalye." Kolçakları okşuyor. "Çok rahat. Benim için mi sakladın?" Bana daha çok nöbete benzeyen korkunç bir göz kırıyor.

Hızla artan nabzımı sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum ve embesille tartışmak ya da bitkiyi çoktan öldürdüğü için kaktüs saksısını onun kendini beğenmiş suratına vurmak yerine masamın önünden patronum Randy'nin ofisine doğru yürüyorum. Kendisi aynı zamanda eski sevgilim olur. Ve işte günümün en kötü kısmı geliyor. Ya da ben öyle sanıyordum.

Kapıyı çalmadan açtım. Bu sosyal bir ziyaret değil ve topuklarımın öfkeli tıkırtısı korkması gerektiğine dair açık bir uyarı.

"Hey," diyor telefona hızlıca, "Seni sonra ararım, bebeğim."

Bebeğim mi? *Bebeğim mi?* Benden *dün* ayrıldı, Tanrı aşkına.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Josephina?"

Josephina? *Josephina mı?* Evet, bu hiç iyi olmayacak. Pembe dizi seven ailemin bana verdiği tam isimden nefret ettiğimi biliyor.

"Üçüncü John neden masamda oturuyor?" Tam adıyla çağırılma arzusunu her zaman gülünç bulmuşumdur ama ben Josephina'yım, yani ben kimim ki yargılayayım, gerçekten.

"Ah, evet." Masasındaki kalemleri oynatırken gülümsüyor, ben hatırlatana kadar kıdemli tasarımcısının yerini başka bir adamın aldığını tamamen unutmuş gibi konuşuyor. "Üçüncü John terfi etti. Onu tebrik ettin mi?" Gülümsemesi o kadar şekerli ki ülser oluyorum.

"Tebrikler ona." John kötü biri. Burada çalıştığı son iki yıl boyunca yaptığı her sözleşme müşterinin bizi kovmasıyla sonuçlandı ama babası Randy ile aynı golf kulübüne gidiyor. İşte John'un neden hâlâ çalıştığının mantıksız açıklaması. "Ama neden benim masam?"

"Rütben düşürüldü, Josephina." Pişman görünmeye çalışarak başını yana eğiyor. Biliyorum çünkü ona böyle yaptığında daha şefkatli görüldüğünü söylemişim. *Birine sempati duymaya çalıştığında, onunla daha fazla ilişki kurarsın, bir gün Randy'nin 'ihtiyaçlarını anlamadığı' için bir müşterisinin onu terk etmesine kızdıktan sonra ona söylemişim.* "Açıkçası," diye dilini şaklattı, "son zamanlarda pek iyi bir iş çıkarmıyorsun ve senin hakkında birkaç şikâyet aldık."

Geriye dönüp baktığımda, hakkımda şikayet olan tek zaman, bir müşterinin kemikli, terli elini gömleğimin içine sokmaya çalıştığı ve benim de ona eski Prada çantamla aptalca bir tokat atmak zorunda kaldığım zamandı. Randy biliyor çünkü o zamanki çalışanı ve kız arkadaşının onurunu korumak için müşteriyle bir daha çalışmayı reddetti.

"Lütfen, skandal yaratmış gibi davranmayın. Rachel Rune, mutfak tadilatının söz verdiğinizden daha uzun sürdüğünü ve bu nedenle çatı katının komple tadilatını durdurduğunuzu söyledi."

"Evet, sen de çok iyi biliyorsun ki bunun nedeni beş yıldır ödenmemiş vergi borcu olduğu için şehirden izin alamamamızdı!" Yüzümü buruşturmak istiyorum ama onun yerine, önce şehrin en pahalı binalarından birinde yaşayan ve hâlâ faturalarını ödemeyen açgözlü kaltak Rachel'ın, sonra da şu anda halinden fazlasıyla memnun görünen hilekâr piç Randy'nin canına nasıl okuyacağımı hayal ediyorum.

"Mesele bu değil Josie," diyor iç çekerek. "Mesele senin rütbenin düşürülmesi. Koridorun sonunda senin için bir masa hazırladık." Arkamı işaret ediyor.

Bahsettiği masayı biliyorum. Boş olan tek masa o. Yine de yanıldığımı ve John'un pencerenin yanındaki eski masasını kastettiğini umarak soruyorum. Benim değil ama işimi görür. Yine de müşteriler habersiz uğrarsa taşınmayı açıklamak zor olabilir. Bunu sık sık yaptıklarını da eklemeliyim. "Tuvaletin yanında mı?"

"Oraya çok sık gidiyorsun," diye kıkırdıyor, "senin için çok uygun olacak."

Yumruklarımı sıkıyor, aralarında onun ince, soluk zürafa boynunu hayal ediyorum.

"Ben senin kıdemli tasarımcın ve proje koordinatörünüm, Randy. Rütbemi öylece indiremezsin. Bitmemiş tonlarca projem var."

"John onları senin elinden alacak."

Tehlikeli bir kokteyle karışmış öfke ve çaresizliğin ani gözyaşlarını kırıştırıyorum. "Benim projelerimi alamaz. Ben onlar üzerinde sıfırdan çalıştım." Bu müşterileri de kaybedeceğinden bahsetmiyorum bile, çünkü bu her zamanki gibi görünüyor.

"Josie," dedi, ses tonu bir çocuğu azarlayan bir öğretmeninkine dönüşerek, "bir odaya iki kanep ve bir halı yerleştirmek ne kadar zor olabilir ki? Üstesinden gelecektir." Gözlerini deviriyor ve benim sol gözüm seğiriyor.

Sol kolumu kıvırmaya başlıyorum, yavaşça bir gösteri yapıyorum ve gözleri bu hareket üzerine daralıyor. Şimdi de gözleri seğiriyor. Diğer kolumu kıvırıyorum ve o da kalemlerden birini alıp onunla oynamaya başlıyor. Yavaşça masasına doğru yürümeye başlıyorum, kırpmayan gözlerimi yüzüne odaklıyorum ve sandalyeden sıçırıyor.

"Ne yapıyorsun Josie?" diye sorar, sanki birinin gelip ona yardım etmesi için yalvarıyormuş gibi endişeyle etrafına bakınır. Ama kimse gelmez. Panjurların her zaman kapalı olduğundan emin oluyor. Nedenini hep merak etmişimdir ama dünden sonra sanırım nedenini biliyorum.

Cevap vermiyorum ve bir adım daha atıyorum. Kasıtlı olarak, korku filmlerindeki kaçınılmaz bir kötülük gibi, yanaklarını solgunlaştırıyor.

Kıçı arkasındaki cam duvara değene kadar geri çekiliyor.

"Güvenliği çağıracağım, Josie. Yapma bunu!"

Tam önünde durduğumda azı dişlerim gıcırıyor. Gözleri tekrar seğiriyor, aniden ateşlenen teninden boncuk boncuk ter damlıyor. Gözleri kapıya doğru fırlıyor. "İmdat!" diye bağıyor ve ben içimden taşan kahkahalarla neredeyse boğuluyorum. "İmdat!" diye daha yüksek sesle bağıyor ve ellerimi kemerine koyuyorum.

"Josie?" Sakinleşirken başını yana eğiyor, gözleri olanları düşününce yumuşuyor. "Ne yapıyorsun bebeğim?" Ben kemeri çözmeye devam ederken sesi flörtözleşiyor. "Oh, bebeğim, beni becermek mi istiyorsun?" Balı üzerine döküyor.

Kemeri çekerek ellerimde tutuyorum. Bu parfümü ne kadar çok sevdiğini bildiğim için yüzüne bakıyorum. Yeterince eminim, burun delikleri alevlendi. Tahrik olduğunu anlamak için pantolonunu kontrol

etmeme gerek yok.

"Oh, evet," diye nefes alıyorum, sonra sesim sertleşiyor ve geri çekiliyorum. "Seni o kadar fena becermek istiyorum ki gözün *açık gitmeyecek*." Kemerini havada sallıyorum. "Kemerimi benden çaldın, pislik. Zaten onu asla çıkaramazsın."

Bununla birlikte, başım dik bir şekilde kapıya doğru yürüyorum.

"Bu gösterine pişman olacaksın. Kovuldun!" diye arkamdan bağılıyor.

Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Beni kovamazsınız çünkü az önce istifa ettim."

Gülüşi manyakça. "Ben de öyle yaptım zaten. Bu şehirde yeni bir iş bulmada iyi şanslar! Tavsiye beklemeyin!"

"Yeni müşteriler bulmakta iyi şanslar," diye karşılık veriyorum. "İkimiz de biliyoruz ki onların yüzde yetmiş beşi *benim müşterilerimdi*."

"Yerinin doldurulamaz olduğunu mu sanıyorsun?" Çenesindeki tükürüğü siliyor. Ne kadar iğrenç biri olduğunu daha önce nasıl fark etmedim? Bağıırken hep tükürür. "Ama öylesin Josie. Tıpkı diğer herkes gibi."

"Sen de öylesin." Tatlı tatlı gülümsüyorum ve aşağı bakıyorum. "Ve üç santiminin tamamı."

"Saat beş!" diye bağılıyor, yardım çağrısına cevap vermek için kapıyı açan birinden sonra dinleyicilerimizin ne kadar kalabalıklaştığını ancak şimdi fark ediyor.

"Daha iyi uyumak için ne dersen de," diye cevap veriyorum ve beni takip eden fısıltıların ve kıkırdamaların aşırı farkında olarak uzaklaşıyorum.

Üçüncü John'un kocaman gözlerle beni beklediği masama doğru yürüyorum. Masanın üzerine eğilerek kaktüsümü alıyorum, saksıyı onun kendini beğenmiş suratına itme isteğime direniyorum ve topuklarımla mermere olabildiğince yüksek sesle vurarak asansöre doğru yürüyorum. Buradan büyük bir gürültüyle ayrılıyorum.

Eve döndüğümde kaktüsümü masanın üzerine koyuyorum, kendime büyük bir kadeh şarap koyuyorum ve büyük bir pizza sipariş ediyorum çünkü New York pizzası en iyisi ve onu özleyeceğim. Tüm kabadayılığım rağmen, bu şehirde bir daha asla iyi bir iş bulamayacağımı biliyorum. Manhattan'daki bu harika stüdyonun pahalı kirasını karşılayamayacağım. Randy eski bir aileden geliyor. Bağlantıları var. Burada iş bulmamı istemezse, bulamam.

Bu şirket için yedi yıl çalıştım. Yedi. New York'a üniversiteden yeni mezun olarak geldiğimde saf ve gençtim ve dünyanın ayaklarımın altında olduğunu düşünüyordum.

Meğer öyle değilmiş ve benim gibi büyük hayalleri ve küçük cüzdanları

olan çok sayıda insan varmış. New York'taki ilk yılımın sonunda, bunun aynı zamanda son yılım olduğuna ikna olmuşum.

Randy'nin kız kardeşi Lauren ile tesadüfen tanıştım. Arkadaş olduk. Babalarının geliştirme şirketinde çalışıyordu, yani sıfırdan binalar geliştiriyorlardı ve her zaman birkaç tasarımcıya ihtiyaçları vardı. Sanırım ilk kumdan kalemi inşa ettiğim andan beri her ikisini de yapmak benim hayalimdi. Lauren benim için bir mülakat ayarladı ve işe alındım. Ama tasarımcı olarak değil, *yardımcı olarak*. Her şeyi yapan bir memur.

Birisi çizimlerimi fark edene kadar bir yıldır kahve turları yapıyordum. Gerisi tarih oldu. Lauren evlendi ve Kaliforniya'ya taşındı ve bana verdiği fırsat için hala çok minnettar olsam da bağlantımız sonunda kesildi.

Bir yıl önce babaları emekli oldu ve birdenbire genç ve çekici yeni bir CEO'muz oldu. Hemen bana kur yapmaya başladı. Bunca yıl sonra bile büyük bir şehirde küçük bir kasaba kızı olan ben çok etkilendim. Bir randevuyu bile kabul etmeden önce üç ay boyunca her gün masama çiçekler geldi.

Dikkatli ve harikaydı, bu yüzden eksik olduğu *tüm* inçlere gözlerimi kapattım.

Ta ki düne kadar. Dün, planlarımı masasında unuttuğum için akşam geç saatte ofisine geri döndüğümde, aynı masada çoktan misafiri olduğunu gördüm. Yarı çıplak bir kadın. Ne olduğunu sorduğumda, benimle işinin bittiğini ve giderken evinin anahtarını masanın üzerine bırakmam gerektiğini söyledi.

Archie aradığında çok üzgündüm ve hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Maine'e gitme konusunda bazı tereddütlerim vardı ama artık kaybedecek bir şeyim yok. Hiçbir şey. Kira kontratım birkaç ay içinde bitiyor ve gidip mekânı kontrol edebilir ve bir şey yapıp yapamayacağıma bakabilirim.

Boktan. Boktan boktan! Hiçbir şey yapamıyorum - şehirdeki en büyük tasarım şirketlerinden birinden kovuldum! Kendi müteahhitlerim ya da tedarikçilerim yok. Hepsi Randy'ye ait.

Yataktan yastığı alıp yüzümü içine gömüyorum ve tüm öfkemi boşaltıyorum. Kendime kızgınım ve o pislige öfkeliyim. Nasıl olur da patronuyla yatan o salaklardan biri olabilirim? İnliyorum ve yastığı fırlatıyorum.

Yerdeki küçük mutfak masasına doğru ilerleyerek pizzayı kapıyorum ve farkına bile varmadan yarısını yiyorum. Boş ver, şu anda yiyebildiğim kadar karbonhidrat yiyeceğim, bunu hak ediyorum.

Bir ay geçti. Sekiz kilo aldım, üç ağırlı sivilce ve sıfır iş beklentisi. New York'a taşındığımdan beri kilomla savaşıyorum, haftanın altı günü spor salonunda ter döküyorum ve reklam panolarındaki modellere uyabilmek için kendimi kalorisiz salatalarla aç bırakıyorum, kendimi sıksa ve mükemmel olmazsam insanların markama güvenmeyeceğine ikna ediyorum. Şimdi kendime soruyorum, ne için? Hayat çok kısa ve son olaylar da bunu kanıtladı. Bunun yanı sıra, sıksa olmadan da mükemmel olabilirsiniz. Kendimi açlık sefaletiyle sınırlayan tek kişi bendim.

Geçtiğimiz hafta boyunca, azalan dolarlarımı bu yeni kıvrımlı vücuduma uyacak yeni kıyafetlere harcadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak beni mutlu etti, ki mevcut koşullarda pek bir şey bunu yapamazdı, bu yüzden banka hesabımın çöküşünü kucakladım ve geleceğim hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım. Bu çok acı verici ve sefil bir durum.

Maine'e gitme planlarıma gelince, onları değiştirmek zorunda kaldım. Archie vuruldu ve hala yaraları iyileşiyor. Tanrı'ya şükür. Alicia birkaç hafta önce beni arayıp durumu açıkladığında iki gün boyunca aralıksız ağladım. Alicia ayrıca herkesin yaraların ölümcül olduğundan emin olduğunu ve Leila'nın kurtulacağından emin görünen tek kişi olduğunu söyledi. İnanılmaz bir ruh neredeyse çok erken aramızdan alınıyordu.

Daha sonra Alicia beni aradı ve uyandığını ve iyileştiğini haber verdi ve ben de bulabildiğim en peynirli pizza ve en tatlı sodadan kocaman bir kutu ile kutlama yaptım.

Hayat güzel.

Pek sayılmaz.

Kira kontratım yakında bitiyor. Çok yakında. Son olaylarla birlikte Archie'nin iyileşme sürecine odaklanacağı için projeye yakın zamanda başlamak isteyeceğini sanmıyorum. Ve eğer projeye başlamak isterse, onu bundan vazgeçirecek ilk kişi ben olacağım - bir ev inşa etmek bir ev sahibi için çok stresli bir projedir ve stres şu anda onun ve Leila'nın ihtiyacı olan son şeydir.

Özgeçmiş göndermeyi ve telefonla aramayı denedim ama hiçbir yerde resepsiyon görevlisine ulaşamadım. Bu da beni New York'un iyi tasarımcılar topluluğunda gerçekten de kara listeye alındığıma inandırdı. Eski parayla gelen bir isim bunu yapabilir. Şanslıysam Manhattan'dan iki saat uzaklıktaki bu şehirde yaşamaya gücüm yetecekse garsonluğa geri dönmeliyim; buraya taşındığımda yaptığım iş buydu. Ya da her zaman küçük kasabama geri dönebilirim.

Düşündükçe ürperiyorum - hayır, *teşekkürler*. Kendi küçük kasabam, yargılayıcı pislikleri ve yaymayı sevdikleri kötü söylentileriyle bana hiç iyi davranmadı. Bir şey kaybolduğunda hırsız olduğumu düşünen ve beni arabasının arkasına bindiren şerif de. Ve beni karakoldan her zaman sessizlikle karşılayan babam. Ve beni yetiştirirken nerede hata yaptığını evrene soran annem, bu kadar nankör olduğum ve ailemizin adını lekelediğim için. Bana fahişe, hırsız, ucube (küçük kasabamızda çok çirkin bir küfür, belki hırsızdan bile kötü) ve daha pek çok şey den di.

Tekrar ürperiyorum - hayır, kalıyorum ve normal hayata dönmek için çabalıyorum.

Harika daireme bakıyorum. Bu stüdyoyu dekore etmek için tüm kalbimi ve ruhumu verdim ve peşinat için para biriktiriyordum ama asla yeterli olmadı.

Ve şimdi üç yıldır evim dediğim bu yerden ayrılmak zorundayım çünkü bir pisliğin küçük bir aleti var ve pantolonunun içinde tutamıyor.

Onu özlediğimi söylemek istiyorum ama özlemiyorum. Sanırım uzun vadede bana göre olmadığını her zaman biliyordum, ki itiraf etmeliyim ki bu da beni en başta ona bağlandığım için daha da aptal yapıyor. Ama yalnız kalmaktan o kadar korktum ki tüm gücümle ona sarıldım. Lisede gerçek bir emo çocuğu olan bir sevgilim vardı, sonra burs kazandım ve üniversiteye başladım. Çalışıyor ve okuyordum, zorlu bir beş yılı atlatmaya çalışıyordum, bu yüzden bırakın bir erkek arkadaşım olmasını, nefes alacak zamanım bile olmuyordu.

Hayatımın çok yalnız bir dönemi idi. Yanımda büyük, deli olduğu her halinden belli olan ama hala yanımda olan ailem ve sekizinci sınıftan beri erkek arkadaşım olmadan oradaki hayat hiç de kolay değildi. Sonra üniversiteyi bitirdim, tek bavulumu topladım, bir otobüs bileti aldım ve Büyük Elma'ya taşındım. Durum benim için değişmemişti; bu şehirdeki herkes gibi ben de çok ama çok çalışmak zorundaydım.

Sonra Randy ile tanıştım ve tatlı erkek arkadaş konusunda turnayı gözünden vurduğumu düşündüm. Ama bir ay önce, o pembe perdeyi gözlerimden çekip alacak kadar 'nazik' davrandı. Tanrı onun ruhunu korusun.

Mutfağa gidip buzdolabının içine bakıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Sadece bir kutu badem sütü ve son kullanma tarihi geçmiş portakal suyu. Pizza o zaman.

Tam siparişimi ezbere bilen köşedeki pizzacıyı aramak üzereyken telefonum çalıyor.

"Hey, Archie!" Onu neşeyle selamlıyorum, arama yapabilecek kadar iyi olduğu için içtenlikle mutluyum. "İyi olmana çok sevindim!"

"Evet," diye kıkırdıyor, *"aslında gerçekten iyiyim. Sen nasılsın?"*

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim!" Mutlu bir şekilde cıvıldıyorum.

Muhtemelen çok mutlu çünkü kısa bir duraksamadan sonra tekrar soruyor, *"Emin misin? Sesin... kapalı geliyor."*

"Hayır, ben her zaman iyiyim." Zıplamaya ve ellerimi çırpmaya birkaç saniye kalmıştı. "Beni bilirsin."

"Doğru," diye mırıldanıyor, bana inanmadığı belli. "Seni rahatsız eden bir şey olursa bana haber verir misin?" Sesi düşüyor ve birden tehditkâr bir hal alıyor ama korkmuyorum, bana kızgın olmadığını biliyorum. *"Ya da birine."*

"Hayır, Archie." Sözlerindeki özen kalbimi yumuşatıyor. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Pekâlâ." İkna olmuş gibi görünmüyor.

"Nasılsın? Şimdi yüzde yüz müsün?"

"Neredeyse," diye kıkırdayarak cevap veriyor. "Sonunda bizim için o eve başlamaya yetecek kadar."

Kalbim durdu. *"Hâlâ iyileşme sürecindesin. Ağırdan almalısın."*

"O eve ihtiyacım var Josie. Odaklanabileceğim bir şey. Dikkatimi dağıtacak başka bir şeye ihtiyacım var." Sert bir yutkunma daha. *"Şimdi her zamankinden daha fazla."*

Söylenmeden kalan şey beni kırıyor, bu yüzden ona gerçeği söylemeye karar veriyorum.

Ne kadar acı verici olursa olsun.

"Sana yardım edemem, Archie." Sesim neredeyse kesiliyordu. "Özür dilerim."

"Neden?" Sesi biraz savunmacı geliyor. *"Sorun buysa sana daha fazla ödeyebilirim."*

"Sorun o değil," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Kovuldum, bu yüzden beni destekleyecek bir müteahhidim yok."

"Huh." Bir duraklama. *"Ne oldu?"*

"Sadece patronumla yattım, biliyorsun." Omuz silkiyorum.

Be

n. *"Adi herif mi?"* Gülüyor. *"Zevk sahibi olduğunu santıyordum, Josie."*

"Sen de ben de," diye inledim, utanarak.

"Neden başka bir geliştirici tutmuyorsunuz?"

"İşler böyle yürümüyor." Kanepeye oturdum ve ayaklarımı altına kıvırdım.

"Genellikle bir geliştirici, tasarımcıları ve mühendisleri işe alan kişidir ve

hemen hemen herkes bir bina yaratabilir ve tasarlayabilir."

"O zaman kendin geliştirici ol" dedi, sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi, ben de sesli güldüm.

"Keşke bu kadar kolay olsaydı. Paraya ve müşterilere ihtiyacım var."

"Ben parası olan müşterinizim. İkisi bir arada. İstedğin kişiyi işe alabilirsin. Benim için Teksas'ta sıfırdan bir salon inşa ettiniz, bu yüzden bir mühendis tuttuğunuzu varsayıyorum."

"Salonunuzu inşa eden mühendis benim," diye gururla açıklıyorum. Her ne kadar izinleri Randy imzalamış olsa da, planları resmi olarak sunmak için yeterli iş deneyimim olmadığından, onları çizen bendim. Artık bunu kendi başıma yapabilecek kadar tecrübeliyim ve görünüşe göre yaşıyım.

"Gördün mü, sorun çözüldü." Planları benim çizdiğimi çok iyi bildiği için gülüyor. Sadece bana neler yapabileceğimi hatırlatması gerekiyordu. "Eminim burada iyi müteahhitler bulabilirsin."

Dudağımı çiğniyorum, bu fikir hoşuma gidiyor. Evlerin mühendisliğini ve tasarımını kendim yapabilirim çünkü son beş yıldır yaptığım şey buydu. Sadece Randy'nin şirketinin adı altında yapıyordum. Aynısını kendi şirketim altında da yapabilirim.

"Peki, ne düşünüyorsun Josie? Şansını deneyecek misin?"

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Sanırım yapabilirim."

Ckapt'ca Tkacc

KENNETH
Mayıs ayının ilk haftası

Müstakbel kayınbiraderim piercing taktırmam için beni ikna edeli iki gün oldu. Aletime. Şimdi Little Hope'da ucumda iyileşen bir Prince Albert ile dolaşıyorum.

Ve bu bok acıtıyor.

Şerif aracımın ara sokaklardan birinde oturuyor ve kimsenin beni görmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. Etrafta pusuya yatmış kimseyi bulamayınca elimi pantolonumun içine sokuyorum ve çok büyük ihanet ettiğim sadık üyemin yerini ayarlıyorum.

Bu kadar dar bir üniforma fikri kimden çıktı? Lanet sapıklar. *İçimi* sıkan dar pantolonlar olmasa bile, birinin boynunu kırmak istemeden *içimdeki* bu şeyle yürüyemiyorum. Sürekli kaşınıyor ve iç çamaşırlarıma takılıyor. Tam bir felaket.

O gece yaptığım şeyi yapmamın tek nedeni alkoldü ve ertesi gün nihayet ayıldığımda, birdenbire en hassas yerime sıkışmış küçük metal parçasının farkına vardım. İlk başta, sabah odunlarımın sabahları uyanmayı acı verici hale getireceğinden çok korktum, ama zavallı aletim o kadar travmatize oldu ki uzun bir savaştan sonra bir asker gibi düştü. Dürüst olmak gerekirse, işbirliği için minnettarım - ilk birkaç hafta içinde sertleşmenin çok rahatsız edici olduğunu okudum.

Tam koltuğumda yeniden rahatlamaya başlamıştım ki o rahatsız edici, kaşıntıdırıcı his bir kez daha beni rahatsız etti ve Archie'ye tüm gücümle küfrederek başımı koltuk başlığına vurdum. Beni salona çektiğinde o kadar sarhoştum ki, bir değişiklik için o kadar çaresizdim ki, olan bitene kadar ne olduğunu anlayamadım.

Ben bu küçük kasabanın şerifiyim. Benim olduğunu düşündüğüm bir kasabanın. Bütün gün kaşınan bir aletle dolaşamam.

Günlerim hep aynı geçiyor. Uyanıyorum ve daha bir fincan kahvemi bile içmeden komşularım gazetelerini çalan ya da ön bahçelerine çöp bırakan birinden şikayet etmek için kapımı çalıyor.

Sonra işe gidiyorum ve hemen şikayet yığınlarının altında kalıyorum. Bazıları geçerli, bazıları ise sadece sızlanmadan ibaret, ancak ne olursa olsun ilgilenilmesi gerekiyor. Durup dururken, yerel halktan biri bir turistle kavga ediyor ve ben de olay yerine çağırılıyorum. Akşamları, dönüş yolunda, başka bir şeyden ya da birinden şikayet eden telefonlar alıyorum.

Sonunda eve geldiğimde, donmuş bir akşam yemeği ve bir bira alıp televizyonumun karşısında yiyorum. Tek başıma. Bana bekâr diyorlar ama bu benim seçimim değildi. Küçük bir kasabada flört etmek karmaşıktır ve bırakın şerifi, polisseniz bile bu neredeyse imkânsızdır.

Uzun zamandır biriyle çıkmamıştım. Son gittiğim randevudan keyif almıştım, hatta onu tekrar görmek istiyordum... ta ki sürekli 'ölmeden önce torun istediğini' söyleyen işgüzar annem tarafından ayarlandığını öğrenene kadar. Hemen ertesi gün beni aradı, tabağımda kaç tane erişteye dokunmadığıma kadar randevunun her ayrıntısından haberdardı.

Söylemeye gerek yok, bu son randevuydu.

Elim bugünlerde en iyi arkadaşım. Çok yorulduğunda, tek gecelik bir ilişki için Portland ya da Springfield'a gidiyorum ya da aynı zamanda muhbirim olan seks arkadaşım ile buluşuyorum. Bilgisayar konusunda çok hızlı, ama aynı zamanda oldukça maceracı ve her türlü bağlılığı reddediyor. Birkaç yıl önce ona gerçek bir randevu teklif etmeye çalıştım ama güldü ve omzuma vurarak taşaklarımı tekrar bulduğunda onu aramamı söyledi. Taşaklarımın konuyla ne ilgisi var anlamıyorum ama görünüşe göre bazıları için bir ilişki içinde olmak kendini kaybetmek anlamına geliyor.

Bugünün yılın diğer günlerinden bir farkı yok. Değişen tek şey mevsimler. Komşum Bayan Roberts, birisinin köpeğinin bahçesine kaka yaptığı şikayetiyle kapıma geldi. Tek iş arkadaşım gürültü şikâyetiyle ilgilenmek için gönderildiği için sinir krizi geçirdi.

Git bar kavgasıyla uğraş. Annem beni arayıp torunlarını sordu ve başka bir randevu ayarlamaya çalıştı.

Little Hope'tan çok uzak olmayan bir yerde bir araba kazasına çağrıldım ve orada işimiz bittiğinde resmi vardiyam neredeyse bitmişti ve kasabaya geri döndüm.

Ckapt'ca Foua

J OSIE

Gerekli tüm düzenlemeleri yapmak ve eşyalarımı toplamayı bitirmek bir ayımı aldı ama sonunda hayatımı kökten değiştirmeye ve geçici olarak Little Hope'a, görünüşe göre umudun hala bir şey olduğu kasabaya taşınmaya hazırım.

Hayatta kalmak için ihtiyacım olan tüm eşyalar üç bavula ve tonlarca küçük çantaya sığıdı. Hepsini Klasik Mini Cooper'ıma tıktırmak tam bir felaketti. Sahip olduğum en pahalı şey ama adının hakkını veriyor. Küçük ve çok şık. Çantaları elimden geldiğince sert bir şekilde içeri itiyorum, losyonlarımın ve kremlerimin basınç altında patlamaması için dua ediyor ve parmaklarımı çaprazlıyorum, çünkü yenilerini almaya paramın yetmeyeceğinden eminim.

Benimle gelmeyen tek sevdiğim şey, bir depolama biriminde güvenle duran mobilyalarım. Ülkenin dört bir yanındaki bit pazarlarında en mükemmel parçaları bulmak ve onları satmak için çok uzun zaman harcadım. Cesedimi çiğnemedim. Her bir parça benim için paha biçilemez. Aslında, karnımı doyurmak ile onları güvende tutmak için depoya para ödemek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam, her seferinde onları seçerdim.

Bir gün, onlar için geri geleceğim. Kendime ait bir evim olduğunda.

Her geçen dakika daha da iyimserleşerek büyük bir kahve aldım ve arabaya bindim. Tüm çantaları sıdırmak için koltuğumu yukarı kaldırmak zorunda kaldım.

Bu yüzden dar geliyor ve bacaklarım sıkışıyor. Tam olarak uzun boylu sayılmam, iyi bir günde tam beş beş, ama araba benim ve tüm çantalarım için aynı anda çok küçük.

Arkadaki çantaya ters ters bakarak Alicia'nın adresini GPS'e giriyorum, vites takıyorum ve numarasını çeviriyorum. Saat sabahın altısı, ama erkek arkadaşı itfaiyedeki vardiyası için erken çıktığı için onu yine de arayabileceğimi söyledi.

"Hey-hey!" ikinci zil sesinde cevap veriyor. *"Yolda mısın?"* "Evet.

Ben yola çıkmadan önce şehirden bir şeye ihtiyacın var mı?" *"En iyi arkadaşım dışında mı?"* diye soruyor neşeyle.

"Evet, onun dışında," diye gülüyorum.

"Pek bir şey yok." Hüzünlü bir iç geçiriyor. *"Her zaman övgüyle bahsettiğin şu firından bir şeyler almayı düşünüyordum ama kasabada çok iyi bir firuncumuz var ve ithal mallardan hoşlandığımı öğrenirse çok gücenir ve anneme haber verir. O her zaman 'yerel' alır."*

"Eğer ona söylemezsen, bilmeyecek."

Histerik bir şekilde gülmeye başladı. *"Sen küçük bir kasabadansın, Joz. Daha iyi bilmen gerekirdi."*

"Bu doğru." Yüzümü buruşturuyorum. "Unutmuş olmalıyım."

"Öyle." Tekrar gülüyor ve sesi boğuklaşıyor. *"Oh, kes şunu. Bekle. Önce bitirmem gerek."* Bir hışırtı ve ardından garip, ıslak bir ses duyulur.

"Bu Hayalet mi?" Sevimli köpeğinin ona özensiz bir sevgi gösterdiğini varsayarak soruyorum.

"Hayır, Mark." Kıkırdadı, ben de kıkırdadım. Ama sadece bir anlığına.

Birkaç ay önce birlikte yaşamaya başladılar ve birkaç haftalığına evlerine gidip kalmamın doğru bir hareket olacağından emin değilim. Teklif ettiğini biliyorum ama bunun iyi bir fikir olmadığı hissinden kurtulamıyorum. Onlar bir şey söylemese bile ben dayatmacı olacağımı biliyorum. Genç aşkın seyirciler olmadan kendi alanına ihtiyacı vardır.

Mark'ı uğurlamaya giderken vedalaşıyoruz ve sinirlerim mideme kelebekler gibi yerleşiyor, boşalmayı reddediyor. Okuldaki yeni çocuk gibi hissetmemek çok zor. Alicia'yla ilk kez tanışacağım için çok heyecanlıyım. Yıllardır arkadaşız ama hiç yüz yüze görüşmemiştik. Görüntülü sohbetler dışında. Onları da düzenli olarak yapıyoruz ama yine de aynı şey değil. Ya kimyamız uyuşmazsa ve birbirimizden hoşlanmazsak?

Diğerini mi? En iyi arkadaşımı kaybetmeye hazır değilim. Bazı şeyler olduğu gibi çok iyiye dokunulmadan bırakılmaları daha iyidir.

Tanışmamızın hikayesi aslında oldukça ilginç. Birkaç yıl önce ikimiz de çok zor günler geçiriyorduk. İkimiz de yalnızdık, travmadan iyileşen veya depresyondan muzdarip insanların başkalarıyla tanışması için tasarlanmış çevrimiçi bir topluluktan yardım istedik. İşte o toplulukta tanıştık.

Alicia eskiden çok utangaçtı ama sonunda bana açıldı ve kendi hikayesini paylaştı, ben de kendi hikayemi paylaştım. O andan beri ayrılmaz, uzun mesafeli arkadaşlar olduk. Yakın zamanda, sekiz yıl boyunca kendini yalnız hissettikten sonra, kendine rüya gibi, mükemmel bir itfaiyeci erkek arkadaş buldu. Eskiden sohbet ettiğimizde çok üzgün görünürken, şimdi mutlulukla parlıyor. Arkadaşım için daha fazlasını isteyemezdim.

Geçen gün onu arayıp Archie'nin onlara bir ev inşa etme teklifini kabul ettiğimi söylediğimde ciyakladı ve bana kalacak bir yer teklif etti. Önce reddettim ama gerçekten kırılmış görünüyordu, ben de yaşam koşullarımı düzene sokana kadar birkaç hafta onunla kalacağıma söz verdim.

Alicia'dan önce ilk olarak yerel pansiyonları Dancing Pony'yi aradım ama odaları kalmamıştı. Alicia'ya bunu söylediğimde güldü ve hiç boş oda görmediğini, bu yüzden zaman kaybetmeyi bırakıp gelip onlarla kalmam gerektiğini söyledi. Ona boş odası olmayan bir pansiyonun ne anlamı olduğunu sorduğumda ise yine güldü ve beni merakta bıraktı.

Şimdi düşündüm de, birkaç hafta çok uzun bir süre. Acele etmeli ve birkaç gün içinde yaşam ayarlamalarımı yapmalı ve bunu büyük bir mesele haline getirmeden kendimi tesislerden sorunsuz bir şekilde uzaklaştırmalıyım.

Her neyse, eminim o kasabada kiralayabileceğim şirin ve ucuz bir ev bulabilirim. Birçok film izledim ve her zaman ağaçlarla çevrili ve benim yaşlarımda ateşli komşuları olan sevimli küçük bir kulübe var.

İlişkiler aklımdaki en son şey, ama bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Saatler ve çiş molalarından sonra, önlükler ve benim için yeterince iyi olmadıkları hakkında mırıldanıyorum - belki biraz fazla gürültülü ve hevesli, bir

orta parmağımı havaya kaldırıp eski sevgilimi hayal ediyorum ve arkamdaki polis arabasını duymuyorum.

Tüm gücümle "Yolcu tarafına asılıyorum" diye bağırdığımda, arabamın arkasındaki siren daha yüksek sesle çalıyor ve anında susup korku içinde etrafıma bakıyorum. Başkaları için nasıl bir his olduğundan emin değilim ama ben lisedeki olumsuz popülerliğim nedeniyle gençlik yıllarımdan çoğunu polis arabalarının arka koltuğunda geçirdim. Bu yüzden bir siren sesi duyduğumda hep tedirgin olurum, yarı yarıya peşimde olmalarını beklerim.

Bu sefer gerçekten de benim peşimdeler. Bir polis arabası siren çalarak ve ışıkları yanıp sönmekle kırımın dibine kadar geliyor. Hemen sesi kısıyorum ve yavaşlayıp yolun kenarına çekiyorum.

Durduğumda eşyalarımı bakıyorum. Mümkün olan her pencereyi kaplıyorlar ve önümdeki camın sadece sol tarafını görebiliyorum. Geri kalan her şey örtülmüş. Bu yasadışı mı?

Polis aracı arkamda duruyor ve neyse ki o korkunç sireni kapatmış olsalar da ışıklar hala yanıp sönmektedir. Kaderimi öğrenmek için yan aynamdan araca bakıyorum.

Kendime bakıyorum, tişörtümü ıslatan ve koyu bir kızıl tonuna dönüştüren ter lekelerini fark ediyorum. Özellikle de göğüslerimin altında. New York'tan ayrıldığımda kendimi seksi hissediyordum ama sıkışık arabada çok sıcak bastı ve Connecticut ile Massachusetts arasında bir yerde arka koltuğa attığım kısıtlayıcı deri ceketini terk ettim. Şimdi düşünüyorum da, ilk izlenim korkumun kararımı gölgelemesine izin vermişim. En sevdiğim dar, kırmızı gömleğim ve siyah deri pantolonum bir yolculuk için pek de rahat sayılmaz.

Yıllar gibi gelen bir süreden sonra polis nihayet aracından inmeye ve beni varlığıyla onurlandırmaya karar veriyor. Kapıyı dikkatlice kapattığında, bir saniyemi onu tanımaya ayırıyorum.

Vay anasını.

Adam *fi-i-ine*. Hayatımda gördüğüm en geniş omuzlar üniformasını hiç kimsenin yapamayacağı kadar geriyor. Kalçaları en iyi şekilde kalın, sanki kahvaltıda beş yüz kiloluk ağırlıklarla squat yapmaktan hoşlanıyor gibi - bu malzemenin kuadrisepslerinin gücü altında nasıl pes etmediğinden emin değilim ya da bu şeylere her ne deniyorsa. Arkasındaki yola bakmak için dönüyor ve beni dünya gezegenindeki en mükemmel kabarık popo karşılıyor. Evet, adam kesinlikle squat yapıyor. Sağ kalçasındaki silah kılıfı, attığı her adımda bacağını sıkıyor ve bu da

pantolon daha da fazla. O pantolonun altında ne olduğuna dair aklımdan sonsuz olasılıklar geçiyor.

Bu gerçekten *büyük* olasılıklar fikri karşısında yutkunuyorum.

Yüzüne bakmaya fırsatım bile olmuyor çünkü güzel fiziğine bakmakla meşgulüm. Beni yanlış anlamayın, New York sokaklarında dolaşan seksi polisler alışkınım, ama bu adamın zarif çalımları, çıplak elleriyle bir ayıyla başa çıkabileceğine ve benim gibi kalın bir kızı taşırken iki büklüm olmayacağına inanmamı sağlıyor.

Bahsedilen olasılıkları hayal ederken dalmış olmalıyım -ki yakından gerçekten büyük görünüyorlar- çünkü penceremin aniden çalınması beni ürkütüyor. Sersemliğimi üzerimden atıp adama baktım.

Allah kahretsin.

Eğer poposunun iyi olduğunu düşündüysem, yüzünün yanında hiç kalır. Saçları yumuşak kahverengi bir renkte ve yanlardan biraz daha kısa kesilmiş, tepede biraz daha uzamış, hafifçe dağınık. Burnu biraz yamuk, muhtemelen birkaç yumruk dövüşünden dolayı kırılmış. Kendinden emin duruşundaki bir şey bana onun bir kazanan olduğunu söylüyor, bu da onu daha ilginç kılıyor. Bir günlük kaşları kare çenesini örtüyor, o kadar mükemmel ki neredeyse sinir bozucu. Aynı kıllar geniş boynunun yarısından aşağı uzanıyor ve gözlerim onun adem elmasını buluyor. Bir adem elmasını hiç bu kadar seksi bulmamıştım.

"Şerif Benson, hanımefendi." O konuşurken gözlerim dudaklarına kayıyor. "Ehliyet, ruhsat ve sigorta belgesi lütfen," diye kırılmış bir ses tonuyla soruyor, aynalı güneş gözlüklerini burnuna sabitlerken yüzüme yapışan flörtöz gülümsemeye tepki vermiyor.

Harika, daha hedefime ulaşmadan yerel şerifi kızdırmayı başardım. Ne kadar 'yerel' olduğumu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım ve sadece dağları buldum. Kasaba ya da yol adı yazan hiçbir işaret yok. Hiçbir şey yoktu. Son kasabanın ya da sapağın ne olduğunu bile hatırlamıyorum çünkü sanki sonsuza kadar araba kullanmışım gibi geliyor. Telefonumdaki GPS sayılamayacak kadar çok kez dondu, bu yüzden en iyisini umarak pes ettim.

Yüksek sesle boğazını temizlerken gerçek yüzüme çarpıyor, kaşları o kadar yükseliyor ki arkasına saklandığı büyük gözlüklerin üzerinden onları görebiliyorum. Ateşli bir fantezi için çok fazla.

"Elbette." Yolcu koltuğundan çantamı çekiyorum, beceriksizce onu eşyalarımın kulesinden çıkarmaya çalışıyorum.

Sonunda elime geçtiğinde, kartlarımı çıkarıp her geçen saniye daha da sertleşen kızgın polise uzatıyorum. Onları dikkatlice aldı.

Parmaklarıma dokunmadan bir süre onlara bakıyor ve ardından omzundaki telsize basıyor.

Bip sesi duyulduğunda, ahizeden bir ses geliyor. *"Evet, patron."*

"Jennica," diye başladı, tavrı olmasa gece yarısı fantezilerimden fırlamış gibi duran o zengin sesiyle, "lütfen benim için bir ehliyet ve plaka numarası araştırır mısınız?"

"Tabii. Devam et."

Ehliyetimdeki ve plakamdaki rakamları tekrarlıyor ve telsiz düğmesini bırakıyor.

"Evinizden çok uzaktasınız Bayan Monroe." Gözlüklerinin ardından bana baktığını hissedebiliyorum ve bu tavrına alınıyorum.

"Seyahat etmek artık suç mu?" Savunmacı bir tavırla soruyorum, durup dururken sinirlerimin tepeme çıktığını hissediyorum. Huysuzum. Yorgunum. Ve işlemem gerekiyor. Gerçekten yanlış zamanı seçti.

"Seyahat etmek suç değil," dedi bana dik dik bakarak, "ama hız sınırını otuz mil aşmak suç."

Oh, kahretsin.

"Sınırın otuz mil üzerinde sürmüyordum. Bu yollar bunun için yapılmadı bile. Arabam da öyle," diye daha düşünmeden itiraz ediyorum.

Yüksek sesle iç geçiriyor ve tekrar konuşmadan önce gökyüzüne bakıyor. "Evet, öyleydin."

Telsizi çalıyor ve kadının sesi duyuluyor: *"Ehliyet ve plakalar temiz. Ceza yok. Sabıka kaydı yok."*

Arabama yaslanırken radyoda "Teşekkürler Jennica," diyor. "Artık bir tane alacaksın."

"Rekor mu?" Gözlerim açılıyor; bu yeni bölüm için harika bir başlangıç. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bir ceza," diye açıklıyor. "Siz bir tehlikesiniz Bayan Monroe. Burası tehlikeli bir yol ve limitin bu kadar üzerinde araç kullanamazsınız. Bu ceza sizin için iyi bir ders olacak."

"Kimsin sen? Bana hayat dersi verecek lanet olası babam mı?" Ne dediğimi çok geç anlıyorum çünkü çenesi kapanıyor ve muhtemelen öfkeden yanakları pembeleşiyor. Bir polis memuruyla bu şekilde konuşulmaz, özellikle de açıkça hatalyken. Ama hayatım boyunca yaptığım her şey için özür diledim, bu yüzden savaş ya da kaç tepkisi ağır basıyor ve sağduyumu bir kenara itiyor.

Gözlüklerini çıkarıyor ve ciddi gözleriyle bana ağır bir bakış gönderiyor. Çok güzeller. "Aman Tanrım, al beni" der gibi güzeller. Zengin ela, kalın kirpiklerle çevrili, ağır bakışlı - yatak odası gözlerinin tanımı bunlar.

"Bu, Bayan Monroe, asla olmaz," diyor ve benim için o anı tamamen mahvediyor.

Yumruğunu göğsümde hissediyorum ve kendimi durduramadan karşılık veriyorum. "Bu, Bay Şerif, isterseniz bile kartlarda olmazdı," sonra ona kendi bakışımı bakıyorum ve ekliyorum, "kibarca."

Ağzını sıkmaktan çenesindeki kaslar patlıyor, ben de avucumu açarak kolumu uzatıyorum. "Bana biletimi ver Şerif. Geç kalıyorum."

Burun delikleri alevleniyor ve bir şey söylemek istediğini görebiliyorum ama bunun yerine arka cebinden bir defter çıkarıyor, bir şeyler karalıyor ve elime tutuşturuyor.

"İyi günler hanımefendi," diyor dişlerini sıkarak uzaklaşırken.

Yan aynaya bakıyorum, ağzının o güzelim kıcını nasıl mahvettiğini düşünüyorum ve şimdi biraz tuhaf yürüdüğünü fark ediyorum. Hatta neler olduğunu görmek için kafamı camdan dışarı uzattım. Ve gerçekten de bacağını hafifçe sallamaya çalışıyor. Az önce osurdu mu? İğrenç.

Ama daha iyiye gitmiyor. Etrafına bakınırken, önündeki bir şeyi hareket ettiriyor. Ne tür bir cinsel yolla bulaşan hastalığın onu kaşındırdığını düşünmek istemiyorum ama cüzdanıma geri koymadan önce ehliyetime ve ellerime el dezenfektanı sıkıyorum. Eyvah.

Arabasına binmeden önce birkaç dakika oturuyor, bana yan gözle bile bakmadan uzaklaşıyor.

İçimi çektim, bileti arabanın arkasına attım ve ben de yola çıktım.

Ckapt'ca Fivc

K ENNETH

Aracıma binerken, durumu nasıl idare ettiğim konusunda kendime tüm gücümle lanet ediyorum. Neyim ben? Çekici bir kadın gördüğünde dilini ısırın on dört yaşında bir çocuk mu?

Ve lanet olsun, o kadın ne kadar iyiydi.

Başımı arkaya yaslayıp inliyorum, lanet olası ağzımı açtığım anda şakacı gülümsemesinin nasıl öfkeli bir alaycılığa dönüştüğünü hatırlıyorum. Gözleri bana keskin hançerler fırlatıyor, yaralamayı değil öldürmeyi hedefliyordu. Göğsü yükseliyor, gömleğinin ince kumaşını geriyor, o küçük düğmeler her nefes alışında patlamakla tehdit ediyordu. Bir ara dantelli kırmızı sütyenine bile gözüm takıldı; en başta oraya bakmamam gerektiğini düşünürsek, benim açımdan tamamen yanlış bir adımdı.

Sinirlendiğinde dolgun dudaklarının nasıl inceldiğini hatırlıyorum.

Ben.

Ve o "*baba*" dediğinde travma geçirmiş aletim nasıl da canlandı. I O anda oradan çıkmam gerektiğini biliyordum çünkü A, bu bok acıtıyor ve B, bu pantolon utanç verici olmayacak kadar dar. Neyim var benim böyle? Bu yıl 39 yaşına giriyorum. Sikimi kontrol edebilmeliyim.

Ama onun kızgın gözlerini ve sıkı, siyah buklelerini hatırladıkça aletimin başka planları olduğu daha da netleşiyor. O kadar acı veriyor ki pantolonumun fermuarını açmak zorunda kalıyorum. Biri beni görse ne kadar utanırdım.

şu anda, bir kalp atışında işimden olurdum. Kahretsin, eğer birisini yol kenarında otururken görseydim, onu uygunsuz teşhirden hemen tutuklardım. Buna tahammül edemem.

Kendimi gezegendeki en kötü ikiyüzlü gibi hissederek gaza basıp uzaklaşıyorum, oyuncak arabasındaki güzel, öfkeli kadına bakmamak için kendimi zor tutuyorum, azarlayan bakışları metal tenekesi dikiz aynasında kaybolana kadar beni takip ediyor.

Ne kadar uzağa gidersem, aletim o kadar sertleşiyor. Ve daha acı verici. Archie ve TJ'in yaptığı numaradan sonra, birkaç gündür acı çekiyorum.

Ve korkuyorum. O günden beri sertleşemedim ve ekipmanımı kırdıklarını düşündüm. Bu kadar acı verici olmasaydı, bunun gerçekleşiyor olması neredeyse rahatlatıcı olurdu.

İstasyona ulaştığımda sakindim ve az önce oradan geçmekte olan güzel kadınla ilgili düşünceleri zihnimin gerisine itebildim.

Endişelenmem gereken başka şeyler var.

"Hey, patron," diyor en sadık ve tek çalışanım Jennica masasından. "Az önce en sevdiğin bardan bir telefon aldık." Oradan ne kadar nefret etmeye başladığımı bildiği için kaşlarını oynatıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Arkadaşımız orada. Yine."

Kardeşimin eşi Freya, kasabanın dışında bir TSSB merkezi açtığından beri, giderek daha fazla sorun yaşıyor. Kliniğindeki hastaların hepsi yumuşak başlı değil. Birçoğu belaya bulaşma eğiliminde ve bunu yapabilecekleri ve biraz stres atabilecekleri tek bir düzgün yerimiz var. Cat and Stallion, yerel bar.

Ama onun hastaları bile Jake Attleborough kadar ortalığı karıştırmıyor.

İçimi çekip gözlerimi tavana kaldırıyorum ve beni dinleyecek olan herkesten Jake'e yeni favori aktivitesi olan içki içmek dışında yapacak bir şeyler bulmasını istiyorum. Jake eskiden benim yardımcımdı, eyaletteki en iyi nişancıydı, hatta benden ve yıllarını donanmada geçiren Alex'ten bile daha iyiydi ama şimdi eskiden olduğu adamın acınası bir gölgesi. Kimse ona ne olduğunu bilmiyor ama bir şekilde yolunu kaybetmiş ve herkesle başı belaya girmiş. Birkaç yıl önce Freya'yı eski sevgilisini vurarak kurtarmış ve o zamandan beri içinde bir şeyler değişmiş. Bazıları bunun daha sonra başladığını söylüyor ama ben onun bir gecede değiştiğini gördüm. Her zaman biraz sinir bozucuydu ama öfkeli ve şiddet yanlısı oldu.

Birkaç ay sonra, Jake'in kardeşi Justin'e aşık olan Kayla adında bir bölge sakinine zorbalık yapmayı kendine görev edindi. Yaptığı birkaç hareketten sonra onu izne ayrılmaya zorlamak zorunda kaldım çünkü bu tür bir insana bir rozetin sahip olabileceği güç verilmemeliydi. Bunun geçici olmasını bekliyordum ama bir daha geri dönmedi. Şimdi tek yaptığı içmek ve başını belaya sokmak.

"Gitmemi ister misin?" Jennica soruyor, reddedeceğimden çok umutlu görünüyor. "Hayır, sorun değil," diyorum iç çekerek ve hemen arkamı dönüyorum. Hissediyorum

Jake'in sorumlusu bendim çünkü onu izne çıkmaya zorlayan bendim. Freya'nın eski sevgilisini zamanında yakalayamayan da bendim; kasabada yeni birinin dolaştığına dair söylentiler duymuştum ama Freya'nın kocası olan kardeşim Alex'le yeniden bağlantı kurmakla meşgul olduğum için bu konuya fazla dikkat etmemiştim. Sanki bu benim kişisel sorunummuş gibi hissediyorum.

"Sen bilirsin," diye hevesle kabul etti, onun yerine benim gitmeme en ufak bir üzüntü bile duymadı.

Kapıdan çıkmak üzereyken, "Patron, özgeçmişleri kontrol ettin mi?" diye bağırdı.

"Henüz değil," diye cevap veriyorum yüzümü buruşturarak.

İnliyor. Yüksek sesle. "Lütfen, döndüğünüzde yapın. Bir çift ele daha ihtiyacımız var. Kocacığım benim çılgın saatlerim yüzünden delirmek üzere. Haftalardır sevişemedim."

"Bu TMI, Jennica." Kafamı sallıyorum, görüntüyü kafamdan silmeye çalışıyorum. "Tamamen TMI."

"Beni her gün bütün gün burada tuttuğun için senin hatan." Umursamazca omuz silkiyor. "Masanın üzerindeler. Sen onlara bir göz atana kadar kahveni içmeyeceğim."

"Ben yapacağım, sen yapmayacaksın." Başımı salladım ve tehditlerinin boş olduğunu bilerek dışarı çıktım - bir gün kahvesiz kalsam önce beni öldürürdü.

İstasyondan Cat and Stallion'a gitmek beş dakika sürüyor ve oraya varıp arabadan indiğimde içeride gürültülü bir tartışma yaşandığını duyuyorum. Seslerden birini tanıyorum-Jake. Tabii ya.

Aceleyle içeri girdiğimde, yirmili yaşlarının ortalarında bir adamın yerde yattığını, kolunu göğsüne doğru tuttuğunu ve Jake'in bir bar taburesine tünemiş, sakince bir şişe biradan yudumladığını görüyorum. Arabadan buraya gelmem belki de üç saniye sürdü ve kavga çoktan bitmişti.

"Şerif!" Barmen Rory, uzun bir bardağı doldururken bardan sesleniyor.

"Oğlunu buradan götür."

Başımı salladım ve Jake'e doğru yürüdüm. "Ben kimsenin oğlu değilim," diye alay ediyor.

"Amin." Onun yanına oturdum. "Ama yeterince içtin ve d a h a akşam bile olmadı." Şişesini gösteriyorum. "Seni eve bırakabilirim."

"Benim kendi arabam var." Yavaşça bir yudum daha alıyor.

"Biliyorum, ama seni ben götürüyorum." Ayağa kalkarak sırtına hafifçe vuruyorum ve elimi orada tutuyorum. "Hadi gidelim."

Bana bakıyor, gözleri kısılmış ve tehditkâr. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ve ellerini üzerimden çek."

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak elimi omzuna götürdüm ve sıktım.

"Bugünlük bu kadar yeter, Jake. Hadi gidelim."

Bulutlu bakışları meydan okumaya dönüşüyor.

"Yoksa ne olur?" Çenemi sıkıyorum ve tıslıyorum, "Hadi. Gidelim." Azı dişlerini gıcırdatırken bana bakıyor.

Beni dinleyeceğini umarak daha fazla güç uyguluyorum - burada bir olay çıkarıp itibarını olduğundan daha da fazla düşürmek istemiyorum. İkimiz de onu saniyeler içinde yere sereceğimi bildiğimiz için değil, daha çok olay çıkarmadan ve birkaç kötü söz söylemeden yere serilmeyeceğini bildiğimiz için. Siz unutsanız bile insanlar bunu hep hatırlar. Söylediğiniz tüm kötü şeyleri hatırlarlar. Ve yerliler, üzerlerinden atılması o kadar da kolay olmayan kinlere sahip olabilirler.

Hâlâ nefret dolu gözlerle beni izliyor, belli ki kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı gitmesi gerektiğini düşünüyor, ama sonunda birasının kalanını indiriyor, parayı tezgâha bırakıyor ve ayağa kalkıyor.

Yanımdan geçerken bana ters ters bakıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Rory'ye bakıyorum. "Ne oldu?"

"Adam," diye kolunu tutan ama kendini yerden kaldırmayı başaran adamı işaret ediyor, "Jake'in bir anda raydan çıkmasına neden olan bir şey söyledi."

"Ne var biliyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama kendini toparlamazsa yakında onu yasaklamak zorunda kalacağım. Müşterileri korkutuyor."

Kaşlarımı kaldırıp dikkatle etrafa bakıyorum - burası lanet olası bir bar. İnsanların buraya gelme sebeplerinin yarısı kavgalar. Rory gözlerini devirip arka odaya gidiyor ve beni kovuyor.

Adama baktım ve hızlıca değerlendirdim. Tipik bir dernek çocuğu. Genelde çenelerini çalıştırmayı severler ama bu kimseye saldırmak için bir neden değil. Jake

Bu sefer başı belada. Onu eve bırakacağımı sanmıyorum.

"Hey," dedim ona. "Ambulansa ihtiyacın var mı?" Koluna doğru başımı salladım.

Yere bakıyor ve sanki hala elinde tuttuğunu hatırlamış gibi, onu yanına bırakıyor. "Yok, ben iyiyim. Sadece bir şeye çarptım. Hepsi bu." Ona dik dik bakıyorum. "Emin misin? Şu," diye başımla tekrar kolunu işaret ediyorum,

"hiçbir şeye benzemiyordu."

"Evet, efendim. Memur bey. Şerif yani." Gülümsemeye zorluyor. "Ben iyiyim."

"Şu çarptığınız şey hakkında suç duyurusunda bulunmak istiyor musunuz?"

Gözleri etrafta geziniyor ve yüz ifademi yumuşatıyorum, yerel halkı korumayı seçen küçük kasabalı, pislik bir polis gibi göründüğümü anlıyorum. Şehir efsanesine göre küçük kasabalardaki polisler orada yaşayan insanları korumak için her şeyi yaparlar. Efsanenin bu kısmı doğru. Ancak kasabaya kısa bir ziyaret için ya da bir haftalığına gelenleri de koruyoruz. Paketlerimizi teslim edenleri. Kalifiye elemanımız olmadığına sistemlerimizin bakımına yardımcı olanları. Kalifiye olmayanları da. Biz herkesi koruyoruz - efsanenin yanlış anladığı *kısım* bu.

"İstiyorsan sorun değil. Bu senin hakkın. *Bir şey* seni incitti ve suç duyurusunda bulunma hakkına sahipsin."

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bir daha olmayacağına eminim."

Cebimden kartımı çıkardım. "Fikrinizi değiştirirseniz beni arayın."

"Yapacağım." Başını sallıyor ve kartı umursamaz bir tavırla arka cebine itiyor. Bir yanım Jake'i kolayca yüzüstü bırakmayı seçtiği için mutlu; bir yanım da ona bir ders vermesini diliyor. Ama bir yanım da Jake'in şu anda kötü bir durumda olduğunu ve onu zor durumdayken tekmelemenin ona bir faydası olmayacağını biliyor.

"Tamam," diyorum ve dışarı çıkıyorum, yarı yarıya Jake'in kaçmasını bekliyorum. Anahtarları Rory'de, bunu sormama bile gerek yok. Sarhoş insanları direksiyondan uzak tutmakta ve hepimizi bir sürü dertten kurtarmakta çok başarılı. Muhtemelen onu işe almalıyım.

Sürpriz bir şekilde, Jake dışarıda beni bekliyor, aracımın şoför tarafına yaslanmış. Bir zamanlar o da bir tane kullanıyordu ve kişisel şeytanlarının onunla çalışmasına izin verene kadar iyi bir polisti.

"Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Hayır, ama-"

"Güzel." Arabadan uzaklaşır ve yürür.

O benim sorunum değil. Benim sorunum değil.

Ama öyle sayılır.

"Harika. HAVALI!" aniden arkamdan yüksek bir ses geldi.

Şu anda kim bu kadar alaycı davranıyor?

Arkamı döndüğümde kimseyi bulamadım. Kesinlikle kimseyi.

"Harika!" diyor ses, gözlerimi etrafta gezdirerek. "Harika!"

Sonunda aşağı baktım. Tam önümde kocaman bir kuş duruyor. Bir papağan. Küçük bir tavuk büyüklüğünde, kanatlarını gürültülü bir "havalı" sesiyle açıyor.

Sis dağılsın ve kuş kaybolsun diye gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum çünkü Cat and Stallion'ın otoparkında kocaman bir kuşun benimle konuşmasına imkân yok.

Ve tabii ki, onları açtığımda, kuş orada değil.

Etrafıma bakıyorum, hayalet kuşa benzeyen şeyle aramızdaki çekişmeyi gören olmuş mudur diye, ama kimseyi bulamıyorum. Başımı salladım ve arabaya doğru yürüdüm.

Ckapt'ca Sip

J OSIE

Kenara çekildiğim yerden bir mil ötede, üzerinde "*Little Hope, ME'ye hoş geldiniz, suda sihirli bir şey var*" yazan büyük bir ahşap tabela vardı. Meğer kasabanın hemen dışındaymışım, bu da şerifin yerel bir şerif olması gerektiği anlamına geliyor.

Harika. İzin almam ya da yasal bir şey yapmam gerektiğinde hayatımı çekilmez hale getirebilen yerel otoriteyi kızdırmayı başardım. Yerel sistemin nasıl işlediğinden hala emin değilim ve bunu araştırmam gerekiyor - bazı kasabalarda Belediye'nin onayı gerekiyor; bazılarında ise polis departmanının imzası gerekiyor. İş halledecekse birkaç hediye almaktan çekinmem - ne de olsa bu işte eski bağlar böyle işler. Sorun şu ki, bu şehirde, hatta bu eyalette hiç bağım yok, ama onları kurmak için kararlıyım.

Ben de küçük bir kasabadan geliyorum ve nasıl çalıştıklarını biliyorum - yeni gelenleri pek hoş karşılamayan sıkı bir grup. Ne kadar arkadaş canlısı görünürlerse görünsünler. Bana gülümseyip iyi günler dileyebilirler ama iş eski, yerleşik yaşam biçimlerini korumaya gelince acımasızlaşırlar.

Bilinmeyene -ve kendime- inleyerek GPS'imdeki adreste yolun kenarına çekiyorum. Tek katlı şirin bir ev, dışarıdan çok iyi bakılmış. Oluklar yakın zamanda değiştirilmiş ve suyun temeli ya da pencerelerin altına dikilmiş çobanpüskülü çalılarını mahvetmemesi için binadan uzakta bir iniş borusu var. Çok kullanışlı bir ev gibi görünüyor.

Burada bir kişi yaşıyor ve Alicia olmadığını biliyorum çünkü bir binayı ayakta tutmak hakkında hiçbir şey bilmiyor - en son evin etrafında bir şeyler yapmaya çalıştığında neredeyse evi yakıyordu.

Arabadan ıktım ve binanın her detayını inceleyemeden kapı açıldı ve kocaman bir Alman kurdu dışarı koştu. Neredeyse beni yere serecekti, zıplamaya ve ulaşabildiği her yeri öpmeye başladı, zaten terli olan gömleğimin üzerinde ıslak lekeler bıraktı.

"Hayalet, sakin ol," diye gürlüyor yüksek ve emredici bir ses sokakta ve köpek kuyruğunu sallayarak anında geri çekiliyor. "Hey, bunun için zgnm," diye bana doğru yöneliyor. "Sen Josie olmalısın?"

Verandadaki dev adama bakıyorum. Açık kahverengi saçları ensesinde düşük, dağınık bir erkek topuzu şeklinde toplanmış ve yanlardan birkaç tutam dışarı taşmış. Sakalları kalın ve gözleri davetkâr.

"Evet, o benim." Ben de gülümsedim. "Bu da nl Hayalet olmalı?"

"nl olup olmadığını bilmiyorum," dedi Mark olduğu belli olan adam, Alicia'nın erkek arkadaşı, diyor ki. "Ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Genelde kk bir köpek yavrusu gibi davranmaz."

"Sorun değil." Köpeğin yanına meliyorum ve yatıştırıcı bir sesle onunla konuşmaya başlıyorum. "Beni gördüğün için mutlusun, değil mi? Ben de seni gördüğüm için mutluyum." Dili yana düşüyor ve bana yaklaşıyor. "Sen çok iyi bir çocuksun!" Kulaklarının arkasını kaçıyorum ve ıslak burnunu kırmızı gmleğime sokarak bir ıslak leke daha bırakıyor. 'G gömleğimin' bugün hayatta kalacağını sanmıyorum ama buna kesinlikle değer. "Evet, ylesin."

Ghost bana özensiz bir öpücük daha veriyor ve geri

ekiliyor. "Huh," diyor Mark, açıkça şüpheci.

Önümdeki iri yarı adama baktım. "Ne?" "O kötü biri."

"Kim? Bu sevimli, yakışıklı adam mı?" Tatlı ağzını tekrar okşadım. Çocukluğumuzda hep kpeklerimiz vardı ama New York'a taşındığımda hiç evde olmadığım için köpek sahibi olamadım.

"Evet, o sevimli gt herif genelde kötü bir piç kurusudur."

"Hayır, değil." Ve kanıt olarak, Ghost bana çarptı, şefkat arıyordu.

"Josie!" Yüksek bir ses adımı haykırıyor ve başımı kaldırıyorum. Alicia kapıdan koşarak çıktı ve bana doğru koştu. Beni hiç beklemediğim bir şekilde kucaklıyor, tüm gücüyle sıkıyor ve yüzüm onun yüzüne gömülüyor.

cömert göğüsler. Kadın uzun boylu, Mark gibi bir mamut için mükemmel bir eş. Şimdiden muhteşem bebeklerini ve onları nasıl şımartacağımı hayal edebiliyorum çünkü kendimi resmen onların ailesine zorla dahil ediyorum. Ben 'eğlenceli teyze' olacağım.

"Hey, Alicia," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru, kendimi toparlamaya çalışırken. Ve bu sarılmakla ilgili değil, hayır, *Alicia tarafından* sarılmakla ilgili. Fiziksel şefkat göstermiyor ve bunun iyi bir nedeni var ama sanırım beklediğimden daha fazla iyileşmiş. Mark'a duyduğum minnettarlık dalgası kaslarımı gevşeterek beni sarıyor ve sonunda kendimi Alicia'yı ürkütmekten korkmadan ona sarılırken buluyorum.

Onunla ilk kez yüz yüze tanışmanın tuhaf olacağından endişeleniyordum ama sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi hissediyorum.

"İçeri gel!" Beni içeri götürdü.

"Hanımlar, Ghost'la birlikte yürüyeceğim, böylece siz de onlara yetişebilirsiniz. İkimizin de biraz bacaklarımızı esnetmeye ihtiyacı var."

"Teşekkür ederim, Yeti. Seni seviyorum." Alicia'nın sesindeki açık şefkat bana insanlık için umut veriyor ve ne olursa olsun onu seveceğimi biliyorum. Yine de ona Yeti demesine alışamadım ama herkes kendi yoluna.

"O senin için Alicia."

"Öyle." Sanki onun içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya bakıyor ve ben anında rahatsız oluyorum - kendim için bir şeyler ayırtmam gerektiğini biliyordum ve şimdi onların sakin, mutlu yaşamlarını zorluyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

Mark söz verdiği gibi, ikisi de geri gelmeden önce bir saat kadar Hayalet'in yanında yürüdü. Mark Alicia'ya hızlı bir öpücük veriyor, sonunda benimle tanıştığı için ne kadar mutlu olduğunu söylüyor ve yarın başka bir vardiyası olduğu için odalarına çekiliyor. Bir nedenden dolayı yarım vardiya yapmaktan bahsediyor ama anlayamayacak kadar yorgunum. Bu yüzden yorgun bir gülümsemeyle ona iyi geceler diliyorum.

Ghost bizimle kalıyor ve ilgisini benimle Alicia arasında değiştiriyor. Yemek yiyoruz, konuşuyoruz, sonra biraz daha konuşuyoruz, şarap içiyoruz ve tekrar yemek yiyoruz. Düz yatabildiğimde saat neredeyse sabahın biri oluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bütün gün araba kullanırken onları zorladım ve şimdi, şaraptan sonra, sadece yarı tutarlıyım.

Biz konuşurken Alicia oturma odasındaki kanepede benim için bir yatak hazırladı çünkü sadece bir yatak odaları vardı. Daha önce burada kalmayı kabul etmiştim.

Uyuyacak yer olmayacağını biliyordum. Alicia umursamıyor gibi görünüyor ama ben umursuyorum.

Mark'ın arabadan getirdiği ağır battaniyemin altında kanepeye uzanıp tavana bakarken, buradan olabildiğince çabuk gitmeyi düşünüyorum. Minnettar olmadığımından değil, çünkü minnettarım, ama burada olmam, sahip oldukları rahat havayı tamamen mahvediyor. Bunu söyleyebilirim. Evet, Mark misafirperver ve kibar, Alicia da mutlu görünüyor ama aynı zamanda burada üç kişi oldukları için yer darlığından dolayı biraz rahatsız görünüyorlar.

Yarın Archie ile buluşup yeni evini gördükten sonra pansiyonu arayacağım.

Ckapt'ca Scvc"

J OSIE

Mekânı bulmam kırk dakika sürdü. Neyse ki Alicia bana bir fınan kahve verdi, yoksa hiçliğin ortasındaki bu yeri bulduğumda son derece tatsız olacaktım.

İşverenim zaten buradaydı, siyah Range Rover'ının yan tarafına yaslanmıştı.

"Archie," diyorum iç çekerek evin dışını dolaştıktan sonra. "*Bunu* kurtaramam." Önümüzdeki yarı yıkık *şeyi* işaret ediyorum. Ama *yarısı* bile onu tarif etmeye yetmez. Aslında, yarıdan da fazla. Binanın yaklaşık yüzde doksan dokuzu yok olmuş. Görebildiğim kadarıyla sadece duvarlar ve bir çatı var.

"Yapabilirsin," diye yanıtlıyor inatla. Kalın kaşları birbirine yaklaşıyor. Eğer sinirlenmemiş olsaydı, komik görüldüğünü söyleyebilirdim. Öfke ona yakışmıyor.

"Bu proje için ihtiyaç duyacağı sıfırları hayal ederek, "Tamir etmektense sıfırdan başlamak daha kolay ve açıkçası daha ucuz," diye irkildim.

"Josie." Bir çizgi film karakteri gibi hızlı hızlı göz kırpmaya başladığında sesi yalvarışa dönüşüyor. "Lütfen."

"Archie," diye sesleniyorum beyninin oralarda bir yerde olan mantıklı kısmına, en iyi öğretmen sesimi kullanarak - ortaokul öğretmenimin mantıksız davrandığımı düşündüğünde kullandığı sesin aynısını. "Ben

Sana söylüyorum, bu evi onarmak düşündüğünden daha uzun sürecek ve sen bana *Ağustos* ayında bu evde yaşamak istediğini söylüyorsun." Demek istediğimi kanıtlamak için başımı sallıyorum. "Bu imkânsız dostum. Mayıs'ın ilk haftası, kesinlikle yeterli zaman yok. Ayrıca, istediğin şey çok zor. Kapıyı görüyor musun?" Büyük olasılıkla meşe ağacından yapılmış ve çelikle örülmüş muhteşem, kemerli kapıyı gösteriyorum. "Bu eski. Yenisiyle değiştirirsem canavar olurum. Ciddi söylüyorum. Kendimi öldürürüm. Başkasının yapmasını bile beklemem. Burada benim için *bu* işi yapacak birini bulamam çünkü *o* ahşap işçiliği bir kuyumcunun becerisini gerektiriyor." Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum. "Etrafına bak Archie. Bir sincaba mı sorsam, yoksa bir geyiğe mi?"

Yüksek sesle homurdandı ve bana "Şaşırsın" dedi.

Neden bahsettiğini anlamadığım için burnumu kıvırıyorum.

Belli ki bir kahkahayı gizleyerek yumruğuna öksürüyor ve aylıp utangaç bir tavırla etrafına bakınıyor. Orta büyüklükte bir tarlanın kenarındayız. Ve Maine boyutlarında konuşuyorum. Her şey devasa. Yemin ederim, gezegendeki en uzun çam ağacı bu pek de güzel olmayan evin arka bahçesinde yetişiyor. Sundurma çürüyen basamaklarla orantısız. Hatta basamaklardan sadece üç tanesi üzerinde yürümek için hâlâ güvenli. En tepeye ulaşmak için atlamamız gerekir. Çatıda gözle görülür delikler var. Ve bunlar küçük onarımlar. Eski pencerelerin yarısı kırık. Yedek cam bulmak sonsuza kadar sürecek çünkü böyle bir yeri kolayca yeniden inşa edemezsiniz; bu, kırık bir kola yara bandı yapıştırmak gibi bir şey.

Maine'in acımasız kışlarında ısınmak istiyorlarsa içeriyi deşmem gerekecek. Tabii ayak parmaklarının bağlı kalmasını istiyorlarsa. Ancak bunu yaparken, orijinal olan her şeyi sağlam tutmak zorundayım. Ya böyle bir yeri orijinal ihtişamına ve cazibesine kavuşturursunuz ya da buldozerle yıkıp klima ve merkezi ısıtma gibi modern şeylerle modern bir bina inşa edersiniz. İkisi arasındaki her şey suçtur. İzinlerden bahsetmiyorum bile - eğer yerel halk evi 'tarihi' olarak kabul ederse, mahvoluruz çünkü herhangi bir görsel değişiklik yapmamıza izin vermezler.

"Bir dakika," diyor ve telefonunu çıkarıyor. Hoparlörden gelen zil sesiyle ekrana bakmadan önce birkaç saniye yazıyor.

"*Hey, bebeğim!*" diye karşılık veriyor boğucu bir ses, belli ki Archie'nin yalnız olduğunu düşünüyor ve ben anında kendimi yersiz hissediyorum. Adını söyleme şekli yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

"Hey, Lei," Archie gözlerimin önünde büyük, dövmeleli bir lokuma dönüşüyor ve bu ani değişimi görmek kalbimi ısıtsa da gülümsememeye çalışarak dudağımı ısıyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne oldu? Bir dakikam var." Hattın diğer ucundaki biriyle konuşurken sesi boğuklaşıyor ve Archie bana dönüyor.

"Leila Florida'da bir iş gezisinde. O bir gazeteci." Sesi gururla doluydu ve gülümsememi daha fazla tutamıyorum.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?" Leyla endişeyle soruyor.

"Evet, Lei. Merak etme," diyerek onu sakinleştiriyor ve telefonunu bana doğru çeviriyor.

Şimdi uzun kıvılcık saçları ve sevimli çilleri olan çok güzel -ve genç, *çok genç*, az önce duyduğum seksi siren sesine hiç uymayan- bir kadına bakıyorum. Başka ne yapacağımı bilemediğim için el sallayıp "Merhaba" diyorum.

"Oh, Josie. Merhaba!" Anında neşelendi. "*Archie senin sihirli dokunuşlarından bahsediyor ve hayallerimizi gerçekleştirebilecek bir büyücü olduğunu söylüyor. Ben de hayalimizdeki evi gerçekleştirebileceğini umuyordum. Ne düşünüyorsun?*" Bu tamamen belden aşağı vurmaktı. Sesi o kadar umut dolu ki kalbim mideme iniyor. Archie'ye ters ters bakıyorum çünkü açıkça vicdanıma saldırıyor.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve telefonu kendine çeviriyor. Yüzü bir anda gezegendeki en üzgün yüze dönüşür ve ona "Josie evden kurtulmamızı ve yeni bir ev inşa etmemizi öneriyor" der.

"Ah." Sesi üzgün. Çok üzgün. Provası yapılmış bir hüzn.

Ondan sonra Archie ekranı bana çeviriyor ve ikisi de bana karşı koyamadığım köpek yavrusu bakışları atıyor. Leila'nın alt dudağı bile biraz titriyor.

"Tamam!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sizi düzenbazlar." Suçlayıcı bir parmakla onları işaret ediyorum. "Bu sizin paranız ve sizin zamanınız. Yine de Ağustos'u beklemeyin. O kadar çabuk olmayacak."

"Bu konuda bir sorunumuz yok." İkisi de hızla başlarını sallamaya başlıyor, her şeyi kabul ediyorlar, birdenbire o kadar da üzgün değiller.

İkisine de kötü bir bakış gönderdim. "Bu hiç adil değildi."

"*Ve tamamen prova edilmiş.*" Leila gülüyor. "*Gitmem gerek ama yakında görüşürüz. Sanırım kalacaksın? İçimde kalacağına dair bir his var.*" İçten, misafirperver gülümsemesi kalbimi ısıtıyor.

"Sanırım," diye cevap veriyorum. Biraz çekingenim çünkü yerlilerle bunu başarabileceğimden pek emin değilim ama el sallıyorum.

El sallıyor ve telefonu kapatıyor. "Bu hiç adil

değildi," diye yakınıyorum.

"Aşkta ve savaşta." Telefonunu cebine koyuyor ve kollarını iki yana açıyor, en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyor.

Dikkatimi tekrar eve veriyorum ve farklı bir açıdan bakıyorum. Ve bu açıdan bakınca, evin daha da fazla çalışmaya ihtiyacı olduğunu görüyorum. Tüm orijinal detayları bulmak ve onarmak da dahil olmak üzere yapmam gereken tüm işlerden çekinerek binaya doğru ilerliyorum.

"İşte anahtarlar!" Archie kolunu uzatarak bana doğru koşuyor.

Duruyorum ve kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Sence onlara ihtiyacım olacak mı?"

Eve bakar ve yanakları pembeleşir. "Güzel. Yine de anahtarları al, yerel polisle sorun yaşamak istemeyiz." Kıkırdıyor, sesi belirsiz çıkıyor. Umarım buraya gelirken onlardan biriyle karşılaştığımı duymamıştır. Aksi takdirde beni anında kovabilir. Ve bu işe ihtiyacım var.

Gözlerimi kısarak anahtarları alıyorum. "Kesinlikle yok."

"Güzel." Başını salladı ve arabama baktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama buralarda farklı bir araca ihtiyacın olabilir."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Benimkinin nesi var?"

Başının arkasını kaşıyor. "Şirin falan ama bu-" Sözünü kesti, doğru kelimeleri arıyordu ama ben savaş yolundayım.

"Ne ama?"

"Ama çok şirin ve sorun da bu. Anlıyor musun?" Sanki ne demek istediğini anlamam gerekiyormuş gibi gözleri dönüyor.

"Bilmiyorum." Gözlerim daha da kısıldı.

"Yerel yollar için değil," diye açıklıyor sakince, biraz da ürkerek. "Bir yağmurdan sonra bir yerde sıkışıp kalırsınız."

"Ben hallederim."

"Josie," diye iç geçirdi.

"Ben hallederim," diye kararlılıkla tekrarlıyorum ve o da vazgeçiyor.

"Tamam." Ellerini savunurcasına havaya kaldırıyor. "Sıkıştığında beni ara."

Ona azarlayıcı bir bakış gönderiyorum ve o da anında hatasını düzeltiyor. "Eğer. Eğer sıkışırsan." Gözleri mizahla parıldıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Yapacağım."

Yapmayacağım. Yenilgiyi kabul edip herkesin bebeğimin tuhaf ve güvenilmez olduğu yönündeki fikirlerini duymaktansa arabamı kendi tırnaklarımla çukurdan çıkarmayı tercih ederim. Beni buraya kadar getirdi, değil mi?

İçeri giriyoruz -eksik merdiven parçalarının üzerinden dikkatle geçerek- ve kafasında canlandırdığı detayları konuşuyoruz, ben de her şeyi yazıyorum. Leila geri döndüğünde, atladığı bir şey varsa bana söylemesi gerekiyordu, ama uzun zamandır bu konu hakkında konuştuklarını söyledi, bu yüzden her şeyi anladığından oldukça emin.

Benim gözümde, resim yanlış. Ev büyüleyici olsa bile. Gerçekten büyüleyici. Aslen bin yedi yüzlerin sonlarında inşa edilmiş ve sağ kanadı yaklaşık seksen yıl -aşağı yukarı- sonra genişletilmiş, yapı tarzı ve malzemelerine göre burası gerçekten tarihi bir yer. Ne doğru dürüst su tesisatı, ne elektrik, ne de başka bir şey var. Son sakinleri kırk yıl önce burada yaşamış ve düzgün bakım yapılmadan geçen iki yıl bile, bırakın böyle bir binayı, herhangi bir binayı bile zorlayabilir.

İkinci kata doğru yürürken Archie neredeyse kafasını tavana çarpıyordu - bu ilk binalar sağlam yapıları, güçlü ruhları ve son derece alçak tavanlarıyla sonsuza dek burada kalmak üzere inşa edilmişlerdi. Alnını morartmamak için kesinlikle başını eğmesi gerekiyor. Onun bu çabasına kaşlarımı çatıyorum ama o sadece orantısız bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

İnatçılığı karşısında zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum çünkü çatıyı sökmek ve ikinci katın tavanını yükseltmek onu korkutmuyor. Ama beni korkutuyor. Gerçekten korkutuyor. Yerel yasaların böyle tarihi bir evin görünümünü değiştirmemize nasıl bakacağını merak ediyorum.

Archie fikirlerini anlatmaya devam ederken alnım terden boncuk boncuk oluyor ve daha önceki satıcılarda burada işe yarayabilecek benzer malzemeler olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum ve benimle çalışmaya istekli olup olmayacaklarını merak ediyorum. Ve yapıyı ve cazibeyi bozmadan tavanı nasıl yükseltebileceğimi. Ve merkezi klima ve ısıtmayı burada nasıl gerçeğe dönüştürebileceğimi. Ya da herhangi bir şeyi nasıl gerçekleştirebileceğimi.

Ama bu bir meydan okuma ve ben bunu seviyorum. Archie ve Leila da burayı seviyor. Oradan sürekli 'evim' diye bahsediyor ve ben de onu yeni bir şey inşa etmeye ikna etme fikrinden tamamen vazgeçtim. Burası onların evi ve onlar için restore edebileceğime adım gibi eminim. Ne kadar sürerse sürsün.

Eğer satıcı bulursam. Ve müteahhitler. Ve elektrikçiler. Ve tesisatçılar. Ve ahşap oymacılığı ile uğraşan birini çünkü bu orijinal ahşap işçiliğini vicdanım rahat bir şekilde değiştiremem. Bu insanlık dışı.

Otuz dakika sonra, Archie beni anahtarları, siyah bir kredi kartı ve ayaklarımın dibinde parçalanmakta olan bir evle bırakıp gitti.

Ckapt'ca Eigt'

KENNETH

Başımı arabanın koltuğunun arkasına yaslayıp, biri başka bir iyilik istemek için aramadan önceki bu son birkaç dakikalık huzurun tadını çıkarıyorum. Maine topraklarına gökten yağmur yağmış ve tüm asfaltsız yan yollar çamura dönüşmüş. Yerli halk, ilk etapta çamura saplanacak kadar aptalsa genellikle kendini kurtarabiliyor ama yeni gelen turistler, TSSB hastaları, akrabalar ve aradaki diğer herkes yerel havaya o kadar da alışık değil, bu yüzden çok yakında bir fırtına çıkmasını bekliyorum.

Bu bana ofiste yardımcı olabilecek birini işe almam gerektiğini hatırlattı. Telefonlara cevap vermek ve evrak işleriyle uğraşmak çok zor değil ama Jennica ve benim şu anda uğraşmak zorunda olduğumuz şeylerin üzerine çok fazla yük bindi.

Radyo canlandığında konsoldan kahvemi alıyorum.

"Patron."

"Evet, Jennica," diye iç çekerek cevap veriyorum, bugünü atlatmak için ne kadar kahveye ihtiyacım olacağını hayal ederek.

"Yolda mahsur kalan bir kadınla ilgili ihbar aldık," diyor telsizden gelen sesle.

İşte başlıyoruz.

"Nerede?"

"O-" Telsiz sustu ve birkaç saniye sonra tekrar canlandı. *"Eski Hayalet Ev'e giden yol üzerinde."* Sesi benim kadar şaşkın geliyor.

"Ne?"

"Evet. Orada."

"Leyla mı o?" Kız kardeşimle nişanlısının yeni aldıkları harabe binaya birinin gitmesine şaşırarak soruyorum. Tabii bir gecekonducu değilse.

"Leyla olsaydı bilmez miydin sanıyorsun?" diye alay ediyor, sesi yıpratıcı.

"Pekâlâ." Laf sokmasına cevap vermedim çünkü bu retorikti. "Gidip kontrol edeceğim."

Kahvemden bir yudum alıp saate bakıyorum. Saat üçü çoktan geçmiş. Jennica yakında ayrılacak ama benim mesaim hiç bitmiyor. İnsanlar olmadık saatlerde kapımı çalıyor. Eminim ona da aynısını yapıyorlar - Jennica tanıdığım en sabırlı insanlardan biri, ama onun bile bir kırılma noktası var.

O haklı, ekstra yardıma ihtiyacımız var. Özellikle de şimdi. Jake merkezdeyken hızlı ve etkiliydi, ona güvenebilirdim. Her şeyi çözdüğümüzü ve sonunda benim yerimi alacağını düşündüm çünkü çocukta problem çözme ve liderlik konusunda doğal bir yetenek var. Yaptığı onca numaradan sonra bile hala buna inanıyorum. Gerçi bunu başkasına kanıtlamak zor olurdu.

Ona ne oldu böyle? Telsizden yine *"Patron,"* sesi geliyor.

"Evet," diye cevap veriyorum yorgunca.

"Pines Caddesi'nde elektrikler kesik."

"Oraya gönderecek kimsemiz var mı?"

"Hayır, çünkü kimseyi işe almadınız," diye alaycı bir yanıt verdi. *"Elektrik şirketi yolda, kontrol etmek için oraya gideceğim."*

"Teşekkürler, Jennica. Sonra gidebilirsin."

"Seni bu şekilde bırakamam," diyor, kelimelerin ağzından çıkmasından memnun olmadığı belli. *"Sen kasabayı yönetirken ben burada kaleyi koruyacağım. Ama adayları araştıracaksın. Anlaştık mı?"*

"Anlaştık," diyorum içten bir minnettarlıkla. "Teşekkür ederim, Jennica."

"Elbette. Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin." Ve telsiz kapanıyor. Yemin ederim özgeçmiş yığınındaki ilk uygun adayı işe alıyorum.

Yerel halkın 'Hayalet Ev' dediği terk edilmiş binaya gidiyorum. Uzun yıllardır terk edilmiş ve garip sesler çıkarıyor.

Rüzgar ne zaman vursa. Ormanın oldukça gerisindedir, ancak yeterince yakında yaşayan yerliler sessiz gecelerde ormandaki yankıyı duyarlar.

Leila ve Archie'nin burayı neden satın aldıklarını bininci kez merak ediyorum. Onları çok iyi tanıdığımı sanıyordum, ikisi de yirmi birinci yüzyılın harikalarını seviyordu ama Archie, Leila'dan evi duyunca bu yerel harikayı görmeye karar verdi.

Bu lanet şey neredeyse bir piramit, çok gizemli. Ama Archie buralı olmayı çok istiyor.

Burayı görmelerine izin vermesi için sahibini bulduk. Kapılarda kilit olmasa da kimsenin izinsiz girmesine izin vermeyi planlamıyordum. Kendi kız kardeşimin ve müstakbel eniştemin bile.

Burayı gördüklerinde ikisi de gözlerinde yıldızlarla ve bu felaketi restore etmek gibi çılgın bir fikirle geri döndüler. Bana nasıl olacağını söylemediler, ben de sormadım. Sonuçta bu onların işi. Yine de tadilatı kimin yapacağını biraz merak ediyorum. İki yerel müteahhidimiz var ve bu iş onların maaşlarının çok üstünde. Belki Springfield'dan bir inşaat şirketi tutarlar? Ya da belki Archie Boston'dan havalı birini getirir. Bu işe yarayabilir. Bu yüzyılda tadilatı bitirmeyi planlıyorlarsa çok fazla insan gücüne ihtiyaçları olacak.

Yolda ilerledikçe çamur daha da artıyor. Aracım bile birkaç kez sürüklendi. Eğer Leila sonunda burada yaşamak istiyorsa, Archie bu lanet yolu düzeltse iyi olur çünkü kız kardeşim bu ölüm yolundan bir kez bile geçmeyecek.

Az sonra, köşedeki açıklıkta, Hayalet Ev'e doğru giden yolda sıkışmış, zaten tanıdık bir araba görüyorum. Belki bir kişinin ve bir ton ıvır zıvırın sığabileceği çok tuhaf görünümlü kırmızı bir teneke. O kişiyi hatırlıyorum.

Arabaya ulaştığımda yavaşlayarak duruyorum ve yavaşça dışarı çıkıyorum. Dikkatlice arabaya doğru yürüyüp içine bakıyorum. Parlak, siyah saçlı aynı kadın sürücü koltuğunda oturuyor, beyaz parmak eklemleriyle direksiyonu tutuyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Sarsılmış görünüyor.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Dikkatlice sordum.

Cevap vermeyince daha yüksek sesle "Hanımefendi?" diye sordum.

Şaşkın bir çığlıkla başını bana doğru çevirdi. "Nereden çıktın lan sen?" Geniş gözlerle etrafına bakıyor, göz bebekleri büyümüş.

"Aracım arkanızda park halinde." Bıraktığım yeri işaret ettim. "Sen iyi misin?"

"Evet." Direksiyonu bırakıyor. "Neden buradasın?"

"Hmm." Boğazımı temizliyorum. "Bizi sen aradın."

"Polisleri ben çağırmadım." Homurdanıyor. "Hiçbirinize güvenilmez," diye ekliyor nefesinin altından ama ben yine de duyuyorum. Kişisel bir iğneleme değildi ama yine de öyle hissettirdi. Özellikle de son karşılaşmamızdan sonra. Evet, hıyarın tekiydim ama tehlikeli bir yolda hız yapan oydu ve ben de bir saat önce bir araba kazasına yardım etmiştim. Başka bir tanesine tanık olmama gerek yoktu.

"Kimi aradın?" "Bir tamirciyi."

Kardeşimin arkadaşı Justin kasabadaki tek tamirci dükkanının sahibi ve şu anda nişanlısı Kayla ile birlikte bir dövme yarışması için şehir dışında. Bu durumda garajda Paul kalıyor, Justin'in sağ kolu, muhtemelen yerel lokantanın sahibi ve Kayla'nın üvey annesi Marina ile sevişiyor. İşte size küçük bir kasaba.

Eminim bu kadın onu aramış, o da Jennica'ya, o da bana atmıştır. Sadece benim hayatım. Gökyüzüne doğru iç çekiyorum.

"Tamirci şehir dışında, o yüzden bizi aradılar," diye açıklıyorum sabırla. "Sadece bir tamirciniz mi var?" Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Küçük bir kasaba." Omuz silktim, daha fazla açıklama zahmetine girmedim. "Hanımefendi, arabayı bırakmanız gerekiyor, böylece onu çıkarmaya çalışabilirim."

"Ne yapacaksın Şerif?" Kaşlarını çatı. "Gaz pedalına mı basacaksın? Onu zaten yaptım." Gözlerini devirerek yola doğru döndü.

Tekrar iç çekiyorum - bu sefer biraz daha yüksek sesle ve onu ikna etmeye çalışıyorum. "Bu bir protokol." Bunun aynı zamanda sağduyu olduğunu eklemiyorum.

"Kıçımın protokolü," diye mırıldanıyor ve kapıyı açıyor.

Dışarı çıktığında ilk gördüğüm şey ayakkabısı oluyor. Askerlerin kıskanacağı mükemmellikte cilalanmış siyah, parlak, sivri burunlu bir ayakkabı. Lanet şey karşısında gözlerim donuyor. Hiçbir zaman ayakkabı fetişi olmadım, bu yüzden ne olduğunu kim bilebilir ki? Tam boyuna geldiğinde, gözleri göğsümle aynı hizaya geliyor. Ama meydan okuyan çenesi ve düz omuzları onu biraz daha uzun gösteriyor. Arabasıyla uyumlu, parlak, kırmızı bir pantolonu var, tatlı kalçalarını sıkıca sarıyor ve bir omzundan sarkan siyah, bol bir kazak, siyah bir sütyenin dantelli askısını ortaya çıkarıyor.

Gözlerim onun beklenmedik güzelliğine alıştığında, ağza alınmayacak bir şey yaptı - eğildi ve vücudunun üst yarısını

arabada, dolu yolcu tarafından bir şey almaya çalışıyor, sırtı kavisli, alt yarısı doğrudan görüş alanımda. Hem de ne yarı.

Aletim pantolonumun içinde kıpırdanırken acı içinde haykırıyor. Çenemi sıkıp kapatıyorum, hem bu uygunsuz tepki için kendime hem de buna neden olduğu için ona kızıyorum. Sonunda arabadan tamamen çıktığında, deli gibi kaşınan bir ereksiyonla önünde duruyorum. Sikimi kaşımak şu an için pek akıllıca bir fikir olmayabilir, bu yüzden zavallı sikiciye biraz rahatlama sağlamak için bacaklarımı gizlice kaydırmaya çalışıyorum.

Meğer o kadar da gizli değilmiş çünkü tam olarak fark ettiği anı görüyorum; yüzü tiksintiyle buruşurken gözleri açılıyor. Bir dokunuşla geri çekiliyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Harika. Şimdi de benim sapık olduğumu düşünüyor.

Yanından geçip gidiyorum -kendisine geniş bir alan bıraktığı için zor bir iş değil- ve arabasına tırmanıyorum. Tırmanmaktan bahsediyorum. Koltuk direksiyona o kadar yakın ki bir bacağımı bile sığdıramıyorum. Sonuna kadar geriye itiyorum ama yine de zar zor sığıyorum. İşim bittiğinde normale döneceğini umarak boynumu doğal olmayan bir açıyla bükmek zorunda kalıyorum.

Araba hurda gibi, ciddiym. Her bir yüzey bir çeşit poşet, paket ya da tamamen başka bir şeyle kaplı. Küçük bir saksıda yarı ölü bir kaktüs bile var. Bu da bir sonraki sorumu doğuruyor: Tüm bu eşyalarla burada ne yapıyor?

Dizlerim burnumun içine girerken birkaç kez ileri ve geri gitmeyi deniyorum ama araba sıkışıyor. *Harika.* Buraya arkadan itişli bir arabayla geldi. Kruvazörümle çekmem sorun olmaz ama karkasının yarısını burada bırakmak istemiyorum, bu yüzden inip en yakın çalılığa doğru yürüyorum. Yaprak dökmeyen ağaçlardan kalın dallar kopararak arabaya geri dönüyorum ve onları lastiklerin altına atıyorum.

Kenarda durmuş, ihtiyatla beni izliyor. Şimdiye kadar pantolonumdaki durum çözülmüştü. Dürüst olmak gerekirse, onun iğrenmiş yüzünü gördüğüm an çözülmüştü. Ben yerel kanun adamıyım, yerel vatandaşlarla ilgilenmesi gereken bir kişiyim, sadece buradan geçenlerle bile. Varlığım kimseyi rahatsız edemem. Bu yüzden burada değilim.

Beni görünce biraz daha mutlu olmasını umursamasam da.

Sikeyim. *Siktir!* Başımı zorla sallıyorum, vücudumun alt kısmının uslu durmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Gidip arabamı getireyim," diyorum ona, kendi aracıma doğru yürürken. Arabayı onun metal tenekesinin önüne çekip benimkine bağlıyorum.

"Arabanı vitesine tak ve ben çekmeye başladığımda gaz pedalına biraz bas."

"Tamam." İçeri kaçtı, neyse ki bu sefer benimle tartışmadı.

İlk denemede çamurdan çıktı. Durduğunu ve vitesi parka aldığını gördüğümde, arabasının kancasını çözmeye ve eşyalarımı bagaja geri koymaya gidiyorum. Sonra ona doğru yürüyorum ve yolcu tarafına doğru eğilerek camı açmasını işaret ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce ve bana ilk kez küçük, içten bir gülümseme veriyor. Bu onu daha genç gösteriyor ve eğer gördüğüm ehliyet olmasaydı, çok dikkatli davranıyor olurdum.

Sadece başımı salladım ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bir yere gidiyorum." Çenesi yukarı kalktı.

"Tam olarak nereye gidiyorsunuz?" Dikkatle etrafıma bakıyorum; etrafımız ağaçlarla çevrili ve önümüzde görünür bir açıklık var. Hayalet Ev'in olduğu yere.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Dudaklarını o kadar sıkıyor ki zar zor görebiliyorum.

"Nereye gittiğini bilmem gerek."

"Neden? Bu yol özel mülk mü?" Küçük burun delikleri şişiyor ve kızgın bir sincap gibi görünüyor.

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak çünkü buna itiraz edemem - yol özel mülk *değil* ama evin bulunduğu arazi *öyle*. "Ama buralarda ilgilenecek bir şey yok."

"Buralarda çok ilgilendiğim bir şey var. Eğer yanılmıyorsam sen de öylesin." Sağ kaşını imalı bir şekilde kaldırdı ve ben de yakalandığımı hissederek anında geri çekildim.

"Ne ima ettiğinizi bilmiyorum hanımefendi. Ama arkanızı dönmeniz gerek, burası güvenli değil."

Sessizce mırıldanıyor ama ben yine de duyuyorum: "Lanet olası iyi çocuk kompleksi, çok düzgün ve ilkel."

"Ne?" Burun deliklerim öfkeyle alevlenerek soruyorum.

"Hiçbir şey, Şerif," diye yanıtlıyor geniş, plastik bir gülümsemeyle. "Yardımanız için çok teşekkür ederim ama artık yola çıkmalıyım."

"Nereye gidiyorsun?" Penceresinin kenarına tutunurken soruyorum, kesinlikle aptalca bir şey yapmasını beklemiyordum.

Ama yapıyor. Seksi cadaloz gaza basıp uzaklaşıyor, arabasının arkası biraz savruluyor ve beni yoldan atıyor. O lanet bir psikopat!

Benim şehrimde!

Kruvazörüme koşup onu takip ettim.

"Patron," telsiz canlanır.

Şimdi olmaz.

"Evet, Jennica," diye cevap veriyorum.

"Cat and Stallion'da bir kavga var. Ne kadar uzaktasın?"

Her zamanki gibi, zamanlama mükemmel. Sadece mükemmel. "Hâlâ sıkışmış arabayla yoldayım."

"Tamam, kontrol edeceğim."

"Dikkatli olun."

"Her zaman öyleyim."

Radyo uğulduyor ve sessizleşiyor. Onu bir kavgayı çözmeye gönderdiğim için kendimi kötü hissediyorum ama bunu ona asla söyleyemem -Jennica ona diğer polisler gibi davranmamı istiyor ama ben küçük bir kasabada büyüdüm ve bir kadın üniforma giyse bile yine de kadındır. Ve bunun yanı sıra, eğer eve gözlerinin altı morarmış bir şekilde gelirse kocası derimi yüzer. Onu suçlayamam. Bu yüzden böyle vakalara genelde kendim giderim ya da Jake'i gönderirim. Eskiden gönderirdim. Ama şimdi diğer sorunlarla uğraşmak yerine çamurlu yolda deli bir kaçağın peşine düşmek zorundayım.

Beni görmemesine imkân yok ama ayağını pedaldan çekmiyor. Arada bir direksiyonu kırarak ilerlemeye devam ediyor. Gaza daha sert basabilirim ama o da basacak ve ben onun bir çukura düşmesini istemiyorum. Kız kardeşimin yıkık dökük evinde bir gecekonducu olarak beni haklı çıkarmaktan başka nereye gittiğini merak ediyorum.

Ve tam zamanında, ormandaki açıklığa giriyoruz. Araba yavaşlarken çakıllar lastiklerin altında şakırdıyor.

Çılgın kadın ancak verandaya *yaklaştığında* frene basıyor. Arabası gıcırıyor, arkasından çakıllar fırlıyor. Arabasından fırlıyor ve kırık basamakların üzerinden atlayarak binanın içine koşuyor. Ayağını yere her vuruşunda dar, kırmızı pantolonunun içinde sallanan kıçı çenemi daha da sıkıyor.

Arabayı park edip aceleyle içeri giriyorum ve onu mutfakta, elinde telefonuyla tuşlara basmaya çalışırken buluyorum.

Beni görünce telefonunu yere düşürdü ve geri sıçradı. "Şimdi izinsiz giriyorsun!" Keskin, kırmızı uçlu parmağını bana doğrulttu.

"Arama izniniz nerede?"

"Sen neden bahsediyorsun be?" Alnım kırışıyor. "Az önce bu eve zorla girdin."

"Ben hiçbir şeye izinsiz girmedim. Ben burada çalışıyorum. Anahtarlar bende!" diye bağıyor.

Bu beni duraksattı. "Ne?"

"Anahtarlar bende," diye daha sessiz tekrarlıyor.

"Bunu duydum," diye cevap veriyorum, ona bakarken sinirlenmiş bir şekilde, çözülmesini bekliyorum. "Burada çalıştığını söyledin. Nasıl yani?"

"Ben bir tasarımcıyım. Ev sahipleri burayı onarmam için beni tuttu," diye açıklıyor, telefonunu yerden alıyor ve bana dikkatle bakıyor.

"Huh." İlginç, çünkü bu konuda hiçbir şey bilmediğime eminim ve kasabamla ilgili her şeyi biliyorum. Arkadaşım ve kız kardeşim evlerini tamir ettirmek için birini tutmuş olsalardı bana söylerlerdi.

"Ha?" Bana aptalın tekiymişim gibi bakıyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Beni çok korkuttun ve tek söylediğin 'ha' mı?"

Yanlış bir şey söyleyerek onu kızdırmamaya çalışarak çenemi sıkıyorum. Bu kadının ne kadar dengesiz olduğunu bilmiyorum ama güvenilmez olduğu kesin.

"Bak," teslimiyetle ellerimi havaya kaldırıyorum. "Arabanda bunca eşya var ve bu lanet olası çamurlu, çıkmaz yolda benden kaçmaya çalışıyordun. Başka ne düşünebilirdim ki?"

Öfkesi içinde kıvranıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Neredeyse kulaklarından buhar çıktığını görebiliyorum. "'Hey, bu bayan eve gidiyor, bırak gitsin' demeye ne dersin?"

"Ama eve gitmeyeceğini biliyordum. Burası benim kasabam ve herkesi tanırım."

"Senin kasaban. İşte başlıyoruz." Yüzünde tam bir tiksinti ifadesiyle parmaklarını şıklatıyor. "Küçük kasabalardaki polisler her zaman her şeyin kendilerine ait olduğunu ve her şeyin başının kendileri olduğunu düşünürler. Polisler, belediye başkanları ve tüm bu saçmalıklar." Gözleri sanki acı bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi öfkeyle yana bakıyor.

Kararmış gözleri bana döndüğünde, bir şekilde benden bahsetmediğini hissediyorum. En azından sadece benim hakkımda değil. Küçük bir kasabadan gelen birine benzemiyor. Tam tersi. Arabasındaki ıvır zıvır olmasa New Yorklu bir köpekbalığına benziyor.

"Kanun ve düzen sizsiniz," diye devam ediyor.

Başka koşullarda olsa görmezden gelirdim ama o beni sinirlendiriyor. Ona bakarken bile sinirleniyorum. Hızla yükselen göğsü çok sık dikkatimi çekiyor.

Daralmış gözleri siyah bir kedi kanadıyla kaplı. Dudakları sıkıca bastırılmış. Her şey beni çıldırtıyor.

Ben de ona doğru yürüdüm ve parmağımla yüzünü işaret ettim. "Ben ev sahipleriyle konuşana kadar işgalcisin."

"Değilim," diye karşılık veriyor.

"Evet, öyle. Belki geldiğin yerde başkasının evini işgal etmek normaldir ama burada, bu küçük kasabada," diyorum alaycı bir şekilde, "birbirimizin mahremiyetine saygı duyarız."

"Öyle mi?" Kalçasını kaldırıp açık bir meydan okumayla bana bakıyor. "O zaman benimkine saygı duy," diyerek tırnağını göğsüme bastırıyor, "ve defol git."

"Yoksa ne olur?" Öfkeli bir boğa gibi nefes alarak yaklaşıyorum.

"Yoksa geldiğim yerden öğrendiğim birkaç numarayı öğrenirsin," diye yüzüme doğru tıslıyor ve yaklaşabilmek için parmak uçlarında yükseliyor.

Hatta o kadar yakın ki meyveli şampuanının kokusunu alabiliyor ve gri gözlerindeki küçük benekleri görebiliyorum.

"Peki bunlar hangi numaralar?" Nerede ve ne olduğumu tamamen unutarak meydan okuyorum.

"Senin gibi iyi bir çocuğun üstesinden gelemeyeceği türden numaralar," diye dudaklarını yalarken gözleri ağzıma düşüyor.

Artık gözlerini göremiyorum çünkü benimkiler bir an öncesine göre daha da şişmiş görünen dudaklarına takılmış durumda. Dili sürekli dışarı çıkıyor, alt dudağını ıslatıyor ve beni tam anlamıyla çıldırtıyor.

Buraya neden geldiğimi çoktan unuttum. O kadar yakınımda duruyor ki her nefes alışında göğsü benimkine değiyor. Dudaklarını sürekli yalarken gözleri bana sıcak hançerler fırlatıyor ve benimkiler aniden kuruyor.

Derin derin içime çekiyorum, tatlı meyve kokusunun ve karşımdaki kadının tadını çıkarıyorum.

Aferin oğlum. Bana ilk kez böyle seslenmiyor ve sadece iki kez karşılaştık, o da sadece birkaç dakikalığına. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor.

"Kedi dilini yuttu," diye şeytanca gülümsüyor ve nefes nefese ekliyor, "iyi çocuk?"

Gözüm tık tak ediyor. Çenemi kapatıp öne doğru eğiliyorum, muhtemelen hayatımın en büyük hatasını yapmak üzereyken radyom canlanıyor.

"Patron, Cat and Stallion'da gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Gözlerimi bu sinir bozucu kadından ayırmadan omzumdaki telsizin düğmesine basıyorum. "Hemen geliyorum, Jennica."

Yavaşça geriye doğru bir adım attıktan sonra bir adım daha atarak, "Hikâyeti kontrol edeceğim," diyorum.

"Bunu sen yap," diye gülümsüyor gür dudakları, "iyi çocuk."

Burun deliklerim alevlendi ama yürümeye devam ettim. Ne kadar geri dönüp ona ne kadar kötü olduğumu göstermek istesem de.

Ckapt'ca Ni "c

J OSIE

Az önce ne oldu öyle? Kızımı arkamdaki masaya yaslayıp bacaklarımın jöleye dönüştüğünü hissederken kendime soruyorum. Sanki başka biri bedenimi ele geçirmişti ve ben çenemi tutamıyordum. Sanki tüm varlığımın tek amacı onu kızdırmak ve zorlamaktı, böylece ne kadar ileri gidebileceğini görebilecektim.

Raydan çıkmasını *istedim*. 'İyi çocuk' yorumlarıyla bunun için adeta yalvardım. Yine de yanılmamışım - şerif herkesin sorunlarını çözmeyi ve onları güçlü omuzlarında taşımayı seven bir adama benziyor. Oysa ben kendimi onun arabasının arka koltuğunda kelepçeler içinde bulacak bir kızım. Hem de eğlenceli bir şekilde değil. Şimdi cilalı ve pahalı görünüyor olabilirim ama gerçek aynı; bir kızı, değerleri sorgulanabilir derin bir ülkeden alıp götürebilirsiniz ama ülkeyi bir kızıdan alamazsınız. Görünüşe göre köklerime dönüp huysuz bir asiye dönüşmem için yarım nefes almam gerekiyormuş.

Alicia'yı onun hakkında dikkatlice sorgulamalıyım - sonuçta o yerel kanun ve izinler ve bazı insanlarla ilgili yardıma çok ihtiyacım var. Şu anda yapamayacağım şeyler çünkü açıkça şerifin boktan listesine alındım. Daha önce hiçbir projeyi bu kadar berbat etmemiştim, özellikle de daha başlamadan.

Onu suçlayamam bile. Haddimi aştım. Peki neden ondan kaçmaya çalıştım? Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor. Bu biraz utanç vericiydi ve ben

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama aynı zamanda çok havalı ve özgürleştirici hissettirdi. Gökkuşağı sıçan ve tasarımcı parıltıları osuran profesyonel ve pahalı bir baş belası görünümümü korumaya çalıştığım için uzun zamandır yapmaya gücümün yetmediği bir şeydi bu.

Her zaman sakın, soğukkanlı, derli toplu ve oyunumun zirvesinde olmak yorucuydu, ancak bunu ancak birkaç ay önce kovulduğumda ilk kez rolümü bıraktığımda ve elimde ince hamurlu pizza ve sektör bilgimden başka bir şey kalmadığında anladım. Doğru insanları tanımak büyük şehirde çiçek açmanın tek yolu olduğu için bunun yetersiz olduğu ortaya çıktı. Bundan sonra kendimi her zaman kontrol altında tutmanın ne kadar zor olduğunu anladım. Her zaman herkese gülümsemek ve zaman ya da koşullar ne olursa olsun müşterilerimden gelen her telefona yanıt vermek. Bazen talepleri çok saçmaydı ama sorunu çözenin bir yolunu bulmalı ve delikli bir şapkadan pembe bir tavşan çıkarmalıydım çünkü müşteriler her zaman haklıydı. Şöminelerinin önünde kabarık bir halı isteseler bile.

Şerifin de benim yıllardır yaptığım şeyi yaptığını düşünüyorum. Şimdi, doğal olarak, özgürlüğü tattıktan sonra, etrafımdaki herkesin sadece kendileri olma özgürlüğünü hissetmesini istiyorum.

Evin içinde dolaşmaya ve ölçümler yapmaya başladığımda Archie'nin arabamla ilgili uyarısını düşünüyorum. Onu dinlemeyecek kadar inatçıydım ama haklı olduğu ortaya çıktı. Ne yazık ki. Buradayken başka sürüş düzenlemeleri düşünmem gerekebilir çünkü buranın konumu en hafif tabirle uzak. Ama arabamı ciddiye almadığı için başka bir araba kiralamayı reddediyorum. Belki bir at bulurum.

Evet, bu bir plana benziyor. Ne de olsa nasıl binileceğini biliyorum.

Bu ev uzun bir proje ve uzun süre yaşanabilir olmayacak, bu yüzden kiralık bir ev de bulmalıyım. Ateşli bir komşusu olan o büyüleyici yazlık nerede? Alicia'nın çok fazla kitabını okudum. Küçük kasabalarla ilgili beklentilerimi çok yükselttiler.

Tüm ölçümleri bitirip pencereden dışarı baktığımda saat oldukça geç olmuştu. Telefonumu kontrol ettikten sonra burada mahsur kaldığımı anlıyorum çünkü yollar berbat, saat yediyi geçmiş ve hava hızla kararıyor. Kasabanın yolunu bilmediğimden, gece vakti tek başıma ormanın ortasında mahsur kalma korkusuyla küçük arabamla buradan gidemiyorum. Burada mahsur kalmak, dışarıda mahsur kalmaktan kesinlikle daha iyi. Başımın üzerinde dengesiz bir çatı tehdidi olsa bile. Ama her zaman Alicia ve ona sorabilirim.

erkek arkadaşım gelip beni alsın. Mark'ın büyük bir kamyonu var, eminim sorun etmez.

Yine de yük olmaktan nefret ediyorum.

Tavana bakıyorum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım ve Archie'yi dinlemeyecek kadar inatçı olduğum için kendime kızarak inliyorum. *Lanet olsun.* Telefonumu alıp Alicia'nın numarasını buluyorum ve çevir tuşuna basıyorum. Ve hiçbir şey yok. Gözlerim ekranın köşesine dalıyor ve hiçbir çubuk bulamıyorum. Sadece harika. Sinyal bulabilmek için evin içinde dolaşıyorum. Ne kadar çok odaya ve pencereye gidersem umudum o kadar azalıyor. Hiçbir yerde bar yok.

Burada mahsur kalma isteğim gerçekleşti. Buradan çıkmanın tek yolu küçük arabama gitmek ve çamur kesinlikle biraz bile kurumadığı için bir çukura düşmemek ve rastgele dolaşan bir ayının beni bulmaması için dua etmek.

Evi arkamdan kilitleyerek -yine, hiçbir işgalci buraya giremeyeceği için gereksiz bir görev, ama eski alışkanlıklar ve sorumluluklar zor ölür- etrafıma bakarak arabama doğru yürüyorum. Hava iyice kararmıştı. Görünüşe göre evin etrafında dolaşıp sinyal aramak için epey zaman harcamışım ve ışığın değerli dakikalarını kaybetmişim.

Eski bebeğime tırmanıyorum ve yavaşça yola doğru çeviriyorum. Bu sefer peşimde bir polis memuru yok, bu yüzden gaz pedalına dikkatlice basıyorum ve önümdeki yola çok dikkat ediyorum.

Bir süre sonra, her şey harika gittiği için kendimi rahat bıraktım.

Sus. Çalkala. Bum.

Göz açıp kapayıncaya kadar arabamı bir hendeğe doğru kayarken buluyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Önce gaza, sonra frene, sonra tekrar gaza basmayı deniyorum. Direksiyonu her yöne çeviriyorum ama yine de kendimi çukurda buluyorum. *Müthiş bir şey.*

Kapıyı itip açıyorum ve dışarı çıkıyorum, yapışkan çamurun içine giriyorum.

Bir ayağımı kaldırarak, çamurda kaldığı için çok sevdiğim fantastik ayakkabıma veda ediyorum ve en sevdiğim mükemmel cilalı katır çiftimin buna nasıl dayanabileceğini göremiyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum ayakkabımı almak için eğildiğimde ama dengemi kaybedip öne doğru düşüyorum. Her şey iki saniyeden kısa bir sürede oluyor.

"Hadi!" Evrene bağıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak öne doğru fırlıyor ve yüzümü toprağa çarpmamı engelliyor ama başka hiçbir şey o kadar şanslı değil.

"Lanet olsun!" Açık avucumu çamura vurarak bağıyorum ve sıçrayan

suların el değmemiş son noktaya, yani yüzüme ulaştığından emin oluyorum. İnliyorum

Yüksek sesle ve içimde hiç öfke kalmayana kadar tekrar vurun.

Sağ tarafımdaki çalılar hışırdıyor ve donup kalıyorum, ağzım açık, başka bir küfür için hazırım.

Bir hışırtı daha.

Alicia'nın bana yerel ayılar ve onların yeni gelenlere karşı tek taraflı 'sevgileri' hakkında anlattığı korku hikayelerini hatırlayarak nefes alamayacak kadar korkuyorum. Benim. Yeni gelen benim. Ve bana bu 'sevginin' neleri içerdiğini söylemedi.

Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum, ama ayağım hala çamura saplanmış durumda, bu yüzden daha sert çekiyorum, bu süreçte onu kurtarıyorum ama son ayakkabıyı aynı çamurda bırakıyorum. En sevdiğim ayakkabılarıma "Bat-Bitch" havasıyla son bir veda ederek yerden uzaklaşıyorum ve arabaya doğru dağılıyorum.

Ama yeterince hızlı değilim; çalılklardan ağır pençeler çıkarken arkamdan alçak bir gümbürtü geliyor. Bana doğru geliyorlar.

Lanet olası boktan şey!

Bir ayı. Lanet olası bir ayı! Bana doğru geliyor!

Ayılarla nasıl başa çıkılacağına dair faydalı bir bilgi bulmak için beynimi zorluyorum ama hiçbir şey bulamıyorum, çünkü tahmin edin ne oldu? Daha önce gerçek hayatta hiç ayı görmedim. Gördüğüm tüm hayvanlar çok daha küçük dişleri olan sevimli ve kabarıktı. Hayvanat bahçesine bile gitmedim! Yılanlarla ve diğer sürüngen şeylerle nasıl başa çıkacağımı biliyorum ama ayılarla değil. Kaçayım mı? Çılgılık atar mıyım? Ağlar mıyım?

Ağlıyorum. Evet, ağlarım! Utanacak ve beni yalnız bırakacak. Bu işe yaramalı.

Ayı benden yaklaşık otuz metre uzakta duruyor, başını eğiyor ve koca ağzını açıyor. Kocaman dişlerinden salyalar damlıyor, kükremesi kulaklarıma ulaşıyor ve ben tam o anda ağlamaya başlıyorum.

Arabadan o kadar uzaklaşamadım ve bu benim son şansım. Beni sürücü tarafından ayıran iki ya da daha fazla ayağı yavaşça geri çekerek kırım kapıya vurdum ve kapıyı kapattım.

Hayır, hayır, hayır!

Arkamda, hararetle kolu bulmaya çalışıyorum. Ellerimle hissettiğimde, yüksek sesle bir iç çekiyorum ve ayının yavaşça tekrar ilerlemesini sağlıyorum. Bana doğru.

Kolu çekip duruyorum ama sıkışıyor. Sıkıştı amına koyayım! Maine topraklarında, Maine ayısı tarafından parçalanarak ölmek benim şansım. Çok şiirsel.

Ani farlar ayıyı kör ediyor ve başını yana çeviriyor, gözlerini kapatıyor ve gözle görülür bir öfkeyle başını zorla sallıyor. Neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse. Işığa doğru döndüğümde, önümdeki büyük hayvanı aydınlatan bir arabanın hızla bize yaklaştığını görüyorum.

Lütfen, lütfen, bana yardım edin! Kim geliyorsa sessizce yalvarıyorum. Bugün burada ölmek istemiyorum. Ya da önümüzdeki elli yıl içinde. Balodan hemen önce erkek arkadaşımı çalan ikinci kuzenim hakkında konuşurken yaşlanmak ve kırışmak istiyorum çünkü insanların yaşlılıklarında filtreleri olmamasına izin veriliyor ve benim söyleyecek çok şeyim var.

Ayı yüksek sesle kükrer ve arka ayakları üzerinde yükselir. Pençeleri mi? Ayakları mı? Uzuvlar mı?

Araba gözle görülür bir şekilde hızlandı ve benimkinin yanından geçerek, tam ayıyla benim aramda cayır cayır durdu. Sonra polis aracını tanıdım.

Açık kapıdan kocaman bir şerif kütlesi fırlıyor ve aramızda durmak için koşuyor. Kılıfından bir silah çıkarıyor ve kollarını havaya kaldırıyor. Yüksek sesle hırlarken omuzları ve göğsü gözle görülür şekilde daha *da* genişliyor. Ayı mıydı o? Gözlerimi kırıştırıyorum, bir an için kafam karışıyor. Hayır, şerifti.

Ayı arka bacakları üzerinde hareket eder ve kendi kükremesini çıkarır. Şerif vücudunun üst kısmını öne eğerek bir güreşçi gibi kaslarını gösteriyor ve kükrüyor. Kollarını sallamaya başlıyor ve daha da büyük görünüyor. Eğer benimle o kocaman, salyalı ağzı arasında durup pizzayla büyümüş nefis etimden tatmak istemeseydi, hareketlerini çok komik bulurdum.

Ayı bir tür gürlleme sesi çıkarır, tüm pençelerinin üzerine geri iner ve arkasını döner. Sıçrayarak ormana geri dönüyor ve bir süre sonra çalılıkların arkasında kayboluyor. Gözden kaybolur kaybolmaz Şerif yavaşça bana doğru geri geri gelmeye başlıyor ve gözünü ayının kaybolduğu yerden ayırmıyor.

Ayının gittiğinden emin olunca silahını kılıfına koydu ve bana döndü. Berbat görünüyor olmalıyım çünkü alnı endişeyle kırışıyor.

"İyi misin?" Sesi cızırtılı ve biraz da nefessiz geliyor.

"I-" Bir şey söylemeye çalışıyorum ama başaramıyorum, onun yerine başımı sallıyorum. Parmaklarım hala kapının koluna yapışık ve omzum ağrıyor çünkü sert kolumu çok uzun süredir sert sırtımın arkasında tutuyorum.

"Seni yakaladı mı?" Gözleri hızla vücudumda geziniyor, hasar arıyor. Başımı sallıyorum, hâlâ konuşamıyorum.

"Josie?" diye soruyor nazik bir sesle ve ben yüzüne bakıyorum. "İyi misin?"

Yüksek sesle bir iç çekiyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Onları ellerimle siliyorum, çamurla kaplı olduklarını çok geç hatırlıyorum ve şimdi daha da berbat görünüyorum. Bu yüzden daha çok ağlamaya başlıyorum. Çok geçmeden ağlamam, durduramadığım hıçkırıklı bir histeriye dönüşüyor. Ayaklarım çıplak ve vücudumun yarısından fazlası kir içinde. Bir daha asla satın alamayacağım en sevdiğim ayakkabılarım sonsuza dek toprağa gömülü, burada Alicia'dan başka kimsem yok ve neredeyse bir ayı tarafından yeniyordum.

Hayır, iyi değilim.

Şerifin yanıma geldiğini fark edemeyecek kadar kendime acımakla meşguldüm. Onu ancak güçlü kolları omuzlarıma dolanıp beni kendine çektiğinde fark ediyorum. Kollarım aramıza sıkışırken yüzüm göğsüne gömülüyor.

"Sorun yok Josie," diye fısıldıyor güven verici bir şekilde, garip bir şekilde sırtımı sıvazlıyor.

Ve daha çok ağlıyorum. Bu noktada duramıyorum. Ellerimi bedenlerimizin hapishanesinden kurtarıp gövdesine doluyorum ve kendimi onun sert ve çok sıcak göğsüne daha sıkı bastırıyorum. O kadar büyük ve güvenli ki, birkaç saat önce ondan hoşlanmamış olsam da şu anda benim can simidim. Ama o beni kurtardı ve şimdi de raydan çıkmamam için bana zihinsel destek sunuyor. Ve bunu yapmaya çok yakınım. Raylar tam orada, onları görebiliyorum.

Ne kadar zamandır bu şekilde durduğumuzu bilmiyorum ama sonunda gözyaşlarım diniyor ve hıçkırıklarım azalıyor. Son bir derin nefes alıyorum ve geri çekiliyorum.

Ve sonra onu gördüm. O da çamura bulanmış. *Benim çamurum*. O tertemiz üniforması artık o kadar da tertemiz değil. Yanağına ve çenesine büyük çamur parçaları yapışmış - saçımdan bulaşmış olmalı.

"Özür dilerim." Burnumu çekiyorum, neredeyse tekrar ağlayacaktım. "Ne için?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Kıyafetlerini mahvettiğin için. Ve yüzünü." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Kuru temizlemeye vereceğim." Hemen kendimi düzeltiyorum, "Kıyafetlerini kastediyorum, yüzünü değil."

Nasıl bir karmaşa yarattığımı yeni fark ediyormuş gibi kendine bakıyor.

"Bunun için endişelenme bile," diye hışırıyor ve sertçe yutkunuyor. Tüm bunlar olurken onun da tehlikede olduğunu unutmuştum, ama o

benimle bu tehlike arasında duruyordu.

ayı.

"Teşekkür ederim. Beni kurtardığın için," diyorum içtenlikle. "Sen gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

Etrafına bakıyor, hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Önemli bir şey değil. Bu sadece benim işim."

"Evet, unutmuşum." Birden kendimi duygusallaşıp göğsüne kapanıp ağladığım için aptal gibi hissettim. Evet, adım attığı için ona minnettarım ama dediği gibi, bu sadece onun işi ve biz tam olarak dost değiliz.

Derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum ve kapıyı tekrar açmaya çalışıyorum. "Sıkıştı mı?" diye soruyor arkamdan. Çok yaklaştım.

"Evet," diye cevap veriyorum, neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Bir bakayım." Yanımdan geçti ve benim yaptığının aynısını denedi ama sonuç alamadı. Çenesi kapanıyor ve tutuşa daha fazla güç uyguluyor. Ön kolu geriliyor ve damarları patlıyor, elindeki kolu görene kadar beni bir yılan gibi büyüleyen mükemmel bir kol pornosu yaratıyor. Arabamdan ayrıldım.

"Oh," diyor dudaklarını bükerek. Birkaç dakika boyunca sapını inceliyor. "Bu eski bir kutu; uzun zaman önce ondan kurtulmalıydın."

Sapını elinden zorla alıp ona ölümcül bir bakış gönderiyorum.

"Biz iyiydik."

Dudakları seğiriyor ve bu durumu onun kadar eğlenceli bulmadığım için beni sinirlendiriyor.

"Hadi." Kruvazörüne doğru başını salladı. "Seni kasabaya götüreceğim."

İhanet edip bir çukura bırakmak üzere olduğum sevgili güvenilir arabama özlemle bakıyorum, sonra ayıyı hatırlıyorum ve Klasik Mini'mi burada bırakma fikri çok daha az korkunç görünüyor.

Kendime bakarken gözlerimi onunkilere çeviriyorum. "Süslü polis arabası mahvedeceğim."

"Orada daha kötülerini de gördüm," diye kıkırdarak cevap veriyor. "Seninkinden bir şey lazım mı?"

"Evet," diye iç geçiriyorum, lanet olası kapı kolunu sıkıştırarak bana ihanet eden sadık küçük böceğime dönüp bakıyorum. "Her şeyi."

Kaşları havaya kalktı. "Yarın arabayı geri çektiğimde 'her şeyi' alacaksın. Bugün için bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Evet." Çamurda ilerlemeye başlıyorum ama elini kaldırıp çıplak ayaklarıma bakarak beni durduruyor.

"Bana ne olduğunu söyle, ben de sana getireyim."

Dudaklarımı çiğneyerek burnumu çekiyorum, bu da beni tekrar mızızlanmakla tehdit ediyor. Onun yerine ön koltuğu işaret ediyorum. "Mor spor çantası."

Evim yok, bu yüzden tüm eşyalarımı yanımda taşıyorum. Alicia bana kalmamı söylese de, ihtiyacım olursa diye çantamı alıp kaçtım. Nasıl oldu da insanlar için sayısız ev inşa ederken kendim evsiz kaldım?

Bu sırada Kenneth yolcu tarafına doğru yürüyor ve kapıyı açmaya çalışıyor. Bir çığlık sesi duyduğumda ona doğru hamle yaptım ve korkuyla bağırdım, "Bekle! O kolu da mahvedeceksin!"

"O zaman çantayı nasıl çıkarmamı istiyorsun?" Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

"Bir de ben deneyeyim." Ona doğru yürüyorum, artık tamamen mahvolmuş ayakkabılarına bakıyorum ve kolu deniyorum. Tabii ki içeriden kilitlenmişti. "Kilit açmayı biliyor musun?"

"Hayır," diyor, sormaya cüret ettiğim için biraz şaşırılmış olduğu belli. "Sen seviyor musun?" "Evet," diye iç geçirdim ve ona baktım. "Saç tokanız var mı?" Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor.

"Sanırım hayır," diye cevap veriyorum ve içinde tüm eşyalarımın olduğu çantaya özlemle bakıyorum.

"Camı kırabilirim," diyor neşeyle ve ben dehşet içinde geri çekiliyorum. Az önce kilidi açmamla ilgili skandala uğramış gibi görünüyordu ve şimdi bu güzel pencereyi kırmak istiyor. Orijinal olduğunu da eklemeliyim.

"Bebeğime dokunma!" İşaret parmağımı yüzüne götürüyorum.

Sinir bozucu bir sinek gibi uzaklaştırıyor. "O zaman yarın çekerken açarız."

"Bugün kimse çekemez mi?"

"Maine'de küçük bir kasaba, Tanrı aşkına." Yorgun görünüyor, sanki yıllardır bunu bana anlatmaya çalışıyormuş ve ben hala dinlemiyormuşum gibi söylüyor.

Sanırım cevabım bu.

"Hadi gidelim." Derin bir iç çekerek beni takip etmemi işaret etti.

Aracının yolcu tarafını açmış, benim binmemi bekliyor. Daha önce hiçbir polis arabasını ön sıradan görmemiştim. Noel erken gelmiş gibi hissederek not defterini koltuktan aldım (bana ceza yazdığı not defterinin aynısı), arabaya bindim ve Şerif içeri girip meraklı olduğum için beni azarlamadan önce etrafa bakmaya başladım.

İçerisi temiz. Hiçbir şey bozuk değil. Yeşil bir termal kupa. Bir kalem. Üzerinde numaralar olan iki yapışkan not. Hepsi bu kadar. Çörek ya da çizburger ambalajı yok. Eski kahve fincanları yok. Eskiden gördüğüm hiçbir şey yok. Şerif Benson pasaklı biri değil.

İçeri girdiğinde kemerini bağladı ve bana "Nereye?" diye sordu. "Yatak ve kahvaltıya."

Homurdanıyor.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum, homurtusunun bile neden şüpheli geldiğini anlamıyorum.

"Senin için bir oda bulduklarına inanamıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona doğru yarım dönüyorum. "Peki neden?"

Bana tuhaf bir bakış gönderdi. "Sakin ol. Sadece hiç boş yerleri olmadığını kastetmiştim."

Alicia'nın da buna benzer bir şeyden bahsettiğini hatırlıyorum. "Orada kim kalıyor?"

"Biliyorsam ne olayım." Kıkırdıyor ve vites değiştiriyor. "Odana gittiğinde bana söylersin."

İçimi çektim. "Orada bir odam yok ama umarım benim için bir şeyler bulabilirler."

O şaşkın bir bakış atıp tüm dikkatini yola verirken ben de tüm *dikkatimi* yanımda gerçekleşen kol pornosuna veriyorum. Güzel, güneşli ve sıcak bir gün olduğu için (bir noktada) çok minnettarım, bu yüzden şerif kısa kollu giymek zorunda hissetti. Bir süveterin içinde kığım donuyor olsa da, bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Sağ eliyle direksiyonu tutarken sol dirseğini cama dayıyor. Parmakları uzun ve büyük. Yani *kocaman*. Biri onlarla *iyi şeyler yapabilir*, ama ikisi gerçekten *iyi* hasar verebilir.

Boğazımdaki ani kuru yumruyu yutarken kalçalarım kendiliğinden kapanıyor, aniden onları üzerimde hayal ediyorum. İçimde.

Ön kolundaki kaslar kordonlu, patlayan damarlarla süslenmiş. Damarları severim. Önceki hayatımda vampir olmuş olabilirim. Parmak eklemleri kırmızı ve beyaz renkte ve muhtemelen bir kavgadan kalma eski yara izleri var. Hatta belki birden fazla. Bu hafif çarpık burnunu açıklıyor. Yumruklarını çok kullanır mıydı? Kullanıyor muydu?

Ona yan gözle baktım, bakışlarımı tam olarak gizlemediğim için gözlerini üzerimde bulmayı umuyordum, ama beni şaşırttı.

Önünde karanlık bir yol var ve vücut dili 'rahat' diye bağıyor.

On dakika boyunca sessizlik içinde araba sürdük ve sonunda çenemi daha fazla kapalı tutamayarak çatladım.

"Teşekkür ederim."

Bana şaşkınca bakıyor.

"Beni kurtarmaya geldiğin için," diye açıklıyorum.

"Evet. Sorun değil. Bu benim işim." Dikkatini tekrar yola veriyor ama yanakları hafifçe pembeleşiyor. Bugün sinekkaydı tıraş olmuş, ya da en azından bu sabah öyleydi, ama şimdi kare çenesinin üzerinde koyu, gizemli bir gölge var.

Şerif kesinlikle minnettarlığı nasıl kabul edeceğini bilmiyor.

"Biliyorum," diyorum usulca, 'iş' kısmına odaklanmamaya karar vererek. "Yine de teşekkür ederim."

Bana bir kez daha bakıyor, hızlıca başını sallıyor ve arabayı sürmeye devam ediyor.

"Bu arada, neden buradaydın?"

Boynu sert bir yutkunmayla hareket ediyor ve parmaklarını direksiyona vurmaya başlıyor. "Seni kontrol etmeye geliyordum."

"Hikâyem suçsuzluğumu kanıtladı mı?" Alt dudağımı ısırıyorum, kendi kulaklarıma bile biraz cilveli geliyor. Yine de geri almak için çok geç.

"Evet. Ama gelme nedenim bu değildi." Sesi biraz mahcup geliyor, yine de arabayı sürdüğü anda muhtemelen Archie ya da Leila'yı aramış olmasına şaşırmadım. Buradaki herkesi tanıyor olmalı.

"Neden?" Sesimdeki merakı bastırmak çok zor.

"Bir geyik vardı," diyor güçlü bir nefes vererek ve yanakları en sevdiğim allık olan 'orgazm'ın güzel tonuna dönüşüyor.

"Bir geyik mi?" Yüzüne bakmakla meşgul olduğum için onu doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak sordum.

"Evet, bir geyik." Başını sallar. "Boş ver onu. Bir ayı görüldüğünü duydum, o yüzden gelip seni kontrol etmem gerekti."

Bir an için sözlerini düşündüm. Ona kötü davranmıştım -tabii o da bana kötü davrandıktan sonra, ama konumuz bu değil- ve yine de gelip beni kontrol etmek zorunda hissetmişti. Benim memleketimdeki polisler beni çürümeye terk ederdi (ya da daha iyisi yenmeye), işleri bu olmasına rağmen sorundan kurtuldukları için mutluydular.

Ayrıca, geyiğin hikayesi nedir? Alicia'nın bana bahsettiği geyik mi? Sanırım ona Frank diyorlar. Burada bir şehir efsanesi gibi ya da

bir şey.

Şerif, bir ortaçağ filminden fırlamış gibi görünen Dancing Pony adlı pansiyonun önüne park ettiğinde, yarı yarıya bana doğru dönüyor.

"Git, kontrol et."

"Tamam," diye sessizce cevap veriyorum ve kapıyı açmadan önce ekliyorum, "Gerçekten, Şerif. Teşekkür ederim." Alicia kasabaya talihsiz bir şekilde geldiğimi açıkladığımda bana onunla ilgili birkaç şey anlattığı için adını biliyorum ama nedense, tüm bunların işinin bir parçası olduğu konusunda ısrar ederken ona böyle hitap etmek fazla samimi geliyor.

Başını salladı. "Git."

Benden kurtulmak için çok acele etti ve ben onu suçlayamam bile. İlk tanıştığımız andan itibaren onunla konuşma şeklimden sonra değil. Kapıyı çekip ikinci bir bakış atmadan dışarı çıkarken ruh halim kararıyor.

Ckapt'ca Tc"

J OSIE

Karanlık bir fuayeden içeri adımımı attığımda, mekanın otantikliği beni anında etkiliyor - dışarısı ile çok iyi örtüşüyor. En sevdiğim eski filmlerden fırlamış güzel ahşap mobilya parçalarına bakarken, karanlıktan çıkan kişiyi fark etmiyorum.

"Merhaba," diyor solumdan bir kadın sesi aniden ve sıçramama neden oluyor. "Lanet olsun!" Bağıriyorum, o da gülüyor.

"Oops, üzgünüm." Kıkırdıyor, sesinde en ufak bir pişmanlık yok. "Buralarda olduğumu bildiğini sanıyordum."

"Hayır." Çarpıntımı durdurmaya çalışarak göğsümü sıvazlıyorum. "Ahşap işçiliğine hayranlıkla bakmakla meşguldüm." Sağımdaki sehpa bakarak, "Bunları nereden aldın?" diye soruyorum.

"Ne? Şu masa mı?" diye soruyor bakışlarımı takip ederken.

Muhteşem bir şey. Yaklaşık iki inç kalınlığında kesilmiş ve mükemmel bir çizgi halinde bir araya getirilmiş üç büyük gövdeden yapılmış olan bu ahşap, dört büyük, lake ayak üzerine oturuyor. Her bir ayak çok sayıda küçük süslemeyle oyulmuş ve eminim biraz daha yaklaşırsam bir araya getirilmiş detaylı bir resim göreceğim. İşte bu bir başyapıt.

Kadın boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Kafamı kaldırdığımda, onu kaşlarını kaldırmış bana gülümserken buluyorum.

"Evet, hepsi. Nereden buldun?" Hazine avına çıktığımda kibar olmayı bırakıyorum. Zihinsel olarak kendi suratıma bir şaplak atarak, tam bir moron gibi görünmemek için soruma sıcak bir gülümseme ekliyorum.

Bunu fark etmiş olmalı çünkü Tinker Bell benzeri bir kahkaha attı. "Oh, onu yerel bir oymacıdan aldım."

Ruh halim anında canlandı. "Gerçekten mi? Kim?"

"İsmi size bir şey anlatır mı bilmiyorum ama Mark."

"İtfaiyeci Mark mı?" Kaşlarımın saç çizgimin içinde kaybolduğunu hissediyorum. "Evet. Onu tanıyor musun?" Gözlerini şüpheyle kıсарak bana bakıyor ve ben

kıkırdamak zorundayım. Küçük kasaba sakinleri kendilerini korurlar.

"Aslında biliyorum." Parmaklarımı pürüzsüz yüzeyde gezdiriyorum. "Onların evinde kalıyorum. Kız arkadaşı Alicia benim en iyi arkadaşım."

"Doğru!" Parmaklarını şıklatıyor, muhtemelen bazı söylentileri hatırlıyor. "Sen şu herkesin bahsettiği havalı büyük şehir tasarımcısısın."

Ve haklıydım. Her nasılsa, söylediği şekilde kulağa hoş gelmiyordu.

"Herkes benden mi bahsediyor?"

"Küçük bir kasaba." Tamamen anladığım belirsiz bir gülümsemeye omuzlarını silkiyor. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Josie?"

Ona adımı söylemedim ve soru yüzümden okunuyor olmalı ki güldü. "Kasabanın dilindesin. Yeni gelenleri severiz çünkü dedikodu yerlileri yalnız bırakır."

"A-a-ah," diye mırıldanıyorum bilerek. Buna çok aşinayım.

"Yani?" Kaşlarını kaldırarak bana sorduğu soruyu hatırlatıyor.

"Doğru." Boğazımı temizliyorum. "Bir oda arıyorum."

Yüzü bir anda düştü, sanki geceleri benden biraz süt ve şeker ödünç almamı bekliyormuş gibi, çünkü insanlar bu yüzden otellere geliyor. "Üzgünüm ama boş yerimiz yok."

Ona dik dik bakıyorum. "Uzaylı olduğum için mi?"

"Öyle misin?" diye soruyor komplocu bir sesle, başını daha da yaklaştırarak. Şaka olması gereken bu soruya havamda olmadığım için yanıt vermediğimi görünce yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştiriyor. "Hayır, böyle düşünme bile. Sadece temalı bir hafta geçiriyoruz."

"Temalı bir hafta mı?" Gözlerimi yavaşça kırıştıtararak papağan gibi tekrarlıyorum -zihnim bugün bilmeceleri çözecek kadar hızlı değil.

"Evet. Büyücülük haftası," diye utangaç bir şekilde açıklıyor ve muhtemelen geldiği hafif ışıklı koridora sessiz bir hayalet gibi bakıyor.

Bu kıyafetini açıklıyor. New York'ta yaşamak bana insanları kıyafetlerine göre yargılamamayı öğretti, bu yüzden onun sivri cadı şapkası ve uzun mantosu ilk odaklandığım şeyler değildi. Kanepelerin yanındaki muhteşem sehpa ve duvarın yanındaki o harika vurgu masası benim için ilk şeylerdi.

"Tamam." Parmaklarımı kalçama vuruyorum. "Belki müsait olduğunda beni arayabilirsin? Bir süre kalacağım."

"Tabii, numaran kaç?"

Telefonuna koyduğu numaraları ona veriyorum ve sonra soruyorum, "Taksi çağırmak için telefonunuzu kullanabilir miyim? Benimki yanımda değil."

"Oh, Josie," yüzü bir anda hüznüldü, "burada taksimiz yok."

"Hiç mi?" Dudaklarımın ve gözlerimin uçları aşağı doğru dönerken yüzümün düştüğünü neredeyse hissedebiliyorum, yemin ederim.

"Aslında iki şoförümüz var." Yanakları biraz pembeleşirken kıkırdıyor ve bana onları *çok* iyi tanıdığını düşündürüyor. "Ama bugün Perşembe, yani yerel halk bazen sadece hafta sonları taksi kullandığı için artık hepsi Springfield'da çalışıyor. Ya da komşular." Parmağını havaya kaldırıyor. "Taksi olarak komşuları kullanmayı tercih ediyorlar." Sanki iznim olmadan beni tıraş etmiş gibi suçlu görünüyor.

"Sorun yok," diye iç geçirdim. Sorun değil. Alicia'nın evine nasıl gideceğim? Yürüyüş nasıl? Ve oraya ayakkabısız varmak ne kadar sürer? Keskin nesnelerden kaçınmaya ve ayaklarımı yarın düşebilecek siyah parçalara kadar dondurmamaya çalışırsam, sanırım iki katı zaman.

"Neden taksiye ihtiyacın var ki?" diye soruyor başını hafifçe eğerek.

"Arkadaşımın evine gitmek için." *Duh, bayan. Benim için bir yeriniz yok.* "Neden şerif sizi götüremiyor?" Alnı kırışıyor, her ne kadar Yerel bir memurun her an yanımda olmamasına neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum.

"Şerif?"

"Evet, orada." Bileğindeki bilezikleri birbirine geçirerek dışarıyı işaret ediyor. "Eminim sizi bırakabilir. Çok korumacıdır ve sizi geceleri sokakta bırakmaz."

Dışarıda parmağını takip ediyorum ve arabayı hâlâ beni bıraktığı yerde park edilmiş halde buluyorum.

"Sanırım ona soracağım." Ayrılmadan önce ona bir kez daha hatırlatıyorum, "Lütfen müsait olduğunuzda beni arayın. Her odayı kabul ederim."

Geniş bir gülümsemeye başını sallıyor. "Tabii, olur."

Ayrılmadan önce adımını seslendi. Durup arkamı dönüyorum, fikrini değiştirdiğini ve belki de tavan arasında bir yerde gizli bir oda bulunduğunu umuyorum. Hayaletlerle birlikte. Ben alırım.

"Evet?"

"Tuvaleti kullanman gerekiyor mu?" Yumuşakça gülümsüyor. "Ne?" Göz kırıyorum.

"Banyo. Bilirsin, temizlenmek için." Önce yüzünü sonra vücudunu işaret ediyor. Yere bakıyorum ve çamurla kaplı olduğumu hatırlıyorum. Bunu nasıl unutabilirim?

"Yok, böyle iyiyim. Yine de teşekkürler."

El sallıyorum ve tekrar kapıya doğru ilerliyorum. "Josie," diye bir kez daha sesleniyor.

Ne istediğini bile sormadan arkamı döndüm.

"Diğer adam nasıl görünüyor?" diye soruyor mavi gözlerinde parıldayan bir mizahla.

"Daha iyi," diye iç geçirdim. "Diğer adam çok daha iyi görünüyor."

Bana göz kırparak sıcak bir gülümseme veriyor. "Bir dahaki sefere o zaman." "Bir dahaki sefere." Ben de gülümsüyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Dışarı çıktığımda ayaklarım anında donuyor. Daha önce hissetmemiştim ama çamurdan çıkarılmam, ayı saldırısı ve buraya gelirken yaşadığım adrenalin patlaması yüzünden şu anki kadar üşümemişim. Cesaret için derin bir iç çekiyorum, ki bu mevcut koşullarda bir kadeh tekilaya eşdeğer, yolcu kapısını açıyorum.

"Hey." Niyetim öyle olmasa bile sesim kısık çıkıyor. "Hey." Onunki boğuk. Gerçi sesi hep böyle çıkıyor.

"Neden hâlâ buradasın?" Utangaç bir şekilde sordum.

"Hiç odaları olmadığını biliyordum." Koltuğa doğru başını salladı. "İçeri girin."

Arabaya bindim ve kemerimi bağladım. Parmaklarımı kucağımda kenetleyerek alt dudağımı çiğniyorum. "Beni Alicia'nın evine bırakabilir misin?"

"Elbette."

Vites taktı ve kalkışa geçti. Aniden titrediğimi fark edince gösterge panelindeki bir düğmeye basıyor ve havalandırmayı bana doğru çeviriyor. Bir sıcaklık dalgası anında yüzüme çarpıyor ve titriyorum, ama bu sefer zevkten.

"Teşekkür ederim."

"Nerede kalmayı planlıyordun Josie?"

Birkaç dakika pencereden dışarıyı izledikten sonra anlatmaya başladım: "Alicia'da kaldım. Bana istediğim kadar kalabileceğimi söyledi ama kalamam." Yanlış söylediğimi düşünerek yerimde zıplıyorum. "O harika biri, beni yanlış anlama! Harika biri ama yeni bir aile kurdular ve ben de ayak bağı olacağımı düşündüm. Bu yüzden hiçbir şey yerleştirmedim. Ayrıca," diye homurdanıyorum, "gerçekten hiç odaları yok. Evleri muhteşem ve ev gibi ama küçücük."

"Peki nerede kalmayı planlıyordun?" diye tekrarlar, bu sefer daha sert bir şekilde. "Evde. En azından yatak ve kahvaltıda bir şey olana kadar mevcut."

"Hayalet Ev'de mi?"

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "İnsanların buna neden böyle dediğini anlamıyorum."

Bana yan gözle bakıyor. "Çünkü ev son nefesini vermek üzereymiş gibi sesler çıkarıyor."

Açıklamasına kaşlarımı çattım. "Bu binanın yapısının modern yapıların çoğundan daha sağlam olduğunu ve diğerleri yıkılsa bile ayakta kalacağını garanti edebilirim. Sadece kapıları ve pencereleri gevşek."

"Ve lanet adımlar, Josie." Kaşlarını kaldırdı. "Ve katlar." Daha da yükselir. "Ve çatı."

"Zeminler kötü değil, öyle söyleme." Dramatizmine neredeyse gülecektim. "Orijinaller ve onları değiştirmemizin imkanı yok. Muhteşemler. Sadece altlarında ne olduğunu görmemiz ve biraz cılamamız gerekiyor."

"Çok fazla." Bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. "Biraz," diye tekrarlıyorum inatla.

Vazgeçer gibi oldu ama sonra tekrar başladı. "Peki ya basamaklar?" diye soruyor bariz bir alaycılıkla.

"İçerideki merdivenler iyi. Eski parke, bebeğim. Ayakta durmak için yapılmış." Ellerimi iki kez çırpıyorum ve Kenneth homurdanıyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, düzgün zihninin derinliklerinde gömülü olan sapkınlığın yüzeye çıktığını görüyorum. "Dışarıdakinin değiştirilmesi gerekiyor. O kadar da kötü değil."

Archie'ye yıkması için yalvardığım aynı evi savunmaya başladığımı fark etmiyorum bile. O kısa süre içinde bir yerde, planladığım bir girişim için yeterli parayı toplamaktan başka bir şeyim kalmadığı için varlığımın tek amacı haline geldi. O evden başka bir işim yok ve hobilerim de yok çünkü işim benim hobimdi ve tüm boş zamanımı alıyordu.

Benim bir ailem yok. Çoğu zaman görmemeyi tercih ettiğim bir ailem

var.

Alicia dışında pek arkadaşım da yok. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm birkaç kişi ayrılık gerçekleştiğinde Randy'nin tarafını tuttu - meğer o benden daha parlak ve gelecek vaat ediyormuş. Ve kesinlikle haklıydılar, hiçbir planım ya da geleceğim olmadığını düşünürsek. Dibe vurmuş durumdayım ve bu seçimin bedelini ödüyorum. Yaşarsan öğrenirsin. Keşke benim dersim bu kadar utanç verici olmasaydı.

Archie bana evi gösterdiğinde ilk tepkim ona modern dünyanın sunabileceği tüm olanaklara sahip yeni bir modern yapı inşa etmek oldu, ancak içeride birkaç saat geçirdikten ve evi *hissettikten* sonra evin Maine ve Little Hope'un bir parçası olduğunu ve kesinlikle değiştirilemeyeceğini anladım. Eğer şimdi, durup dururken Archie fikrini değiştirir ve yeni bir şey inşa etmemi isterse, gelen her yıkım topunun önüne kemiklerimi koyarım.

Bu arada Kenneth bana şüpheli bir bakış attı. "Orası güvenli görünmüyor, bu yüzden orada kalmazsın."

"İyi ki bu kararı sen vermiyorsun." Nankör bir hıyar gibi görüldüğümün tamamen farkındayım ama bugünlük limitimi doldurdum.

"Vatandaşlarımdan herhangi birini tehlikeye atacaksa öyle," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak. Diş minesinin gıcırdadığını duyabildiğime eminim.

"Ben senin vatandaşın değilim." Pes etmiyorum. Asla vazgeçmem. Neredeyse hiç. "Buradayken benim yetki alanımdasın." Sesi değişiyor Otoriter ve sesi adaylığını açıklayan bir şerif gibi çıkıyor.

Dişlerimi birbirine kenetliyorum, neredeyse kırılacaklar - bu adamın her şeyi ve herkesi kontrol etme isteği de neyin nesi? Bu sinir bozucu. Ben bu kasabanın bir parçası bile değilim ama o beni kendi sorunu haline getiriyor. Ben sadece ve sadece benim sorunumum.

Birkaç dakika daha sessizce sürdük, her sarı ışıktaki durduk, hatta biraz hızlanıp kolayca geçebilecekken bile. Hız sınırını bir mil aşsak, iki kat daha hızlı giderdik. Ama hayır, ben kuralları çiğnemeyen Şerif Benson'la birlikteyim.

Alicia'nın evine vardığımızda Kenneth'a dönüp "Teşekkürler Şerif" diyorum. Unvanını isim olarak kullanmama kaşları çatılıyor ama kendimi ondan ayırmanın tek yolu bu. "Beni kurtarmaya geldiğiniz için gerçekten minnettarım. Aslında birçok kez. Yani evet." Burnumu çekiyorum, aniden soğuk hissediyorum ve filtre eksikliğimden utanıyorum. "Ve seni kirlettiğim için özür dilerim." Gözlerim hâlâ kuru çamurla kaplı üniformasına kayıyor. Yanağı şimdi temiz - muhtemelen ben elf kadını sorgularken sildi.

Bana kısa bir baş selamı veriyor ve koltuğa yaslanıyor. O benim içeri girmemi beklerken ben dışarı atlayıp eve doğru yürüyorum. İtiraf etmeliyim ki bu çok centilmence bir davranış ve bu jestiyle kendimi daha iyi hissediyorum.

Tam parmak eklemlerim kapının yüzeyiyle birleşmek üzereyken yüksek bir inilti duyuyorum. Bu bir inilti bile değil. Dünyayı sarsan bir çığlık. Altı ayda öğrendiğim tüm Krav Maga becerilerimle kötü adamları etrafa savurmak için bir SWAT birimi gibi içeri dalmadan önce, bunu bir zevk çığlığı olarak kaydedecek kadar uzun süre duraklıyorum. *Lanet olsun.* Şimdi ne yapacağım?

Sırtım bir şeye çarptığında yavaşça geri çekiliyorum. Zıplayıp arkamı döndüğümde Kenneth'i arkamda, gözleri kısılmış halde buluyorum. Eli kılıfında, diğer kolu ise içgüdüsel olarak beni sarıyor, vücudumu tekrar ona doğru sıkıştırırken, tehlike hattında olmamam için beni hafifçe yana doğru hareket ettiriyor. Sanırım bu onun varsayılan ayarı. Bunu kontrol bile edemiyor - başkalarını korumak onun kemiklerinde bu kadar derin.

"Ne oldu?"

Sanki işaret verilmiş gibi, kapının arkasından dünyayı sarsan bir çığlık daha gelir. Kenneth'in gözleri daha da kısılr ve sonra onun da anladığını fark etmesiyle anında genişler. "Oh."

"Evet," diye iç geçiriyorum ve kendimi ondan hafifçe uzaklaştırıyorum çünkü korumacılığı sınırlarımı bozuyor. Başka bir kucaklaşma için can atmama ve bu kadar yalnız olduğum için kendime acımama neden oluyor.

Merdivenlere gelince, alt basamağa oturuyorum, içeride devam eden pornodan gerçekten ayrılmadan olabildiğince uzağa.

O da aşağı iniyor. Önümde durup ellerini kalçalarına koydu. Nefis dar kalçalar. Bu adam genellikle hayalini kurduğum mükemmel erkek tipinin tüm özelliklerine sahip.

Tavrın dışında. Bazen. "Ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum." Omuz silkiyorum ve ellerimi uyluklarımın altına koyuyorum çünkü üşüyorlar. Bu noktada artık ayaklarımın tabanlarını hissettiğimden bile emin değilim.

"Ne için?" Sesi meraklı geliyor.

"Bitirmeleri için ve sonra..." Yanağımın içini çiğniyorum, "Sakinleş, sanırım."

Dilini onaylamaz bir şekilde tıkırdatıyor. "Donuyorsun Josie. Ayakkabın bile yok."

"Evsiz olmak berbat bir şey." Burnumu çekerek ve kaşınan burnumu kazağımın koluyla silerek karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Hiç bana göre değil ama duruma çok uygun. Evsiz olmak beni etkilemeye başladı. Evsiz ve yalnız.

Tekrar konuşmadan önce yüksek sesle iç geçiriyor. "Hadi gidelim."

Anında canlandım. "Teşekkür ederim! Herkes... meşgulken bu gece eve başka nasıl gelebilirim bilmiyorum." Sonra burnumun altından mırıldanarak ekliyorum. "En başından beri orada kalmalıyım."

"Hayır, Josie." Başını sallıyor. "Seni oraya götürmeyeceğim." "Neden?"

Göz kırpiyorum.

"Vidcanım rahat bir şekilde seni orada bırakamam. Yapamam işte." O bakar

-Ve kulağa işkence gibi geliyor.

"Ev iyi," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ama dudaklarını birbirine bastırıp başını sallıyor. "O zaman beni nereye götüreceksin?"

Hızırca geniş omuzlarını silkerek bej üniforma gömleğini geriyor. "Benim evim. Yarına kadar orada kalabilirsin."

Gözlerimin fincan tabağı gibi döndüğünü hissediyorum. "Senin evin mi?"

"Evet." Kollarını açarak kaslarını sergiliyor. "Görünüşe göre seçeneğin kalmadı."

Yine burnumu çektim. "Senin evinde kalamam. Bu," yanağımı çiğneyerek doğru kelimeyi arıyorum, "uygun değil."

"Sorun değil. Sen arkadaşımın arkadaşısın ve benim misafir odamda kalabilirsin. Tamam mı?"

Yüzüne bakıyorum, daha sonra pişman olabileceğime dair bir işaret arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Sadece Little Hope'un iyi bir vatandaşı, kendini pisliğin içinde bulan bir tanıdığına yardım elini uzatıyor. Tam anlamıyla.

"Pekâlâ," diye omuz silkerek sessizce kabul ediyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yine de beni eve geri götürürsen harika olur diye düşünüyorum."

Beni görmezden geliyor ve arabasına doğru yürüyor. Onu takip etmeden önce kapıya dönüp bakıyorum, burada kalıp beklemeyi tekrar düşünüyorum ama kapıdan bir inilti daha geliyor ve Kenneth'ın peşinden koşuyorum.

Arabaya bindiğimde, içinde bulunduğum duruma rağmen tüm benliğime yayılan bir sakinlik hissediyorum.

"Göründüğünden daha sertmişsin." Kenneth'ın sessiz sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor ve ona bakıyorum.

"Öyle mi? Neden?"

Dikkatini tekrar yola vermeden önce kısa bir süre bana bakıyor. "Büyük şehirdeki süslü evinize dönmek için acele etmenizi beklerdim."

Ve böylece büyü bozulur.

"Büyük şehirde gösterişli bir evim yok," diye cevap veriyorum, yumruklarım dizlerimde, varsayımlarına kızgınım. Gerçi ben de muhtemelen aynı şeyi düşünürdüm. Bu imajı korumanın tek amacı herkesin tam da onun varsaydığı gibi düşünmesini sağlamak değil miydi? Görünüşe göre amacıma ulaştım, ama şimdi daha az arzu edilir görünüyor.

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldanıyor benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Çok mu yargılayıcısın?" Homurdanıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Sence sen

beni çözdün, ha? Yaşadığımız birkaç etkileşimden mi?" Bana yan gözle bakıyor. "Öyle demek istemedim."

"Ne gibi? Sanki büyük şehirden gelmiş, marka ve para peşinde koşan aptal bir sürtükmüşüm gibi mi?" Bu imajı yıllardır oluşturuyor olsam da, beni bu şekilde görmesi nedense canımı sıkıyor. Tüm bunlar sadece ambalaj. Altında çok daha fazlası var ama kimse bunu anlamıyor gibi görünüyor. Ve ben bunu istemiş olsam da, onun da kandırılmış olmasından nefret ediyorum.

"Josie," diyor iç çekerek, "bu-"

"Oh, ama öyle." Duramıyorum. Durmayacağım. "Pahalı ayakkabılar giyiyorum diye beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun?" Dizimi yukarı kaldırıp çıplak, kirli ayaklarıma bakıyorum. "Oh, bekle. Benim ayakkabım yok! Yoksa mahvolmuş pedikürüm yüzünden mi? Bunun için ağlamamı bekliyorsun, değil mi? Şu yontulmuş ojelerime bak. Ne yapacağım şimdi ben? Oh, güzel!" Elimle yüzümü yelpazeliyorum, ortama uyum sağlamak için çok çalıştığım New York aksanına hafifçe dönüşüyorum. "Ve tahmin et ne oldu? Haklısın. Pahalı ayakkabılarımı ve pedikürümü seviyorum. Ve ayakkabılarımı kaybettiğim için ağlamak istiyorum çünkü artık istikrarlı bir işim olmadığı için alabileceğim son ayakkabılar onlardı. Ve süslü dairemi özleyorum çünkü artık uyuyacak bir yatağım bile yok. O yüzden küçük zafer dansını yap Şerif, çünkü haklıydın, şüphelendiğin kadar sıkı biriyim."

Her derin nefeste göğsüm yükseliyor. Kalbim hızla çarpıyor. Hayatımda yanlış giden her şey için gözlerim akmayan yaşlarla doluyor.

"Josie," diye başlıyor yüksek sesle yutkunduktan sonra.

Elimi havaya kaldırarak, "Kendine sakla," diye sözünü kesiyorum. "Lütfen beni Hayalet Ev'e götürebilir misin?"

"Yapamam."

Yumruklarımı dizlerime daha sıkı bastırıyorum. "O zaman şu lanet arabayı durdur, ben de oraya kadar yürüyeyim."

"Hayır, Josie," diye azarlıyor, ki bu da duruma hiç yardımcı olmuyor. "Histeriyi kes."

Burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum. "Arabayı durdur."

Durmadığında ya da yavaşlamak istediğine dair herhangi bir işaret vermediğinde, kolu çekmeye başlıyorum.

"Josie, Tanrı aşkına." Bir koluyla üzerime uzanıyor, kemeri ait olduğu yerde tutmak için açık avucunu göğsümün üzerine yayıyor.

Göğüslerimin üzerinde. Eli o kadar büyük ki göğsümün çoğunu kaplıyor, serçe parmağı sağ meme ucumun üzerinde duruyor.

İkimiz de donakalıyoruz ve o kolunu sanki yanmış gibi geri çekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanmaya başlar, sesi öncekinden biraz daha yüksektir. Berbat çünkü tahrik olmuş erkekler falsetto konuşmaz ve birinin göğüslerine dokunmanın onları ateşlendirip rahatsız edeceği düşünülebilir. Ama Şerif Benson değil, hayır. O farklı bir tür. Artık göğüslerim bile çekiciliğini kaybetti. Hayatım boşa gidiyor.

"Sana dokunmak istememiştim, bilirsin işte," göğsümü işaret ediyor, "buna."

Öfkemin doruğundan inerken, patlamam ve sonrasında düşündüklerim yüzünden yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. Bunu hak etmemişti. Şey, belki biraz, ama dürüst olmak gerekirse, ne söylemek istediğinden emin değilim. Gerçekten. Ben sadece kelimeleri onun ağzına koymayı seçtim. Eski yaraları deşen bendim. Bu yüzden, alev alev yanan yanaklarımı hafifleteceğini umarak derin bir nefes aldım.

"Biliyorum, endişelenme."

Arabayı yolun kenarına çekti. Arabayı park ettikten sonra iki elini direksiyona koyuyor ve yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarken yoğun bakışlarını başımın arkasında hissediyorum.

"Josie," diye sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum, o da daha nazik bir şekilde ekliyor, "Josie, bana bak lütfen."

Yavaşça ona dönüyorum, dudaklarımı yuvarlıyorum ve tamamen utanıyorum.

"Sizi kırmak istememiştim. Çok uzun bir gün geçirdim ve sinirimi senden çıkardım. Bu benim hatamdı. Özür dilerim." Sesi sert ve kararlı. Yaptığı şeyi tamamen sahipleniyor.

"Bu senin hatan değil." Burnumu çektim ve mırıldanmaya başladım, "Sadece biraz garip davrandım. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum." Kıkırdamam utanç dolu ama havayı yumuşatıyor. "Bunun için üzgünüm."

Kısık kahkahası sessiz ve yorgun. Çok, çok yorgun ve ona farklı bir açıdan bakıyorum ve daha önce görmediğim bir şey buluyorum. Çökmüş gözler, ağzının etrafında derin gerilim çizgileri, dudakları aşağıya doğru bakıyor. Adam tükenmiş.

"Yine de haddimi aştım," diye devam ediyor Kenneth ve ben yine sözünü kesmek istiyorum ama başını hızlıca sallayarak beni durduruyor. "Bırak da bitireyim, lütfen. Size ne yapacağınızı söylemek bana düşmez ama umarım davetimi kabul eder ve bu gece bende kalırsınız. Çok yorgunum," derken yüzünü buruşturdu, "ve gecenin bir yarısı ormanda çamurun içinde bir yerde mahsur kalmak için tüm kasabayı ve daha fazlasını arabayla geçmeyi tercih etmem."

Birden kendimi suçlu hissettim. Eminim yorgun olduğunu kabul etmek onun için kolay olmamıştır ve işte buradayım, beni kim bilir nereye geri götürmesini talep ediyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum usulca. "Davetinizi memnuniyetle kabul edeceğim." "Harika." Başını sallıyor ve vites değiştiriyor.

Birkaç dakika sonra küçük, şirin bir mahalleye benzeyen çıkmaz sokağa varıyoruz. Her evin bakımlı bahçesinde minik cüceler ve saksılarda bitkiler var. Geceleri hava oldukça soğuk olduğu için bunları dışarı koymak için iyi bir zaman olduğundan emin değilim, ama eminim yerliler bitkilerini daha iyi tanıyorlardır.

İki katlı, müstakil bir evin yeni asfaltlanmış araba yoluna giriyoruz. Kırmızı tuğladan yapılmış, beyaz bir kapısı ve ona uygun pencereleri var. Çok sade ve çok temiz. Elektrikle yıkanmış gibi görünüyor çünkü karanlıkta bile bina parlak görünüyor.

Bahçe kusursuz, ama diğer komşuların sahip olduğu çirkinliğin tek bir zerresi bile yok, yine de güzel ve düzenli. Fazla düzenli. Tıpkı adamın kendisi gibi.

Kenneth'in benim için kapıyı açmasını beklemeden dışarı çıkıyorum ve çıplak ayaklarım soğuk asfalta değdiğinde anında tıslıyorum.

Ayaktan ayağa zıplayarak kapıya koşuyorum, özel bir davet beklemiyorum çünkü bu kızda hiç gurur kalmamış. Şerif peşimden geliyor. Fırtına kapısını açıyor, ana kapının kilidini açıyor ve içeri doğru iterek girmemi işaret ediyor.

Evinin içini görmeyi çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim. O benim için bir gizem ve burası onun kendisi olabileceği ve herhangi bir yargılama olmadan taşaklarını kaşıyabileceği bir yer.

Mücevherleri kaşırmaktan bahsetmişken, birkaç kez bacaklarıyla yaptığı tuhaf hareketleri hatırlayarak ona dikkatle bakıyorum. Az önce yengeçleri olan birinin evine gelmeyi mi kabul ettim? Bu düşünce beni ürpertiyor ama sonra hemen aklımdan uzaklaştırıyorum. Şerif Benson'ı uzun zamandır tanımıyorum ama gördüğüm kadarıyla böyle bir adam hijyenine çok dikkat ederdi, yani bunun iyi bir açıklaması olmalı. Kaşınıyorum

-Bu konuda her şeyi öğrenmek istiyorum ama bugün o gün değil.

Düğmeyi çeviriyor ve oturma odası yumuşak, sıcak bir ışıqla aydınlanıyor. Mekâna ve tahminlerimin ne kadar doğru çıktığına bakarak neredeyse nefesim kesiliyor. Ev tertemizdi. Ordu gibi tertemiz. Tek bir yastık bile yerinde değil. Her şeyin belirli bir düzende ve birbirine belirli bir açıyla yerleştirildiğinden eminim. Sehpanın üzerinde bir fincan bile yok. Bir fincanın halkası bile yok. Hiçbir yerde toz zerresi yok.

Yumuşak, nötr tonlar odayı bir araya getirerek renk ya da -Allah korusun- karakter patlaması olasılıklarını ortadan kaldırıyor. Burası 'sıkıcı' diye bağırıyor, ki bu da burada yaşayan kurallara uyan sıkıcı kişi için mantıklı. Büyük olasılıkla yalnız.

Kenneth'e belli belirsiz bir bakış gönderiyorum ve onu mutlu yerinde hatırlıyorum. Benim için ne kadar sıkıcı olursa olsun, onun için o kadar sıkıcı olmadığı kesin. Ayakkabılarını çıkarıp özel rafa yerleştiriyor, ardından tüm teçhizatı geliyor. Kılıfı çıkarıyor ve silahı koridordaki dolabın içinde duran kasanın içine koyuyor.

Kapının yanındaki küçük karşılama halısının üzerinde duruyorum, nereye gitmem gerektiğini bilmeden bir o yana bir bu yana gidip geliyorum.

Sonunda tereddüt ettiğimi fark etti. "Gidip duş falan alabilirsin. Ben de duş aldıktan sonra bize yiyecek bir şeyler getiririm. Uzun bir gün oldu."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve ayaklarıma bakıyorum. "Zemininizi mahvetmek istemiyorum."

Gözlerimi takip ediyor ve bana el sallıyor. "Merak etme. Banyo şurada," diyerek koridoru işaret ediyor, "havlular da lavabonun altındaki dolapta olmalı."

"Tamam, teşekkürler." Mümkün olan en az kiri bırakmaya çalışarak dikkatlice banyoya doğru ilerliyorum. Çoktan kurumuştur ama yine de arkamda herhangi bir parça bırakmamaya çalışıyorum. Temizlenir temizlenmez geri gelip yerleri paspaslayacağım.

Ckapt'ca Elcvc"

KENNETH

Yüzümü bininci kez ovalıyorum ve bu duruma nasıl düştüğümü merak ediyorum. Evime rastgele birini davet etmiştim, hoşlanmadığım bir kadını. Bana bunu yaptıran neydi?

Sanki olan bitenin tuhaflığından kurtulmama yardımcı olacakmış gibi başımı sallayarak sabunu yıkıyorum ve suyu kapatıyorum. Kancada asılı havluya uzanırken sırtımda bir fermuar hissediyorum. *Ne zaman çekmiştim?* Kahretsin, yaşlanmak hiç eğlenceli değil. Otuz beş yaşına girdiğimde şalter inmiş gibi hissediyorum ve ailemin tüm şakaları sonunda gerçek olabilir. Yaşlandıkça, düzenli olarak canımı sıkmayacak birini bulmanın daha da zorlaşacağını söylüyorlar. Onlara bir aile babası olma fikrinden vazgeçtiğimi ve bir bekar olarak hayatımdan nasıl mutlu olacağımı öğrendiğimi söylemedim. Keşke kasabamız biraz daha büyük olsaydı da bir bekarın dolaşabileceği bir alan olsaydı.

Kimi kandırıyorum ben? En son ne zaman kendi kendime orgazm olmadım? Hatırlamıyorum bile. Eski üniversite arkadaşlarımdan birinden bu iyiliği aldıktan sonra, gidip onunla buluşmak zorunda kaldım. Sanki bilgi için kendimi satıyordum. Ondan *önceki* seks iyiydi, tahmin edilebilir ama iyiydi, ama ondan sonra, sadece sıcak bir duş almak ve kiri temizlemek istedim. Sorun kadın değildi. Hayır, sorun bendim. *Bende* bir sorun vardı. Ben yapamam

artık seksten bile zevk alamıyorum. Artık genel olarak hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Eskiden sevdiğim şeyler her geçen gün daha az heyecan veriyor.

Duştan çıktım ve paspas almak için malzeme dolabına yöneldim. Kirli zeminler beni kaşındırıyor ve Josie'nin dikkatlice banyoya doğru yürürken, herhangi bir dağınıklık bırakmamaya çalıştığını gördüm - kurumuş çamurla kaplandığı için işe yaramaz bir görev. Banyoya doğru yürürken ben de biraz dağınıklık bırakmışım. Bana sarıldıktan sonra ben de onunla aynı kahverengi şeyle kaplanmışım.

Ama o lanet ayının ormandan çıktığını ve küçük bedeninin gidecek hiçbir yeri olmadan arabasına sıkıştığını gördüğümde hissettiğim korkuyu yaşamaktansa her gün pisliği, boku ve tüm bunları kabul ederim. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum ve çok boktan şeyler gördüm. Ayıyla güreşmek zorunda kalsam kazanacağımdan emindim - korku yüzünden vücuduma o kadar çok adrenalin pompalanıyordu ki bu beni yok edilemez kılıyordu. Bu kadın için korkuyordum.

Bela, bela, bela. Onu o metal teneke kutunun içinde yüzünde geniş bir gülümsemeyle otururken gördüğüm andan beri onun bela olduğunu biliyordum.

Tam ona seslenmek üzereydim ki bekleyebileceğim en çirkin manzarayla karşılaştım. En lezzetli.

Ve çok acı verici.

Josie dizlerinin üzerinde, kıçı havada, yerleri fırçalıyor. Üzerinde iki havlu var -çok şükür bir tane değil, yoksa çok kısa olurdu- biri gövdesine, diğeri de etek gibi kalçalarına sarılmış. Ama havlunun kabarıklığı bile nefis kışını gizleyemiyor. Tam tersi. Kalçalarının alt kısımları aniden acıkan gözlerime görünüyor. Islak saçları bir perde gibi yüzüne sarkıyor ve yüzünü gözlerden saklıyor. Ellerini yerdeki dağınık noktanın üzerinde her hareket ettirdiğinde tüm vücudu öne doğru hareket ediyor.

Boğazımdaki kuru yumruyu yutuyorum ve midemde rahatsız edici bir sıkışma hissederek bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Huysuzca sordum.

Ellerini yerden kaldırıyor ama dizlerinin üzerinde kalıyor. *Sik beni.* Islak, koyu renkli bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırarak güdük burnunu kaşıdı.

"Kendi yaptığım pisliği temizliyorum."

"Yapmak zorunda değildin." Boğazımı temizliyorum, başka bir yere On bakmaya çalışıyorum.

u.

Hafifçe kıkırdıyor. "Sanırım yaptım." Etrafına bakınarak ekliyor: "Senin Ev çok temiz ve ayaklarım, yani tüm vücudum çamur içindeydi. Bana barınak sağladınız," diyerek mahcup bir şekilde gülümsüyor, "en azından bunu yapabilirim."

"Teşekkürler." Kendi kulaklarıma bile huysuz geliyorum. "Neden çıplaksın?"

Kendine bakıyor ve yanakları anında pembeleşiyor. Havlunun üst kısmını göğsüne doğru çeker. Sanki bunun yardımı olabilirmiş gibi.

"Hiç kıyafetim yok. Arabadan çantamı alamadık, o yüzden hiçbir şeyim yok." Burnu seğiriyor ve gözleri parlıyor. *Olamaz*. Gözyaşlarıyla aram iyi değildir.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, lanet pencereyi kırmama izin vermediği için ona kızıyorum ve bokunu alıyorum. Şimdi o dizlerinin üzerinde yerleri fırçalarken ben de her kirli fantezimde olduğu gibi sikim kalkmış bir şekilde etrafta dolaşmak zorundayım.

"Hiçbir şeyiniz yok mu?" Bana zaten söylemiş olmasına rağmen tekrar soruyorum. Ne umduğumu bilmiyorum. Belki göğüslerinin arasından bir patates çuvalı çıkarmasını (lanet olsun, bu bir görüntü) ya da hızla büyüyen sikimi sakinleştirmek için kendime biraz zaman tanımayı.

Yüzü düşerken omuz silkiyor ve o anda kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Onu buraya ben getirdim ve üzerinde hiç çanta olmadığını biliyorum. Telefonunun yanında olduğundan bile emin değilim.

"Sana bir şey getireceğim. Bekle." Odama çekildim, onun üzgün gözleri ve titreyen dudaklarıyla yüzleşmek istemiyordum. Özellikle de onları bu hale ben getirmişken. Aksi takdirde, onu kollarıma almak, kanepeye oturtmak ve ona her şeyi düzeltereğimi söylemek gibi aptalca bir şey yapardım.

"Tutuyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ama yine de duyuyorum, bu yüzden ona baktığımda, gözleri hala biraz cam gibi olsa da parlak bir şekilde gülümsüyor ve avuçlarıyla dizlerini sıvazlıyor. "Tutuyorum," diyor kısıp gözlerle. Sağ yanağı eğlenerek seğiriyor.

Yatak odama doğru yürürken gözlerimi deviriyorum ve şifonyerimi karıştırıyorum. Bir gömlek çıkarıp havaya kaldırarak ona uyup uymayacağını ölçüyorum. Olmalı. Bana çok dar geliyor. Sonra deliksiz gri eşofmanlarımı alıp kapıya yöneliyorum. Kapı koluna dokunmadan hemen önce şifonyere dönüp bana bile bir beden büyük gelen gömleği alıyorum ve dar olanı yerine koyuyorum. Daha bol olanı,

daha iyi. Zavallı aletim, yıpranmış gömleğimin ince kumaşını geren göğüslerini kaldıramıyor.

Ne kadar doğru bir karar verdiğimi düşünerek kapıdan çıkmak üzereyken geri dönmeye karar veriyorum ve dar gömleği tekrar elime alıyorum.

Yarı yolda, *hayır, bunu ona yapamayacağıma* karar verdim. Aletim acı verecek olsa da, mutlu olacaktı - ve *ben de mutlu* olacaktım - ama onu gidecek bir yerinin olmadığı rahatsız bir duruma sokmak doğru olmazdı çünkü onun muhteşem göğsünden başka bir yere bakamayacağımdan oldukça eminim.

En büyük ve en kalın tişörtü ve kışına çok iyi oturabilecek gri eşofmanları giydim, ama ona uyabilecek başka bir şeyim yok, koridora doğru yürüdüm ve onu mutfakta ellerini yıkarken buldum. Bana döndüğünde üzerinde hala havlu elbise vardı. Kıyafetleri adanın yanındaki sandalyeye bırakıyorum.

"Sana uyacaktır."

"Teşekkür ederim." Yutkunuyor. Gözleri yere eğildi. İlk tanıştığım geveze kadından çok farklıydı. "Rahatsız etmekten nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok." Sesi kısık ve niyetim bu değil.

"Sorun değil." Boğazımı temizliyorum. "Zahmet değilsin. Yedek kıyafetlerim ve yedek bir yatak odam var. Büyütülecek bir şey değil."

"Teşekkür ederim," diye sessizce yanıtlıyor. "Hemen döneceğim."

Kıyafetleri alıp banyoya geri kaçıyor. Buzluktan bir pizza çıkarıp fırına atıyorum çünkü başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim. İki bira kapıp masaya oturuyorum.

Yumuşak bir ses adımı söylediğinde elimdeki şişeye bakıyorum.

"Kenneth."

Gözlerimi kaldırıyorum ve yavaşça kırıştırıyorum çünkü kesinlikle karşımda sadece tişörtümle durmuyor. Evet, neredeyse dizlerine kadar uzanıyor ama altında hiçbir şey olmadığını biliyorum. Hiçbir şey. Eğer ben fark etmeden boxer'ımı gizlice giymediyse, kışının çıplak olduğunu biliyorum.

Tıpkı diğer her şey gibi.

"Neden çıplaksın?" Sesim kalın. Bunu aylardır kullandığımı hatırlamıyorum - bir şey istediğimde yatakta böyle konuşurum. Bir şeye ihtiyacım olduğunda.

Hemen yere bakıyor ve hepimizin gördüğü lise kâbuslarındaki gibi bir şey giymeyi unuttuğunu düşünerek kendini sıvazlamaya başlıyor. Parmaklarının altında yumuşak bir kumaş bulunca anlatmaya başlıyor: "Pantolon çok büyüktü. Onlarla yürüyemiyordum bile, hatta

Birkaç kez yuvarlarsam, bu tişört çok uzun, elbise gibi görünüyor." Bir omzunu silkiyor ve tişörtün yakası bir tarafa doğru biraz kayıyor. "Ben de pantolondan kurtulayım dedim."

Yanlış anladın, ama bunu söylemiyorum çünkü ikimizi de rahatsız edecek sapıkça bir şey söylemekten iki nefes uzaktayım. Onu daha çok rahatsız edecek çünkü benim yırtıcı bir hayvan olduğumu düşünecek ama vücudumun ona verdiği tepkiye engel olamıyorum. Sanki Josie söz konusu olduğunda kendi aklı varmış gibi ve Tanrı adına, bunu kolaylaştırmıyor.

Beynimin gömleğimin altındaki çıplak kıcının bilgisinden başka bir şeye odaklanmasını sağlamak için birayı ona doğru kaydırıyorum ve oturmasını işaret ediyorum. Çıplak ayaklarını yavaşça masaya doğru uzatıyor ve bordo ojesini fark ediyorum. Sadece kırmızı değil de bordo olduğunu nereden bileyim? Ayak parmakları beni büyüledi. Tamamen. Önceden çamurla kaplıydı, hiçbirini görmek mümkün değildi. Ama şimdi görüyorum. Ayak fetişisti olduğumu hiç düşünmezdim ama görünüşe göre zaman değişiyor.

Bir anlığına dalmış olmalıyım çünkü biberonunu içmeden birkaç sessiz dakika boyunca onunla oynadığını fark etmem bir saniyemi aldı.

"Ne oldu? Bira sevmiyor musun?"

Büyük, buğulu gözleriyle bana bakıyor. "Ne?" "Ne düşünüyorsun?" Daha yavaş soruyorum.

"Pek çok şey," diye iç geçiriyor, "ve aynı zamanda hiçbir şey."

"Buna aşınayım." Sandalyeye yaslanıyorum ve bir yudum alıyorum.

Bir süre sessizce oturup kendi işlerimizi düşündük, ama sonra ocağın zamanlayıcısının bip sesi bizi gerçeğe geri getirdi. Pizzayı almak için ayağa kalkıyorum ve Josie de aynısını yapıyor. Sadece onunki farklı görünüyor. Ayağa fırlıyor, göğüsleri sallanıyor ve dikkatimi gömleğine çekiyor. *Onun-gri* gömleği. Kocaman ama yine de kıvrımlarını gizleyecek kadar büyük değil.

Neden ona gri bir tişört verdim ki? Lacivert ya da siyah değil, göğüs uçlarını göstermeyecek herhangi bir koyu renk. Çünkü o gri renkte çok görünürler. Hem de çok. Malzemeyi dürtüyorlar, bakmamam için bana meydan okuyorlar. Bana meydan okuyorlar.

Meme uçlarını ağızımda hayal etmekle o kadar meşgulüm ki, tezgâha doğru koşup havluyu kaptığını fark etmiyorum. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, fırını açıp pizzayı çıkarmadan önce onu durduracak zamanım olmuyor.

Bükme.

Pizzaya uzanmak için eğilirken yapıyor.

Yemin ederim çıplak amını görebiliyorum ve yine yemin ederim çıplak.

Hay sikeyim. İçimden inliyorum -sanırım- ve adanın arkasına saklanmak için yürüyorum çünkü sikim eşofmanlarımı da zorlamaya karar verdi. Siyahlar ama dev bir çadırı fark etmemek çok zor olacak. Piercing'in acısı kontrol edilebilir düzeyde, yani en azından bu iyi bir şey. Derin bir nefes alıyorum ve sonra bir tane daha. Yavaşça nefes alıp veriyorum. Damarlarımda akan kanı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yavaşça. Yavaşça. Nefes al ve ver.

Ve neredeyse başarıyordum... ta ki parmağını sokana kadar, *lanet parmağını.*

-Pizzanın üzerindeki peynirin içine sokuyor ve ağzına götürüyor. Parmak dudaklarının arasında kayboluyor ve sonra yüksek sesle inleyerek çıkarıyor. Neredeyse bugün Mark'ın evinden gelen ses kadar yüksekti. Ve işte böyle, tüm sıkı çalışmam mahvoldu ve aletim tekrar eşofmanlarıma yapıştı. Acı neredeyse omurgama kadar vuruyor ve çaresizlikle dolu düşük bir nefes vermeme neden oluyor. Şu anda tek istediğim buzdolabının kapısını açmak ve leğen kemiğimi içeri itmek, böylece tamamen donacak ve bana acı vermeyi bırakacak.

Şerefsizi zapt etmekten ve acıdan kurtulmaktan vazgeçip adada öne doğru eğilerek pizzayı kesmesine izin veriyorum. O kadar zor olamaz, değil mi? Olamaz.

Ama sonra o sallanan memeleriyle bana doğru dönüyor ve ben yine aynı şekilde acı çekmeye başlıyorum. Birkaç gün önce tekrar 'çalışmaya' başlamasını dilediğime inanamıyorum. Şimdi ise tekrar uyumasını diliyorum çünkü bu acının şakası yok. Sanki biri yeni yetişmiş, ince derimi içeriden söküp kıyma makinesinden geçiriyormuş gibi hissediyorum. Bir hafta oldu ve şimdiye kadar iyileşmiş olacağını düşünmüştüm. TJ'in sertleşirken acı hissetmeyi bırakmanın iki hafta alacağından bahsettiğini hatırlıyorum, ama o kadar da kötü olmayacağını varsaydım.

Bunu fark etmiş olmalı çünkü pizza tabağını neredeyse tezgâha düşürüyor ve bana doğru koşuyor. Adanın diğer tarafına koşmaktan başka yapacak bir şeyim yok.

"Kenneth, ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye homurdandım.

"Hepiniz solgunsunuz. *Solgun* gibi. Önemli bir şey değil." Bana doğru bir hamle yapıyor, ben de pantolonumdaki çadırı gizlemeye çalışarak yana kayıyorum. Bu

küçülüyor ve yavaş yavaş hiçliğe doğru iniyor, ancak ayrıntılara girmeden neler olduğunu açıklamak *zor olacak*.

"Ben iyiyim, Josie. Sadece başım dönüyor." İpucunu anlamasını umarak el salladım.

Bana doğru bir adım daha atıyor ama ben adanın yanından geçiyorum. Duraklıyor ve başını eğerek merakla bana bakıyor. Sonra bana değil de kendi kendine başını sallıyor ve pizzayı almaya gidiyor. Pizzayı masaya koyduktan sonra iki temiz tabak alıp koltuklarımıza yerleştiriyor.

Sandalyesine oturduğunda, gelip ona katılmam için eliyle işaret etti.

"Sen git, ben bir çatal alayım."

"Çatal mı?" Alını kırıyıyor. "Pizza için mi?"

Davranışlarımı kimseye açıklamak zorunda olmadığım için yanıt vermiyorum ama bir bakıma veriyorum çünkü durumu kontrol altına almak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Böyle yaparak kendimi açlıktan ölmek üzereyken çatal bıçakla pizza yemem gereken bir duruma sokmuş oluyorum. Josie yere bir şey düşürdüğünde kap kacak çekmecesini kapatıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve onu almak için eğiliyor. İki ayağını da poposunun altına koyarak oturuyor ve eğilirken poposunun bir tarafı yukarı kalkıyor ve bir kez daha görmemeyi tercih ettiğim bir şeyi ortaya çıkarıyor. Bugün değil. Bir hafta içinde başka herhangi bir gün -evet, hepsini bana ver, ama bugün işkence.

"Siktir, Josie! Git pantolonunu giy!" Kendimi daha fazla kontrol edemeyerek bağıriyorum. Eşofmanımın içindeki durum her geçen saniye daha da kötüleşiyor. Tekrar.

"Ne?" diye haykırır. Eli kışına iniyor ve çıplak etten başka bir şey bulamayınca gözleri dehşetle açılıyor. "*Ohmigod!*"

Sandalyeden sıçırıyor ve tişörtünü çekiyor. "Az önce sana flaş mı gösterdim?"

"Yaptın. Hem de iki kez," diyorum falsetto bir sesle, o kadar rahatsız edici ki kendi kulaklarımı bile acıtıyor.

"Neden ilk seferinde bir şey söylemedin?" *Güzel soru, Josie. Gerçekten çok iyi bir soru.*

"Sanırım, bilmiyorum," diye etrafıma bakındım, gelmeyen bir yardım arıyordum, "hayal ettim ya da öyle bir şey."

"Amımı mı hayal ediyordun?" Bir adım geri çekilirken kaşları saç çizgisinde kayboluyor.

"Evet."

Gözleri fincan tabağına döndü.

"Yani, hayır! Ben senin," bacaklarını işaret ediyorum, "özel bölgelerini hayal etmiyordum. Ve evet, gördüm."

"Az önce hayal ettiğini söyledin." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti.

"Daha iyi bir kelime bulamadığım için." Elimi kızgınlıkla havada sallıyorum.

onun bana mallarını göstermesinden daha çok. *Kahretsin, eminim tadı güzeldir.* Bacaklarını yüzümün önünde genişçe açtığını ve titreyen kalçalarını omuzlarımda hayal etmek...

Onun yanında öfkesini kontrol edemeyen hormonlu bir ergen gibi davranıyorum. Buna bir son vermeliyim.

Gözleri kısıldı. "Çok güzel bir amım var, haberin olsun. Birçok insan bunu hayal etmekten mutlu olur."

Katılıyorum, Josie. Hem de çok katılıyorum.

"Bundan hiç şüphem yok." Burnumun kenarını çimdikleyerek onun mükemmel amcığının *yükselen* fikrini bastırmaya çalışıyorum. "Ama başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Birkaç sesli nefes alıyor ve sonra yüzüne geniş bir gülümseme yerleştiriyor. "Elbette. Pizza hakkında konuşabiliriz," diyerek masayı işaret ediyor, "pizza soğuyor ve *sertleşiyor.*" Bilmiş sırtışı bilmem gereken her şeyi söylüyor.

"İyiymi." Ayağımı hafifçe sallıyorum, aletimin bacağımdan aşağı düşmesine izin veriyorum çünkü piç kurusu son beş dakikadır cehennemi yaşıyor ve hâlâ uslu durmayı reddediyor. "Ama dürüst olmak gerekirse Josie," diyorum masaya doğru yürürken, "pantolon giymen gerek." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "İkimizin de iyiliği için."

Donup kalıyor, beni izlerken pizzayı yarısına kadar ağzına götürüyor. "Oh," diyor dudaklarını yalarken. "Oh, anlıyorum." Sonra kısılmış gözleri bana doğru keskin hançerler gönderiyor. "İlk karşılaşmamızı ve bunun asla olmayacağını söylediğini hatırlıyorum," kaşlarını oynatıyor, "asla olmayacak."

"Ve olmayacak," diye kesin bir dille belirtiyorum ve kıcımlı sandalyeye indirirken bir dilim pizza alıyorum. "Ye."

Bana tuhaf bir bakış gönderiyor ve düşürdüğü parçayı yerden alıyor. Beyaz dişleri dilime batarken dilimi ağzından uzaklaştırıyor. Bir parça peynir havada asılı kalıyor. Sonra parmağıyla yakalıyor ve dudaklarının arasına geri itiyor. Terbiyesizlik yapıyor, Tanrı aşkına. Bu beni nasıl tahrik ediyor?

Başımı hafifçe sallıyorum ve kendi dilimime yumuluyorum.

Meğer o kadar da ince değilmiş çünkü tamamen görmezden gelmeyi tercih ettiğim sessiz bir soruyla kaşlarını çatıyor. Homurdanıyor ve

parçasını üç dakikada bitiriyor.

dev ısırmalar, çiğnerken yanaklarını şişiriyor.

Ve ağzına bakmadan duramıyorum. Birkaç saniyede bir, dili dudaklarındaki sosu temizlemek için dışarı çıkıyor ve burun deliklerim her seferinde tepki olarak alevleniyor.

Ne olduğunu bilmiyorum. Belki son zamanlarda seks yapmadığı içindir, ama kötü davranışları beni tahrik ediyor.

Sonra parmaklarını ağzına götürüyor ve üzerlerindeki yağı yalıyor. Gözleri sanki Tanrı'nın nektarını içiyormuş gibi kapanıyor. Marketten alınmış donmuş bir pizza bu, Tanrı aşkına. Josie'nin talepkar ve huysuz olmasını beklerdim. Pahalı görünümlü çantalarla dolu klasik arabasıyla çok süslü görünüyordu. Ona bir kez baktım, kendi bölgemde hız yapıyordu, kuralları çiğniyordu ve anında onu belirli bir kategoriye yerleştirdim. Benim işim kasabayı her türlü tehdide karşı güvende tutmak. Onu yanlış yargılamış olabilir miyim? Çünkü onu ne kadar çok görürsem, o kadar çok hoşuma gidiyor. Tam anlamıyla.

Bacaklarımı daha geniş açtım, daha fazla alanın zavallı, istismar edilmiş horozumu soğutacağını umuyordum.

Bir parça daha alıyor ve ısıyor. Suyu çenesinin kenarından akıyor ve çenesinden aşağı akan başka neyin bu kadar güzel görünebileceğini merak ediyorum...

Çiğnemeler arasında aniden "Yengeç falan mı yedin?" diye soruyor ve ben fantezimden uzaklaşarak öksürmeye başlıyorum. Bir parça yanlış boruya giriyor ve nefes alamıyorum.

Ayağa kalktı ve yanıma koştu. Bir eliyle sırtımı sıvazlarken diğer elini omzuma koyuyor. "Biraz suya ihtiyacın var mı?"

"N-" diye öksürüyorum, "hayır. Şimdi iyiyim." Yüzümü ona dönmek için başımı hafifçe çeviriyorum ve o da beni kaşlarını kaldırarak karşılıyor.

"Öyle mi?"

Tekrar öksürdüm. "Ne?"

"Yengeç yedim."

"Tanrı aşkına! Hayır, bende yengeç yok. Neden böyle düşündün ki?"

Kucağımı işaret ediyor. "Aletin sürekli kaşınıyor ve sürekli aletini ayarlamaya çalışıyorsun." 'Alet' kelimesini söylemesi dikkatimi çekti. O da bunu fark etti. Sırtarak, nefesinin altında mırıldanıyor, "Asla olmayacak kırım."

"Josie," diye yalvarıyorum.

"Ee, aletin nesi var?" Kucağıma doğru başını salladı.

Dudaklarımı daha sıkı bastırıyorum ve önümdeki pizzaya bakıyorum, gitmesini umuyorum. Ama gitmiyor.

"Ke-en-ne-e-eth," diye şarkı söylüyor ve beni yanıt vermeye zorlayacağını düşünerek tırnaklarını omzuma geçiriyor. Yanıt *vermemi sağlamıyor*. "Ken!" diye havlıyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

"Hiçbir şey!"

"Gerçekten," diye eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı, "eğer senin evinde kalacaksam, yatağına girmeden önce haşere kontrolünü aramam gerektiği konusunda beni uyarabilirsin." Ona ters ters bakıyorum ve o da hemen kendini düzeltiyor, "Senin yataklarından birine."

Ellerimle yüzümü kapatarak yüksek sesle iç çekiyorum. "Bu bir *phmhng*." Anlamsız bir şekilde çıkıyor.

"Ne?" Daha da yaklaşıyor, tutarsız cevabımdan rahatsız olduğu belli.

Ellerimi yüzümden indiriyorum. "Piercing taktırdım!"

Neredeyse bağıracaktım. "Nerede?" diye soruyor, şaşkınlıkla, yerinden kıpırdamadan.

"İşte." Şu anda haksız suçlamadan dolayı büzüşmekte olan sikimi gösteriyorum.

Gözleri kocaman açılmadan hemen önce dikkati yüzümden kucağıma kayıyor. Çok geniş.

"Oh!" Eşofmanımın içini görmeye çalışır gibi bakarken başını eğiyor.

"Josie," diye bağırarak dikkatini çekiyorum.

"Ne tür?" diye soruyor, dudaklarını yalıyor ve bana bir saç teli kadar yaklaşıyor.
kucak.

Neden dudaklarını yalıyor? Oh, lanet olsun, hayır. *Bunu şimdi yapma*.
Yapmam.

Şimdi kime yalvardığımı bile biliyorum.

"Ne tür bir ne?" Şu anda ne sorduğunu bile bilmiyorum.

Gözleri yavaşça yüzüme kayıyor. "Ne tür bir piercingin var?"

Gözlerimi kısıyorum, masanın kenarını tutuyorum ve kendimi daha yakına çekiyorum, ondan biraz daha uzaklaşırken kucağıma yüzeyin altına saklıyorum. Elini bırakıyor ve sırtını dikleştirerek hızla göz kırpmıyor. Yanakları kızarıyor. Tamamen pancar kırmızısı gibi. Sonra sandalyesine doğru koşuyor, yolda tökezliyor. Sanırım ikimiz de bu durumdan etkilendik ve kontrolünü kaybeden tek kişi ben değilim. Bu da güçlü kalmam ve onu masaya fırlatıp o mükemmel amcığı gösterdiği için cezalandırma dürtüsüne direnmem gerektiği anlamına geliyor

acı çekmeye başlamasına neden olan şey. Çünkü meraklı olduğunu biliyorum. Çok meraklı.

Sandalyesine geri döndüğünde, pizza parçasını tekrar eline alıyor ve yavaşça çiğnemeye başlıyor. Gözlerimi kaçırırken birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve ben onun iğneleyici sözlerini ve yaramaz mizahını özlemeye başlıyorum ama az önce yarattığım buzları nasıl kıracağımı bilmiyorum.

Benim için

yapıyor.

"Ayakkabılarımı

özledim."

Ve sonra bunu söylüyor.

Çiğnemeyi bitiriyorum, ağzımı siliyorum ve

"Ayakkabılar mı?" diye soruyorum. "Evet," diye iç

geçiriyor, "çamurda kalanlar." "Yarın arabayı

çekerken onları da alabilirim."

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Hayır, zaten mahvoldular.

Zahmet etmeyin. Bu benim eski hayatımın bir parçası."

Bana seslenene kadar sessizce oturduk. "O çatal ve bıçağı bırakabilirsin." Elindeki pizza dilimini işaret ediyor. "Kendine işkence etmeyi bırak. Demek istediğini kanıtladın."

"Demek istediğim?" Aptal rolü yapıyorum.

Kıkırdamama neden olacak şekilde ters ters bakıyor ve sonunda kapları bırakıp pizzayı ellerimle alıyorum. İlk büyük ısırığı aldıktan sonra inleyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Şu haline bak, Şerif Benson. Her şeye rağmen senin için umut olabilir." "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye kestirip attım.

Bana bir bakış daha gönderiyor ama sonra gözleri yumuşuyor. "Biliyorsun, rol yapmak zorunda olmadığın bir yer olmalı ve bunu senden almam adil değil. Sadece kendin olamaman."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Numara yapmıyorum."

"Evet," diye iç geçiriyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Aslında rol yaptığını düşünmüyorum. Bunu kötü ifade etmiş olabilirim. Kahraman olmak zorunda olmadığın bir yere ihtiyacın olduğunu kastetmiştim."

"Ben bir kahraman değilim."

"Bence öylesin," diye karşı çıkıyor ve dudaklarımı daha sıkı bastırıyorum. Tüylerimi başka hiç kimsenin yapamadığı kadar diken diken ediyor.

Masada öne doğru eğiliyorum ve o da benim hareketimi taklit ediyor. Yüzündeki muzip gülümseme bana flört ettiğimi düşündüğünü söylüyor. Ben de öyle yapacaktım, ta ki bu işin sonunda onun sırtüstü yatacağını ve

benim de derinlere ineceğimi anlayana kadar.

Onunla. Aramızdaki cinsel enerji yadsınamaz ama o evimde bir misafir ve bu yola girersek kendimi bir pislik gibi hissederim.

"Beni çözdüğünü mü sanıyorsun?" Sesim alçak, kötü suçlular için ayırdığım bir tonda soruyorum çünkü *onun* istemediğinden emin olmak geceyi atlatmamızın tek yolu. "Yanılıyorsun." Başımı sallıyorum ve konuşmasına fırsat vermeden devam ediyorum. "Ben bir kahraman değilim. Ben de diğer herkes gibi berbat biriyim." Onu güvenli bir mesafede tutmak için asıl planımdan uzaklaşarak yoluma devam ettiğimde şakacı gülümsemesi yavaşça kaşlarını çatmaya başlıyor. Şimdi daha fazlası var. Şimdi, dokunulmaması gereken bir şeye dokundu. "Ve biz arkadaş değiliz Josie. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Gözleri kararıyor ve çok ileri gittiğim için gözyaşı dökmesini bekleyerek irkiliyorum. Ama onun yerine, fırtınalı gözlerini kısarak beni şaşırtıyor.

"Yanlış hatırlamıyorsam, arkadaşınız olmak için kaydolmamıştım. Yaptığın onca iyiliğe rağmen o listenin bensiz de yeterince uzun olduğuna eminim." Daha da yaklaşıyor, neredeyse masanın üzerinde sürünecek. "Ve beni buraya getirmeni ben istemedim. Aslında," diye geri itiyor ve ayağa kalkıyor, "gitme vaktim geldi. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Bununla birlikte masadan kalktı ve ben de elimi uzatıp ön kolunu tuttum.

"Kal," diyorum nazikçe, ama benden uzaklaşıyor, o yüzden tekrar soruyorum, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Lütfen, Josie. Kal.

Gerçekten yorgunum, bu yüzden iyi tepki veremedim."

Başını iki yana sallar. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Sanırım Alicia'nın işi şimdiye kadar bitmiş olmalı, gelip beni alabilir. Ya da belki Mark."

Başka birine aşık olsa da, başka bir adamın adının geçmesi tüylerimi diken diken ediyor. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce dişlerimi sıkıyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum - bu kadın beni iki saniye içinde kızdırabilir.

"Josie, kal," diye başlıyorum, davranışımdan utanarak. "Haddimi aştım. Odalarımıza gidebilir ve yarın sabaha kadar birbirimizi görmeyebiliriz."

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. Onları birbirine öyle sert bastırıyor ki, kan akmadığı için solgunlaşıyorlar. Çenesi meydan okurcasına kalkıyor ve ben fırtınaya hazırlanıyorum.

... bu asla gelmez. Omzu aniden düşüyor ve koltuğuna geri oturuyor. Tüm duruşu yenilginin resmiydi ve bu bana kendimi hiç de iyi hissettirmiyordu. Ben kazandım. Mutlu olmalıydım. Ama değilim.

"Ben de yanılmışım." Sesi de duruşu gibi küçük. "Asla senin hakkında bir şeyler varsaymamalıydım ve asla seninle alay etmemeliydim." Alt dudağını ısırarak tavana bakıyor.

Ona yarım bir gülümseme veriyorum, içten ama yine de biraz çekingen - ona karşı yanlış bir hareket yapmak istemiyorum.

"O zaman ödeşтік."

Güzel bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Sanırım öyleyiz."

Ckapt'ca Twclvc

J OSIE

Yatağa uzanıp pencere ışığından gelen gölgelerin tavanda oynaşmasını izliyorum. Misafir odası bile güzel. Yani, insanların çoğu -en azından benim tanıdıklarım- misafir odalarını ıvır zıvır depolamak için kullanır. Ama Kenneth öyle değil. Çarşaf lar gevrek ve temiz. Toz hiç yok. Krem rengi komodinler çerçe veyle, perdeler yataktaki battaniyeyle uyumlu. Her şey birbirine uyuyor. Neredeyse mükemmel. Elimde olmadan odayı tasarımcı gözümle değerlendiriyorum - bu bir tür varsayılan ayar ve istediğimde bile kapanmıyor.

Oraya buraya biraz renk katardım, böylece biraz daha ev gibi ve biraz daha az bozulmamış bir müze gibi olurdu. Belki şifoniyerin üzerine yerinde olmayan bir vazo ve pencerelere dikilmiş kabarık topları olan bir perde koyardım.

Ve bir yorgan. Ben kesinlikle bir yorgan eklerdim. Bu güzel ama benim değil.

Gerçi ne tür bir piercingi olduğunu söyleseydi yorganımı seve seve bırakırdım. Lanetleneceğim, ama Şerif Benson'ın çok uygunsuz bir piercing'i var ve aklımdaki tek şey bu değilse lanetleneceğim. Prens Albert mı? Eminim güzel görünürdü. Sıradan bir metal yüzüğü mü var yoksa süslü bir takısı mı? Olasılıklar sonsuz.

Daha önce hiç özel bölgelerinde piercing olan bir partnerim olmamıştı ve böylece Kenneth Benson daha da cazip ve dolayısıyla daha az

Ulaşılabilir. Şerifin pelerini olmayan bir Süpermen olduğu bir yerde bir ilişkiye başlayamam. Gerçi bir yerlerde bir tane saklıyor olabilir. Burada ne kadar kalmam gerektiğini ve bu evin gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Dikkatimi dağıtacak şeyleri ya da bağılıkları göze alamam. Özellikle de bağlanmayı, çünkü kalmayı planlamıyorum ve Kenneth Benson fikrimi değiştirebilecek bir adama benziyor. Yıllarca kışımı yırtarak çalışıp sonunda sıfır umutla küçük bir kasabaya dönmedim.

Uykuya dalmadan önce saatlerce dönüp duruyorum, sadece birkaç dakika sonra kapı çalınarak uyandırılıyorum. Rüya görüyor olmalıyım diye düşünüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama sürekli tıkırtılar tekrar geliyor. Dirseklerimin üzerinde doğrulup kapının nereden vurulduğunu anlamaya çalışıyorum - birisi ön kapıyı menteşelerinden sökmeye çalışıyor.

Yorganı bir kenara atıp yatak odamın kapısından dışarı bakıyorum. Kenneth'i hiçbir yerde bulamayınca, her kimse burada olduğumu bilmesin diye parmak uçlarımla giriş kapısına doğru ilerliyorum. Karısının bir iş gezisinden eve gelip beni burada bulduğunu hayal ettiğimde korku filmleri gözümün önünde yanıp sönüyor.

Evli mi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Evet, ayrı bir yatak odasıdayım ama kafam kocasıyla ilgili kirli düşüncelerle dolu.

Alnımdan soğuk ve suçlu bir ter boşanıyor.

Dikkatlice gözetleme deliğine bakıyorum - eğer pumalardan hoşlanmıyorsa bu kadının Kenneth'in karısı olduğundan şüpheliyim. Kapının arkasındaki kadın, elleri beni bile kışkırtan iri kalçalarının üzerinde duruyor. Parlak kıvılcak saçlarında topuzlar ve ayaklarında aynı renk tüylü terlikler var. Tam ben gözetleme deliğinden bakarken, o yaklaşıyor ve diğer taraftan bakıyor.

"Orada olduğunuzu biliyorum, Şerif. Arabanızı garaj yolunda görüyorum. Kapıyı aç."

Sesi pek hoş gelmiyor ama bu benim maymunlarım ya da sirkim değil, bu yüzden sesini yükselttiğinde sessizce geriye doğru hareket etmeye başlıyorum.

"Sakın benden kaçmaya cüret etme, Kenneth Benjamin Benson! Annene isteğimi dikkate almadığını söyleyeceğim. Belediye başkanına gidip bunu ona söyleyeceğim!"

Bunu sadece o söylemedi.

"Beni duyuyor musun?"

Evet, öyle yaptı. Tüm bunlardan uzak durma planım boşa gitti. Suyun aktığını duymuyorum, yani Kenneth duşta değil. Mutfakta da değil. Ve kadın az önce arabasının hala burada olduğunu söyledi, bu da demek oluyor ki

O kadar bitkin düşmüş ki evi sallamaya yönelik ilk girişimini ya da şu anki bağırışını bile duymamış. Göğsümde bir koruma dalgası yükseliyor ve onu sıkıyor. Rotasına girmiş bir buldozer kararlılığıyla kapıya doğru yürüyorum -bunlar acımasızdır, inanın bana- ve kapıyı çekip açıyorum.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Sert bir sesle sorduğumda kadın kekeleydi.

"Sen-" diye boğazını temizliyor. "Sen *kimsin*?" Gözlerini bana dikti.

"Sabahın köründe," duvar saatine bakıyorum ve sonra ona dönüyorum, "altı yirmi dokuzda kapıyı çalıyorsun ve bana kim olduğumu soracak cesareti kendinde buluyorsun?"

Gözleri daha da kısıldı. "Annen o pis ağzını sabunla yıkadı mı? Ben olsam yıkardım."

Ona tatlı bir gülümseme veriyorum, kelimeleri çizerek. "İyi ki o değilsin." Ve evet, annem ağzımı sabunla yıkadı ve işte tam da bu yüzden bir denizci gibi küfrediyorum.

Ağzı bir kedinin kış deliğini andıran bir şekilde büzülüyor. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama şerifle konuşabilmem için uzaklaşmanız gerekiyor."

Beni kenara itip kapıdan geçmek için bir hareket yapıyor ama ben ona engel oluyorum. Diğer tarafa doğru ilerliyor ve ben de onu taklit ederek geçmesine izin vermiyorum. Kısa olabilirim ama güçlüyüm.

İşaret parmağıyla ayaklarımı göstererek, "Hemen kımıldayın, genç bayan!" diye emrediyor. Kulaklarından dumanlar çıkmaya başladı. "Hemen şimdi Şerif'le konuşmalıyım."

Ona bir kez daha gülümsedim. "*İstasyondaki* normal çalışma saatleri içinde onunla konuşabilirsiniz." Sonra da alaycı bir tavırla ekliyorum, "Normal insanların yaptığı gibi."

Nefes nefese kalıyor ve dehşet içinde elini göğsüne götürüyor. "Bu ne cüret?" "Neler oluyor?" diye soruyor arkamdan uykulu bir ses.

Sabah misafiri bir sülük gibi yapıyor. "Kenny," diye söze başladı, sesi ağlayacakmış gibi titriyordu, "bu... bu *kadın*," bana kötü bir bakış fırlattı, "burada bana hakaret etti."

Tam arkamdan gelen gürültülü bir iç çekiş, ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Ne istiyorsunuz Bayan Roberts?"

Bayan Roberts bana ters ters bakıyor ama *Kenny*'ye döndüğü anda gözleri hayranlıkla doluyor. "Sabah kahvemi her zaman verandamda içtiğimi biliyor musun? Bugün de bir fincan içiyordum. Ve

her zamankinden farklı bir fincan çünkü bu korkunç kadın Donna nedense bana özel karışımını satmayı reddediyor."

Nedenini merak ediyorum.

Bana bir kötü bakış daha gönderiyor ve hikâyesine devam ediyor. "Peki, neredeydim?" Gözleri bir an için yukarı doğru döndü. "Evet. Sabah korkunç kahvemi içiyordum ve hatta Bayan Landy'den o keklerden almıştım. Kahve berbat olduğu için ikram olsun diye. Ve biliyorsunuz, erken bir saat ve Donna yüzünden kahvemi iki kez demlemek zorunda kaldım çünkü ilki berbat çıktı." Sanki sırrını paylaşıyormuş gibi son kelimedede sesini alçaltıyor. "Sonunda mükemmel bir fincan yapmayı başardığımda, kekimi aldım ve ben-"

Beni komaya soktuğu için yüksek sesle, dramatik bir horlama sesi çıkarıyorum ve kırk yaşına gelmeden önce bu hikayenin bir sonu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Dudaklarını sıkıca bastırıyor, tekrar konuşabilecek kadar gevşetmeden önce gözleri yavaş bir ölüm vaat ediyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, kabaca sözüm kesildi, kekimi ve ilkinden biraz daha iyi olan kahvemi aldım, izin verirsiniz," açık avucunu beyaz, tüylü bir bornozla kaplı cömert göğsüne bastırıyor, "ve ön verandamda oturmaya gittim. Ve sonra onu gördüm."

Alt dudağı titremeye başlıyor ve bir an için Bayan Roberts için üzülüyorum - onu neredeyse ağlatacak olan şey her neyse gerçekten korkunç olmalı. Ama uzun sürmedi.

"Bay Cricket'ı gördüm," diye neredeyse ismini bağılıyor, "gazetemi ön bahçeden alırken! Hem de kendi gözlerimin önünde! Ben daha okuyamadan. Bu cürete inanabiliyor musunuz?"

Bay Cricket'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi arkadaş olabilmemiş gibi geliyor.

Kenneth yorgun bir iç çekişle ona, "Bayan Roberts," diye hitap eder.

"Hayır, hayır, hayır. Bu sefer hiçbir şey duymak istemiyorum." Elini havaya kaldırır. "Onu hırsızlıktan tutuklamalısınız!"

Kenneth'in arkamdan üç derin nefes aldığını duyuyorum. Hareket etmemiş olmasına rağmen varlığının tamamen farkındayım.

"Bu soygun değil, Bayan Roberts. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Ayrıca, Mr.

Cricket seksen iki yaşında, onu biraz rahat bırakın."

Seksen iki mi? Başım Kenneth'a doğru savruluyor. Seksen iki mi? İşler gerçekten zorlaştığında büyükannem bu yaştaydı ve her gün ne kadar çok zorlukla karşılaştığını biliyorum. O kadar uzun yaşayabilirsek hepimiz şanslı olacağız.

Anlık bir öfke dalgası göğsümde yükseliyor, koruyuculuğun yerini tamamen alıyor ve sabah misafirine doğru dönüyorum.

"İstasyona mesai saatleri içinde gelin," diye kesik bir ses tonuyla başlıyorum, bu hanımefendinin beni ne kadar sinirlendirdiğini hayal gücüne bırakarak, "ve izin zamanlarında memurları evlerinde taciz etmeyin!"

Bununla birlikte Ken'i kıcımla geri ittim ve kapıyı suratına kapattım. Sonra mutfağa yürüyorum, kendime bir bardak su dolduruyorum ve en uzun yudumda içiyorum.

Çıplak ayak sesleri beni mutfağa kadar takip ediyor. "Bu da neydi, Josie?"

"Ne?" Kendime bir bardak daha dolduruyorum, sırf geri dönüp saçıdaki tüm ruloları çekmeyeyim diye. Bardakta boğulmaktan korktuğum için bu kez daha yavaş içiyorum; acaba hiç kimsenin başına geldi mi?

"Bu!" Kocaman parmağıyla kadının kaybolduğu kapıyı işaret ediyor.

"Komşunuza bu saatte sizi rahatsız etmemesini söyledim." "Öyle mi yaptın?" Yavaşça göz kırpmıyor.

"Onu kovaladığını görmüyorum." Kaşlarımı kaldırdım, tartışması için cesaretlendirdim.

Ve tartışıyor. "Mesele bu değil Josie. En başta kapıyı açmamalıydın."

"Neden? Benden utandığın için mi?"

"Sorun o değil." Burnunun köprüsünü çimdikliyor.

"*Bu* ne o zaman?" Yüzüne bakıyorum, açıkçası piercing'in dış hatlarını görme umuduyla sikine bakmamaya çalışıyorum. Bunun için bir madalyayı hak ediyorum çünkü bu görev neredeyse imkânsız. Sabah Kenneth Benson kocaman, nefis bir lolipop ve hepimiz bunlarla ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Karmakarışık saçları, ağır göz kapakları ve sabah tıraşı ağzımı sulandırıyor. Karışık ve buruşuk tişörtü bile onu çok seksi yapıyor. Bir adamın düzgün işleyen beynimi azgın bir lapaya çevirebilmesi hiç adil değil.

Konuşmadan önce derin bir nefes alıyor. "Buradaki insanlar konuşmayı sever."

"Ve ne? Sen yetişkin bir çocuksun, Şerif. Sana ne yapabilirler ki? Anneni mi arayacaklar?"

Bana komik bir bakış attı. "Şaşıracaksın."

Sözleri karşısında gözlerimi deviriyorum. "Bu kadın açıkça seni ve yandaki zavallı yaşlı adamı taciz ediyor. Neden bunu yapmasına izin veriyorsun?"

"Burası küçük bir kasaba Josie," diye açıklıyor yorgun bir şekilde. "Küçük kasabalarda işler böyle yürür. Onu öylece bir kenara atamam."

"Neden?" Ben deadpan. Hiçbir zaman zorbalara boyun eğen biri olmadım. Bu yüzden çoğu zaman kelepçelenirdim.

"Çünkü bu kasabanın sahip olduğu tek koruma hattı benim." Açıklaması bana hiç mantıklı gelmiyor. Öyle olana kadar.

İnsanların bu adamdan başka güvenecekleri ya da şikayet edecekleri kimse yok ve ona sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar - benim küçük kasabamdaki polisler onun tam tersiydi. Sokakta bir tane görsem, uzak durmak için karşıdan karşıya geçerdim. Keşke daha fazla insan onun gibi olsa: güvenilir, dürüst ve sadık.

Sanırım Bayan Roberts da bunun farkında ki sabahın yedisinden önce kapısını çalıyor. Sanırım yerel halktan biriyle kişisel bir kavga başlattım ve bu konuda kendimi en ufak bir kötü bile hissetmiyorum.

"Kenneth," diyorum iç çekerek, "seni erkenden mezara götürmelerine izin veremezsin."

"Bu benim işim," diye yanıtlıyor inatla.

"Bayan Roberts huzur içinde gazetesini okuyabilsin diye genç yaşta ölmek mi?

Hadi ama." Sıkıntıyla homurdandım. "Onun kötü olduğunu biliyorsun."

"O... pek hoş bir insan değil ama o bu kasabanın bir parçası Josie. Bunu yapamazsın." Yüzü soğudu ve yollarımızın burada ayrıldığını anladım.

"Sadece deniyordum ki-" Çok fazla konuşmadan sözümü kesiyorum.

"Ne? Ne yapmaya çalıştın Josie? Daha kahvemi bile içmeden kasabanın diline düşmemi mi sağladın?"

"Seni korumaya çalışıyordum!" Benim hakkımda en kötüsünü düşündüğü için ona kızarak bağıryorum. "Sen zili bile duymayacak kadar yorgunken çılgın bir komşu kapını çalıyor. Haklısın, ön tarafı koruyacağım. Ve arkayı. Ve lanet olası yanları da! Her şeyi düzeltmek istediğin için hepsinin seni yerin dibine sokmasına izin veriyorsun. Eğer akli başında kalmak istiyorsan işler böyle yürümez."

Gözleri kısılmadan önce başını geriye atıyor ve tıslıyor, "Akli başında biri hakkında mı konuşmak istiyorsun? Ormanın ortasında çamurlu bir yolda polisten kaçmaya çalışan birinden mi? Akli başında biri mi?"

Düşmanımın kanını içmek ve sonra da içinde yıkanmak için kendimi onun şahdamarına fırlatmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce dudaklarımı sıkıyorum.

Ve aletini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu bilmeden devam ediyor. "Ve tahmin et ne oldu? Bırak senin gibi birini, kimsenin korumasına bile ihtiyacım yok."

Kaşlarımı çattım, nereye varacağını görmek için bekliyorum çünkü iyi bir şey olmalı.

"... Herkes kalırken sadece geçip giden biri."

Çok fazla şey söyleyip söylemediğini düşünürken ağzını kapatıyor ama geri adım atmak istemiyor.

İşte tam da bu, buradan defolup gitmem için bir başka neden - Şerif Benson kasabayı güvende tutmak için insanların içini görebilme yeteneğine sahip ve bende gördüğü şeyden hoşlanmamış gibi görünüyor.

"Anlıyorum," diye mırıldanarak geri çekiliyorum.

Gözleri hareketlerimi takip ederken yanağındaki kaslar dişlerini birbirine çok fazla bastırmaktan patlıyor. Kızım yatak odamın kapısından içeri girdiğinde, bir insandan duyduğum en yüksek sesli iç çekişi yaptı.

"Bana bir saniye ver, giyineyim."

"Gerek yok," diye ciyaklıyorum, kapıdan dışarı bakarken açık avucumu önüme atıyorum. "Beni alması için Alicia'yı ararım. Ya da yürürüm." Telefonum hâlâ bebek arabamda çamura gömülü olsa da. Ama buradan gitmeyi o kadar çok istiyorum ki Bayan Roberts'a gidip onunkini ödünç isteyebilirim.

"Josie." Bir iç çekiş daha. "Kıyafetin yok; dışarıda bu şekilde yürüyemezsin."

"Doğru." Birkaç kez başımı salladım. "İç çamaşırsız yürümek yasalara aykırı." Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "O zaman küçük kirli bir sır gibi binaların arasında saklanırım."

"Joz," diye sesleniyor ama ben parmağımla onu işaret ediyorum.

"Dur, aklından bile geçirme. Her ne düşünüyorsan. Ben iyi olacağım."

"Joz-"

"Bana öyle deme," diye kestim sözünü, daha da sinirlenmiştim. "Bana sadece arkadaşlarım Joz diyebilir." Yüzü karardı, yani acımasız sözlerim hedefe ulaştı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Şerif. Gerçekten minnettarım ama haklısınız, ben sadece buradan geçiyordum."

Bununla birlikte, odaya geri döndüm ve kapıyı kapattım. Duvara yaslanıp elimi ağzıma götürüyorum ve ağlıyorum. Sessizce. Vücudumun şiddetle titremesine izin veriyorum çünkü her şeyden bıktım ve yorulduğum ve çünkü hayat bana falsolu toplar atmaya devam ediyor.

Güçlü olmak yorucudur.

Burnumu çekmeyi bitirdikten sonra aynanın karşısına geçip elimden geldiğince kendime çeki düzen veriyorum, ki bu da başlangıç için pek bir şey sayılmaz çünkü yanımda beni toparlayacak hiçbir şey yok. Sonra omuzlarımı dikleştiriyorum ve az önce yaslandığım kapıdan çıkıyorum.

Mutfakta beni bekliyor, temiz ve ütülü bir üniforma giymiş, elinde dumanı tüten bir fincan kahve. Saçları mükemmel bir şekilde taranmış. En fazla beş dakikadır saklanıyorum ve o şimdiden aynı anda hem berbere hem de Starbucks'a gitmiş gibi görünüyor.

Beni görünce masadan daha önce fark etmediğim bir kupa daha alıp bana uzatıyor. Başımı sallıyorum, Truva atını reddediyorum. Ne kadar lezzetli koktuğu önemli değil. Sessizce fincanı yerine koyuyor, kahvesini tek seferde bitiriyor ve ayağa kalkıyor.

Ayaktayım, ağırlığımı kaydırırken ayaklarımdan emin değilim. Beni bırakma teklifini reddetmek o an için güçlü bir hamle gibi görünmüştü ama düşününce pek de olgunca değildi. Onun da belirttiği gibi (haklı olarak) üzerimde onun tişörtünden başka kıyafet yok. Dün kıyafetlerimi yıkamadım çünkü unutmuşum. Adrenalin yoksunluğundan bitkin düşmüştüm, sonra o mutfakta yorgundu ve nerede yapabileceğimi sormadım, sonra da delinmiş ucuyla ilgili düşüncelerle meşguldüm (belki). Bu yüzden tüm eşyalarım dün lavabonun altında bulduğum plastik bir poşetin içinde - onun da poşetli bir çantası olduğunu görünce şaşırmadım.

Ona teklifimi hatırlatıp, söylediklerimi hiç söylememişim gibi mi davranmalıyım bilmiyorum ama ön kapıya doğru yürüyüp yolda anahtarlarını alarak hayatımı kolaylaştırıyor. Sessizce peşinden gidiyorum. Önce yolcu kapısını açtığında, sinirli bir şekilde iç geçiriyor. Omzunun arkasından bakıyorum ve kurumuş çamurun hala her şeyi kapladığını görüyorum... yani hemen hemen her şeyi.

Anlık bir utanç dalgası haklı omuzlarıma çöküyor ve küçülüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Omuzlarını silkerek başından savdı. Komik olan, ben o odadan çıktığımdan beri tek kelime etmedi.

Şerif arka koltuğa doğru ilerliyor ve kapıyı açarak içeri girmemi işaret ediyor. '*Tabii ki hayır*' demek istiyorum ama seçeneklerim sınırlı gibi görünüyor. Sessizce, bu sefer onun yardımı olmadan içeri tırmanıyorum. Kapıyı kapatıyor ve arabanın etrafında sürücü tarafına doğru yürüyor. Tişörtün eteklerini çekiyorum.

Gömleğimi dizlerime yaklaştırıyorum, çıplak kığımın gerçek suçluların bu koltukta bıraktığı mikropları silmemesini umuyorum.

"Nereye?" diye soruyor huysuzca.

"Alicia'nın," diye cevap veriyorum mümkün olan en az duyguyla.

Evine giderken yol sessizdi. Evin önüne park ettiğinde, hemen kolu çekiyorum ama kapının yerinden oynamadığını görüyorum. *Harika*. Bir polis arabasının arka koltuğunun getirdiği tüm ekstra özellikleri unutmuşum - özgürlük eksikliği bir numara.

Şerif arabanın yanına geldi ve kapıyı benim için açtı. Dün ona yaptığım gibi tüm sokağı aydınlatmamaya çalışarak dikkatlice dışarı çıkıyorum.

Kapıya doğru yürürken sessizce ama içtenlikle "Tekrar teşekkür ederim," diyorum.

"Josie," diye sesleniyor ve ben duraklıyorum, başımı yarıya kadar çevirerek dinlemeye hazır olduğumu ama konuşmaya hazır olmadığımı belirtiyorum. "Ne olursa olsun, sen hâlâ önemlisin. Geçerken uğramış olsan bile."

Ona hüzünlü bir gülümseme verip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Önemli olabilirim ama *onun için* önemli değilim.

Ben daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve Alicia dışarı çıkıyor.

"Hey," sesi küçük.

"Özür dilerim-"

Ama daha başlamama bile izin vermeden ağzından kaçırdı: "Kenneth dün bana onun evinde kalacağına dair bir mesaj gönderdi çünkü çılgınca seks yapıyorduk ve sen gelmek konusunda kendini kötü hissettin." Yanakları pembeleşti ve o anda kendimi tam bir pislik gibi hissettim. "Özür dilerim, Josie! O saatte geri geleceğini düşünmemiştim. Başladık ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık." Bu noktada neredeyse ağlıyor, korkunç bir şey yaptığını düşünüyor.

Arkamı döndüğümde Şerif'in bizi izlediğini görüyorum ve ona bir ölüm bakışı gönderiyorum. O da bunu kendi bakışıyla karşılıyor ve arabaya geri dönüyor. O gözden kaybolunca Alicia'yla yüzleştim.

"Bak, erkeğinle ateşli bir seks yaptığın için özür dileyeceksen, bunu kendine sakla." Elimi havaya kaldırarak konuşmasını engelliyorum. "Ciddiyim Alicia. Bunu aklından bile geçirme."

"Ama ne kıyafetin var ne de başka bir şeyin. Her şeyin arabada olduğunu söyledi, ben de kontrol ettim, burada hiçbir şey bırakmamışsın. Ne oldu? Burayı sevmedin mi?" Sonra yanakları daha da kızardı. "Dünün nasıl geçtiğini düşününce aptalca bir soru ve sanki burada olduğun ilk gün gibiydi. Üzgünüm-"

"Alicia!" Onu gülerek durduruyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Tamam." İçeri girmem için eliyle işaret etti. "Seni utanç yürüyüşünden kurtaralım. Komşularım çok kötüdür. Ve çok, çok yaşlılar. Etraflarındaki herkes hakkında saçma sapan konuşmaktan başka bir hayatları yok."

"Bir de bana sor," diye homurdanıyorum ve gözleri merakla dönüyor.

İçeri girdiğimde, çıplak kıcımlı örtmek için aldığı yeni şortu bana veriyor ve beni mutfağa oturtuyor. İki dakika sonra elimde dumanı tüten bir fincan latte var. On dakika sonra yumurta, domuz pastırması ve patatesten oluşan tam teşekküllü bir kahvaltı. Yüzüme 'sahip olmadığın rahat ev' diye bağıyor ve burnumu çekmeye başlıyorum.

"Joz," diye sesleniyor Alicia, "iyi misin?"

Ve büyük bir şaşkınlıkla ağlamaya başladım. Alicia yemeğine ne koyuyor, lanet olsun?

"Ah, Joz," diyor beni rahatlatmak için sandalyesinden kalkarken. Dizlerinin üzerine çökerek kollarını bana doluyor ve gözyaşı kanallarım Sahra gibi kuruyana kadar öylece kalıyor.

Burnumu çekip uzaklaştığımda gitmeme izin veriyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözyaşlarımı ve sümüğümü parmaklarıyla siliyor, en ufak bir tiksinti bile duymuyor.

"Bunun için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, utanarak.

"Sessiz ol, kadın." Gülüyor. "Artık özür dilemek yok, lütfen."

"Anlaştık," diyorum gülümseyerek ve terli avuçlarımla yüzümü silerek ortalığı daha da kirletiyorum.

"Kahvaltını bitir, yoksa sana daha fazlasını veririm," diye emrederek masanın üzerindeki soğumakta olan tabağı işaret etti.

"Ve hayır demeyeceğim." Yemeğime yumuluyorum, ısırmalar arasında ona dün ve bu sabahki maceralarımı anlatıyorum. Bayan Roberts'la ilgili kısma geldiğimde gülmeye başlıyorum.

"Keşke yüzünü görseydim. Hayır, bekle, onun yüzünü. Hayır, onunkini." Ve tekrar gülüyor, açık avucunu masaya vuruyor.

"Görölmeye değer bir manzaraydı." Hikâyemi bitirdiğimde onu yanağının içini çiğnerken buldum. "Ne?"

"Hiçbir şey." Söylemek istediğı bir şeyi sakladığını bilsem de masumca göz kırpmıyor.

"Alicia." Sesim sertleşiyor ve o sadece kıkırdıyor.

"Hayır, gerçekten. Muhtemelen onun saçmalıklarını yüzüne vurabilecek tek kişi sensin." Bir an düşünüyor ve ekliyor, "Ve belki Leila."

Leila sözlerini sakınmaz. Sadece onları asla size dayatmaz, anlıyor musunuz?"

Ona bakıyorum. "Ve ben?"

Göbekten bir kakhaha atıyor. "Bazen yapıyorsun ama Ken'in ihtiyacı olan şey de tam olarak bu."

"Neden buna ihtiyacı olsun ve neden benden?" Ne demek istediğini anlamadığım için soruyorum.

Gizemli bir şekilde gülümsüyor ve konuyu değiştiriyor. "Archie ile görüşmen nasıl geçti?"

"Oh-h-h." Ne kadar çok şey yapılması gerektiği konusunda ayrıntıya girmeden önce burnumun kenarını çimdikliyorum. Ahşap işleri hakkında konuşmaya başladığımda, yatak ve kahvaltı masasını hatırlıyorum ve Alicia'ya bunu sormak üzereyken o kendini sunuyor.

"Eminim Mark senin için ahşap işlerini halledebilir. Harika elleri var." Yanakları pembeleşiyor ve ben gülmeye başlıyorum.

"Eminim öyledir. Aslında, pansiyonda yaptığı bazı işleri gördüm ve şimdi buradaki bazı şeyleri de onun parlak ellerinin yaptığından şüpheleniyorum?" Kaşlarım soruyla kalkıyor ve o da gururla başını sallıyor.

"Neredeyse her şey. Bu konuda gerçekten çok iyi."

"Evet, o zaman ona ihtiyacım olacak. Gerisini çözdükten sonra." Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve inliyorum. "*Eğer gerisini çözersem.*"

Kıkırdar ve kahvesini yeniden doldurmak için hareket eder. "Bulacaksın. Anlayacaksın her şey ortaya çıkar."

Böyle belirsiz bir sözden sonra ona bakarak, daha fazla kahve istemek için boş bardağımı ona doğru itiyorum. "Gelmeye devam et, bebeğim."

Şerif'in piercingini sormak istiyorum çünkü eminim etrafta bazı söylentiler dolaşıyordur - ne de olsa küçük bir kasaba - ama sürekli kaşınıyor ve acıyorsa bu özelliğin yeni olduğunu düşünerek kendine saklamak istediği bir şey olabilir.

Sahip olabileceği mücevherleri hayal ederken kendi yanaklarımın renginin değiştiğinden eminim. Sanırım takılı olduğu adama rağmen benim için sekizinci merak konusu oldu.

Ckapt'ca Tkiaf'cc"

KENNETH

Onu çıplak ayakları ve çıplak kıcıyla bırakmak tam bir felaketti. *O bir felaket.* Buraya geldiği andan beri, çok fazla öfke patlaması yaşadım. Yıllardır yaşamadığım kadar. Ve o sadece birkaç gündür burada.

Dün gece, akıl sağlığımı korumak başta olmak üzere birçok nedenden ötürü ondan uzak durmam gerektiğini açıkça ortaya koydu.

Beni sarsıyor. Soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyor. Bir an sert bir sikiş için onu masaya fırlatmak, diğer an ise boğazını sıkmak istememe neden oluyor. Ya da belki aynı anda ikisini de. Ve ben sert biri olarak bilinmem. Aslında çok nazik ve titiz bir aşık olduğum söylenir. Ama ben ona karşı nazik olmak istemiyorum. Onu koca ağzı ve evimde sandalyemin üstünde hareket eden çıplak amı için cezalandırmak istiyorum. Kimsenin yapmadığı şeyleri bana sürekli söylediği için. Söylediğim her şeyde benimle çeliştiği her seferinde bu inatçılığı için.

Kadını bu kadar güçlü duygulara neden olacak kadar uzun süredir tanımıyorum ve zaman içinde ne kadar güçlenebileceklerini görmeyi planlamıyorum. Uzak durmak tek seçenek.

Tek yerel çekici şirketinin sahibi olan Bobby'yi arayıp Josie'nin arabasının yanında benimle buluşmasını rica ediyorum. Ondan önce oraya varabileceğimi umarak o yöne doğru ilerliyorum. Yolda Jennica'yı hızlıca arayıp

Acil bir şeyimiz olup olmadığını soruyor, ama birkaç saat için iyi olduğumu, kimsenin kapıyı çalmadığını söylüyor. Ona bunun bir kısmını bu sabah zaten aldığımı ve Josie'nin Bayan Roberts adlı iblisle kendi başına savaştığını söylemiyorum.

Bayan Roberts'ın haftada en az üç kez kapımı çalmak gibi bir alışkanlığı var. Şikâyetlerinin çoğu, erken bunama evresinde olan Bay Cricket ile ilgili. Ama ona göre, Bay Cricket numara yapıyor ve bu gezegene gazetesini ya da ön kapıya bıraktığı ayakkabıları çalmak için gelmiş. Benim teorime göre kadın onları sırf adam 'ödünç alabilsin' diye oraya bırakıyor.

Bay Cricket benim ilkokul öğretmenimdi ve onu hiçbir şeyle suçlayamadım. Resmi olarak teşhis konmadan önce bile, işaretler zaten oradaydı. Yani evet, Bayan Roberts neredeyse bir yıldır başımın belası. Sürekli şikâyete gelen başka insanlar da var ve Josie, dedikodu değirmenlerini çalıştırma konusunda profesyonel olan biriyle tanıştı. Bahse girerim Josie'yi Alicia'ya bıraktığımda, kasabanın yarısı geceyi benim evimde geçirdiğini biliyordu ve muhtemelen çoğu kapıyı açtığında tamamen çıplak olduğunu düşünüyordu.

Daha erken olmasa bile öğlene doğru annemden bir telefon beklemeliyim.

Josie'nin arabasını bıraktığımız gibi buldum. Ayının geri gelmesini bekliyordum ama alan temizdi. Aynı ayı olup olmadığından emin değilim ama ayılar son zamanlarda çıldırdı. Birkaç yıldır diyebilirim. Yıllar içinde birkaç kez ana caddede yürüyen bir ayı görüldü. Saçmalık, onları rahat bırakırsak bizi rahat bırakırlar. Freya, aynı ayının her zaman kulübelerinde ve ara sıra da o oradayken kasabada görüldüğünü iddia ediyor. Alex de onu birkaç kez gördüğünü söylüyor, ancak hayvan o etraftayken asla yaklaşmıyor.

Bu kasabadaki hayvanlara ne oluyor bilmiyorum ama görünüşe göre bir tür isyana karar vermişler.

Josie'nin teneke kutusunun arkasına park ediyorum ve kruvazörümünden iniyorum. Gecenin çoğunda yağmur yağmış ve yol birkaç saatlik güneşten sonra bile düzelmemiş.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra, balıkçı botlarımı unuttuğum için ayaklarıma plastik torbalar geçiriyorum, onları sıkıyorum ve kalın çamurun içinden geçerek yolcu tarafına doğru ilerliyorum. Sanırım onları burada kaybetmişti.

Oraya ulaştığımda, kahverengi karmaşadan dışarı çıkan bir şey göremiyorum ama burada olmalılar. Kollarımı sıvayıp elimi çamurun içine sokuyorum. İşte burada. Çekip çıkarıyorum, çamur kalıntılarını silkeliyorum. Ayakkabıyı hatırlıyorum; benden kaçarken giydiği ayakkabının aynısı. Beni delirten ayakkabının aynısı.

O günkü duygularımdan arta kalanlarla birlikte ayakkabıyı da buraya gömmeliyim ama yapmıyorum. Bunun yerine gözlerimi etrafındaki çamura dikip diğerini arıyorum. İkincisini bulmak biraz daha uzun sürüyor ama yüzümde memnun bir gülümsemeyle iki ayakkabıyı da plastik bir torbaya koyuyorum.

Ve bunu hissediyorum. Bir bakış. Hissin geldiği bölgeye doğru döndüğümde, benden yaklaşık otuz metre uzakta bir geyik buluyorum. Herkesin Frank dediği geyik. Neden bütün kasaba bu lanet şeye kafayı takmış, asla bilemeyeceğim. Ama Little Hope'taki her bir kadın hayvana tapıyor ve o da karşılığında çok sevecen görünüyor.

Ondan hoşlanmıyorum.

Josie'nin yardıma ihtiyacı olduğunda beni bu yola yönlendirdiği için ona borçlu olsam bile.

Nereden biliyordu bilmiyorum ama ben arabayı sürerken o lanet şey yolun ortasında durdu ve geçmeme izin vermedi. Bu çamurlu yola dönmeden hemen önceydi. Neden bu tarafa geldiğimi bilmiyorum. Belki de gerçekten yalancı olmadığından emin olmak istemiştım, ki bu anlamsız olurdu çünkü o kısmı Archie ile zaten doğrulamıştım. O herifin bana onun kasabaya geleceğini söylemediğine hâlâ inanamıyorum. Leila'yı da aradım, neden benden sakladıklarını sordum ama bana Leila tarzı garip, belirsiz bir cevap verdi.

Yani evet, çoğunlukla onu kontrol etmem gerekiyordu. Kadının ıssız bir yerde tek başına olduğunu bilsem uyuyamazdım. Bir noktada, bir sürüngen gibi görünmekten korktum, bu yüzden geri dönmeye ve kasabaya geri dönmeye karar verdim.

Bana izin vermedi. Onu geçmeye çalıştım. Onu uzaklaştırmaya çalıştım. Ama ben Hayalet Ev'e giden yola dönene kadar kıpırtısız bir heykel gibi orada öylece durdu.

Yani evet, ona borçluyum. Bunun sadece bir tesadüf olduğundan yüzde yüz emin olsam da, çünkü bir geyiğin Josie'ye zamanında ulaşabilmem için kasıtlı olarak yolumu etkilemeye çalışmasına imkan yok. Onu dinlemeseydim ona neler olabileceğini düşünüp ürperiyorum.

Gürültülü bir homurtu beni gerçeğe döndürüyor ve utançla etrafıma bakıp sesi çıkaran şeyi bulmaya çalışıyorum. Tedbirli olmaya çalıştım ama görünüşe göre biri beni yakaladı.

Hızlı bir değerlendirmeden sonra geyikten başka kimseyi bulamıyorum. Bir homurtu daha geliyor ve kafamı sese doğru çeviriyorum. Bu geyikti. Geyik az önce homurdandı.

"Ne?" Bir hayvanla konuştuğum için kendimi aptal gibi hissederek soruyorum.

Belli ki cevap vermiyor ve büyük, kara gözleriyle beni izliyor.

"Ben bir aptalım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

... Ve lanet şey yine homurdanıyor.

Başımı yana eğip onu izliyorum ve yemin ederim o da aynısını yapıyor. Dudaklarımı büzüyorum. Toynağını çamurlu zemine vuruyor. Gözlerimi kısıyorum. Kulakları sanki sinirlenmiş gibi sallanıyor. Gözlerimi kendime deviriyorum ama yine de yapıyorum - bir geyikle konuşmaya başlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum dişlerimi sıkarak. Bekliyor. "Ne?"

Bekliyor.

"Teşekkür ederim, *Frank*."

Toynağına vuruyor, arkasını dönüyor ve uzaklaşıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. Sonra delirip delirmediğimi anlamaya çalışarak biraz daha göz kırptıyorum ve Bobby gelmeden önce aracıma geri dönüyorum. Ayakkabıların bulunduğu çantayı yolcu koltuğuna atıyorum, ayağımdaki poşetleri çıkarıp çöp poşetine koyuyorum ve Bobby'nin gelişi için tam zamanında kapıdaki bölmeye saklıyorum.

Kamyonetinden atlıyor.

"Hey, Şerif. Kız arkadaşının arabası için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde.

İşte başlıyoruz.

Yüksek sesle inliyorum. "Ne duydun sen?"

Kıkırdıyor. "Pek bir şey yok. Sadece Bayan Roberts bu sabah sizden şeker istemeye geldi ve sizi kız arkadaşınızla bazı 'iğrenç' aktiviteler yaparken buldu."

"Öyle mi?" Gözlerimi kısarak soruyorum. "Evimin içindeyken ne yaptığımızı nereden biliyor?"

Çenesini kaşıyarak gülüyor. "Bir dahaki sefere ona soracağımdan emin olacağım." "Bunu sen yap." Ona sert bir bakış attım ve ağzını kapatmasını sağladım.

Kapa çeneni. Yüzünde hala o kendini beğenmiş ifade var ve bunu silmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Buradaki insanlar kendilerini ilgilendirmedeği sürece drama için yaşıyorlar.

"Anahtarınız var mı?"

"Sanırım arabadalar." Tenekeye doğru başımı salladım.

"Tamam o zaman." Arabaya doğru yürür, anahtarlığa bağlı küçük bir alet seti çıkarır ve işe koyulur. Arabayı açtıktan sonra içeri giriyor ve koltuğun direksiyona çok yakın olmasından şikâyet ederek neredeyse belini kıracağını söylüyor. Gülümsememi bastırıyorum çünkü ben de aynısını yaptığımda tam olarak bunu düşünmüştüm. Vitesi boşa alıp öylece bıraktıktan sonra dışarı çıkıyor. Güvenlik endişesiyle gözlerim seğirmeye başlıyor ama Bobby bu işlerden anlıyor ve bir arabayı çamurdan nasıl çıkaracağını biliyor.

"Zarar vermeden hepsini yapabilir misin?" Dikkatlice soruyorum, profesyonel görünmeye çalışıyorum ve çok hevesli değilim.

"Evet," kasketini çıkarıp başını kaşıyor ve tekrar takıyor. "Araba hafif. Onu çıkarıp yatağın üzerine koyacağım. Sorun olmaz." Dışarı çıkmadan önce bana bir sırtıma gönderdi. "Kız arkadaşının seni köpek kulübesine göndermesinden mi endişeleniyorsun?" Kıkırdayarak hoppa bir sesle ekliyor: "Seni de bizim gibi görmek çok güzel."

Ne demek istediğini bilmiyorum ve açıkçası Bobby'yi nadiren dinliyorum çünkü o, Marina, yerel lokanta sahibi ve erkek arkadaşı Paul, yerel dedikoducu gruptur. Bu da demek oluyor ki kaportacıya varana kadar bu hikâyeyi abartacak.

İç çekip saatimi kontrol ediyorum. Sekiz yirmi beş.

İşi bittiğinde ve Josie'nin arabasını kamyonuna yüklediğinde, bana arabayı Justin'e bırakacağını söyledi ve yola çıktı.

Aracıma bindim ve kafeye doğru yola çıktım. Jennica ön tarafı tutarak bana bir iyilik yapıyordu ve kadına en sevdiği kahve ve çörekleri borçluyum. Hayatının geri kalanı için.

Dükkâna girdiğimde, sırada bekleyen birkaç kişi tarafından karşılandım ve beni gördükleri anda sustular, sanki onları hırsızlıkla suçüstü yakalamışım gibi suçlu hissediyorlardı.

"Şerif!" Dükkanın sahibi Donna sesleniyor. Aslında teknik olarak Dunkin' ama sadece Donna'nın mallarını satıyor; karmaşık bir hikâye. "Bir fincan kahve için mi buradasın?"

"Jennica'nın çok sevdiği süslü latte olsun. En büyük fincan olsun, lütfen." Ve sonra iç çekerek ekliyorum, "Ve bir kutu çörek."

"Oh!" Parlıyor. "Yıkanacak günahların var mı?"

Ona sevdiğini bildiğim orantısız gülümsememi gönderiyorum. "Doğru anladınız, hanımefendi."

"Seni çocuk!" diye elini bana doğru savurdu. "Annen bir çapkın yetiştirmiş."

Bu sefer utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve omuzlarımı silkiyorum. Jennica'nın en iyi kahveyi içmesine ihtiyacım var ve Donna da keyfi yerinde olduğunda en iyi kahveyi yapabilir.

Diğer iki siparişe meşgul oluyor, onları dükkandaki diğer kişilere veriyor ve sonra onları kovuyor. Benim siparişimde ise acele etmiyor. En iyi komutanımın çok sevdiği yulaf sütünü karıştırırken bana meraklı bir bakış gönderiyor.

"Ee, Kenny," diye başlıyor, balık tutuyor, daha doğrusu. "Bu sabah ilginç bir şey duydum."

"Ben içeri girdiğimde tartıştığınız şey bu muydu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Şey," diye kıkırdıyor. "Hiçbir şey tartışmıyordum." Kirpiklerini bana doğru savurarak homurdanmamı sağladı. Doğru ya. "Ama bir şey duydum."

"Ne duydun?" Dirseğimi tezgâhın üzerine koyup ona yaslanıyorum ve sakinmiş gibi davranıyorum.

"Duyduğuma göre siz ve hanımınız ön verandanızda çıplak bir şeyler yapıyormuşsunuz."

"Yaptık mı?" Ben deadpan.

"Evet." Heyecanla başını sallıyor. "Hem de çok."

İç çekiyorum. "Annemle konuştun mu Donna?"

Yanakları bana cevap verecek kadar pembeleşti.

"Ver şu kahveyi bana, Donna." Elindeki plastik bardağı sertçe işaret ettim ve parayı tezgâha koydum.

Buzlu kahve fincanını bana uzatıyor, diğerini dumanı tüten sıcak kahveyle dolduruyor ve bir paket tepsisine yerleştiriyor. Sonra bir kutuya birkaç çörek koyuyor ve dikkatlice önüme yerleştiriyor.

"Ne olursa olsun, senin çıplak olduğunu ona söylemedim." Suçlu gibi görünüyor. Birazcık.

Kahve ve çörekleri alıyorum. "Fark etmez. Başkası yapar."

Bu sözlerle birlikte dışarı çıkıyorum, *yolda* -yanlışlıkla- kapıya çarpıyorum ve çevredeki insanların meraklı bakışlarını üzerimde buluyorum. Sert bakışlarımla karşılaştıktan sonra dağılırlar.

İstasyona vardığımda ruh halim dibe vurmuştu. Jennica içeri girdiğimi fark edince telefonuna bir şeyler söyleyip bırakıyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle arkasına yaslanarak, "Bu sabah ön bahçenizde yatay tango yaptığınızı duydum" diyor.

Ona ölümcül bir bakış gönderiyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Ne oldu patron? Bu süreçte belinizi mi incittiniz? Eminim yaşınız sizi zorluyordur." Parmaklarını karnının üzerinde kenetliyor.

Elimdeki plastik bardağı kaldırıp havada sallıyorum. "Bunu çöpe atıyorum."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Hiç sanmıyorum. Bu gece seni idare etmem gerekiyor."

Durakladım. "Bu gece ne var?" "İzin gecen."

"Öyle mi?"

"Evet." Heyecanla başını sallıyor. "Ben senin yerine bakacağım, böylece sen de bakabilirsin," beni şöyle bir süzdü, "bakılmayan ne varsa. Ne olduğunu bilmiyorum ama senin yerinde bir kadın vardı patron. Bu kısma inandım."

"Ve ne?" Ofisime doğru yürüyorum, yolda kahvemi yudumluyorum ve beni yalnız bırakmasını umuyorum.

Yapmıyor. Elinde kahve ve çörekle beni içeri kadar takip ediyor ve deri koltuğuma oturup bacak bacak üstüne atıyor. "Seninle çok zaman geçiriyorum patron. Ailenin geçirdiğinden daha fazla." Şekerli çörekten bir ısırık aldı ve kucağına beyaz bir toz bıraktı. "Ve son birkaç gündür tuhaflaştığını fark ettim."

"Senin de tuhaf günlerin var."

"Evet," diye omuz silkiyor, "ve genellikle kocamla kavga ettiğim ya da beni kızdırdığı için onu öldürmek istediğim için korkak oluyorlar."

Onu duygusuz gözlerle izliyorum. "Hikâyenin bir anlamı var mı?"

"Evet." Bir lokma daha alıyor ve sonuna kadar çiğnemedi konuşuyor. "Büyük şehirden gelen bu yeni tasarımcı buraya geldiğinden beri çok gerginsin."

"Josie'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi?" Kara kaşlarını kaldırarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Evet." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Sen ne dersen de. Seni idare etme teklifim hâlâ geçerli."

O

ayağa kalkıyor ve masamın köşesindeki kâğıt yığınının işaret ediyor.

"Adayları kontrol eder misin?"

O gittiğinde, kanepeye bakıyorum ve bıraktığı beyaz pisliği temizleme isteğimi bastırıyorum.

Ne dersem diyeyim, Jennica'ya ve onun fikirlerine saygı duyuyorum. Şerifliğe başladığım andan itibaren neredeyse sağ kolum oldu. Beni Josie'nin yanında görmeden bile bir şeyler olduğunu anlıyor. O görürse, diğerleri de görür. Ondan uzak durmak için bir sebep daha. Söylediğimde ciddiymdim, o gidecek ve ben hayatımın parçalarını toplamak için kalacağım. Küçük bir kasabada, küçük bir kasaba şerifiyle, küçük bir kasaba maaşıyla yaşamaya uygun değil.

Saat 11:20'de annemden bir telefon aldım.

"Kenneth Benjamin Benson!" İşte başlıyoruz. *"Ben seni böyle yetiştirmedim!"*

"Ne gibi?"

"Kendi evinizin çatısında anlamsız aktivitelere katılmak! Ve bunu annene söylememek!" Okulda her şeyi berbat ettiğimizde bize kullandığı ses tonunu kullanıyor.

İnledim. "En korkutucu kısmı ne biliyor musun anne? Neye daha çok üzüldüğünden bile emin değilim."

"Bunu hemen kes, Kenneth! Torun sahibi olmayı ne kadar istediğimi biliyorsun." Sesi hüzünlüydü, neredeyse ağlamak üzereydi. *"Bu harika bayanı yemeğe getir."*

"Ön bahçede çıplak olmasından bile korkmuyor musun?"

"Biliyordum!" diye haykırıyor heyecanla. *"Hadi ama, hepimiz genç olduk."* Bir kıkırdama çıkardı ve birden öğürmek istedim.

"Anne," diyorum iç çekerek, "hiçbir şey olmadı. Josie, Alicia ve Archie'nin arkadaşı. Arabası sıkıştı ve geç oldu, o yüzden benim boş yatak odamda kaldı. Hiçbir şey olmadı," diye tekrarlıyorum, kimi daha fazla ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim.

Heyecanının söndüğünü neredeyse hissedebiliyorum. *"Oh."*

"Birinin peşinden gitmeye karar verirsem ilk senin haberin olacağına söz veriyorum."

"Bu arada," sesi yine heyecanlıydı, *"arkadaşımın kızı önümüzdeki Cuma onu ziyarete geliyor. Yakın zamanda boşandı-"*

"Hoşça kal anne!" Telefonu kapatıyorum, bitirmesine izin vermediğim için kendimi kötü hissediyorum ama sürekli burnunu sokmasına da kızıyorum. Otuz dokuz yaşımdayım, Tanrı aşkına.

Özgeçmiş yığınının kendime yaklaştırarak ilkinin okumaya başlıyorum.

Ckapt'ca Fouat'cc"

J OSIE

"Hayır, orada kalamazsın." Alicia kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken başını sallıyor.

"Bunu konuşmuştuk Alicia," diye cevap veriyorum sakince, her ne kadar hiç de öyle hissetmesem de. "Ve ikimiz de orada kalmamın sorun olmayacağı konusunda hemfikiriz." Aslında bunu yıllardır tartışıyormuşuz gibi geliyor ama dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz.

Alicia'nın Hayalet Ev'e taşınmama izin vermesini sağlamak üç saatimi aldı. Dün ve bu sabah onu ikna etmeye çalıştım ve sonunda bir karar vermiş gibi görünüyor. Tüm bu 'güvensiz' meselesi hakkında soğukkanlı davranmalıyım, yoksa geri adım atacak. Şerifin ona gönderdiği mesajdan sonra, yüksek dozda suçluluk duygusuyla birlikte aşırı korumacı bir moda girdi ve şimdi de yeni doğmuş bir bebek gibi her iki saatte bir beslenmemi ve bir battaniyeyle kanepeye yatırılmamı sağlamayı kendine görev edindi. Bu biraz yorucu olmaya başladı ve sadece yirmi dört saat oldu.

Onu sevimli ama çok sinir bozucu bir sinek gibi savuşturuyorum. "Mükemmel yaşanabilir bir ev." Biraz.

Bana anlamlı bir bakış atmak için bir an duraklıyor - Mark'ta işe yaradığı için herkeste işe yaradığını düşünüyor olmalı, ama Mark onun güzel küçük parmağına sarılmış durumda. "İnsanların buraya Hayalet Evi demesinin bir nedeni var, biliyorsun."

"Şehir efsaneleri." Elimi havada sallıyorum, bu sırada metal bileziklerim şingirdiyor ve bu ses bana huzur veriyor. Ofisteki bazı insanları rahatsız etse de her zaman böyle olmuştur. Ofisteki piranalar tarafından tehdit edilmeden ellerimi istediğim kadar sallayabildiğim kendi patronum olmak çok güzel. "Herkesten daha çok şey biliyor olmalısın. Onları sen yazıyorsun." Alicia'ya bir yazar olduğunu ve söz konusu efsaneleri yaratmak için para aldığını hatırlatarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Tesisat eski, ısıtma sistemi de öyle," ve bahsetmediğim başka şeyler de var, "ama ev o kadar da kötü değil. Çatıyı değiştirdiklerinde gelip seninle kalacağım, tamam mı? Ayrıca, gidip gelmek benim için daha kolay olur. Müteahhitlerle bazı işleri yapmaya başlayacağım. Ayrıca burayı tanımam lazım. Benim için nasıl olduğunu bilirsin."

Dudaklarını büzüyor. Benim 'profesyonel içgörü' dediğim tuhaflığı biliyor. Koşullar elverirse, yeniden inşa edeceğim yerde birkaç gece kalmayı tercih ederim, böylece o yerde tam olarak neyin eksik olduğunu bulabilirim. Garip bir ses varsa, fazladan gıcırdayan bir döşeme tahtası ya da basamak. Oldukça ürkütücü yerlerde uyudum ve Hayalet Ev beni zerre kadar korkutmuyor.

Öte yandan ayların var. Her zaman yanımda taşımam için ayı spreyi sipariş edebilirim ve bu arada evimde kalabilirim. Ve bir araba. Muhtemelen yeni bir arabaya ihtiyacım var. Archie'nin haklı olmasından nefret ediyorum. Ayı pençelerinden kaçmak için aceleyle terk ettiğim eski hazinemi düşünmek beni suçlu hissettiriyor. Ama sonra tehlike yakınımdayken beni dışarıda bıraktığını hatırlıyorum ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Bilmiyorum, Joz." Alicia ikna olmuş gibi görünmüyor. "Burada yerimiz var. Güvenli bir alan, biliyorsun." Gözleri yuvarlaklaşıyor, bana ayı durumunu hatırlatıyor. Düşünüyorum.

"Ev de güvende, söz veriyorum." Alicia ve Mark'ı iş üstünde yakalamaktan daha güvenli çünkü bunun olması an meselesi. Eminim Ghost çoktan travma geçirmiştir. Bir sonraki kurban ben olmak istemiyorum.

"Pekâlâ." Kollarını havaya kaldırır. "Sen kazandın. Ama kendini rahatsız hissettiğin anda beni arayacaksın. Tamam mı?"

"İzci onuru!" Elimi kaldırıyorum.

"Tamam o zaman." Memnun bir şekilde başını sallıyor. "O zaman gidip arabadan eşyalarını alalım. Yolda Justin'i ararım." Doğru, ağabeyi ve tek otomobil dükkanının sahibi olan yerel, seksi tamirci.

Anahtarlarını alıp kapıya doğru yöneliyor ve beni anında panik içinde terletiyor. Beni oraya götürmesine izin veremem çünkü beni görmek

isteyecektir.

ve bunu yaptığında, beni tekmeleyerek ve ılık atarak evine geri sürükleyecek.

"Beni alması için Archie'yi arayacağım!" Yeni yürümeye bağlayan bir ocuk gibi coğkuyla zıplayarak neğeyle öneriyorum. "Zaten birkaç Şey konuğmamız gerekiyor."

Performansımı sessizce izliyor, kollarını gėėnn üzerinde kavuğtururken ikna olmuğ görünmüyor. "Ara o zaman."

Utangaç bir Şekilde gülümsedim. "Telefonunu dn alabilir miyim?" Benimkini hâlâ arabadan almadım. Aslında hiçbir Şey almadım, bu yüzden i amağırları da dahil olmak üzere hala dn aldığım Şeyleri giyiyorum.

Arka cebinden çıkarıp kilidini açıyor ve bana uzatıyor. Kiğiler'e dokunup Archie'nin adını buluyorum ve çevir tuğuna basıyorum.

"Alicia?" diye bir ses geliyor diğer uçtan. "Her Şey yolunda mı?"

"Neden bu kasabadaki herkes, biri onları aradığında bir felaket olduğunu dğnyor?" Ben syleniyorum, o gülüyor.

"Eski bir alığkanlık. N'aber, Joz?"

"Acaba Şu anda meğgul müsün yoksa beni Alicia'dan alıp eve götürebilir misin?"

Çok sinir bozucu bir kıkırdama telefonu bir an için kulağımdan çekmeme neden oluyor.

"Anlıyorum." Yüksek sesli bir dil tıkırtısı. *"Yani araban,"* kelimesi ağzından çıkan en kötü hakaret gibi geliyor, *"sıkığtı mı?"*

"Evet," diyorum diğlerimi sıkarak, anın tadını çıkarmasına izin vererek. Bir kıkırdama daha. *"On dakika içinde orada olacağım."*

Telefonu, gülümsemesini saklamaya alığan Alicia'ya geri veriyorum.

"Tek kelime etme." Parmağımla onu iğaret ediyorum ve o hala gülümserken dudaklarını bzyor. Tamam, bununla yağayacağım.

Yeni kitabı ve ateğli itfaiyecilerle ilgili yeni bir dizi bağlatmak üzere olduğu için Mark'la yaptığı arağtırma hakkında sohbet ederken dığarıda bir arabanın motor sesini duyuyoruz. Evden ıktığımızda Archie'yi siyah Range Rover'ından inerken buluyoruz.

"Hanımlar, Şoför emrinizde." Arsız bir gülümsemeyle reverans yapıyor.

"Selam, Archie!" Alicia ona el sallıyor. "Josie'yi oraya götürmek istiyordum ama grnğe göre," diyerek bana göz kırıyor, "yeterince iyi değilim."

"Hayır, değilsin." Glerek omzunu okėadım. "Ama oraya ulağacaksın!"

"Hedefe ulaşmak için kıcıımı yırtarak çalışacağım!" İki parmağını bir asker gibi şakağına bastırıyor ve topuklarını birbirine vuruyor.

"Hiç şüphem yok," diyorum kıkırdayarak ve ona bir öpücük gönderiyorum. "Seni arayacağım."

Dudağını çiğnemeye başladığında yüzü ciddileşiyor. "Hâlâ ikna olmadım, Joz."

"Ama *ben öyleyim*." Gülümsedim ve Archie'nin arabasına doğru yürüdüm.

Alicia'ya el salladıktan sonra içeri girdi. Arabayı çalıştırdığında bana yan gözle baktı. "On numara büyük tüylü terlikler giymenin özel bir nedeni var mı?"

"Nesin sen, moda polisi mi?" Gülüyorum. "Ve sadece iki beden büyükler."

"Gördün mü? Neredeyse haklıydım." Ana caddeye çeker.

İçimi çekiyorum ve ona geçirdiğim olaylı günü anlatıyorum, bazı ayrıntıları atlayarak. Özellikle de Kenneth'in piercingini -çünkü Archie neden bu konuda bir şey bilsin ki- ve onunla kalışımı.

Archie ıslık çalar. "Vay canına. Zor bir gün geçirdin. Eğer beni dinleseydin, bunu *önleyebilirdin*" diye şarkı söylüyor.

"Sessiz ol," diye huysuzca cevap veriyorum önüme bakarken.

Göbekten bir kahkaha atıyor. "Haklı olmak çok güzel. Her neyse, nereye gidiyoruz?"

"Arabama dönüyorum. Bugün çıkarıp çıkaramayacağıma bakmam lazım."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Dünden bu yana pek bir şey değiştiğini sanmıyorum Josie. Bunun için üzgünüm. Senin için bazı seyahat düzenlemeleri yapmalıydım. Oradaki yollar hâlâ berbat. Justin'i arayabilirim, arabayı getirebilir belki?"

"Hâlâ arabadaki eşyalarımın ihtiyacım var. Üzerimde hiç nakit yok. Ya da telefonum. Ya da herhangi bir şeyim." Sonunda sesim kesildi.

"Maine sana pek iyi davranmamış, ha?" Sesi düşünceli.

"Şimdiye kadar olmadı." Şeytani bir gülümsemeyle ona dönüyorum.

"Yine de başaracağım." "İşte ruh bu!" Yumruğunu çarpmak için kaldırdı.

Gülerek parmak eklemlerimi onunkilere dokunduruyorum -Archie onu hiç görmediğim kadar iyi bir ruh halinde. Ve bu sefer taktığı sahte palyaço maskesi değil. Gerçekten neşeli ve mutlu görünüyor. Belki bir gün ben de büyüdüğümde onun gibi olurum. Böyle bir yerde.

Yüzü ciddileşiyor. "Yine de arabayı almaya gitmiyoruz."

"Neden?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Ken'i tanıyorsam, araban zaten Justin'de." Yüzüm şaşkınlığımı ele veriyor olmalı ki, "Gidip kendin almana asla izin vermez," diye açıklıyor.

"İzin vermek mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözlerini devirerek, "Tanrım" diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle ekliyor, özenle seçtiği her kelimedede bana bakarak, "Arabamı gidip kendin almak zorunda kalmayacağından emin olacak. Bu daha mı iyi?"

Dudağımı ısırarak gülümsüyorum. "Çok daha iyi." Nedense bu şehir beni eski halime döndürdü. Sıfır filtresi ve keskin bir dili olan kadın. Söylemeye gerek yok, her ikisi de başımı bir sürü belaya soktu ve burada da bu durum değişmiş gibi görünmüyor. Ama dürüst olmak gerekirse? Bunu seviyorum.

Trafik ışıklarında cebinden bir telefon çıkarır ve onu arar. Bluetooth üzerinden birkaç kez çaldıktan sonra, kabinden tok bir ses yükselir. *"Lütfen bana senin de sıkıştığını söyleme. Bu sabah bunlardan beş tane yaşadım."*

Dünden beri sesinin ne kadar sert ve erkeksi olduğunu nasıl unutmuş olabilirim? Sertliği anında tenime yerleşiyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Archie gülerek cevap verir. "Yeni insanlar Küçük Umut'un doğasıyla anlaşıyor mu?" Sonra da bana göz kırpmıyor.

Hoparlörden gelen yüksek sesli bir inilti ayak parmaklarımdan kavrılmasına neden oluyor. *"Evet, bir hafta oldu. Ne var ne yok?"*

"Joz'un arabasının nerede olduğunu biliyor musun acaba?" Archie bana hızlıca bir bakış atıyor ve yola geri dönüyor.

"Neden?" Kulağıma bile biraz savunmacı geliyor.

Archie'nin yüzü şeytana döner. "Ondan sadece birkaç şey almamız gerekiyor." Cevap kısa bir duraksamadan sonra gelir. *"Biz mi? Arabada birlikte misiniz?"* "Evet, sadece onun eşyalarını bulmaya çalışıyoruz."

Zar zor

Bu noktada kahkahalarımı tutuyorum ama Tanrı aşkına, oynadığı oyunu anlamıyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ağır, sessiz bir duraklama. *"Evet. Justin'in evine çektim."*

Archie bana "sana söylemiştim" der gibi baktı. "Pekâlâ, onu oraya götüreceğiz.

Teşekkürler, Ken!" Ve sonra hızla gösterge panelindeki düğmeye bastı.

"Neydi o?" Ben deadpan.

"Ne?" diye masumca soruyor.

"Archie," diyorum sesimde bir uyarıyla.

"Ken benim gerçekten iyi bir arkadaşım ve ben sadece-" diye sözünü kesti, ben sabırla onun tekrar kelimelerini bulmasını beklerken. "Onun için en iyisini istiyorum."

"Emin misiniz?" Şüpheyile sordum.

Bu sefer bana biraz daha uzun süre bakıyor - sürüşü izin verdiği sürece. "Eminim," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

Archie Rover'ını her çaptan kamyonun yanına park ediyor ve bana onu takip etmemi işaret ediyor. Oto tamirhanesi arabamı götürdüğüm diğer yerlere benziyor. Süslü bir bayi servis merkezinden bahsetmiyorum, daha iyi bir kullanım alanı bulabilecekken oraya daha fazla para harcamak her zaman kötü hissettirmiştir. Ayrıca, bunun gibi küçük dükkanlardaki insanlar genellikle en iyileridir. Bazen kaba mizah yapıyorlar (inanın bana, biliyorum), ancak karşılıklı saygı olması için onları kendi kaba mizahlarıyla karşılamak gerekiyor.

Sarı saçlarının üzerinde mavi bir şapka olan uzun boylu, fit bir adam dışarı çıkıyor ve yağlı ellerini kemerine takılı daha da yağlı bir beze siliyor.

Bize doğru yürürken, "Seni görmek ne güzel," diye başlıyor. Archie'ye meraklı bir bakış fırlatıyorum, karşılığında kötü bir şey söylemesini bekliyorum ama o gülüyor ve elini onunkiyle buluşmak için uzatıyor.

"Bebeğim Kayla'ya iyi davrandığını gördüm, o yüzden bunu görmezden geleceğim, Yağlı Maymun."

Justin Archie'nin elini sıkı bir tokalaşmayla sıkıyor ve ikisi de birbirlerinin sırtına vuruyor. Çok sert. Aralarındaki ilişkinin ne anlama geldiğinden pek emin değilim ama ilginç bir ilişki olduğu kesin.

İşleri bittiğinde Justin bana döndü ve yüzüme baktı. "Ve sen de bizim saygıdeğer şerifimizin ön bahçede komşusunun arabasının arkasında kirli sabah aktivitelerini yaptığı kişi misin?"

Justin, "Yoksa ön koltukta mıydı?" diye devam ederken Archie gürültülü bir homurtu çıkarınca gözlerim bir an için yerinden fırlıyor. Yüzü düşünceli bir hal alıyor. "Hatırlamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Görüyorum ki dedikodu değirmeni hiç uyumuyor."

"Burada olmaz, hanımefendi. Hayır." Arsız gülümsemesi bana Alicia'nın bu sabah saat dokuzda bana ikinci kahvaltımı getirdiğinde bana verdiği gülümsemenin aynısını hatırlatıyor.

"Polis arabasının tavanındaydı," diyorum gizemli bir gülümsemeyle.

Gözleri açık bir eğlenceyle parıldıyor. "Senden hoşlanacağımı biliyordum." Ona uzattığım elimi uzatıyorum. "Karşılıklı. Ben-"

"Josie, biliyorum." Elimi nazikçe kavradı. "Kız kardeşim yıllardır senden bahsediyor."

Bir bakış hissediyorum ve dikkatimi ona çevirdiğimde Archie'nin yumuşak, kontrollü bir gülümsemeye bana baktığını görüyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ama o sessiz kalırken gülümsemesi daha da büyüyor.

"Sonunda seninle tanışmak güzel," diye devam ediyor Justin.

"Ben de öyle," diye içtenlikle yanıtlıyorum. Alicia her zaman ağabeyine düşkün olmuştur, onun ne kadar koruyucu, komik ve sadık olduğunu söyler. Bir erkekte en çok takdir ettiğim şeyler bunlar.

Tekerlekler gıcırdayarak durdu ve hepimiz sese doğru döndük. Şerifin aracı Archie'nin Rover'ının hemen arkasına park ediyor ve bir dakika sonra adamın kendisi dışarı çıkıyor. Öfkeli bir rodeo boğasının kararlılığıyla bize doğru ilerliyor ve ben kendimi çok suçlu hissetmeye başlıyorum. Ne için olduğunu bile bilmiyorum ama suçlayıcı bakışları ve öfkeli hareketleri geri çekilmem için yeterli oldu. Ve bu korkudan değil, hiçbir şey yapmadığım halde aniden suçlu hissettiğim için.

Justin Kenneth'ı izlerken başını yana eğiyor, sonra gözleri önce bana sonra tekrar Kenneth'a kayıyor. Birdenbire, yaklaşan öfkeli Şerif'le arama geniş bir arka adım giriyor ve Justin önüme geçerek beni görüş alanından gizliyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama bunun hiçbir parçası olmak istemiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Şerifin sesi Justin'in "N'aber Şerif? Arabayı kontrol etmeye mi geldin?"

"Justin, bunun için zamanım yok." Kenneth'in çenesi o kadar gergindi ki, sözleri neredeyse tıslama gibi çıkıyordu.

"O zaman neden küçük şirketimizle vakit kaybediyorsun?" Justin kötü niyet belirtmeden söylüyor ama Şerif bundan hoşlanmıyor.

"Bugün olmaz," diye uyarıyor Kenneth. "Burada neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Archie sesini zorlukla bastırıyor gibi.

"Az önce kız kardeşimin en iyi arkadaşıyla tanıştım." Justin kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben de bir saniyeliğine duraklayan ve söyleyeceklerini unutmuş gibi görünen Kenneth'i görebilmek için yana doğru küçük bir adım atıyorum.

"Ne?"

"Oh, bilmiyor muydun?" Dilini tıkırdatıyor. "Kudretli şerifimizin gözünden bir şey kaçmış olmalı." Kenneth'in yanaklarındaki kaslar iyice belirginleşti. "Joz ve Alicia ne zamandır arkadaşlar?" Justin bana baktı. "Dört yıldır mı?"

"Beş," diye ciyakladım.

"Beş." Başını sallıyor. "Yani o aileden sayılır ve ben de aileme göz kulak olurum. Yani sen gidebilirsin, ben arabasının tamir edildiğinden emin olurum."

Kenneth'in dudakları çok bastırdığı için solgunlaşıyor ama cevap vermekten kaçınıyor. Justin'e ters ters bakıyor ama gözleri bana döndüğünde biraz yumuşuyor. "Bu senin için sorun olur mu?"

Ne diyeceğimi ya da neden benimle bu kadar ilgilendiğini bilmeden başımı sallıyorum. Daha dün yollarımızı kötü bir şekilde ayırmıştık ve şimdi sanki benim fikrim gerçekten önemliymiş gibi Justin'in planına katıldığımdan emin olmak istiyor.

"Tamam. Bütün eşyaların arabada olmalı." Dikkatini Archie'ye verir ve bir süre onu, sonra da Justin'i tutar. "Gece eve gittiğinden emin ol."

Justin bu kez espriyle, "Olur," diye yanıtlıyor.

Kenneth arkasını döner ve sert omuzlarıyla cipine doğru yürür. Justin bana dönmeden önce Archie'yle kısa bir bakış alışverişinde bulunuyor. Tek söylediği "Huh". Huh.

"Ne?" diye sordum.

"Çok ilginç bir kadınsın Josie."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bilmece gibi konuşmayı bırak. Alicia bana kardeşçe hakaretlere tam erişim hakkı verdi."

Homurdanıyor. "Umarım bu işte daha iyisindir. Hadi gidelim." Beni takip etmem için eliyle işaret etti.

Üçümüz de garaja girip hâlâ çamur içinde olan eski hazineme doğru yürüdük.

"O iyi mi?" Ben soruyorum.

Bana komik bir bakış attı. "Öyle. Şurada birkaç göçük var," diyerek yolcu tarafını işaret ediyor, "patlak bir lastik ve kriko ile tutturulmuş kapı kolları. Düzeltmesi kolay ama şu anda ellerim dolu, o yüzden birkaç gün sürebilir. Ayrıca, yollar kuruyana kadar bebeğinle hiçbir yere gidemezsin. Alicia seni gezdirebilir ya da onun arabasını alabilirsin, eminim sorun olmaz. Yedek bir kamyonetim var ama eğer senin için sorun olmazsa vitesli."

Süslü arabalarımız olmadığı için hayatımın yarısında düz vites araba kullandım, ama şımarık bir görünüm sergilediğim için bunu ona söyleyecek değilim,

Görünüşe göre zengin velet olmak, bende bir derinlik olduğunu ima ederek insanların varsayımlarını kırmaktan daha kolay. Justin'in beni öyle gördüğünü sanmasam da. Arkadaşımdan onun hakkında çok şey duydum ve görünüşe göre Justin kendi maskesini mükemmelleştirmiş.

"Tamam, sanırım Alicia'ya soracağım." Arabaya doğru yürüyorum ve kolu çekiyorum. Hemen açılıyor, ben de Justin'e bakıyorum. Şaşkınlığımı fark ediyor ve kapıyı işaret ediyor.

"Yine sıkışacak. Kilidi değiştirmem gerekiyor. Uyabilecek bir tane var ama onu başka bir arabadan alıp temizlemem gerekiyor."

"Tamam," diye iç geçiriyorum ve içinden içinde gerekli eşyalar olan iki çanta çıkarıyorum. Archie hemen yanıma koşuyor ve sessizce çantalarımı elimden alıyor. Karşı çıkmaya çalıştığımda bana sert bir bakış atıyor ve elimden çekip alıyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona sessizce.

"Arabada olacağım," der ve Rover'ına doğru yürür.

"Joz," diye sesleniyor Justin.

Ona döndüm. "Evet?"

"Şerif, bilmiyorum," bir omzunu hafifçe silkti, emin değilmiş gibi görünüyordu, "seni garip hissettiriyor mu?"

Bu soruyu sormanın onu da benim kadar rahatsız ettiğini görüyorum, ancak cevabın onun için önemli olduğunu görüyorum. Kız kardeşi cehennemi yaşadı ve başka hiç kimsenin yaşamadığından emin olmak istiyor. Alicia'dan onun hakkında duyduğum bazı hikayelere rağmen kalbim biraz eriyor. Sevgi dolu bir şekilde anlatıldığını da eklemeliyim.

"Hayır, Justin." Elimi nazıkçe bir an için kolunun ön kısmına koyuyorum. "Şerif Benson'ın kimseye böyle hissettirebileceğini sanmıyorum."

Çenesini kaşıyor. "Biliyorum. Ama yine de tuhaf bir şey olursa bana söyle. Tamam mı?"

"Evet." Gülümsüyorum, bu kasabadaki en önemli insanlardan birinin benim için de önemli hale geldiğini hissediyorum.

"Nerede kalıyorsun?" diye aniden sorar.

"I-" Duraksıyorum, hızlıca söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Bana yalan söyleme." Ters ters bakıyor.

Nedenini bilmesem de dürüstçe, "Henüz bilmiyorum," diye yanıtlıyorum. "Neden Alicia'da değil?"

"Birlikte yaşamaya yeni başladılar ve buradaki projemin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bunu onlara yapamam."

Yanağının iç kısmını çiğniyor, bir şeyler düşünüyor ve bana ona gerçekten bakmam için daha fazla zaman veriyor. Baktıkça kız kardeşine olan benzerliğini daha çok görüyorum. Aynı röfleli, doğal sarı saçlar, aynı güneşten öpülmüş burun, aynı mükemmel cilt. Gözleri bile birbirine çok benziyor. Ve boyları. Justin uzun bir adam, Alicia'dan bile uzun. Kimin boyu kaç? Beş-on bir mi? Evet, bu insanların suda bir şeyleri var.

"Ona söyleme, yoksa geceleri uyumayı bırakır." Sesi yalvarıyor ve ona ne kadar değer verdiğini görüyorum.

"Kalmayacağım. Ona Hayalet Ev'de kalacağımı söyledim."

"Şu parçalanan bok parçası mı?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Orada kalamazsın Josie. Güvenli değil."

"Ben tamir ederim." Bir omzumu silkiyorum -insanlar benim işimin bu olduğunu unutup duruyor.

"Tamir ettikten sonra orada kal. Ciddiyim." Başını yavaşça sallıyor. "Geceyi geçirmek için güvenli bir yer değil."

"Neden? Orada yaşayan hayaletler yüzünden mi?" Sırıttıyorum.

"Horlamanızın ortasında üzerinize düşebilecek lanet çatı yüzünden." "Ben horlamıyorum!" diye haykırdım. "Bunu sana Alicia mı söyledi?"

Neredeyse gözlerini devirecekti ve o anda kendimi aptal gibi hissettim. Randy bana horladığımı söyledi. Ama ben horlamıyorum! Avuç içlerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırarak inliyorum. "Lanet olası yerel otelde hiç yer yok."

"Biliyor musun?" Ayağını yere vuruyor. "Sanırım bir çözümüm var."

Parmaklarımı aralarından bakmak için genişçe açtım. "Gerçekten mi?"

"Kayla'nın artık kullanmadığı bir karavanı var." Bu haberi duyunca kulaklarım anında dikildi. "Garajın arkasında park halinde." Omzunun üzerinden işaret ediyor. "Onu eve taşıyabiliriz, böylece en azından güvenle uyuyabilirsiniz. Ne dersin?"

Burnumu çekiyorum ve teatral bir şekilde ama aynı zamanda içtenlikle burnumu siliyorum. "Sanki tüm sorunlarımı çözmüşsün gibi."

"Anlaştık o zaman." Göz kırıyor ve kolunu omuzlarıma koyarak bir anda kendi kardeşlerimi özlememe neden olan bir kardeşçe sarılıyor. Ses tonu ciddiden komiğe kayıyor. "Şimdi bana bu güzel sabahki aktivitenin bahset. Şerifin gerçekten üç meme ucu var mı?"

Sözüne sadık kalan Justin, Archie'yle birlikte -ki ona barınma durumumdan bahsetmediğim için çok kızgındı- karavanı Hayalet Ev'e taşıdı. Suyu ve gazı doldurdular ve Justin bana tüm olanakların nasıl kullanılacağını gösterdi. Projelerde sürekli kullandığımız için karavanda yaşamaya aşinayım ama bu biraz eski bir versiyona benziyor, o yüzden ilk başta her şeyi berbat etmekten korktum. Ama her şey diğer karavanlarla aynı çıktı.

Kayla'nın karavanını almamı desteklemeyeceğinden endişeliydim, bu yüzden Justin karavanı eve taşıırken, Archie beni Kayla'nın haftanın birkaç günü sahibi Marina'ya yardım etmek için garsonluk yaptığı lokantaya götürdü.

Ona bunun sorun olup olmadığını sorduğumda, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem ve kadınsı vücut sanatına sahip elini salladı ve 'sonsuz dek nişanlısı' ile birlikte olduğu için ihtiyacım olduğu sürece kullanabileceğimi söyledi. Onun sözleriyle. Görünüşe göre, nişanlısı büyük bir hata yaptığı için, kadın yıllardır düğün tarihini reddederek onu cezalandırıyor. Yine de bana ikisi de mutlu görünüyor ve kimsenin fazla acı çektiğini görmüyorum. Belki Justin. Ama onları henüz birbirlerinin etrafında pek görmedim.

İşin garibi, ona karavanını biraz tamir etmemin sorun olup olmadığını sordum ve o da bana tam yetki verdi. Ve şimdi, iki hafta sonra, hiçliğin ortasındaki bu çok mütevazı karavan, şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir yerden daha çok ev gibi hissettiriyor.

Kendimi neşelendirmek ve son zamanlarda yaşadığım şanssızlığı telafi etmek için, New York'ta aldığım son moda parçalar üzerime tam oturmadığı için yeni kıyafetler sipariş ettim. Artık kendimi aç bırakmıyorum ama yine de sağlıklı kalmaya devam ediyorum ve şimdi hedefim bu. Vücudumu ve sahip olduğum her bir kıvrımı seviyorum ve sokakta kıcımlı sallamak istiyorum, böylece belli bir kişi bunu fark edebilir çünkü son zamanlarda onun için görünmez oldum.

Yalan söylemeyeceğim, her gün Şerif Benson'ın gelmesini bekliyordum. Dövüş ya da makyaj için, fark etmez. Ama gelmedi. Arkadaşlığımın ihtiyacı olan ya da istediği bir şey olmadığını açık ve net bir şekilde ifade etti.

Her geçen gün daha da buruk hissederek, onu ve sikiinin gizemini zihnimin gerisine itiyorum, tıpkı insanın hayatına girip ertesi gün kalıcı bir iz bırakmadan kaybolan biri gibi.

Ya da kendime öyle söyledim.

Ckapt'ca Fift'cc"

KENNETH

İşe yarar birini bulmak için birkaç başarısız girişimden sonra, gidip kahve almaya karar veriyorum, yoksa burada çıldıracağım. Muhtemelen ilk kez Cat ve Stallion'ın kavga etmesini ya da bir kedinin ağaçta sıkışıp kalmasını umuyorum. Beni bu bayat ofisten çıkaracak herhangi bir şey.

Donna'dan kendim ve Jennica için iki kahve alıp istasyona geri dönüyorum. Asfalta adımımı atar atmaz kız kardeşimin adımı haykıran sesini duyuyorum. Arkamı döndüğümde onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru gelirken buluyorum.

"Hey, Ken!" Leila kollarını bana doluyor. Genelde çekingen ve sessizken, biraz daha dolgun ve gürültülü bir şekilde çok daha mutlu oldu, eğer bu mantıklıysa. Geri çekiliyorum ve bu değişimin nereden kaynaklandığını anlamaya çalışarak ona yukarıdan aşağıya bakıyorum.

Ta ki kafamda bir ampul yanana kadar. "Leyla?" Yavaşça karnına bakarak soruyorum.

"Lanet olsun, Ken." Sıkıntıyla gözlerini deviriyor - bu bana sık sık yaptığı bir şey. "Archie'ye bile söylemedim. Senin için kutsal sırlar yok mu?"

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne? Sadece karanlıkta bir atıştı." Kafamın arkasını kaşıyarak ekliyorum, "Düşünsene, ben bir şey söylemedim bile ve sen kendi kendine vazgeçtin."

Kimsenin duymadığından emin olmak için hızla etrafına bakınıyor çünkü Küçük Umut'ta dedikodular çok hızlı yayılıyor. "Sessiz olur musun?"

Tamamen düz karnına bakıyorum. "Gerçekten hamile misin?" Daha sessiz soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, hâlâ etrafına bakınarak. "Ama yeni öğrendim. Kimseye söyleme."

"Tabii ki bozmayacağım." Geri çekiliyorum, benim olmayan bir sürprizi asla bozmam. Onu tekrar kucağıma çekiyorum. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor omzuma ve geri çekiliyor. "Hep senden önce olacağımdan şüphelenmiştim." Sonra yüzünü buruşturarak ekliyor: "Ne yazık ki."

Başımı yana eğiyorum. "Neden?"

"Çünkü her şeyin ve herkesin mükemmel olmasını istiyorsun ve hayat böyle değil." Hedefe ne kadar yaklaştığını bilmeden iç geçiriyor. Onun sözleri Josie'nin bunca zamandır bana söylediği şeydi. "Her şeyin iç yüzünü görebilecek birini bulana kadar uzun zaman geçeceğini biliyordum."

"Neyin içinden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Küçük kardeşim metaforlarla konuşmayı sever.

"Senin aracılığınla." Kaşlarını kaldırıyor.

Homurdanıyorum, kolumu omuzlarına doluyorum ve onu istasyona doğru çekiyorum. "Orada görecektir bir şey yok."

"Elbette," diye cevap veriyor ve bunu söyleme şeklinden nefret ediyorum. "Lei-i-ila," diye uyarıma başlıyorum, "bana bunu yapma."

"Ne?" Omuz silkiyor ve pencereyi işaret ediyor. "Kim o?"

Elini camdan takip ediyorum ve yardımcının masalarından birinde oturan birinin hararetle bir şeyler yazdığını görüyorum. "Bu çok iyi bir soru."

İçeri giriyoruz ve yaptığım ilk şey masaya doğru yürüyüp Jennica'ya sorgulayıcı bir bakış göndermek oluyor. O sadece kaşlarını kaldırıp başını sallıyor. Masadaki adam yirmi beş yaşlarında, uzun siyah saçlı, sivil giyimli.

Beni görünce sandalyesinde geriye yaslandı ve bana el salladı. "N'aber patron?"

Durup tekrar Jennica'ya bakıyorum. Yirmi dakika önce ayrıldım ve kimseyi işe aldığımı hatırlamıyorum. Ama onun birini işe alma arzusu ve benim de bunu ertelememle, meseleyi kendi eline almış olmalı. "Açıklamak ister misin?"

Adam konuşmaya başladığında sadece gülümsüyor. "Ben Brad. Brad Dudley," diyor sanki bana bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi. "Belediye Başkanı'nın oğlu," diye ekliyor pek de mutlu görünmediğimi fark edince.

Doğru, Dudley. Little Hope'un parasının yarısını cebe indiren ve büyük müteahhitlerin yerel halkın nesillerdir sahip olduğu binaları satın almasına izin vererek Donna'yı kendi özel karışımını başkasının markası altında satmaya zorlayan yıkıcı pislik.

"Ve?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. O küçük pislğin kim olduğunu biliyorum.

-Onun hakkında bir profil çıkardım.

"Seninle konuştu, değil mi?" Benimle Jennica'nın arasına bakıyor ve biraz kafası karışmış gibi görünüyor.

"O yapmadı."

"Ah." Burnunu çekti ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Ben Brad Dudley, yeni yardımcınız."

Sanki Frank'in bokuymuş gibi eline bakıyorum ve sonra tekrar yüzüne. "Seni ben işe almadım."

"Sanırım babamın sizinle konuşması gerekiyordu." Tam o sırada ofisimdeki telefon çaldı. Brad'in yüzü aydınlandı. "Sanırım bu senin için."

Dişlerimi gıcırdatıp ofisime doğru yürüdüm. Telefonu elime alıp, "Benson" diye bağırdım.

"Merhaba Şerif. Oğlum her an orada olabilir," diyor sevgili belediye başkanımızın neşeli sesi. "İşe alım yaptığınıza göre ona çalışabileceği bir yer sağlayabileceğinizi umuyordum."

"Listemde yoktu."

"Evet," diye gülüyor, "şimdi öyle."

Telefonunda gezinen ve zaman zaman kız kardeşime pis pis bakan veledede dönüp bakıyorum. "Bunun olacağını sanmıyorum, Dudley."

"Oh, sanırım olacak. Bana borçlusun. O iyiliğin için. Hatırladın mı?" Sesi tehditkâr bir hal alıyor.

Lanet olsun. Parayı alacağını biliyordum ama Küçük Umut'un kolluk kuvveti olarak başıma beladan başka bir şey olmayacak boktan oğlunu almaya zorlayacağını düşünmemiştim. Kıyamet günü gibi.

Belediye Başkanı sessizliğimi tereddüt olarak algıladı ve devam etti: *"Yanlış hatırlamıyorsam, komşu şehrimizde biraz -özgür mü demeliyim?"*

Hay sikeyim. Ona borçluyum. Mark ve Justin geçen yıl Alicia için adaleti sağlamaya kararlı bir şekilde savaşa gittiklerinde, küçük bir kamerayı unuttular.

Kulübün karşısındaki binanın duvarı. Benim de bundan haberim yoktu. Belediye başkanı videoyu sildirmek için bazı torpiller yaptı. Hâlâ yolsuzluğun bir parçası olmadan uyuyamıyorum ama iki tecavüzcünün serbestçe dolaşmasına ve daha fazla kötülük yapmasına izin veremezdim. Yıllar boyunca yeterince şey yaptılar ve radarın altında kaldılar.

Bu olay gerçekleştiğinde, adalete olması gerektiği gibi hizmet etme konusunda daha da kararlı hale geldim. Yolsuzluk yok. Gri alanlar yok. Sadece siyah ve beyaz. Ve işte buradayım, aynı ip tarafından tekrar yolsuzluğun içine çekiliyorum. Belediye başkanının bir pislik olduğunu biliyorum ama sözünün eri bir adam. Bir iyiliğe karşılık bir iyilik için anlaşılmıştık ve eminim bundan sonra borcum ödenecek. Keşke ödeme için başka bir şey seçseydi. Oğlunu işe almaktansa ona böbreğimi vermeyi tercih ederim.

"Orada mısın Şerif?" diye soruyor kıkırdayarak, dinlediğimi bilerek.

"Evet," diye bağıyorum.

"Güzel. Yani sorun çözüldü mü?"

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Harika!" diye mutlu bir şekilde haykırır. "Brad iyi bir çocuk. Ona bir şans verin."

Telefonu kapatıyor ve beni bir korku hissiyle baş başa bırakıyor. Brad iyi bir çocuk değil; Brad bir baş belası. On altı yaşındayken bir vur-kaç olayına karışmış ve birini yaralamış. On yedi yaşındayken bir partide biraz eli açık davranmış ve biri onu ihbar etmiş. Birden fazla trafik ihlali, hız cezaları... Liste uzayıp gidiyor. Ve şimdi belediye başkanı ona bir rozet vererek güç vermemi mi istiyor?

Bu tam bir felaket olacak ama eski hikayenin yeniden ortaya çıkmasını istemiyorsam yapabileceğim bir şey yok. İşte tam da bu yüzden sıra dışı şeylerden nefret ederim.

Dudaklarımı sıkarak ofisimden dışarı çıkıyorum. Leila masada oturmuş Jennica ile sohbet ediyor, daha doğrusu Jennica sohbet ediyor -büyük ihtimalle benden şikâyet ediyor- Leila ise anlayışlı bir gülümsemeyle beni dinliyor. Dudley Jr. ise ben geldiğimde oturduğu masada, kendini beğenmiş ve fazlasıyla rahat görünüyor.

Ona doğru yürüyorum ve "Şartlı tahliyedesin."

diyorum. Jennica'nın konuşması kesildi.

Yüzünü ekrandan kaldırıyor. "Şartlı tahliye mi? Ama babam-" "Şartlı tahliye," diye tekrarlıyorum kararlılıkla. "Anladın mı?"

Yutkunur ve başını sallar.

"Ne? Seni duyamıyorum."

Ayağa fırlar, gömleğinin kenarını çekiştirir. "Evet, efendim." "Güzel." Başımı salladım. "Jennica sana bir üniforma verecek."

"Öyle mi?" diye araya giriyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"Yapacağım," diye kolayca kabul ediyor.

"Peki ya rozetim?" Brad sormaya cesaret eder.

"Eğer gözetimden geçersen," diyorum gözlerinin içine bakarak, "rozeti alacaksın. Anladın mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor, sonra aceleyle

"Efendim," diye ekliyor. "Yarın yedi buçukta gel."

"Yedi buçuk mu?" diye tekrarlıyor, sesi skandala uğramış gibi çıkıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Evet."

"Yedi buçuk o zaman." Ayağa fırlar ve aceleyle uzaklaşır. Kapıya varmadan önce durur, bir şey unuttuğunu fark eder ve Jennica'nın masasına geri döner. "Üniformam ne olacak?"

Jennica ona kartvizitini uzatır. "Ayakkabı ve kıyafet ölçülerinizi bana e-posta ile gönderin."

"Teşekkürler." Kartı alır ve hızla oradan ayrılır.

Kahve istasyonuna doğru yürüyorum, iki çift gözün başımın arkasına baktığını hissediyorum. Fincanıma şeker ekliyorum ve bakışlar hâlâ orada. Karıştırıyorum ve hala kimsenin bir kez bile göz kırptığını sanmıyorum. Kahvem bittiğinde büyük bir yudum alıyorum ve arkamı dönüyorum. Elbette, iki çift açılmış göz bana bakıyor.

"Yani, birini işe almak istediğimi biliyorum ama Brad Dudley?" Jennica ıslık çalar ve ellerini arkasına koyarak sandalyesinde sallanır.

"Aynı fikirdeyim, Ken. Öyle görünüyor ki..." Leila, Brad'in az önce kaybelduğu yöne bakarak, "biraz tuhaf" d i y e devam ediyor.

"Babasına borçluyum. O topladı."

"Oğlunu işe almayı kabul etmen için ne yapmış olabilir?" Jennica kıkırdarak soruyor.

Leyla yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki hemen dizginleri eline aldı. "Değıştiğini duydum."

"Buna inanıyor musun?" Şüpheli bir şekilde sordum.

"Hayır," diye gülüyor. "Ama yarından daha iyi bir şey yok. Ayrıca, iyi bir etki yaratabilir ve hayatının akışını değıştirebilirsiniz."

Homurdanıyorum. "Doğru."

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"O haklı," diye ekliyor Jennica. "Yerel bir kahraman gibisin."

Kahraman. Hmm. Daha önce kimsenin bana bir şey söylememesi komik ama Josie o kasayı açtığından beri herkes aniden bunu hissediyor gibi görünüyor.

"Pekâlâ," diye ayağa kalktı Jennica, "ben Marina'nın lokantasına giderken siz konuşabilirsiniz. Kocacığım ona biraz Yalnız Kurt almamı istedi."

Yalnız Kurt en popüler yerel kahvaltı olduğu için kocasının neden akşam yemeğinde kahvaltı yemek istediğini bilmiyorum, ama ben kimim ki yargılayayım?

"Görüştürüz!" Leyla ona el sallıyor ve ofisime doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum.

Pencerenin yanındaki deri koltuğa oturuyor ve ayaklarını yukarı kaldırıyor. "Çok kötü ağrımaya başladılar ve ben sadece sekiz haftadır buradayım."

"Hamile olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Arka arkaya birkaç iş seyahatine çıktım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Bir sonraki soruyu sormadan önce düşünüyorum çünkü bu beni ilgilendirmez. Ama Archie benim arkadaşım ve Leila da kız kardeşim, bu da beni iki kat ilgilendiriyor. "Sence bunu nasıl karşılayacak?"

"Çok sevinecek," diye yanıtlıyor avucunu karnının üzerine koyarak. "Evlenme teklif ettiğinden beri bir aile kurmaktan bahsediyor."

"Biraz erken değil mi?" Yanağımın içini ısıırıyorum, "Bilmiyorum, biraz erken değil mi?" Resmi olarak Şubat ayında bir araya geldikleri ve hemen ardından vurulma ve iyileşme süreci yaşandığı için bu geçerli bir soru.

"Belki." Bir omzunu silkiyor. "Ama olan oldu."

Kollarımı iki yana açarak sandalyede arkama yaslanıyorum. "Yakında çifte amca olacağım." Üvey kardeşimiz Alex'in yakında bir bebeği olacak, şimdi de Leila. Little Hope'da bebek patlaması yaşanıyor.

"Sanırım yapacaksın." Kıkırdıyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Gözlerimi kırıştıtırıyorum, az önce amca olacağımı söylediğim için ne sorduğunu anlamıyorum. Başka ne söylememi istediğini bilmiyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne zaman bebeğin olacak?"

Soruyu beklemediğim için öksürmeye başladım. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen otuz dokuz yaşındasın, sevgili kardeşim." Beni işaret ediyor. "Bu kahramanlık yarışını yavaşlatmanın ve kendine iyi birini bulmanın zamanı geldi. Senin için endişeleniyorum."

Yine şu kahraman saçmalığı. Tetiklenmeye başlıyorum.

"Kadın yok." Nedense beni en çok bu kısım rahatsız etti. "Senin bebek ateşin olması başkalarının da olduğu anlamına gelmez."

"Öyle mi? Kadın yok mu?" Kaşlarını kaldırıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Kadın yok," diye tekrarlıyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek

Scruff.

"Pekala," diye tekrar omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor. "Gitme zamanı. Archie yakında Boston'dan dönecek ve biz de evi kontrol etmeye gideceğiz."

"Evet. Bunu sen yap." Masamın köşesinde haftalardır ilgimi bekleyen kâğıt yığınıyla birdenbire çok ilgilenmeye başladım.

"Yapacağım." Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsüyor ve uzaklaşıyor.

Ckapt'ca Sipt'cc"

J OSIE

Bir hafta daha geçti ve nihayet yapısal planları ve hazırlıkları bitirdim. Bunu daha önce yapmam gerektiğini biliyorum, ancak sıfır işgücü ile kısa bir zaman dilimindeyim.

Archie ve Leila birkaç gün önce birkaç değişiklikten sonra nihai planlarımı onayladıktan sonra, insan ve malzeme aramaya başladım. Görünüşe göre, bir ton deneyime sahip olsanız bile bir geliştirici olmak kolay bir iş değil. Listeyi ikiye indirmeden önce bir sürü müteahhitle görüştim. Evle ne yapmayı planladığımızı açıkladıktan sonra, geri kalanlar buraya gelmeyi bile reddettiler. Hepsinin Portland'da büyük şirketleri var ama sadece ikisi kendi bölgelerinin dışında çalışıyor.

Müteahhitler burada olur olmaz, tüm malzemeleri bulmam ve izinler için başvurmam gerekecek. Keşke hepsini kendi adımın altına yazabilsem de dünkü gibi başlayabilsem ama müteahhidin adı ve lisansı da belirtilmeli. Kural kuraldır ve ben onları asla çiğnemem - aslında kuralları çiğnemeyi severim ama hayatlar söz konusu olduğunda değil. Güvenlik amacıyla gerekli tüm denetimlerden geçmek için planlara ve onaylara ihtiyaç var, bu yüzden sineye çekip müteahhitlerin gelmesini bekliyorum. Küçük bir kasabada izinlerin büyük şehirlerdeki gibi haftalar hatta aylar sürmeyeceğini umuyorum.

Ertesi gün oldu ve müteahhitler geldi. İlki parlak, beyaz F-150'siyle geliyor. Kırk yaşlarında iri yarı bir adam eve şöyle bir bakar, kaşlarını kaldırır ve tatlı bir sesle sorar, "Tatlım, bu işi almak istediğine emin misin?"

İş yerinde bana sevgi sözcükleriyle hitap edilmesinden nefret ediyorum. Ben de buradaki herkes kadar profesyonelim. Ama Archie ve Leila için, buralarda fazla seçeneğim olmadığı için sineye çekeceğim.

"Evet," diyorum kararlılıkla ve burada ondan ne istendiğinin ayrıntılarına giriyorum. Beş dakika sonra hevesizliğini fark ediyorum. Ben konuştuğça gözleri daha da camlaşıyor. On dakika daha konuştuktan sonra yollarımız ayrılıyor.

Bir sonraki şoför -şok edici- başka bir F-150 kullanıyor. Bu kez siyah, daha az parlak ve sektöre daha uygun. Otuz, otuz beş yaşlarında görünmesine rağmen adamın kendisi daha sağlam ve daha yıpranmış görünüyor. Uzun boylu ve zayıf, sanki diyetinde bir damla bile yağ yokmuş gibi. Siyah bir tişört giyiyor ve dövmelemlerle kaplı ip gibi kolları dehşet verici.

Gözleri sert ve tüm vücudundan çok daha yaşlı görünüyor. Önce bana doğru geliyorlar ve kısa bir baş selamından sonra eve doğru kayıyorlar.

İlk turunu atmasını beklediğim verandaya doğru yavaşça yürüyor, kışımı yıkık dökük parmaklıklara yaslıyor, dikkatli gözlerini gözlerimin ilk gördüğü her detayın üzerinde gezdirmesini izliyorum. O benim son umudum.

"Bir sürü paraya mal olacak." Konuşmaya böyle başlıyor. Merhaba yok, ama 'tatlım' da yok. Bana sorarsanız fena bir başlangıç değil.

"Müşteri ödemeye hazır." Ona elimi uzattım. "Josie Monroe."

Elimi sıkıyor, sıkıca kavriyor. "Jericho Landell." Şaşırtıcı bir şekilde, beni korkutmaya ya da egemenliğini kanıtlamaya çalışmıyor - bu sektörde biraz fazla tanıdık bir şey. Bunun yerine elimi hızlıca sıkıyor ve bir dakika sonra bırakıyor. "Ne zaman bitirmek istersin?"

İç çekiyorum. "Eylül'de. Ama gerçekçi olmak gerekirse, bu bir seçenek değil."

"Hayır, değil. İçine bir bakayım." Şapkasını çıkarıp geriye doğru takıyor ve anında en az beş yaş daha genç görünüyor.

Parmaklıkları itiyorum ve onu içeri götürüyorum. Jericho kirli çenesini gittikçe daha sık kaşırken odadan odaya yürüyoruz. Ama bunu yaptıkça daha fazla umutlanıyorum çünkü doğru yerlere bakıyor ve fark edilmesi gereken şeyleri fark ediyor.

Mutfağa döndüğümüzde, lavabonun altına dalıyor ve dolabın altını yırtarak açıyor. Zemine bastırınca o da çatırdayarak açılıyor. Altına bakıyor ve dışarı çıkıyor.

"Kemikler çok iyi. O zamanlar nasıl inşa edeceklerini biliyorlarmış." Sesi hırçın olsa da saygılı görünüyor.

"Evet," diye şefkatle cevap veriyorum. "Bazı eski evler bazı modern evlerden daha iyi inşa edilmiştir."

"Orası kesin." Tekrar bana odaklanmadan önce etrafına bakınıyor. "Ben alırım."

"Ne?" Kekeliyorum, gerçekten kabul etmesini beklemiyordum.

"Projeyi ben alacağım. Ekibimi buraya taşımam gerekecek. İş için ve römork için bazı ağaçları temizlememiz gerekebilir. Bu sizin mi?" Kayla'nın dışarıdaki karavanını göstererek başını sallıyor.

"Evet."

"Adamlarım sessizdir, ama onlar erkek. Onlar etrafta dolanırken aylarca burada kalmanın senin için iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Çoraplarını römorkların yanında yere bırakıyorlar ve karılarının evde yapmalarına izin vermediği her şeyi yapıyorlar."

"Klozet kapağını indirmeyi unutmak gibi mi?" Gülümsüyorum.

Dudakları seğiriyor. "O da var." Çenesini tekrar kaşıyor, şimdi daha ciddi. "Beni işe almaya karar vermeden önce, bir sabıkam olduğunu bilmeniz gerekiyor."

Birden kendimi rahatsız hissederek boğazımdaki kocaman yumruyu yutuyorum. Ama sonra birden utanarak omuzlarımı dikleştiriyorum. Adam bana hapiste olduğunu söyledi ve ben de başka hiçbir şey bilmeden onu yargıladım. Sözleşmeler bunu gerektirmediği için bunu bana söylemek zorunda değildi ama dürüst bir adama benziyordu. Bunun dışında, ondan en ufak bir tehdit bile hissetmedim. Aslında, ilk 'bal' adam bin kat daha kaygan hissettirdi.

Muhtemelen tereddüt ettiğimi görüyor çünkü ellerini kaldırarak yavaşça kapıya doğru ilerlediğini fark ediyorum.

"Bekle," diye sesleniyorum, kendimi bir parça yargılayıcı bok gibi hissediyorum.

"Sorun değil Bayan Monroe," diye yanıtlıyor ellerini indirmeden. "Ne düşündüğünüzü bana bildirin." Ama ses tonundan ne düşündüğünü zaten bildiği anlaşılıyor.

"Birkaç soru sorabilir miyim?" Ses tonum dikkatli.

"Elbette." Kapıya doğru başını sallıyor. "Bunu dışarıda yapalım."

Sanki kıcı yanıyormuş gibi hemen kapıdan çıktı ve ben de onu takip ettim. Verandanın yanında, birbirimizden yaklaşık bir metre uzakta duruyoruz. Onu ve hareketlerini dikkatle izliyor, adamı okumaya çalışıyorum. Sorularım için kelimeleri akıllıca seçerek ona yaklaşmanın en iyi yolunu düşünüyorum. Tehlikeli bir adam gibi *görünmüyor* ama asla bilemezsiniz. Ayrıca, duyarsız davranarak onu gücendirmek de istemiyorum.

"Sor bakalım," diyor sonunda, beklemekten yorulmuş bir halde. "Bilmek istediğin her şey - her gün kiminle çalışacağını öğrenmek zorundasın. Benim sırrım yok, yoksa geçmişimi sizinle paylaşmazdım."

"Doğru." Gülümsüyorum. "Ne için oradaydın?" "Ağır saldırı."

"Vay canına." Beklediğim cevap bu değildi. Bu bilgiyi paylaşma konusunda bu kadar özgürse, belki de 'benim yapmadığım bir şey için' der diye düşündüm. Ama onu oraya getiren şeyle gurur duyuyor gibi görünüyor ve bu beni biraz endişelendiriyor.

"Başka bir cevap bekliyor muydunuz?" diye soruyor rahat bir gülümsemeyle.

"Yakalandım." Ben de gülümsüyorum, düşünülemez bir nedenle kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum.

"Bunu hak ettiğini söylesem yardımı olur mu?"

Kirpiklerimin altından onu izliyorum. "Aslında öyle. Eğer bir şansın olsaydı bir şeyleri değiştirir miydin?"

"Bir şey değil." Cevabı anında ve hiç tereddüt etmeden geldi.

Az önce söylediği şeyi düşünerek dudaklarımı çığnıyorum. "Hiç bir çocuğa ya da kadına zarar verdin mi?"

Dudakları inceliyor. Tamamen kırılmış görünüyor ama yine de öfkesini kontrol etmeye ve nötr bir sesle cevap vermeye çalışıyor. "Hayır. Ve asla yapmayacağım."

Başımı sallıyorum, cevabından memnunum çünkü dürüst olmak gerekirse? Ona inanıyorum. Evet, eski mahkûmların her zaman yalan söylediğini söylerler ama ben bir yalancıyı gördüğümde tanıyacak kadar yalancının arasında yaşadım. Ve o öyle biri değil.

"Peki ya adamlarınız?"

"İşe almadan önce onları iyice kontrol ediyorum. Buraya getirdiğim kişiler uzun yıllardır benimle çalışan arkadaşlarım. Onlara kefil oluyorum. Ama ben," diye kollarını açıyor, "sicilim nedeniyle genellikle en güvenilir kişi değilim. Bu yüzden durum tespiti yapmak size kalmış."

Dikkatimi etrafımızdaki ormana veriyorum. Bu ciddi bir karar ve ne

yapacağımı bilmiyorum. Uzun süredir buraya gelmeyi kabul etmeyen 'bal'
adam dışında başka bir müteahhit bulamadım. Birkaç yerel

Müteahhitler küçük onarımlar yapıyor ve bu projede çalışacak nitelikte değiller. Kendim ne kadar üstlenirsem üstleneyim, onlara nasıl yapılacağını bilmedikleri şeyleri öğretemem. Dürüst olmak gerekirse bu adam benim tek umudum.

Ancak tüm ekibini taşıması, burada evin yanında huzur içinde yaşama planımı bozuyor. Alanı paylaşmamız konusundaki endişesini anlıyorum. Adamlarının yoğun bir çalışma gününün ardından iyi bir şekilde dinlenmelerini istiyor ve ben varken, tek başlarına dinlenebilecekleri gibi dinlenemezler.

Ancak burada kalamazsam, yağmur yağdığında yerel yollardan geçecek düzgün bir arabam olmadığı için kasabadan arabayla gelmek zorundayım ki bu neredeyse her gün oluyor gibi görünüyor. Ta ki yolu asfaltlayana kadar. Bu da buradaki zamanımızın sonuna doğru olacak. Bu hatayı tekrar yapmayacağım. Daha önce de yaptım.

"Bunu düşünebilir miyim?"

Başıyla kısa bir selam veriyor. "Acele etmeyin. Buradan yaklaşık elli mil uzakta bir evi bitiriyorum. Bizimle gelmeye karar verersen bana haber ver. Gelmezsen de beni aramaktan çekinme." Havada el sallayarak veda ediyor. "Haber veririm."

Kamyonetine doğru yürür ve uzaklaşır. Çılgın bir adam gibi havalanmıyor, yavaşça gaza basıyor ve her yere çamur sıçratmamaya çalışarak çok dikkatli bir şekilde üç noktadan dönüş yapıyor.

Kendini tutuş şekli, hareketleri ve davranışları, hiçbir şey tehlike çığılığı atmıyor. Ama asla bilemezsin. Etrafa sorup soruşturabilirim, belki birileri bir şeyler duymuştur diye umuyorum, ama bundan şüpheliyim. Portland'lı ve buradan oldukça uzakta.

Ckapt'ca Scvc "t'cc"

J OSIE

Birkaç gün sonra, Jericho hakkında hala sıfır bilgiye sahibim. Ayrıca işi yapmak için aynı sayıda muhtemel adayım var. Mark'la konuştum, aksanları ve bazı mobilyaları yapacağını söyledi. Ayrıca pencere ve kapı çerçeveleri ve ahşapla ilgili şeyler üzerinde de çalışacak. Başka bir şey onun uzmanlık alanının dışında ve bunun yanı sıra, sağlığı nedeniyle izne ayrılan bir itfaiye şefinin yerine geçtiği için zamanı da yok. Mark için iyi, bu terfiyi hak ediyor! Ama benim için iyi değil, çünkü bana daha az seçenek ve onun bu işi yapabileceği daha da az zaman bırakıyor.

Maine, New Hampshire, Vermont ve hatta Massachusetts'teki tüm müteahhitleri aramayı denedim, ancak hepsi uzun vadeli bir sözleşme için buraya gelmeyi reddetti. Bu da beni çıldırtıyor çünkü *bu* sektörde çalışan profesyoneller insanların farklı şehirlerde ev inşa ettiklerini *bilirler* ve burası görüldüğü kadar uzak bir yer değil. *Lanet olası korkaklar.*

Umutsuz bağlantılar listemdeki bir sonraki deneme New York'taki tüm eski taşeronlarımızdı. Ama bir sekreteri geçemedim - kendimi tanıttığımda, hepsi aniden başka bir gezegende bir yerlerde meşgul oldular.

Başka bir korkak grubu.

Günler geçtikçe daha da çaresizleşiyorum ve Suçlu Jericho en iyi ve tek seçeneğim gibi görünüyor.

Bugün özellikle kötü bir ruh halindeyim ve kendimi yerel lokantadaki özel kahvaltılardan biriyle ödüllendirmeye karar verdim. Yol kuru gibi görünüyor, yani arabam bunu başarabilir. Düzgün insan ilişkileri olmadan bir gün daha kalmaya dayanamam.

Beyaz puantiyeli sundress elbiselerimden birini giydim, kırmızı topuklu ayakkabılarımı ve kırmızı mat rujumu sürdüm ve şehre doğru yola çıktım. 'Kırsal bir bölgeye taşınmayı' biraz fazla ciddiye almıştım. Küçük bir kasabaya taşınmak başka bir şey, en yakın küçük kasabadan on mil uzaklıktaki tarlaya-dağa-her ne haltsa oraya taşınmak tamamen başka bir şey.

Kaybediyorum. Akıl sağlığını.

Arabamı zaten işlek olan caddeye park edip lokantaya doğru yürürken bana doğru atılan birkaç meraklı bakışla karşılaşıyorum. Neredeyse gözlerimi devirecektim, neredeyse büyüdüğüm eve döndüğümü hissediyordum. Kapıyı açtığımda odadaki uğultu kesiliyor ve tüm gözler bana dikiliyor. Bazıları kıyafetime, bazıları saçıma bakıyor - umurumda değil, neyi seviyorsam onu seviyorum.

"Hey, tatlım. Stedford *Kadınları* filminden fırlamış gibisin." Yaşlı, kır saçlı bir adam İrlanda aksanıyla lokantaya doğru gürlüyor.

"Hayır, sanki o dizidenmiş gibi. Adı neydi?" Benzer görünümlü bir başka adam omletinin arkasından araya giriyor. "Şu Lucy denen kız hakkında. Tek eksiğin hamile bir göbek ve çıplak ayaklar." Başını arkaya atıp gülmeye başlıyor. İrlandalı adam da bir saniye sonra ona katılıyor ama yüzümü görünce duruyor.

"Ve ikinizin de dişleri eksik." Omuzlarımı dikleştiriyorum, yaşlı adamlara cevap verdiğim için kendimi biraz küçük hissediyorum, ama insanların beni sadece giyim tarzımla itaatkâr bir ev kadını olarak kategorize etmeleri beni her zaman rahatsız etmiştir. Ben sadece tarzımı seviyorum! Elbiseleri ve topuklu ayakkabıları seviyorum. Parlak rujları ve komik desenleri de seviyorum. Ama herkes bunu anlamıyor gibi görünüyor, bu yüzden beni ellili yıllardan kalma bir TV programından ayırmakta zorlanıyorlar.

"Seni yakaladı, adamım." Tezgâhtan eğlenen bir ses kıkırdıyor. Ona doğru dönüyorum ve Justin'in ebedi nişanlısı Kayla'nın bana gelip bar taburesine oturmamı işaret ettiğini görüyorum. "Hadi, sana kahve getireyim."

Bakışına on misliyle karşılık veren yaşlı adamlardan birine pis bir bakış göndererek kıcımlı zarifçe tabureye yerleştiriyorum.

Kayla önüme bir fincan koyup içine kahve doldururken, "Kötü niyetli değiller," diyor.

"Oh, biliyorum." Şekeri alıyorum ve cömertçe kahvenin içine döküyorum. "Krema var mı?"

"Bir saniye." O buzdolabından krema almaya giderken, ben de bininci kez onun görünen tüm sanatının tadını çıkarıyorum. Kısa kollu bir tişört giyiyor ve her iki kolundaki dövmele de tam olarak görünüyor.

"Bu mu-?" Bileğini işaret ederken şaşkınlıkla soruyorum. Birincisi, zaten oldukça dolu olan kolunda bu kadar büyük bir dövme için yer bulmasına şaşırdım ve ikincisi, gerçekten mi?

"Evet," diye kıkırdıyor.

"Frank the Moose. Lanetleneyeceğim. Bakayım." Avucumu açıyorum ve eliyle işaret ediyorum. Elini bana doğru uzatıyor ve gerçekten de insan gözleriyle bana bakan bir geyik görüyorum. Boynuzları büyük ve kolunun geri kalanıyla uyumlu gül sarmaşıklarıyla kaplı. Ona bakıyorum, hâlâ elini elimde tutuyorum. "Yerel bir şehir efsanesinin dövmesini yaptırdığına inanmıyorum."

Gülmeye başlar. "Frank bir efsane değil. O çok canlı, sizi temin ederim."

Elini bıraktım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Hepiniz onun hakkında sanki her şeyi anlayan büyülü bir yaratıkmış gibi konuşuyorsunuz. Ama neredeyse iki aydır buradayım ve hiçbir şey görmedim. Hepinizde toplu histeri olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Platin saçlarından bir tutamı kulağının arkasına götürüyor ve bana gizemli bir gülümseme veriyor. "Çünkü henüz senin vaktin gelmedi."

"Ne için?"

"Onunla

tanışmak için."

Bir an için onun da kasabanın geri kalanı gibi deli olduğunu düşünüyorum, ama sonra kendimi ne kadar tuhaf bir şekilde evimde hissettiğimi hatırlıyorum, ki bu muhtemelen beni de deli yapıyor. Özellikle de gizliden gizliye o buluşmayı umuyorsam.

Muhtemelen düşüncelerimin alnıma parlak neon ışıklarla yazıldığını görüyor çünkü kıkırdıyor ve "Günün ne kadar kötü?" diye soruyor.

"Yalnız Kurt kötü." Yüzümü buruşturuyorum ve ekliyorum, "Neredeyse iki katı kötü."

'Yalnız Kurt' lokantadaki en popüler kahvaltıdır. O kadar çok kaloriyle doludur ki muhtemelen birkaç gün boyunca bununla hayatta kalabilirsiniz. Genellikle kötü günler için ayrılmıştır. Ya da hiçbir şeyin sizi korkutamayacağı çok iyi günler için.

Islık çalar ve Marina'ya mutfağa doğru bağırır. "Bir Yalnız Kurt, ekstra pastırma, krep ve krem şanti."

"Ağır olan!" Affedilmez bir hata yapmadan ve bana yağsız bir ikame sipariş etmeden önce onu düzelttim.

"İyi olan, Marina!" Kayla gülümseyerek bağılıyor.

"Zavallı ruh!" Marina tavaları hareket ettirmeye başlarken bağılıyor ve içimin bulanıklaşmasına neden oluyor. Küçük kasaba yaşamının *bu yönünü* özlediğimi bilmiyordum - şanssız olduğunuzda, düşmeniz durumunda herkes arkanızda toplanır. Bu küçük kasaba pek misafirperver değildi ama bu lokantada ya da beni diğer kardeşleri gibi kabul eden Kayla ya da Justin'in ya da yalnız kalmak istediklerinde bile Alicia ve Mark'ın yanında kendimi hiç yabancı hissetmedim. Ya da Archie ve Leila'nın. Kendimi sözleşmeli bir işçi gibi değil de arkadaşları gibi hissetmemi sağlamaya çalışıyorlar.

Kenneth bile, bana bazı kötü şeyler söylediğinde ve huysuzlandığında bile, yine de bana hoş karşılanmadığımı hissettirmedi.

Bu insanlar bana korkunç bir şey yaptırıyor, evimi özletiyorlar.

Ve dürüst olmak gerekirse Kenneth'i de özlüyorum. Son birkaç haftadır beni gördüğünde karşıdan karşıya geçerek, yürüyerek ya da arabayla geçerken başka yöne dönerek benden aktif olarak kaçıyor. Sırf şaşkın gözlerini görebilmek için onu karakolunda ziyaret etmek için neredeyse bir neden bekliyorum. Ve geri kalanını da. Birlikte paylaştığımız o küçük anlar bir şekilde buraya gelişimin en önemli anlarından biri oldu.

Yemekler önümdeki tabağa konduğunda ve iki fincan kahve içtiğimde, kendimi biraz daha iyi hissederek tabureye geri yaslanıyorum.

"Bir tane daha alabilir miyim lütfen?" Herkesin kahvesini doldurduktan sonra bara geri döndüğünde Kayla'ya sesleniyorum.

"Lanet olsun, kadın içki içebiliyor," diye fısıldıyor 'Lucy' referanslı dişsiz adam şaşkınlıkla.

Göz kırparak ona doğru dönüyorum. "Hiçbir fikrin yok dede. Biz ev kadınlarının büyük eteklerimizin altında bazı sırlarımız var."

Yüksek sesle kıkırdıyor. "Eminim öyledir."

Ona tekrar göz kırpıyorum ve pastırmayla harika bir tadı olan kremama geri dönüyorum.

"İğrençsin." Kayla bardağımı doldurmaya geliyor ve öğürür gibi bir ses çıkarıyor.

"Ve bunu gururla koluma takıyorum." Omzumu sıvazlıyorum ve pastırmamdan bir ısırık daha alıyorum.

Arkamdaki kapı açılıyor ve çan sesleri parıldıyor. "Hey, Şerif."

Bir parça pastırma ağzımın yarısına kadar gelmişken donup kalıyorum. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"George!" Kayla müşterilerden birine sesleniyor. "Adamı rahat bırak ve bırak da yemeğini yesin, Tanrı aşkına."

Pastırmayı ağzıma atıyorum ve tadını fark etmeden çiğnemeye başlıyorum. Ağzımın kenarlarını peçeteyle siliyor ve elbiseme bakarak mükemmel dalgalar halinde üzerime düştüğünden emin oluyorum. Neden birdenbire görünüşümün bu kadar farkına varmıştım? Şu anda tezgâha doğru yürüyen ince ve huysuz adam yüzünden. Varlığını her zerremde hissedebiliyorum.

Benden iki tabure uzağa oturuyor ve Kayla'nın yanına gelmesini bekliyor.

"Hey, Ken. Sana ne getireyim?"

"Jennica Yalnız Kurt istedi," diyor iç çekerek ve birden iştahım kaçıyor.

"Yine mi köpek kulübesindesin?" Kayla not defterine bir şeyler karalayıp mutfağın önündeki tezgâhın üzerine koyarken gülüyor.

"Sanki hiç kurtulamamışım gibi hissediyorum." Bunu söylerken bana ihtiyatla bakıyor. Göğsümde öfke yükselirken burun deliklerim alevleniyor. Bu adam beni evine davet edip... benimle flört etmeye... *Jennica'yla* birlikteyken sikiinin kalkmasına nasıl izin verir?

Ve en kötüsü de onun adının geçtiğini hatırlıyorum. Sadece tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Zihnim strese, ondan bahsedildiğinde tamamen silerek mi tepki veriyor? Yoksa sadece yaşlanıyor muyum?

Ckapt'ca Eigkt'cc"

KENNETH

Onu burada görmeyi beklemiyordum ve genellikle her zaman nerede olduğunun farkındayım. Landell'in ziyaretinden de haberdarım ve onunla bu konuda sohbet edeceğim. Yerel halkla garip bir şekilde tanışmasını takip ediyorum ama Josie'den başka bir şey beklemezdim. 'O garip, havalı, eğlenceli, süslü moda kadın' hakkındaki söylentiler kulağıma kadar geliyor.

Ama bugün yine Jake'in durumu ve aday eksikliği nedeniyle biraz dikkatim dağınık. Brad'i gözetim altında tutmayı kabul etsem de, ilk birkaç ay pek yardımcı olamayacak. Tabii o kadar dayanırsa, ki bundan şüpheliyim. Günde elli kez aynada kendini kontrol etmek için tuvalete giderek zamanını harcıyor ve telefonuna asla cevap vermiyor. Güvenilir ve eğitilmesi kolay birine ihtiyacım var, hem de hemen.

Jennica'nın bana verdiği özgeçmişlere baktım ama hepsi kötüydü. Gerçekten kötü. Yüzde sekseni polis olmak istiyor çünkü güce açlar ve geri kalanı da bu niteliklere sahip değil. Bir adayın özgeçmişinde seksen iki yaşında olduğu yazıyordu. Seksen iki, Tanrı aşkına. Bir yazım hatası olduğunu düşündüm ve kayıtlarını kontrol etmeye gittim. Hayır, gerçekten de Freya'nın merkezine torununu ziyarete gelen ve burayı çok beğenip kalmaya karar veren seksen iki yaşında bir gaziydi.

Bu yüzden tüm özgeçmişleri çöpe atmak zorunda kaldım, kendim için daha fazla çift vardiya ve bu sabah süper nazik Jennica'dan ekstra bok aldım çünkü bu hafta sonu arkadaşlarıyla büyük bir margarita içeren planlarını iptal etmek zorunda kaldı, çünkü alıntı yapıyorum, "Aptal kışını burada tek başına çalışırken bırakamam."

Brad için bazı temel eğitimleri üstlendi çünkü ben çağrılara cevap verirken onun için umutları var. Ne yazık ki, Dudley Jr. gerçekten tek seçeneğimiz gibi görünüyor, bu yüzden onu da ciddi bir şekilde eğitmeye başlayabilirim.

Bu sabah ona birini tutuklamanın kurallarını öğretiyor ve haklarını okuyordu. Bütün bu süre boyunca kıkırdıyor ve bize bu okumaların sonunda nasıl olduğu ile ilgili hikayeler anlatıyordu. Yirmi dakika sonra gözlerinin seğirmeye başladığını gördüm.

İşte bu yüzden bu sabah kendimi kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırmış, ona yemek getirirken buldum. Çünkü o haklı. Bu şekilde daha fazla devam edemeyiz ve en azından iki beyin hücrelerini bir araya getirebilecek ve tercihen yetki sorunları olmayan birini bulmalıyım. Güce aç yüzde seksen adaydan sonra, seksen iki yaşındaki adam o kadar da kötü görünmüyor, bu yüzden yeniden düşünebilirim.

Onu fark ettiğimde boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tezgâha doğru ilerliyorum. Ellili yıllardan bir karakter gibi giyinmiş ve anında ne kadar itaatkâr olabileceğini hayal ediyorum. Lanet olası bir klişe - bunu bir gerçeklik olarak düşündüğümü bile kimseye itiraf etmeyeceğim, ama onu masanın üzerine eğip elbisesini yukarı çekerek, bir anlığına görebilecek kadar şanslı olduğum muhteşem, dolgun kışını ortaya çıkarmak ne kadar iyi hissettirirdi. Bahse girerim seksi iç çamaşırları vardır, öyle bir tipe benziyor.

Ama onlarsız olmasını tercih ederim.

Aletimin pantolonumun içinde kıpırdadığını hissederek aceleyle oturuyorum. O şehvetli şampuanını kullanma cüretini gösterirse diye ondan iki tabure uzağa. Haftalar sonra bile hala kokusunu alabiliyorum. Ayı saldırısından sonra bana sarıldığında ve saçları yüzümün tam ortasındaydı, doymuştum. Saç ürünlerinin bu kadar güzel kokabileceğini bilmiyordum, ama onda sarhoş ediciydi.

Üzerindeki her şey böyle çıkıyor. Şampuanımı sürerken nasıl koktuğunu da hatırlıyorum. Ne tür bir piercingim olduğunu görmek için yaklaştığında, üzerinde *bana ait* bir şeyin kokusunu almıştım. Evet, bunu da hatırlıyorum.

Ben Kayla'ya siparişimi verirken ve o da Marina'ya iletirken, havadaki ani değişimi fark ediyorum. Josie'nin duruşu değişiyor: omuzları geriye

doğru atıyor,

ve burun delikleri açılıyor. Bir ısırık alıyor ama belli ki çiğnemekte zorlanıyor. Sonunda yutabildiğinde Kayla'ya "Hesabı alabilir miyim lütfen?" diye sorar.

"Şimdiden mi?" Kayla şaşırmış bir sesle soruyor. "Sabahının berbat geçtiğini ve biraz toparlanmaya ihtiyacın olduğunu sanıyordum?"

Josie zorla başını sallar. "Hayır, ben iyiyim. Bir işim çıktı." "Öyle mi?"

Başım, sesi şaşırmış gibi çıkan Kayla'ya doğru kayıyor ve burada değerli bir bilgiyi kaçırdığım hissine kapılıyorum.

"Acil bir şey," diye mırıldanıyor Josie ve çantasını karıştırıyor. İçimdeki her şey ona cüzdanını kaldırmasını söylemekten kendimi alıkoymak zorunda. Benim gibi bir kadının ben varken ödeme yapmasına imkân yok.

Benim bir kadının mı?

Tanrı aşkına. Ellerimde onunla olan toplam etkileşimden daha fazla parmak var. Birileriyle yatmam lazım. Görünüşe göre ellerim beni bir yere kadar götürebilir. Ve Josie kasabama geldiğinden beri, çok sık kullanmaya başladım. Yeni piercingin ilk başta verdiği acıya rağmen.

Josie kartını geri alır, çantasına geri koyar ve ayağa kalkar. "Sonra görüşürüz, belki?" Kayla, Josie ayrılmadan önce sorar.

"Evet, tabii." Josie'nin dikkati dağılmış gibi.

Vücudumdaki her gözenekte onun yoğun varlığını hissedebiliyorum. Tenim onun soluduğu havayı açgözlülükle emiyor. Aynı zamanda beklenmedik öfke ve acıyı da emiyor.

Kapıya doğru yürürken, tüm gücümle kışını izlememeye çalışıyorum. Ya da genel olarak ona doğru bakmamaya çalışıyorum. Tüm vücudu kaskatı görünüyor. Benim yüzümden mi? Benden o kadar nefret ettiği için mi, aynı yerde görünmem bile onu rahatsız ediyor?

Bu düşünce beni rahatsız etti ve bir sonraki görüşmemizde onunla sohbet etmeye karar verdim. Gittiğim her yerde olduğu ve ondan kaçmak son bir aydır tam zamanlı işim olduğu için bu zor olmamalı.

"Peki," diye soruyor Kayla, önümdeki tezgâha yaslanarak, "yeni arkadaşımızla anlaşman nedir?"

Direkt ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen." Homurdanıyor. "Justin bana garajına gelip onu değerli bir eşya gibi sana vermelerini nasıl talep ettiğini anlattı." Kaşlarını oynatıyor.

"Ne oluyor lan?" Avucumla yüzümü kapatıyorum. "Justin de yerel konuşmacılar arasına mı katıldı?"

"Josie'nin ailesinin soyuna katıldı," diyor dikkatle. "Hepimiz katıldık."

Elimi bırakıyorum ve ona bakıyorum. "Bir aileye ihtiyacı var mı Kayla?" Soruyorum çünkü Josie'nin çıplak kışını görsem ve ağız sulandırıcı göründüğünü bilsem bile, *onun* hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Hepimiz öyle değil miyiz Şerif?" diye soruyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum çünkü benim her zaman bir ailem oldu. Herkesinki gibi biraz boktan bir aile ama ne olursa olsun bir aile.

"Yalnız Kurt!" Marina mutfaktan coşkuyla bağırıyor.

Kayla siparişimi paketlemeye gidiyor ve beni hakkında hiçbir şey bilmediğim ama yine de son zamanlarda aklımı kurcalayan gizemli kadın hakkındaki düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Kese kâğıdını önüme koyduğunda sessizce bir 'teşekkür' ederek alıyorum ve tabureden kalkıyorum.

Gitmeden önce Kayla adımı söyledi.

Arkamı döndüm ve onaylarcasına başımı salladım.

"Bir aileye ihtiyacı var." Mutfğa geri dönmeden önce söylediği tek şey bu.

Ondan uzak durmak için daha da fazla sebep. Şehvet bir şeydir, ama daha fazlası olmak tamamen farklı bir şeydir ve ben bunun için yaratılmadım. Yıllar önce, kendime ait bir ailem olsun isterdim. Bir eş ve çocuklar isterdim ama o hayaller çoktan gitti. Şimdi sadece bu kasabadaki herkesin mutlu ve güvende olduğundan emin olmak istiyorum ve kendi ailem için de endişelenmek zorunda kalırsam bunu yapamam. Kendimi tanıyorum.

Bunun yanı sıra, bir şey istediğimde sahiplenici bir orospu çocuğuyum ve Josie gibi bir kadın bundan hoşlanmayabilir. Daha önce de birileriyle çıktım ve paylaşmayı sevmedim ama nedense onunla tamamen farklı bir seviyede olacağını biliyorum. Onun soluduğu havayı kıskanırdım. Ayrıca bulduğum her yüzeyde sevişeceğimizi de biliyorum, çünkü o hayallerimin fantezi kadını gibi görünüyor.

Bu yüzden bu fikri düşünmüyorum bile.

Kamyonetime binerken, sokağın aşağısına park etmiş küçük kırmızı arabayı fark ettim. Belki Jennica birkaç dakika daha bekleyebilir. Motoru kapatıyorum ve Josie'nin gelmesini bekliyorum.

Bekliyorum ve
bekliyorum. Ve
beklerim.

Otuz dakika oldu ve hiçbir şey olmuyor. Her geçen saniye daha da sinirlenerek, neler olduğunu görmek için arabasına doğru yürüyorum. Kendi şehrimde bir günde iki kez nerede olduğunu bilmiyorum.

Arabasının yanından geçerken adımın söylendiğini duyuyorum. İçimden gökyüzüne bana yıldırım çarpması için dua ediyorum çünkü her şey, yakınımıdaki insanlara pek çok sorun çıkaran, kendi kendini "mavi kan" ilan etmiş yerel Ashley tarafından durdurulmaktan daha iyidir. Ama o hala bu kasabanın bir vatandaşı, bu yüzden durup bana yetişmesini bekliyorum.

"Şerif," diye mırıldanıyor, kalçasını yana eğerek. "Güvenlik sistemimle ilgili bir sorunum var ve gelip kontrol etmenizi çok isterim." Elini ön koluma koyuyor, ben de kenara çekilmeye çalışıyorum ama parmaklarını tenime geçirerek beni yerimde tutuyor. Onun dokunuşundan kurtulabilmemin tek yolu olay çıkarmak.

Ben Ashley'in parmaklarını kolumdan nasıl çekeceğimi düşünürken, Josie elinde iki büyük plastik poşetle hırdavatçıdan çıkmak için tam da bu anı seçti. Beni fark ettiği anda gözleri Ashley'in kolumdaki eline odaklandı. Dudakları daha da sıkılaşıırken gözleri daraldı. Çenesi yukarı kalkıyor ve arabasına doğru yürümeye başlıyor ve bu yüzden doğrudan bize doğru geliyor, çünkü biz yolcu kapısının hemen yanında duruyoruz.

Kapıya doğru yürürken sinirli bir sesle "Affedersiniz," der. Ashley yavaşça Josie'nin yüzüne döner.

"Size yardımcı olabilir miyiz?"

Josie'nin gözleri 'biz' deyince yüzüme fırlıyor ve sanırım şu anda Ashley'den biraz daha fazla nefret ediyorum. Elini kolumdan çekerek Josie'ye "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Bana hızlı bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

Ashley zorla gülüyor. "Küçük kasabamız için fazla mı iyi?"

Herkesin dikkatini başka bir yere çekmek üzereyim çünkü herkes Ashley'nin ne kadar kötü olabileceğini biliyor ama Josie buralı değil ve bunun farkında değil. Özellikle ben de bir noktada çok benzer bir şey söyledikten sonra, laf atılmasından rahatsız olabilir.

Ama Josie çantalarını zarıfçe koltuğa bırakıyor, dalgalı saç telini gözünden uzaklaştırıyor ve benim bile korktuğum taş gibi bir yüzle Ashley'e dönüyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben küçük bir kasabadan geliyorum," dediğinde gözlerim büyüdü çünkü şehir doğumlu olduğundan emindim, "ve bir kasabanın nasıl işlediğini bilirim. Bu işi başlamadan bitireceğiz." Ona rağmen

Küçük bir kasabadan bahsederken New York aksanı kendini belli ediyor. "Sen beni rahat bırak, ben de senin sahte Prada çantayı," Ashley'in dirseğinden sarkan çantasını işaret ediyor, "ve senin sahte Jimmy Choos'unu rahat bırakayım." Şimdi de Ashley'nin ayakkabılarını işaret ediyor. "Anlaştık mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

Tanrı aşkına, o şeylerin sahte olduğunu nasıl anladığını hiç bilmiyorum. Ya da hangi tasarımcıya ait olduklarını, gerçekten. Ama Ashley'nin yüzünün solgunlaşması ve burun deliklerinin sessiz bir öfkeyle alevlenmesi hoşuma gidiyor.

"Sahte değiller," diyor gözleri bana kayarken.

"Anlaştık mı?" Josie tekrarlıyor, açıkça sabrı tükeniyor.

"Evet," diye tıslıyor Ashley dişlerini sıkarak ve Josie'nin yüzü sahte bir mutluluk maskesine dönüşüyor.

"Çok akıllıca bir karar. Ve bu arada, çantana bayıldım." Tekrar çantayı işaret ediyor. Sürücü koltuğuna geçerken plastik bir gülümsemeyle ikimize de "İkinize de iyi günler!" diyor. Elbisesinin içinde kalçalarının nasıl sallandığını izliyorum ve tükürüğümü yutuyorum. Bu kadında çok fazla klas var.

Ashley çantasıyla oynamaya başladı.

"Ne konuda yardıma ihtiyacın var?" Kaşlarımı birleştirerek soruyorum çünkü ne istediğini tamamen unutmuşum.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor dönüp uzaklaşırken. Kahretsin, keşke ondan kurtulmak için bu numarayı yıllar önce bilseydim.

Beni bıraktığı yerde durarak Josie'nin arabasının caddede kayboluşunu izliyorum. Onu ve küstahlığını özlüyorum. Ve görünüşe göre kışını da çünkü o yürürken gözlerimi ondan alamıyordum. Sevişmek, hiç sahip olmadığım bir kadına duyduğum bu garip takıntıdan kurtulmama yardımcı olacak mı? Bunu öğrenmek bile istemiyorum, ki bu çok garip.

Ckapt'ca Ni "ct'cc"

KENNETH

Soğuk bir Yalnız Kurt'la istasyona girmek mayın tarlasına girmek gibidir, ama her şey tavırla ilgilidir. Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve şu anda telefonda birinin şikayetini dinleyen Jennica'ya doğru ilerliyorum.

"Evet, bunu yapacağız. Hemen," diyor telefonda gözlerini devirerek.

Çantayı masasına bırakıyorum ve telefonda ki her kimse onu soğuk teklifimden daha fazla rahatsız etmesini umarak ofisime gidiyorum.

Birkaç dakika daha konuşuyor ve telefonu kapatıyor, öyle yüksek bir inilti çıkarıyor ki sanki kulağımın dibinde bağırıyormuş gibi ofisimden duyabiliyorum.

"Kimdi o?" Ona sordum.

"Bayan Roberts." Şimdi ikimiz de inliyoruz. "Bu sefer ne var?"

Kapıma doğru yürüdü ve yan tarafını kapının pervazına dayadı. "Senin beceriksiz olduğundan ve bir suçluya yataklık ettiğinden şikâyet ediyor. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Gülümsemesini gizlemeye çalışarak kaşlarını çatı.

"Başka bir yere taşınması için ona yalvarmak üzereyim, yemin ederim. Bu kadın haftada en az üç kez bana geliyor."

"Hem iyi hem de kötü haberlerimiz var!" Ellerini teatral bir şekilde çırpıyor. "İyi haber, artık sizi rahatsız etmeyecek. Kötü haber, o

sizi görevden almak için bir dilekçe başlatıyorum."

"Umarım başarılı olur," diyorum avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırarak. Ve sadece yarı şaka yapıyorum.

"Bana şu suçlunuzdan bahsetmek ister misiniz? Sanırım Hayalet Ev'e giderken yolda sıkışanla aynı kişi?" Beni dikkatle izliyor, kana susamış bir köpekbalığı gibi gülümsüyor.

"Sana en sevdiğin kahvaltıyı getirdim." Masasının olduğu yönü işaret ediyorum. "Soğuk olanı," diye kestirip atıyor.

"Ashley tarafından durduruldum." Tenimdeki parmaklarını ve Josie'nin bunu gördüğündeki gözlerini hatırlayarak irkildim. Ve hiçbir şey yapmadığım halde nasıl suçlu hissettiğimi.

"Affedildin." Kapı aralığından uzaklaşıp masasına doğru yürürken gözleri doluyor.

"Patron?"

"Evet?" Başımı yazdığım rapordan kaldırıp duvardaki saate bakıyorum; neredeyse beş olmuş ve vardiyamız birazdan bitecek. *Resmi olarak.*

"Cat and Stallion'da bir kavga var."

"Yine mi?" Kalemimi masaya fırlatıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Evet. Açıklama için bizden birine ihtiyaçları var çünkü biri yaralandı."

"Kahretsin." Ofisimden çıkıp çıkışa doğru yürürken biri son sürat bana çarptı.

"Ah, pardon," diye mırıldanıyor yirmi yaşlarındaki kız, ben sabitlemeye çalışırken

Onu.

"Sen iyi misin?" Jennica'nın bize doğru geldiğini duyunca sordum.

"Evet, özür dilerim. Ben iyiyim, nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Gözleri

yüzüme konmadan önce etrafta dolaşıyorlar. "İnsanlara ihtiyacınız olduğunu söyleyen bir ilan gördüm."

Daha da yaklaşan Jennica ile bakışıyoruz ve kız bunu fark ediyor.

"Memur ya da başka bir şey olarak değil ama sevkıyat görevlisi ya da ofis asistanı gibi bir pozisyon için özgeçmişimi bırakabileceğimi umuyordum." Sinirli bir şekilde yutkundum. "Eğer bunlardan herhangi birini arıyorsanız."

Yüzünü dikkatle izliyorum, acaba onu bir yerde görmüş olabilir miyim diye düşünüyorum ama onu tanıyamıyorum.

"Bu pozisyonlar için birini arıyoruz," diye araya giriyor Jennica ve beni omuzlayarak uzaklaştırıyor. "Ama daha çok hepsi için tek bir pozisyon gibi. Sorun olur mu?"

Kız hızla başını sallamaya başlar. "Her konuda yardımcı olabilirim." "Özgeçmişini bana bırakabilirsin. Değil mi patron?"

Beni tamamen köşeye sıkıştırdığını bildiğim için Jennica'ya ters bir bakış gönderiyorum. İç çekiyorum. "Tamam. Jennica'ya bırakabilirsin."

Kızın yüzü aydınlanıyor ve çok mutlu bir Jennica tarafından götürülürken ben Jake'in başının yine belaya gireceğini düşünerek bara koşuyorum.

Ve haklıyım. Bara adımımı attığım anda anladım. Burnunda buz torbası olan bir adam buldum, yüzünün alt kısmı kan içindeydi. Ayrıca tezgahın yanında duran, Jake'in elini kendi elinde tutan ve parmak eklemlerine başka bir buz torbası bastıran lanet Josie'yi de buluyorum.

Hay sikeyim. Yine oluyor. Jake'in başı dertte ve bu sefer Josie burada, onun yaralı elini hakkı varmış gibi *kucaklıyor*.

Hay sikeyim. Ya o yaparsa? Ya aralarında bir şeyler varsa? Jake genç, Josie de ateşli. Ve uzun bir süre benim tarafımdan yalnız bırakıldı. Herkes onu etkilemek için fırsat kollar. Ben değil tabii, ama herkes ister.

'Mutlu çifte' hançer fırlatırken ilk önce adama gidiyorum, en kötü görünen o olduğu için hikayenin ilk onun kısmını alıyorum.

"Ne oldu?" Sesim öfkeyle patlamanın eşliğinde ve bunun kime yönelik olduğundan emin değilim.

"Bu pislik," adam Jake'i işaret ediyor, "yüzüme vurdu."

"Ve sana yine vururdum," diyor Jake pek de sessiz olmayan bir sesle. Benim yanımda. Çenesini kapalı tutması için onu uyararak önümdeki adama geri dönüyorum.

"Nasıl oldu bu?"

"Sadece biraz eğleniyordum, adamım, ve o raydan çıktı, bana yumruk attı ve burnumu kırdı."

"Öyle mi?" Josie sesi kısık bir şekilde araya giriyor. "Hatırladığım kadarıyla birkaç önemli detayı atlıyorsunuz."

Yavaşça ona doğru döndüğümde dudaklarını sıkıca bastırdığını görüyorum. Yanına koşup iyi olup olmadığını kontrol etme dürtüsüyle savaşıyor soruyorum: "Bir şey eklemek ister misin? Ya da burada ne aradığını açıklamak ister misin?"

Ben işimi yaparken o Jake'i koruyor. Belki de onu bu kadar şımartmayı bırakıp gerçek bir ders vermenin zamanı gelmiştir. Genelde Jake'e karşı daha sabırlıyım, ama bugün onunla ilgilenmesine izin vererek beni kızdırıyor. Acıması.

"Neden sana kendimi açıklamak zorundayım?" Başını belirgin bir şokla geriye atıyor. "Ben bir bardayım! Herkes gibi bir içki alıyorum."

"Henüz gece olmadı," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak.

"Oh, sen sus." Gözlerini deviriyor ve Jake homurdanıyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da anında dudaklarını ısırp yumruğuna bakıyor. Müzik alçalırken ve biz ana eğlence haline gelirken etrafımızdan birkaç kıkırdama duyuyorum. Her birinin nasıl sonuçlanacağını görmek için nefeslerini tuttuklarını duyabiliyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soran adam bana buraya neden geldiğimi hatırlattı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Gözlerim hâlâ önümdeki kuzguni saçlı güzel öfke resmine odaklanmışken ona soruyorum. Küçük burun deliklerini açarak bana şeytani bakışlar gönderirken küçük bir ejderhaya benziyor. Yoğunluktan alevler içinde kalmayı bekliyorum.

"O pisliği tutuklamak için, işte bu!" diye bağırarak herkesin dikkatini bir daha dönmek üzere üzerimize çekti.

Benimki de dahil. Başımı yavaşça ona çeviriyorum. "Suç duyurusunda bulunacak mısın?" diye soruyorum.

"Sikeyim evet!"

"Sikeyim hayır!" Rory tüm olanları izlediği bardan sert bir sesle, "Bu barda olmaz," diyor. "Bu barda olmaz, yapamazsın. Başına gelecekleri biliyorsun ve eğer buna devam edeceksen, oraya gelip suratına yumruğu ben indireceğim."

Burnumun kenarını çimdikleyerek kendime nefes almak için bir dakika vermeye çalışıyorum çünkü bu, uğraşmak istemediğim bir şeye doğru hızla tırmanıyor. Rory hiçbir zaman bar kavgalarına karışmazdı, ama bu kadar aleni bir şekilde kavgaya katılma isteğini dile getiriyorsa, kötü bir şey olmuş olmalı ve birinin bildirdiği gibi bu sadece bir bar kavgası değil.

"Ne olmuş yani? Burada kimsenin fikir beyan etmesine izin verilmiyor mu? Yoksa yerel yasalar sadece yerel halkı mı koruyor?" Birden Josie'ye dönüyor ve boştaki elini ona doğrultuyor. "Burada olmamalısın bile, sikilmek istiyor gibi görünüyorsun." Elini Josie'ye doğru sallayıp kıkırdarken benim

Sağ gözüm seğirmeye başlıyor ve ellerim yumruk oluyor. "Yani, başka neden bir hatun bara lanet olası bir orospu elbisesiyle gelsin ki?"

Rozetimi fırlatıp atmama ve bu pisliğe bir kırık kemik daha eklememe bir saniye kaldı. Josie'nin yüzünün şişmesini, yanaklarının kızarmasını izliyorum ve kızgın mı, stresli mi yoksa korkmuş mu olduğunu anlamaya çalışıyorum. Dua etsin de ikincisi olmasın.

"Dizlerinin altında, seni aptal!" Josie, Jake'in bize doğru hamle yaptığı yerden bağıyor ama tırnaklarını Jake'in koluna batırarak onu anında durduruyor. Diğer gözüm seğirmeye başladı.

"Şu çöpü barımdan çıkarın Şerif Benson." Rory kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu sefer Jake'in bir suçu yok. Bu adam," burnu kırık adamı başıyla işaret etti, "Josie barda oturmuş onun için özel olarak yaptığım margaritayı içerken," adamı bir kez daha başıyla işaret etti, "ilgi istedi. Josie kibarca reddetti ama adam 'hayır'ı cevap olarak kabul etmedi ve gerçekten elini kaldırdı." Kaşlarını kaldırıyor ve kalbimin hızlandığını hissediyorum.

Elimi adamın omzuna koydum ve sıktım. Bir gıcırtı çıkarıyor ve ben daha sert sıkıyorum.

"Bu yüzden Jake öne çıkmak zorunda kaldı," diye devam ediyor Rory. "Bu benim tanık olarak ifadem. Şimdi onu dışarı çıkarın lütfen."

Omuzlarından tutarak ayağa kalkmasına yardım ederken kaslarım sertleşiyor. Benden kurtulmak için bir hamle yaptı ama onu dışarı sürükledim. Binanın yan tarafına, meraklı gözlerden uzağa.

Kimse bizi göremeyince üniformamdan rozetimi çıkarıp arka cebime sokuyorum. Sonra adamın ceketinin önünü tutup onu duvara doğru itiyorum.

"Ne oluyor lan?" Şaşırmış gibiydi.

"Burayı dinle." Gözlerimle aynı seviyede olması için onu daha yukarı kaldırıyorum. "Bunu yapamazsın." Kanlı dişlerini göstererek kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"Sen lanet olası bir polissin."

Kara bir kahkaha attım. "Görevde değilim ve sizinle ilgili bir vatandaş olarak konuşuyorum."

"Sen buna konuşmak mı diyorsun?" Homurdanıyor. "Siz köylülerin hep aynı olduğunu biliyordum."

"Evet, hepimiz aynıyız. Kasabamızdaki kadınlara saygı duyarız." Onu duvarın içine doğru iterek daha da yaklaşıyorum. "Kadınıma dokundun," diye yüzüne tısladım. "Ve iki seçeneğin var. Birincisi, her ne yapıyorsan ona geri dönersin."

sürünerek geldiğin yere git ve bir daha asla kasabama gelme. İkinci seçenek ise kadınıma dokunan kolunu kırarım ve sen de sürünerek geldiğin yere geri dönersin."

Hiç korkmadan yüzüme doğru kıkırdıyor. *Güzel*. Şimdi değerli bir rakip istiyorum. Buna *ihtiyacım var*. Yoksa hıncımı Jake'ten çıkarırım çünkü Josie'nin yanında çok rahat görünüyor.

"Ne yapacaksın? Rozetinle beni dövecek misin?" Bir sırtlan kıkırtısı daha.

Yüzümün şeytani bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Gömleğini bırakarak elimi hızla boğazına götürüyorum ve o da kanlı dişlerini gösteriyor.

"Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Ver. Bana. Bir sebep ver." Derimin altında atan nabzını hissederek boynunu daha güçlü bir şekilde kavradım.

Teslim olmak için ellerini havaya kaldırıyor. Hay sikeyim. Başka bir sonuç umuyordum. Boğazını bıraktım ve geriye doğru iki adım attım. Hâlâ gülümseyerek boynunu ovuşturmaya başladı. "Duyduğuma göre hepiniz bir avuç yumuşak sikiciymişsiniz ve amcıklara liderlik ediyormuşsunuz. Seni hiç tanımıyorlar, ha?" Kendi kendine gülerek yanımdan geçip sokağa doğru yürüyor. "Fahişeni alabilirsin. Ashley haklıydı, o buna değmez."

Onu takip etmeye gidiyorum ama Josie'nin hâlâ barda oturduğunu düşünerek kendimi durduruyorum. Gidişini izlerken, o herifin kim olduğunu kontrol etmek ve Ashley'nin listesine bir pislik daha eklemek için aklıma bir not alıyorum.

Bara geri dönerken, bakışlarımı yavaşça insandan insana gezdiriyor, her birini adım atmadıkları için suçluyorum. Sadece Jake yaptı. Bu burada olmaz-kadınlar istediklerini yapmakta özgürdür ve hepsi bunu yaparken kendilerini güvende hissetmelidir. Ancak yeni insan dalgası bir şekilde bunu imkânsız hale getirdi ve ben de bunu düzeltmeye başlayacağım.

Josie hâlâ Jake'in yanında oturuyor ama buzu ve Jake'in elini bırakıyor. Önce Rory'ye gidiyorum. Havluyla bir bardağı siliyordu.

"Hikâye doğru muydu?" Acımasız bir sesle sordum.

Başını sallıyor. "Her kelimesini." Sonra dudaklarının kenarları aşağı düşmeden önce birkaç dakika beni izliyor. "Bu barda olmaz, Ken. Sonra olmaz-" Yutkunuyor ve gözlerini göremeyeceğim şekilde arkasını dönüyor.

"Biliyorum, Rory."

Anlatacak benim hikâyem değil ama Rory'nin barını güvenli bir yer olarak tutmasının bir sebebi var. Bir sonraki durağım Jake. Yavaşça ona doğru yürürken gözlerini buluyorum ve onlara ulaşana kadar öfkeli bakışlarını üzerimde tutuyorum. Muhtemelen bu ilk

onun rahatsız olduğunu hatırlıyorum. Gözlerim ondan Josie'ye ve tekrar ona kayıyor. Muhtemelen karanlık ilgimi fark ediyor çünkü yutkunuyor ve vücudunu hafifçe ondan uzaklaştırıyor.

Ona dönmeden önce birkaç uzun an boyunca sessiz bir uyarıyla gözlerini tutuyorum.

"Hadi gidelim."

"Ne?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Arabama gidelim," diye tekrarlıyorum, sesim taş gibi. Bu noktada kendimi zar zor zapt edebiliyorum.

Gözleri küçük yarıklara dönüşüyor. "Neden? Bana emir verebileceğini sana kim söyledi?"

Gözümü kırpmadan onu izliyorum ve daha alçak, daha tehlikeli bir sesle, "Kıçını arabama sok. Şimdi."

Bu onun dilini tutmasına ve kuru bir yumru yutmasına neden oluyor. Boğazının hareket ettiğini görebiliyorum. Yavaşça göz kırptıyor, Jake'e ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Şimdi Josie," diye tıslıyorum, zar zor konuşabiliyorum.

Çantasını aldı ve koşarak uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda Jake'e baktım. "Bu son seferlik affedeceğim çünkü değişiklik olsun diye onurlu bir şey yaptın. Bir dahaki sefere farklı bir konuşma yapacağız."

Kısa bir anlayışla başını sallar ve Rory'ye bir içki getirmesini işaret eder.

Onları kendi hallerine bırakıp dışarı çıkıyorum ve Josie'nin beni beklemesini bekliyorum.

Ben.

Ama hiçbir yerde görünmüyor. Etrafa bakarak, onu görmeye çalışıyorum. beyaz elbisesi ve kuzguni saçları, ama o burada değil.

Tam o sırada, gözümün önünde küçük kırmızı bir araba yanımdan geçiyor ve Josie'nin gülümseyen yüzü sürücü camında beliriyor.

Küçük fingirdek!

Özgür kalmam için bana bir sebep vermesini bekliyordum. Sanırım az önce yaptı.

Ckapt'ca Twc "t'm

J OSIE

Yanından geçerken şerif Benson'ın ağızının açık kalmasını izlerken, direksiyona ölümüne tutunuyorum. *Ne yapıyorum ben?*

Eğleniyor musun? Belki de. Canavarı uyandırmak mı? Kesinlikle. Yıllar sonra ilk kez gerçekten kendimi hissetmek mi? Kesinlikle evet.

Çünkü buradan bile, gidişimi izlerken gözlerinin kısıldığını görebiliyorum. Ve bu beni *iyi* hissettiriyor.

Sonra dikiz aynasından bana bir saniye bile bakmadan yavaşça arabasına doğru yürüdüğüünü gördüm. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu umursamazlık değildi. Çünkü öyle görünüyor. Tüm iyi duygularım hızla yok oluyor ve eğlenceli ruh halim buharlaşıyor.

Kendi kendime iç geçiriyorum, çünkü gerçekte hiçbir şey olmazken kafamda çok fazla hikâye uydurduğum açık, koltuğumda rahatlıyorum ve son birkaç saatin olaylarını gözden geçiriyorum.

Gizemli *Jennica*'dan (adını nerede duyduğumu hala hatırlayamıyorum) ve onun *köpek kulübesinde olduğundan* bahsedildiğinde çılgına döndüğümü söylemek hafif kalır. Ama aynı zamanda incindim. Bana hiçbir şey borçlu olmadığı halde içimi boşaltmış gibi hissettim.

Ve sonra, nalburdan birkaç malzeme aldıktan sonra kendime geldiğimde, onu başka bir kadınla yakınlaşırken buldum; bu kadın onun kordonlu kolunu sahiplenmişti - bunu fark ettiğim için bile kahroldum.

Şerif Benson'ın tam bir kadın avcısı olduğu ortaya çıktı. Birden kendimi *Jennica ile* aynı tarafta hissedince, Jennica onurunu korumak için orada olmadığından ikimiz için de bir tehdit olmaya karar verdim.

Şerif'in kolundaki kadın ağzını açtığı anda tipini hemen tanıdım. Bizim evde de onlardan vardı. Herkeste var. Sanki liseden hiç çıkmamışlar gibi - nereye giderseniz gidin ve hangi topluma girerseniz girin, her zaman kötüler, zorbalara, sporcular, inekler, güzeller, çirkinler, güçlüler, akıllılar olacak ve liste uzayıp gidecek. Little Hope'a geldiğimden beri kendimi, dedikoduların merkezinde 'yeni kız' olarak benim olduğum bir lise kafeteryasına girmiş gibi hissediyorum. Şanslıyım, çünkü bu konuda biraz deneyimim var.

Sonra Şerif'in hiç yoktan ortaya çıkmadığı bir yer bulmak için yerel bara gittim. *Sadece güzelmiş gibi* davranan süper zeki bir kadın olan Rory ile bir süredir sohbet ediyordum ki, Ferrari'si ve çok derin cepleri olduğunu düşündüren bir havası olan şehirli bir çocuk yanıma geldi. Bu tipi hemen tanıdım ve bunun yanı sıra bana biraz Randy'yi hatırlattı - pahalı kıyafetler, popüler kolonya ve korkunç bir tavır.

'Biraz stres atmak' için tuvalete gitme yönündeki 'cömert' teklifini reddetmek beklendiği gibi işe yaramadı. Gittikçe daha da yaklaştı ve bu nazlı oyunu bütün gün oynayabileceğini ve 'küçük kızların zoru oynamasından' hoşlandığını söyledi. İşte o zaman neredeyse kusacaktım ve taşaklarını avuçlarımda içinde çevirirken içimi başından aşağı dökmek istedim.

Sonra ben bir şey yapamadan eli kıcıma indi.

Burada bulunduğum bir ay boyunca öğrendiğim kadarıyla pek çok kişi tarafından kötü adam olarak görülen Jake adında yerel bir adam bir anda ortaya çıktı ve adamın kolunu kıcımdan tutup havada çevirdi ve onunla kesinlikle hatırlayamadığım birkaç kelime konuştu çünkü o kadar sessiz konuştular ki sadece onlar duyabildi. Sonra adam bir yumruk attı -çok zayıf bir yumruktu, ben bile daha iyisini atabilirdim- ve Jake de adamın burnuna tek bir yumrukla karşılık verdi. Geri adım atması için tek gereken buydu. Bence çok fazla sürdü. Benim sözüm en başından beri yeterli olmalıydı, ama sanırım biraz haklı - efsaneye göre elbise giyen kadınlar barlara sadece azgın erkekler tarafından fark edilmek ve tuvalet kabinlerinde becerilmek için giderler. Görünüşe göre, yaptığımız hiçbir şey, hatta giyinmek bile bizim için değil, her şey onlar için.

Rory'nin bana verdiği buz torbasını Jake'in eline bastırırken, günün kahramanı kıpırdanmaya çalıştı ama ben onu sıkıca tuttum ve müdahalesi için ne kadar minnettar olduğumu tekrarladım. Onun yardımına ihtiyacım yoktu ama yine de

Şövalyeliğin ölmediğini görmek için. Minnettarlığım karşısında ne yapacağını bilemez bir halde gözlerini kaçırmaya devam etti. Birden onu bu hale getiren her erkeğe ve kadına kızdım çünkü o adamın bir hikayesi var ve kimsenin bunu bilmediğini hissediyorum.

Şerifi görmekten korkuyordum, çünkü gelmesi an meselesiydi, ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Erkeklerin yanında kendimi hiç garip hissetmedim ama onun yanında hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, soğukkanlılığımı ve beyin hücrelerimi kaybetmeme neden oluyor.

Kimse beni takip etmezken tüm hız sınırlarını aşarak Hayalet Ev'e doğru ilerlerken aklıma gelen tek açıklama bu. Ne yazık ki.

Bir an için barda *benim için* endişelendiğini düşündüm Josie, ama meğer sadece *işini yapıyormuş*.

Hiç kurumayacakmış gibi görünen çamurlu yolda yavaşlayarak hendeklerden ve aylardan kaçınmaya çalışıyorum çünkü bugünlük macera sınıırma ulaştım.

Her zamanki yerime park ettim ve eve doğru yürüdüm. Henüz fazla bir şey yapamıyorum ve açıkçası bugün önemli bir şey yapacak enerjim de yok ama bodrumda şirin bir kahvaltı masası buldum ve onu mutfığa sürükledim. Bu evdeki pek çok şey gibi meşeden yapılmış, her yerde rahatlıkla kullanılabilir ve mekanın sağlamlığını vurguluyor. Onu yenilemek için eksik malzemeleri aldım ve şimdi Şerif'in piercingini hayal etmekten başka bir şeyle kafamı dağıtmak için mükemmel bir zaman.

Karavana gittiğimde unutmamak için bileziklerimi çıkarıp adanın üzerine koyuyorum; ilk maaşımla aldığım en sevdiğim parçalarım bunlar. Eldivenlerimi giymek üzereyken bir arabanın motor sesini duyuyorum. Büyük bir araba. Büyük ihtimalle bir kamyon. Pencereden bakarken, karnımda kelebeklerin uçuşmaya başladığını ve kadınsı organlarımı içten içe dövdüğünü hissediyorum. O daha eve adımını atmadan maceraya hazırlar.

Yavaşça araçtan iniyor ve kapıya doğru yürüyor, gözleri saklandığım pencereden hiç ayrılmıyor.

Kapı açılıyor.

Ayak sesleri bana doğru geliyor.

Beni fark ettiğinde duraklıyor, başını eğiyor.

"Çok kötüydün, Josie." Sesi kabaydı. Daha önce hiç duymadığım kadar kaba.

Ellerini yavaşça kemerine götürür ve toka üzerinde çalışmaya başlar. Yavaşça.

Hayatımda yediğim en kuru yumruyu yutuyorum.

"Ama sanırım sen bunu biliyorsun." Alçak sesle kıkırdaması her yerimi gıdıklayan kelebeklere katılıyor. "Sen bilmiyor musun?"

Bir şey söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum.

"Ne oldu, Josephina?" Nefret ettiğim ismi kullanırken başını diğer tarafa doğru eğiyor. Yoksa ediyor muyum? "Dilini kedi mi yuttu?"

Kemerini çıkarıp yere bırakıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Geriye doğru bir adım attım ve arkamdaki duvara çarptım.

"Josephina?" diye soruyor nefes nefese ve artık bu isimden o kadar da nefret ettiğimi sanmıyorum. Belki sadece biraz hoşlanmıyorum.

Hemen başımı sallıyorum.

"Güzel." Gülümsüyor. "Çok iyi. Çünkü benden kaçarken ne düşündüğünü bana açıklamam gerekiyor." Bir adım ileri. "Seni kovalamamı istedin, değil mi?"

Göz kırpıyorum.

"Kovalamacanın doruğundayken neye dönüşebileceğimi görmek istedin." Bir boğa gözü. Niyetimi doğru anladı. Uzun zamandır Şerif Benson'ın nasıl biri olduğunu görmek istiyordum.

Pantolonunun düğmesini açıyor ve gözlerim tam oraya dalıyor.

"Şu anda kovalamaca konusunda çok iyiyim Josephina. Hem de çok. Bu konuda ne yapacaksın?" Sesi o kadar alçalıyor ki, artık ona ait olduğu bile söylenemez.

"Ben-" Boğazımı temizliyorum çünkü iki kelimeyi bir araya getiremiyorum ve o bana dokunmadı bile. "Maine büyüklüğündeki o kahraman kompleksinin kaputunun altında ne olduğunu görmek istedin."

Bir yırtıcı gibi bana doğru ilerliyor ve ben adanın arkasına kaçıyorum. "Şimdi bir kahraman gibi mi hissediyorum?"

Başımı sallıyorum, hareketlerini ihtiyatla izliyorum. Midemde kelekler uçuşuyor ve tek istediğim bana dokunması ama bunu yaptığı anda bir anka kuşu gibi alevler içinde kalacağımı biliyorum.

"Hâlâ kaputun altına bakmak istiyor musun?" Dili bir an için dışarı çıkar.

Başımı salladım.

Dudaklarının köşesi yarı şeytani, yarı umut verici bir gülümsemeyle kalkıyor. "Aferin kızıma."

"Ben değilim." Kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, yavaş bir adım atarak.

Bir şekilde yüzü değişiyor. Üstünü çiziyorum, tüm duruşu değişiyor ve onu peşimden koşturma fikrim birden daha da iyi görünüyor.

"Bana şu kahraman kompleksini bir daha anlatsana." Yavaşça bana doğru ilerliyor ve beni yakalayabilmesi için kaçma isteği duyuyorum.

"Öyle mi?" Kenneth'in bu yönünü gördüğüme şaşırarak kaşlarımı çattım. Var olduğunu bildiğim ama tanışacağımı hiç düşünmediğim yanını. "Bütün kasabanın şerife nasıl taptığını görüyorum. Ve senin de hayatını onların belirlemesine nasıl izin verdiğini." Gözlerimi sadece kısmen kızgınlıkla deviriyorum - halk ona tapıyor ve o da onların beklentilerini karşılamaya çalışıyor. Ki bu beklentiler oldukça yüksek; Dünya'yı ters yöne hareket ettirdiğini ve isteseler Ay'ı alabileceklerini düşünüyorlar. Kendine ayıracak zamanı yok çünkü başkalarına hizmet etmekle çok meşgul. Hizmet et ve koru. Bunu yürekten benimsiyor.

Belki de bu yüzden bu kabuğu kırmaya bu kadar kararlıyım. Eski alışkanlıklar zor ölür ve Şerif Kenneth Benson her zaman uykuda olan kendi avcılık içgüdülerimi uyandırıyor.

"Bunu yapabilir misiniz, Şerif?" Devam ediyorum. "Evet, yapabilirim," sesini taklit ederek dudaklarının seğirmesini sağlıyorum. "Bize yardım edebilir misin? İşte buradayım."

Bir seğirme daha.

Sarmal vücudu yavaşça bana doğru hareket ederken gözleri yüzüme odaklanmış durumda. Ağzı hafif aralık ve dilinin ucunun üst dişlerinin kenarında gezindiğini görebiliyorum. Sanki kanımı tatmak istiyormuş gibi.

"Gerçekten mi Josie?" Dudaklarını yalıyor. "Beni gördüğünde ne düşünüyorsun?" Bir adım daha yaklaşıyor. "Gelip seni kurtarmamı ister misin?" Başını yana eğiyor. "Oh, sadece *boşalmak mı* istiyorsun? Sikimden. Ya da parmaklarımdan." Dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ya da her ikisinden."

Dudaklarımı hararetle yalama sırası bende. Tenim yanmaya başlıyor. Parmak uçlarım yüzündeki kaşıntıya dokunmak için kaşınıyor.

"Çünkü seni boşaltabilirim, Josie." Kıçım arkamdaki masaya çarparken bir adım daha atıyorum. "Seni o kadar sert boşaltabilirim ki, başka hiç kimse benim yerimi alamaz. Hatta sikime bağımlı bile olabilirsin. Yalnızca benimkine." Sesi daha da sertleşiyor. "İstediğin bu mu Josie?"

Söyleyecek bir şeyim olmadığı için zorlukla yutkunurken, çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırmış olabileceğimi düşünüyorum. Kenneth gibi bir adamla gerçekten başa çıkabilir miyim? İyi biri gibi görünüyor, ama gerçekte, o daha çok erkek

Randy'nin hiç olmadığı kadar. Şimdiye kadar birlikte olduğum tüm erkeklerden daha erkek. Benim gibi biri onunla nasıl başa çıkabilir?

"Neden birdenbire sessizleştin?" Dudaklarının köşesi yukarı doğru dönüyor. "Korkuyor musun Josie? Korktuğunu sanmıyorum." Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve tekrar gözlerime dönüyor. "Neden biliyor musun? Çünkü sen, Josie, çok yaramaz bir kızsın."

Gözlerimi kırıştıırıp duruyorum, bu adamın en çılgın fantezilerimden her bir kelimeyi nasıl koparıp aldığını düşünüyorum.

"Sende beni çıldırtan ne var?" Parmağıyla çeneme dokunuyor. "Bana tüm sorumluluklarımı, tüm görevlerimi unutturan şey ne? İçimdeki ilkel tarafın kontrolü ele almasına izin veren, seni durduğun yerde anlamsızca becermek isteyen şey nedir?"

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Pek çok insan söz verir ama yerine getirmez. İçimden bir ses Kenneth Benson'ın bunu yapabileceğini söylüyor.

"Sana ne oldu Josie?" Başını diğer tarafa doğru eğiyor. "Nefes almayı mı unuttun?" Sesi günahkârca aşağıya doğru dönüyor.

"Sen bilirsin," diye cevap veriyorum, şakacı görünmeye çalışarak. Gerçekte, sesim kaybolmuş gibi çıkıyor. "Ne o zaman?" diye soruyor.

"Sadece tüm bu vaatlerle ne yapacağını düşünüyorum."

Gülümsemesi şeytana dönüşür. "Oh, yakında öğreneceksin."

Bizi ayıran son adımı attı. Şimdi masa ile onun sarmal vücudu arasına sıkışmış durumdayım. Göğüs kaslarının yumuşak göğüslerime baskı yaptığını hissedebiliyorum. Ellerini iki yanıma getirip masayı belimden kavırıyor. Bu hareket onu daha da yaklaştırıyor. Ve şimdi gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırmam gerekiyor.

"Sabırsızlanıyorum," diye nefes alıyorum.

"O kadar emin olma." Sesi uğursuzlaşır. "Uyandırılmaması gereken bir şeyi uyandırdın. İkimizin de bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Elini kalçama götürüp yan tarafımdaki kasları yoğurmaya başlıyor ve ben onun güçlü elinin vücudumdaki hissinde kayboluyorum. Gözlerimi kapatıyorum, elini hareket ettirmesini bekliyorum...

Tam sağduyu bana durumun gerçekliğini gösterdiğinde, onu itiyorum, aniden etrafımdaki havada acı ve yalnızlığı hissediyorum.

"Hayır."

Tökezleyerek geri döndü. Gözleri kapüşonlu ve kot pantolonu çok dar görünüyor.

"Ne?"

"Hayır, Kenneth." Başımı daha fazla sallıyorum, onu ikna etmek yerine düşüncelerimden kurtulmaya çalışıyorum. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın, Josie?" Sesi bir oktav düşüyor ve düpedüz tehlikeli bir hal alıyor. "Her fırsatta benimle oynuyordun ve şimdi ben buradayken yapamayacağını mı söylüyorsun?" Tekrar konuşmadan önce azı dişlerini gıcırdatıyor. "Bunların hepsi senin için bir oyun muydu? Küçük bir kasabada yaşayan bir adamın senin için ne kadar ileri gidebileceğini görmek?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştıyorum, neden bahsettiğini anlamıyorum çünkü nedeni çok açık. "Hayır! Seninle oynamıyordum."

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "O zaman şurayla," diye onu beklediğim pencereyi işaret ediyor, "ve burası arasında ne oldu?" Parmağıyla aramızdaki boşluğu işaret ediyor.

Ona inanmayarak yüzünü izliyorum - ne demek istediğimi anlamamasına imkân yok. Belki de o kadar iyi değildir.

"Jennica, Kenneth. Jennica oldu!" Neredeyse bağıracaktım.

"Jennica?" Kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Onun bununla ne ilgisi var?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Birliktesiniz! Nasıl olur da burada seninle..." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kızgınlığım içinde doğru ifadeyi bulmaya çalışıyorum, "ona kahvaltı ısmarlarken kemerini mi?" Sonra anlıyorum. "A-a-ah, anlıyorum. Köpek kulübesindeyken kaşıntını kaşıman gerekiyor." Tırnak işareti yapıyorum, "köpek kulübesi."

Ağzını açıyor. Sonra kapatıyor. Ve tekrar açıyor. "Buna inanamıyorum," diye homurdanıyor.

Dudaklarımı büzdüm ve detaylandırmasını bekledim.

"Benim lanet bir hilekâr olduğumu mu düşünüyorsun?" O kadar kırgın görünüyor ki, durumu doğru okuyup okumadığımdan emin olamıyorum. Kemerini düşürdüğü yere doğru yürürken, "Jennica benim iş arkadaşım ve bu arada mutlu bir evliliği olan bir arkadaşım," diyor. Midemin çukuruna kurşun yerleşirken bir an bana ters ters bakıyor. "Ama daha iyi bilmen gerekirdi Josie. Herkesin içinde," elini havada sallayarak, "beni çözdüğünü sanmıştım. Meğer yanlışmışım."

Sesinde o kadar büyük bir hayal kırıklığı var ki zar zor dayanabiliyorum. Kemerini aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Hiç düşünmeden peşinden koştum ve kapı kolunu çekmeden hemen önce elini tuttum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum arkasından ve bana dönmeden duruyor. "Bunu varsaydığım için özür dilerim." Elini tutarken sırtına doğru eğildim. "Öyle demek istemedim." Duraksadım. "En azından ağzımdan çıktığı gibi değil." Yüksek sesle iç çekerek ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Eski erkek arkadaşım beni aldattı ve kimsenin bu duyguyu yaşamasını istemem." Sırtındaki kaslar geriliyor ve yanağımı kürek kemiklerinin arasına bastırıyorum. "Jennica'dan ve ona en sevdiği kahvaltıyı almaktan bahsettiğinde, ben-" Boğazımı temizledim, "Kıskandım."

Derin bir nefes alır.

"Ama aynı zamanda incindim. Aramızda bir kimya ve belki de... başka bir şey olduğunu düşünmüştüm, ama sonra Jennica ve tüm varsayımlarım." Kıkırdıyorum. "Bu da beni açıkça aptal durumuna düşürdü."

Göğsü gurulduyor.

"Söylemeye çalıştığım şey gitme. Lütfen."

Arkasını dönmek için bir hamle yapıyor ve ben elini bırakıp geriye doğru bir adım atıyorum. Gözlerimi buluyor ve onları tutuyor.

"Bir şey varsaymakla hata ettim. Özür dilerim Ken," diye fısıldıyorum, tamamen pişman hissediyorum ama bunu hissedebileceğini umuyorum. "Kalacak mısın?"

Ckapt'ca Twc "t'm-O "c

J OSIE

"Ben aldatan biri değilim Josie. Hiç olmadım. Asla da olmayacağım."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

İç çekiyor. "O an geçti sayılır."

Hayal kırıklığı içinde midem bulanıyor. "Özür dilerim. İyi bir adam olduğunu biliyorum." Sonra yan dönüp burnumun altından mırıldanarak ekliyorum: "Belki de benim için fazla iyisin."

Başını eğiyor. "Nedenmiş o?"

"Benimle ne yapacağını bilemezsin," diye cevap veriyorum, dudaklarımı ısırarak ve geriye doğru ilk adımı atarak.

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum." Geriye doğru yürümeye başlarken bir omzumu silkiyorum. Ellerim arkamda birbirine dolanıyor. "Çok düzgün ve ilkel görünüyorsun." Yüzüme 'iyi kız' gülümsemesi yerleştiriyorum. "İkisi de değilim."

"Bundan emin misin?" Lanet kemeri bir kez daha yere bırakıyor ve ben yeniden nefes alabiliyorum. "Oldukça iyi birine benziyorsun."

Dişlerimi alt dudağıma gömüp kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "İstersen deneyebilirim. Güzelce."

Yüzü tamamen vahşileşiyor. "Ya da sana sipariş verebilirim."

Nefesim kesiliyor. "Ya da bunu yapabilirsin."

Kıçım ile bir şeye çarpana kadar geriye doğru yürüyorum. Ne olduğunu umursamadan, bir avcının zarafetiyle yavaşça bana doğru ilerleyişini izliyorum. Adımları kendinden emin ve emin. Havalı biri gibi değil. Sanki o icat etmiş gibi.

Burun delikleri açılmış. Kolları sanki biriyle dövüşmeye hazırmış gibi gergin ve gergin ve bakışlarımı onlardan başlı başına bir sanat eseri olan yüzüne kaydırmakta zorlanıyorum. Her zaman saat beş yönünde gölgesi vardır. Her şeyi gören gözleri doğrudan içime bakabiliyor. Güçlü, dolgun dudakları dişlerimi geçirme isteği uyandırıyor.

Bana ulaştığında, yarım adım ötemde duruyor. O kadar yakın ki teninin ve terinin kokusunu alabiliyorum, ama o kadar uzak ki tenim onunkine değmiyor.

"Söyle bana," diye sordum.

"Benim için iyi bir kız ol," diye geveleyerek beynimi bir su birikintisine dönüştürüyor. "Çok iyi bir kız. Bunu yapabilir misin, Josie?"

Avucumu göğsüne koyarak başımı sallıyorum. Eli kalçama iniyor. Yavaşça -çok yavaşça- elini bacağımdan karnıma doğru hareket ettirmeye başlıyor. Belime iniyor ve orada durup kıvrımı keşfediyor. Diğer eli diğer tarafa geliyor ve biraz bastırıyor.

"Bunu sevdim," diye itiraf ediyor. "Seni kadın yapan yanlarını seviyorum." Elini karnıma götürüyor. "Vücudunun yumuşaklığını seviyorum." Sol eli yukarı doğru hareket ediyor ve göğüslerimi okşuyor. "Ve dolgunluğunu."

Lütfen, bacaklarımdaki o kısmı da sev, diye düşünüyorum kendi kendime ve sıcaklık uyluğumdan aşağı kayıyor. Çünkü acı vermeye başlıyor ve 'mavi kadın taşakları' deyiminin anlamını kavramaya başlıyorum.

"Ayrıca," eli keşfetmeye devam ediyor ve yukarı doğru hareket ediyor, "ateşle oynamayı sevmen hoşuma gidiyor."

Eli boynumun dibine indiğinde, göğsümün üst kısmını da kapsayacak şekilde genişçe açıyor.

Nefesim kesiliyor.

Elini biraz yukarı kaldırdı ve şimdi boynumun tabanı neredeyse başparmağı ile işaret parmağı arasında.

Derin bir nefes alıyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

Gözleri daha da parlıyor. "Senin de hoşuna gideceğini biliyordum. İyi kızlar genelde böyle yapar."

Hay sikeyim.

Sonra sıkıyor.

Sert değil ama bunu belli edecek kadar sert. Avucunun büyük bir kısmı göğsümün üst kısmına bastırırken, sıkmaya devam ediyor.

Ateş bacaklarımın arasından başlayıp omurgama doğru yayılıyor. Ellerim n koluna iniyor. Gzlerimdeki korku titreşimini fark etmiş olmalı ki elini gevşetiyor ama bırakmıyor. "Bana durmamı söyle Josie, duracağım. Tek bir kelime." Daha yakına eğildi. "Bana durmamı söyle."

Ona durmasını söyleyebilirim ve eminim duracaktır. Ona güveniyorum. Onun iyiliğine ve ahlakına güveniyorum. Ona güveniyorum. Beklediğimden biraz farklı ama yine de aynı.

Gözlerinin içine bakıyorum, hiç bakmadığım kadar derin ve fısıldıyorum, "Hayır." Burun delikleri açılıyor ve sağ gözünün altındaki kaslar kıpırıyor.

"Bana durmamı söyle."

Yüzümü ona doğru yaklaştırmaya çalışıyorum, izin verdiği kadar. "Hayır," diye nefes veriyorum ve kaslarındaki tiksinti daha da artıyor.

Hırılıyor.

En ılgın fantezilerimden ya da Alicia'nın kitaplarından fırlamış gibi hırılıyor.

Sonra boynumu bırakıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. n sevişme yok, uyarı yok. Tutsak almak için buradaydı. Şakalaşmamız n sevişmeydi. Bir ay boyunca birbirimizin etrafında dolanmamız n sevişmeydi. Suçlar ve affetmeler bizim n sevişmemizdi.

Kollarım yılan gibi onun altına giriyor ve sırtını sarıyor. Avularım, dokunuşumla hareket eden kaslarının üzerinde yayılıyor. O diliyle ağzımı sikerken ben onu bir maymun gibi kavırıyorum. Bu bir öpücük değil, sevişme. Dişler çarpışıyor, diller saldırıyor. Yarın dudaklarımda bir morluk olacağından eminim.

Ve bunu onurla taşıyacağım.

Aniden bıraktı ve beni çevirdi. Leğen kemiği kııma sıkıca bastırılırken, n tarafım restore edeceğim aynı masaya bastırılmış halde buluyorum kendimi. Eli boynumun arkasına iniyor ve beni masaya daha sert bastırarak hareket etme kabiliyetimi ortadan kaldırıyor.

Sonra sıcak nefesini kulağımda hissediyorum, n sırtıma değiyor.

"Şimdi, Josie. Bana durmamı söyle." Sözleri tenimi kavuruyor ve tüylerim diken diken oldu. "Hala yapabiliyorken durmamı söyle."

"Hayır," diye homurdanıyorum, sinirleniyorum, hâlâ kaçmaya çalışmasına ama bana karar verme imkn vermesine kızıyorum. "Al şunu artık Şerif ve kendine bir kaçış planı vermeyi bırak."

Boynuma daha sert bastırarak yanağımı ahşap yüzeye sıkıştırıyor.

"Kapa çeneni," diye kulağımın kabuğunu yalıyor, "lanet olsun," ve ısırtıyor, "kapa çeneni Josephina." Güçlü bir iç çekti. "Şimdi bunu alacaksın." Başımı bir kez daha itiyor.

"Sana bir kaçış verdim ama sen kabul etmedin. Ve şimdi benimsin."

Leğen kemiğini kıcıma sokarak tüm vücudunu benimkinin üzerine bastırıyor. Korkutucu olmalı -üstümde kocaman bir adam, hareketlerimi hareketsiz kılıyor- ama değil. Çok sıcak. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha ateşli.

Diğer eli elbisemin alt kısmını yukarı kaldırırken eli boynumdan hiç ayrılmıyor. Popoma doğru ilerliyor, tenimi okşuyor.

Gürültülü bir çatırtı.

Az önce külotumu yırttı! Tek eliyle!

Öfkeyle masayı itiyorum -en sevdiğim masaydı- ama o beni geri itiyor, kalkmama izin vermiyor.

Bir sıcaklık dalgası vücuduma hücum ediyor.

İki parmağı kıcımın çatlağı boyunca ve sonra ıslak kıvrımlarıma doğru hareket etmeye başladı. Ve ıslaklar. Bir parmağını içeri soktuğunda dilini şaklatıyor.

"Sen çok kötü bir kızsın Josephina, oysa iyi biri olacağına söz vermiştin," diye fısıldıyor kulağıma.

Tam adımı kullanmanın böyle bir afrodisyak olabileceğini kim bilebilirdi ki, ama o söylediğinde, gitmeye hazırım. Uyluklarımın arasındaki kaslar beklenti ve acıyla kasılıyor.

Başka bir parmak ilkinde katıldı ve pompalamaya başladı. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı, kıcımı kıpırdatırken beni kıvranmaya zorluyor.

"Nah-ah." Tutuşuna daha fazla güç uyguluyor.

"Sadece yap şunu," diye emrediyorum dişlerimi sıkarak, kendimi zor kontrol edebiliyorum. En derin, en karanlık fantezime bakıp onu hayata geçirmeye karar vermekten başka bir şey yapmadı. Beni kıpır kıpır bir karmaşa haline getirmek için gereken tek şey bu.

Mutfakta gürültülü bir tokat yankılanıyor ve donup kalıyorum. Ona bakmak için başımı yana çevirdim. Az önce kıcıma tokat attı! Hafifçe, şakacı bir şekilde değil, kış yanağımın etinin sallanmasına neden olacak şekilde tokatladı.

"Çok iyi ol Josie, seni daha önce hiç hissetmediğin bir şeyle ödüllendirebilirim."

"Daha önce de orgazm oldum," diye cevap veriyorum nefes nefese, onu daha da kızdırmaya çalışarak.

Bakışlarımı yarı kapüşonlu gözlerle karşılıyor. "Benimle değil, yapmadın." Dudaklarını bir sırtıma süslüyor, ona durmasını söylemem için beni cesaretlendiriyor. "Ve sana bir tane verdiğimde bunu unutmayacaksın." Gözleri ağırlaşırken alt dudağını yalıyor. "Eğer hak ediyorsan."

Alışık olduğum Şerif Benson'ı tanıyamadığım için gözlerimi kısıyorum ve kıcımlı daha da havaya kaldırıyorum. Sessiz kahkahası boğuk. Vücudumdaki tüm ince tüyleri kaldırıyor. Yani, geriye kalanları.

Boynumu bırakıp fermuarıyla oynamaya başladı. Canlanıyorum ve vücudumu masadan kaldırıp aşağıda ne olduğuna bakmaya çalışıyorum. Hayalini kurduğum sekizinci harikayı, Kenneth Benson'ın sikini kaçırmamın imkânı yok.

Bakışlarımı fark edince hareketlerini yavaşlatıyor ve fermuarını indirip gösteriş yapıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük alet serbest kaldı. Çevresinin zorlayıcı olacağını söyleyebilirim. Uzunluğuyla başa çıkabilirim ama bu alet çok büyük.

Başı nemden parlıyor ve ucunda geniş, gümüş bir halka sergiliyor. *Prens Albert*. Araştırmamı yaptım, umarım *onda da vardır*.

Yutkunuyorum. Sonra boğazımı temizliyorum ve dudaklarımı yalıyorum, aniden endişeli ve aynı zamanda heyecanlı hissediyorum.

Kahkahası kısa ve soluk soluğa.

"İyi olacaksın. Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın Josephina." Sesi zorlamaydı. Boğuk. Sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi.

Adımı tekrarlayıp durması hoşuma gidiyor, kendi fantezilerinden başka biriyle değil de benimle birlikte olduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyor.

Eli tekrar sırtıma geliyor ve beni masaya bastırıyor. Memnuniyetle itaat ediyorum ve dürüst olmak gerekirse, her şeyi onun yapmasına seviniyorum çünkü bu canavarla ne yapacağımı bilemezdim. Google'da araştırmam gereken şeyler var.

Elinde sikiyle, delikli ucu sıırıslıklam olmuş amımın üzerinde gezdiriyor. Şişmiş, acı veriyor ve harekete geçmeye çok hazır. Kamyonetinin eve yaklaşırken çıkardığı sesi duyduğumdan beri.

Sonra onu içeri sokuyor ve ben acı bekliyorum. Ama hiç acı gelmedi.

Geri çekiyor ve tekrar bastırarak ıslaklığı etrafa yayıyor.

Bu sefer daha derine iniyor.

Tekrar dışarı ve içeri. Burada dirençle karşılaşılıyor ve ona uyum sağlamak için kıcımlı sallamaya çalışıyorum, ama eliyle yanımı tutuyor ve beni durduruyor.

"Sakin ol," diye emrediyor sakince. "Seni yakaladım."

Boynumu bırakarak iki elini kığımın yanlarına koydu ve beni parmak uçlarıma kaldırdı. Bu şekilde daha iyi erişebiliyor. Yavaşça bastırıyor, bir elini etrafıma sarıyor, bir elini klitorisime getiriyor.

Bastırıyor. Nefesim kesiliyor. Daha derine kayıyor. Nefes veriyorum. Bir daha itiyor. Ve daha derine.

Geri çekiliyor, iki eliyle kığımı tekrar kavıyor ve sonuna kadar itiyor. içi

nd Masaya doğru inliyorum, acı ve beklentiyle dolu. Ve ona.

e. Sol eli omzumu kavıyor ve beni üzerine çekiyor. Beni bastırarak elini boynumun ön tarafına götürdü. Sıkı kavrayışıyla bana hükmederek kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor. Parmak uçlarımda üzerindeyim ve her itişinde beni vücudunun daha yukarısına çıkarıyor, ağırlığının bir kısmını alıyor. Eli boğazımda sıkılaşıyor ve nefes nefese kalıyorum. Amım kasılıyor, onu daha çok sıkmaya çalışıyorum.

Boynumun yan tarafına ani bir ısırık geliyor ve sonra yalamaya başlıyor. Terliyim. İslağım. Dudaklarım inlemekten kurudu.

"Nasıl istersin, Josephina?" "Daha sert," diye nefes alıyorum. "Daha sert istiyorum."

"İşte benim iyi kızım," diye o n a y l a r c a s ı n a mırıldanıyor ve masaya uzanmama yardım ediyor. "Sikimi almakta çok iyisin."

Göğüslerim yüzeye değdiğinde, kığımı tutuyor ve dileklerimi yerine getiriyor. Daha önce hiç bu kadar sert sikildiğimi hatırlamıyorum. Beni devasa sikinin üzerine oturturken masanın kenarlarına tutunmaya çalışıyorum. Her itişinde delicinin sevdiğim noktalara dokunduğunu hissediyorum. Onun

ağır toplar her itişte klitorisimi tokatlıyor.

Kılıfının sırtıma bastırıldığını hissedebiliyorum ve silahının hâlâ orada olup olmadığını merak ediyorum.

"Gelmek istiyor musun?" diye hırlayarak soruyor. "Evet," diye inliyorum.

"Boşalmayı ne kadar çok istiyorsun, Josephina?" Kalçalarını içime sokmaya devam ediyor, kığımı sıkıca yerinde tutuyor.

"Boşalmak istiyorum, Kenneth." Elimi omzuna atarak inliyorum. "Lütfen."

Bir elini tekrar klitorisime götürüyor ve diğerini göğüslerimin altına sarıyor, beni yerinde tutarken beni devasa horozuna sokmaya devam ediyor.

Başka bir hamleyle daha da derine iniyor, dayanabileceğimi bilmediğim en yüksek noktaya ulaşıyor. Birden kaslı kolunun ağırlığını hissettim.

Sırtımı. Beni hareket ettiriyor. Beni ileri itiyor. Bedenimi masaya bastırıyor, beni tekrar zapt ediyor.

Havai fişek gösterisi için bu kadarı yeterli.

Mümkün olan en yüksek ve en utanç verici iniltiyi çıkarırken bacaklarım titremeye başladı.

Hareketleri sarsıntılı bir hal alırken inliyor. Bir an sonra, yapışkanlığın kalçalarımın aşağı aktığını ve titreyen vücudunun sırtıma baskı yaptığını hissediyorum. Daha önce hiçbir erkeğin *benimle* seks yaparken onun verdiği tepkiyi verdiğini görmemiştim.

Birkaç hamle daha yapıyor ve kollarını gövdemin etrafına dolayarak beni önüne getiriyor. İkimiz de nefes nefese kaldık, nefeslerimizi tutmaya çalışıyorduk. Eğer beni tutmasaydı, bacaklarım jöleye dönüştüğü için masaya geri dönmüş olacaktım.

Kulak mememi ısıırıyor, beni nazikçe itiyor ve pantolonunun fermuarını çekmeye başlıyor.

Ve Aziz Kenneth ile tekrar buluşmak üzere olduğumu biliyorum.

Ckapt'ca Twc "t'm-Two

KENNETH

Aletimi pantolonumun içine sokuyorum. İş pantolonuma. Fermuarını çekip kemerimi aradım ama orada değildi. *Doğru ya*. Buraya geldiğimde düşürmüştüm. Yerden alıp ait olduğu yere, pantolonuma geri koydum. Üniformamın bir parçası. Görevdeyken.

Zamanlama konusunda analitik olmak gerekirse, *resmi olarak* görevde değilim ama benim için hiç durmuyor. Küçük bir kasabada şerif olduğunuzda, günün yirmi dört saati görevdesinizdir. Daha büyük kasabalardaki insanlar için biraz daha iyi olduğunu hayal ediyorum, ancak burada çok fazla insan gücümüz yok, bu yüzden rozetimi asla bırakmıyorum.

O adamın suratını yumruğumla parçalamak istediğim zaman dışında. Bir an için kim ve ne olduğumu unuttum. Sadece Kenneth Benson olmak istedim, kadının rahatsız ettiği için başka bir adamı öldüresiye döven bir adam.

Onun kadını. Benim bile olmayan kadını.

Yine de onu masada bir hayvan gibi becerdim. Ve sert davrandım. Her nasılsa, içimde uyuyan bir şeyi uyandırdı. Sahip olduğumu bilmediğim bir şey.

En kötüsü de ne zaman başladığını bile bilmiyorum - belki de Jake'in elini onun için değerli bir şeymiş gibi tuttuğunu gördüğümde kıskançlıktan gözlerim kör oldu. Belki de o pisliğin onun hakkında saçma sapan konuştuğunu duyduğumda. Ya da korkmuş olabileceğini anladığımda. Onu çoktan tanıdım.

Herhangi bir ilerlemeye karşı ilk tepkisi karşılık vermektir, ancak bu ondan hala korkuyor olabileceği gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Ama ona olan tutkumun ne zaman devam ettiğini biliyorum: benden kaçmaya çalıştığında ve ben kovalamacaya teslim olduğumda. O da bundan hoşlanıyordu. Ve bir aptal gibi, bunun sağladığı özgürlük *hissine kapıldım*.

Buraya onu becermeye gelmedim, en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Onunla oynamak istedim. Onu korkutup kendimden uzaklaştırmak için çünkü beni istemezse uzak durmamın tek yolu buydu. Ama o istiyordu. Hem de çok istiyordu. Daha ben ona dokunmadan ıslanmıştı, avım olma ihtimali onu heyecanlandırıyordu.

... Ve sonra beni aldatan biri olmakla suçlayınca her şey boka sardı. Aldatanlardan nefret ederim. Benim babam da öyleydi. Annemden ayrıldı ve başka birini hamile bıraktı. Bu da Alex'le sonuçlandı.

Annesi öldüğünde bizimle yaşamaya geldi. İlk başta ikisine de kızdım ve içimdeki bu öfkeyi bastırmayı öğrenmem zaman aldı, çünkü başka seçeneğim yoktu. En büyükleri bendim, kardeşlerim ve annem bana güveniyordu. Ama Alex konusunda yapamadım... Bunun onun hatası olmadığını anlamak için büyümem gerekiyordu ama artık çok geçti. Çoktan donanmaya katılmıştı. Hayatımın sonuna kadar düzeltmeye çalışacağım en büyük günahlarımdan biri o.

Babamızı affedebileceğimden emin değilim ama annem affetmiş görünüyor. Yine de o bir aziz. Alex'i kendi çocuklarından biri gibi kabul etti ve bugüne kadar dört çocuğundan herhangi birini sevmeye veya onlara davranma biçiminde tek bir fark görmedim. Ben en büyükleriyim, sonra Alex, Leila ve hala lisede olan Aiden geliyor. Öfke kontrolü sorunları ve asabi kafasıyla bana en çok Alex'i hatırlatıyor. Ona her zaman göz kulak oluyorum çünkü Tanrı biliyor ki babamız göz kulak olmuyor. Kötü bir adam değil ama iyi bir baba da değil.

Annemizi aldatarak herkesin hayatını mahvetti, bu yüzden annemizi aldatmakla suçlanmak çok ağır ve çok yakın geldi.

Ya Jennica? Sanırım kahvaltısını aldığım için öyle görünmüş olabilir. Sonra Kayla'nın köpek kulübesi hakkındaki lanet yorumu. Josie'nin Jennica'nın benimle çalıştığını duymadığına inanamıyorum. O istasyonda o kadar uzun süredir birlikteyiz ki, sürüme ekleyebileceğim başka bir kız kardeş gibi ve ona başka bir şeymiş gibi bakma fikri beni ürpertiyor. Eminim Jennica da bu duyguya on katıyla karşılık veriyordur. Josie bu noktada istasyon hakkındaki söylentileri duymuş olmalıydı. Cesetleri gömmek için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bu kasabada hiçbir şey gizli kalmaz.

Josie'nin gerçek beni gorebilen tek kişi olduğunu sanıyordum. Sanki kimsenin goremediği, kendimi kapladığım katmanların arasından bakabildiği açıklanamaz bir kozmik bağlantımız varmış gibi hissediyordum. Ama sonra gidip bir bomba attı ve beni suladığında çok kızdım. Çok kızdım.

Ta ki ellerini vucuduma sarıp yüzünü sırtıma bastırana kadar. Kolayca zr dileyecek bir tipe benzemiyordu, bu yüzden dinlemeye devam ettim. Kendimi onun yerinde hayal ettim ve basit bir el ele tutuşmayı ne kadar kıskandığımı düşündüm. Josie kıskanıyordu ve bir şekilde bu içimi ısıtıyordu.

Sanırım tam da bu yüzden kaldım.

Ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmla sona erdi. O kadar *kötüydü ki* dizlerim neredeyse kyordu. Ben de aletimin çalışmayı bıraktığını sanıyordum. Görünüşe göre, o ve keskin dili onu yeniden başlatmış.

şu anda bile, kendimi toparlamaya ve yüzünü görmemeye çalışırken, gözlerinin ateşli ve suçlu hareketlerimi takip ettiğini hissediyorum. Masanın kenarına doğru kayıyor, bir bacağını diğerinin üzerine koyuyor ve eteğini mükemmel bir dalgayla kendi etrafında düzeltiyor.

Ve sessizce beni izliyor. Kaçmak için nasıl korkakça etrafıma bakındığımı izliyor. Daha önce seks yapmıştım ama bu seks değildi. Bu, hazır olmadığım, her şeyi tüketen, akıl almaz bir deneyimdi. Hâlâ hazır değilim. Bunu hazmetmem gerek, şimdilik tek gecelik bir ilişki olarak bırakıyorum.

"Korkuyor musun?" diye soruyor sesinde bariz bir alaycılıkla. "Ne?"

Ona bakıyorum, ne dediğini tamamen duymuştum ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

kulağa çok kaba gelmeyecek bir cevap bul. Ya da sevimsiz.

Kaşlarını çatıyor ve avuçlarına yaslanarak ne kadar samaladığımı anladığını gösteriyor.

"Bak Josie," diye iç çekerek başlıyorum. Sikim tekrar pantolonumun içinde ve kemerim, sikimin tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı onu koruyor. Çünkü açıkça görünüyor. Eteğinin kenarıyla oynamaya başlayıp nefis kalçalarını tekrar ortaya çıkardığında kıpırdanıyor. Ve anında parmaklarımı onun kaymak gibi etine nasıl soktuğumu hatırlıyorum. Ona tutunmak ne kadar güzeldi.

Ben tekrar tahrik olduğum için kendime on kez lanet okurken, o beni izlemeye devam ediyor ve ne tür bir samalıkla geleceğimi duymayı bekliyor.

"Bu," diye aramızda işaret ediyorum, "sadece seksti. Bunu biliyorsun,

değil mi?"

"Sana evlenme teklif ettim mi?" Dudaklarının köşeleri açık bir eğlenceyle hafifçe yukarı doğru dönüyor.

Birdenbire ateşlendim. "M" kelimesini söyledi. Sırtım terlemeye başladı ve avuçlarım nemlendi. Onları gizlice pantolonuma sildim.

"Rahatla." Gülüyor, belli ki rahatsızlığımdan hoşlanıyor. "Şaka yapıyordum. Sadece seksti." Masadan atladı ve omuz silkti. "İyi seksti bu arada. Ayrıca, asla evlenmeyeceğim, bu yüzden paçayı kurtardın."

İstediğim buydu, değil mi? Onun için sorun olmamasını? Ama neden onun bunu onaylaması, sanki onun için önemli bir şey değilmiş gibi davranması hoşuma gitmiyor? Lanet olası tepelere doğru kaçıyorum ve o sadece eteğini düzeltti, beni ucuz bir seks çağrısı gibi görmezden mi geldi?

"Evet, o konuda." Yanağımın içini çiğniyorum, bunu nasıl yapmam gerektiğini düşünüyorum. "Ben çok-"

Parmağını havaya kaldırıyor, kısılmış gözleri bana alev alev yanan hançerler fırlatıyor. "Eğer özür dileyeceksen, yemin ederim taşaklarını yumruklayacağım." Gözleri kalçama kayıyor. "Kolay hedef olmak için yeterince büyükler."

Bunun bir iltifat olup olmadığını anlamaya çalışırken alnım şaşkınlıkla kırışıyor, çünkü Josie'yi asla gerçekten tanıyamazsınız. "Neden?" Pes ederek soruyorum.

"İkimiz de yetişkiniz. Ben sert severim. Sen de sert seviyorsun." Onun sözleriyle midemin çukuruna kurşun yerleşiyor. "Biz eğlendik. Hayatına devam et Şerif. Ben eğlendim."

Onu dikkatle izliyorum, yalan söyleyebileceğine dair bir işaret arıyorum ama bulamıyorum. Gerçekten hoşuna gitmişti. Aslında, hoşuna gittiğinden oldukça eminim. Ama beni o kadar hızlı reddetti ki, görünüşe göre çoktan yoluna devam etmeden önce kemerimi tam olarak bağlama şansım bile olmadı. Bu benim için en iyi durum senaryosu ve bazen Portland'a gitmemin tek nedeni değil mi?

Bu yüzden sadece başımı sallayıp çıkışa doğru ilerliyorum, kendimi kullanılmış bir prezervatif gibi atılmış hissediyorum.

Alnım ter içinde kaldı.

Prezervatif.

Duraksıyorum, geri dönüp bunu tartışmalı mıyım diye düşünüyorum. Ama arkama dönüp baktığımda onu az önce seviştiğimiz masayı silerken buluyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bir kedi gibi ağlamadan önce kapıya doğru yöneliyorum.

Ama sonra Josie, yetişkin bir kadın olarak, sözleriyle beni durdurdu. "Merak ediyorsan söyleyeyim, ben temizim."

Durdum ve yüzümü ona
döndüm. "Ve doğum
kontrol hapi

kullanıyorum."

Yutkunuyorum, "Ben de öyleyim."

Kaşlarını çatıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Yani, ben de temizim," diye ekliyorum, birden kendimi aptal gibi hissediyorum. "O zaman ödeşdik." Parmaklarını şıklatarak beni başından savıyor.

Ne oluyor lan? Buna nasıl tepki vermeliyim? Göğsümde bir şey kabarıyor ve geri dönüp ona beni asla böyle reddetmemesini mi göstermeliyim yoksa kapıdan çıkıp geri dönmemeli miyim emin değilim.

Eğer daha iyi bir adam olsaydım, ilkinin seçerdim. Ama ona kısa bir baş selamı veriyorum, arkamı dönüyorum ve kapı kolunu tutuyorum.

Arabamdayken başımı koltuk başlığına vuruyor, bildiğim her kelimeyle kendime küfrediyorum. Nasıl bu kadar kötü batırdım? Archie'nin tasarımcısını becerdim. O benim yakın arkadaşım. Hatta belki de en yakınım. Ve yine de, herif onun gelişi hakkında beni uyarmadı.

Evet, Josie büyük şehirden ve bu tür şeyleri küçük kasabalardaki kadınlardan daha kolay kabul ediyorlar. Biriyle her yattığında, yüzük için alışverişe başlıyorlar. İşte tam da bu yüzden Portland'da sıfır beklentili bir seks arkadaşım var ve yeni bir şeye ihtiyacım olursa, kimsenin beni tanımadığı ve anonim olarak biriyle sevişebileceğim daha büyük bir şehre gidiyorum.

Ve bunu şimdi yapmalıyım ki ellerimde titreyen kalçalarının hissini silebileyim. Amının sikimi ne kadar sıktığını. Ve verdiği kadarını nasıl aldığını.

Ve bunun sadece seks olduğunu itiraf ettiğinde ne kadar acıdığını.

Evet, onun olmadığını, bunun sadece bir rol olduğunu kendime kanıtlamak için iyi bir sikişe ihtiyacım var. Bu hafta sonu Portland'a gidiyorum.

Ckapt'ca Twc "t'm-Tkacc

J OSIE

Bu beklenmedik bir şeydi. Kenneth Benson bir hayvan gibi sikişebiliyor. Ve vicdanı, zaten devasa olan sikinden bile daha büyük. Dürüst olmak gerekirse, beklediğimden daha fazla ve şimdi uzun listeye başka bir kompleks ekleyebilirim - büyük dick kompleksi. Var olduğunu duymuştum ama daha önce gerçek hayatta hiç görmemiştim.

Sanırım beni sonsuza dek mahvetti.

Şerif külotumu yırttığı için döllerinin kalçalarımın aşağı damladığını hissederek karavanda duş almaya karar veriyorum. Ama kapıdan çıkarken fikrimi değiştirdim. Aralarında delice bir kimya olan iki insanın (çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum) cinsel birleşmesinin kalan kanıtını birkaç dakika daha onur rozeti olarak taşıyacağım. Ayılar içeri dalarsa diye.

Şerif'in uçurumdan aşağı indiği ve kafasında binlerce küçük çarkın dönmeye başladığı anı gördüm. Bir kahraman kompleksi var, iyi çocuk kompleksiyle dolu, en tepede de büyük penis kompleksi. Sonuncusunun ilk ikisini yok edeceği düşünülebilir, ama gerçekte, her şeyi mükemmel yapma arzusunu yoğunlaştırıyor. Böyle bir alete sahip olan bir yaratık, evren tarafından kendisine haksızca verilen mükemmelliğe uymak için etrafındaki her şeyin mükemmel bir düzende olmasını isteyecektir.

Varsayımımın yanlış olduğu konusunda ne kadar bağırırsa bağırsın, haklı olduğumu biliyorum. Birinin omuzlarında (ve g r n     göre bacaklarının arasında) bu kadar çok yük taşımak kolay değil. Eninde sonunda herkes kırılır, bu yüzden bir tür serbest bırakmaya ihtiyaç vardır.

 ar aflar arasında kontrol manyağı olması çok doğal. Bazı güçlü insanlar yatakta kendilerine h kmedilmesinden ho lanırlar, ama ben Kenneth'in hep Zaddy olduğunu hissetmi imdir. Birinin onu kontrol etmesine izin vermeyecek kadar iradeli ve güçlü.

Beni masaya nasıl bastırđıđını hatırladığımda vücudumdan bir ürperti geçiyor. Nasıl tepki verdiğimi d    n nce yanaklarım kızarıyor. İstediğim kadar *'hepsini denedim'* diye bağırabilirim ama hiç bu kadar hayvani bir şey yapmamı tım. Evet, çoğunlukla bazı oyuncakların yardımıyla iyi orgazmlarla iyi seks yapmı tım. Şimdiye kadar iyi olduğunu d    nyordum.

Şimdi bakış a ım değişti ve bunun sorumlusu  erif Benson. Son birkaç yılını New York'ta geçiren bir insanın oradaki her şeyle tanışacağı d    n lebilir, ancak her şeyi görmek için Maine'e gitmek gerekiyormu . Yani, tüm yolların Maine'e çıktığını duydum ve bunun iyi bir nedeni olmalı.

Dı arıdaki kamyon çalıştığında,  erifi gizlice kontrol etmek için pencereye ko uyorum. Aracında oturmuş,   n ne bakıyordu. Kıpırdamayan ellerinin direksiyonu sıkıca kavradığını görebiliyorum. Tipik bir durum. O m kemmел, büyük kafasının içinde çok fazla d    nce dolaşıyor olmalı.

İ  çekiyor, onun için biraz kötü hissediyorum - bu 'her şey m kemmел olmalı - ben dahil - bilinç' kompleksi bu gece uyumasına kesinlikle izin vermeyecek. Yine de bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ne kadar sert olursa olsun, her iki taraf da istekliyse seks yapmanın normal olduğunu belirttim ama eminim o büyük beyninde beni  zg n ve isteksiz hayal ederek bir korku hikayesi yaratıyordur. Öte yandan, bu gece rüya görmeyeceğim çünkü şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmdan sonra yatakta  lm   olacağım.

Sonunda arabayı sürüp gittiğinde, karavana gitmeye karar verdim. O hâlâ buradayken, masayı tamir etme içime devam ediyormu um gibi davranmak istedim, sanki hayatımın bu en iyi seksi sıradan bir Salı g n ym   gibi. Ama bırakın kollarımı hareket ettirmeyi, gözümü kırpacak enerjim bile yoktu.

Hızlı bir du  alıp, yıllar boyunca çok şey görmüş olması gereken yatağıma giriyorum ve listeye daha fazlasını eklemenin ne kadar harika olacağını d    nerek uykuya dalıyorum.

Sabah, uzun zamandır hissettiğimi hatırlamadığım türden bir acıyla geliyor ve gözlerimi açtığım anda anılar zihnimi bulandırıyor. Güçlü bedeninin bana sarılışını hatırlıyorum. İpli, güçlü kolları beni sarmıştı. Ve dudakları-

Dur bir dakika. Pek öpüşmedik. Ne kadar yazık. Şerif'in güzel dudakları var ve bahse girerim onları aptal görevlerini anlatıp durmaktan başka şeylerde daha iyi kullanırdı. Keşke birbirimizi keşfetmeye devam edebilseydik ama korktu. Kapıya doğru ne kadar hızlı koştuğunu ve günahından kaçarken kabarık poposunun ne kadar güzel esnediğini hatırlıyorum. Görünüşe göre o bendim.

İçime piston sokmak için bu popoyu ne kadar iyi kullandığını hatırlayarak amım kasılıyor. Bir sıkışma daha. İç çekiyorum ve vibratörü küçük komodinden çıkarıyorum. Gözlerimi kapatarak önceki akşam olan her şeyi hatırlıyorum ve bu beni devam ettirmek için değil - Şerif Benson benim için pornoyu resmen mahvettiğinden ve şimdiye kadar gördüğüm en yaramaz filmi onun görüntüsüyle değiştirdiğinden beri fazladan görsel uyarıma ihtiyacım yok.

İşim bittiğinde, daha iyi hissediyorum. Birazcık. Kaktüsüm komodinin üzerinde üzgün bir şekilde oturuyor, John'un kutusundan hala tam olarak kurtulamamış, beni yargılayarak izliyor. Yarı ölü bir kaktüs tarafından yargılandığımı hissediyorsam yalnızlığım ne kadar kötüleşmiştir?

Hızlı bir duş daha alıp kendime bir fincan kahve yapıyorum ve dışarı çıkıyorum. Burada, ormanda sabah serin ama daha sonra sıcak olacağını biliyorum. Bu ev için bir müteahhide karar veremezken sıcak, güneşli günleri kaybediyorum.

İç çekerek eşofmanımın cebinden telefonumu çıkardım, ismi buldum ve çevir tuşuna bastım.

"Evet," üç zil sonra sert bir ses geliyor.

"Jericho?"

"Evet, *Bayan Monroe*."

"Josie," diye düzeltiyorum çünkü uzun ve harika bir ilişki kurmak üzereyiz. Umarım.

"Josie." Sesinde neredeyse bir gülümseme duyabiliyorum.

"Seni işe almak zorundayım; başka seçeneğim yok." Muhtemelen bir sohbete başlamak için en iyi yol bu değil ama bana dürüstlük bahsetti, ben de bu iyiliğe karşılık vermeliyim. "Ama sana güveniyorum. Neden bilmiyorum ama g ü v e n i y o r u m . Lütfen, beni

kırgınım ama bunu senin karar vermen için ortaya koymayı tercih ederim." İki taraf da sessizliğe büründü ve ben de sözlerimin ağırlığını sindirmesine izin verdim. "Ve lütfen, beni hayal kırıklığına uğratma."

"Yapmayacağım." Bir tür beyanat gibi geliyor ama sinirlerimi yatıştırıyor.

"*Ve dürüstlüğünüzü takdir ediyorum.*"

"Güzel." Göğsüm hafifliyor. "Ne zaman başlayabiliriz?"

"Planları bana e-posta ile gönderin, ben de size tahmini fiyatımı göndereyim. Ekibim iki hafta içinde boş olacak. İzinler hazırsa o zaman başlayabiliriz."

Zaman dilimi moralimi yükseltti. "Sen bana tüm bilgileri gönderdikten sonra sözleşmeleri hazırlayacağım. Ne kadar hızlı olursa, izinleri o kadar hızlı alırım."

"Kulağa hoş geliyor. Sana e-posta adresimi mesaj atarım." İç çekmeden önce ağır bir sessizlik olur. "Güvenin için minnettarım Josie. Düşündüğünden çok daha önemli."

Ben daha tek kelime edemedi telefon kapatıyor. Muhtemelen en iyisi bu, yoksa duygusallaşabilirdim. Sanırım onun gibi insanlara pek güvenilmiyor, bu da anlaşılabilir bir şey. Ama ben ikinci şanslara inanırım. Bazen üçüncü şanslara bile.

Bir dakika sonra telefonum gelen mesajlarla çınlıyor -Jericho e-posta adresini mesaj atmış. Telefonuma eklerken birden çalmaya başladı. Arayanın kimliği yok. Tuhaf. Kabul düğmesine basıyorum.

"Josephina ile mi görüşüyorsunuz?" Güçlü, tereddütsüz kadın sesi çok tanıdık geliyor.

"Evet?"

"Oh, güzel. Ben St. Paulina'nın okulundan Bayan Ramona. Az önce burada belirttiğiniz iş telefonunu aradım ama artık onlar için çalışmadığınızı söylediler."

Bayan Ramona parasını ödediğim yatılı okulun müdiresi ve bugünkü aramanın ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanıyorum sesini. Okulun web sitesindeki iletişim bilgilerimi güncellemeyi ve eski telefon numaramı kaldırmayı unutmuş olmalıyım. Neden iş numaramı aramayı seçtiler ve beni bu çok rahatsız edici duruma soktular? Çünkü ne yazık ki bu işin nereye varacağını biliyorum ve bu telefon görüşmesinden korkuyordum.

Beni hiç aramayan kız kardeşim olsa neyse. Asla. Acil durumlar için telefon numaram onda olsa da, sadece bir kez kullandı. Yıllar önce bana bağırarak için, hepsi o kadar.

"O iyi mi?"

"Evet, o iyi. Merak etmeyin. Ödeme için aramıştım." İşte başlıyoruz. Kurşun mideme yerleşiyor. "Geri döndü. Birkaç kez denedik ama korkarım başka bir ödeme şekli istemek zorundayız, yoksa onu eve göndermek zorunda kalacağız."

Biliyordum. Ne kadar isterse istesin eve gidemez, yoksa kasaba benimkini neredeyse mahvettiği gibi onun hayatını da mahveder. Lanet olsun! Hızlı bir açıklama bulmaya çalışmak eğlenceli bir iş değil.

Kenneth Benson denen canavara kafa tutacak kadar cesur olan kendinden emin Josie'ye seslenerek derin bir nefes alıyorum. "Evet, artık o şirket için çalışmıyorum çünkü kendi işimi açtım." Sesim hiç titremiyor. "Sorun olmazsa ödeme bilgilerini yarına kadar güncelleyeceğim."

"Elbette!" Müdirenin ses tonu anlayışlı bir hal alıyor. Harika bir hanımefendi ama yürütmesi gereken bir işi var, bu yüzden para konusunda katı olmasını anlıyorum. *"Siz güncelledikten sonra tekrar deneyeceğiz."*

"Sadece kısa bir tatildeyim," diye yalan söyledim, parmaklarımı çaprazlayarak, "yarın döneceğim."

"Elbette, sorun değil. Anlayışınız için teşekkür ederim. Ben-"

"O nasıl?" Mali durum hakkında konuşmayı kesmeden önce soruyorum ve
Yukarı.

Ağır sessizlik her şeyi anlatıyor. *"Hâlâ eve gitmek istediğinden bahsediyor, ama notları harika."*

Güzel. Bu çok iyi. Her zaman zeki olmuştur. "Arkadaşları var mı?"
"Öyle." Sesi daha coşkulu bir hal alıyor. "Oldukça az, ekleyebilirim. Ayrıca son zamanlarda yaratıcı projelere çok büyük bir ilgi gösterdi."

Müdirenin kulak zarlarını patlatmadığımı umarak yüksek sesle nefes verdim. "Güzel. Bayan Ramona, sizce-" Boğazımı temizliyorum. "Sizce mutlu mu?"

"Sanırım öyle." Sesi yumuşar. "Siz doğru olanı yaptınız, Ms. Monroe. Önünde parlak bir gelecek var."

"Teşekkür ederim. Parayı yarın transfer edeceğim. İyi günler dilerim."
"Siz de Bayan Monroe."

Yapılacaklar listemdeki en önemli şey aniden değişti. Archie'nin sinyal alabilmem ve çalışabilmem için kurduğu mini güçlendirme istasyonu sayesinde dış dünyayla bağlantım kesilmedi. Gidip numarasını buldum ve aradım.

"Hey, Joz. N'aber?" Saatlerdir ayaktaymış gibi neşeli bir sesi var.

"Archie, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Tabii. Ne istersen."

"Mümkünse daha erken bir avansa ihtiyacım var, lütfen. Bir şey için ödeme yapmam gerekiyor ve anlaşılan birikimim bitmiş." Utanç içinde yüzümü buruşturdum.

"Evet, sorun değil. Ama Joz, her şey yolunda mı?" Sesindeki endişe gözlerimin buğulanmasına neden oluyor. *"Başın beladaysa sana yardım edebilirim."*

"Öyle bir şey değil, Archie. Merak etme. Sadece kız kardeşimin okul harcı çok pahalı ve istikrarlı bir işim olmadığı için daha fazla gelirim de yok." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Rehin verebileceğim birkaç moda çantam var ama biraz zaman alabilir."

Bininci kez, işe iki saat arabayla gidip bir mağazadan gömlek giyseydim şimdiye kadar daha fazla para biriktirebilecekken, güzel dairemin ve sevimli kıyafetlerimin tadını çıkararak doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Bunu ilk başlarda tasarımcı bile değilken yapmıştım. İşe zamanında gidebilmek için saat dört buçukta kalkıyordum. Ancak basamakları tırmanmaya başladığımda ofise daha yakın bir yere taşınmaya karar verdim. Yüksek ücretli müşteriler edinmeye başladığımda, şirketin yüzü olduğum ve bana yakışır şekilde görünmem gerektiği söylendi. New York'taki moda polisi acımasızdır, bu yüzden maaşımın büyük bir kısmını güzel, tanınabilir kıyafetlerime, bir kısmını ofise yürüme mesafesindeki çok güzel bir bölgedeki daireme harcamaya başladım ve kalanı da kız kardeşimin okul masraflarına gitti.

Bir noktada daha fazla müşterim ve daha fazla işim olduğunda, birikim yapmaya başlayacağımı ve sonunda kendim için bir güvence oluşturacağımı düşündüm. Kovulabileceğimi ve iyi maaşlı başka bir iş bulamayabileceğimi hesaba katmamıştım. Ve bu tamamen benim hatamdı.

"Sorun değil. Bana banka bilgilerinizi gönderin, ben de havale yapayım." Sesi şaşkınlığa dönüşmeden önce bir an sessizlik oldu. *"Ama Joz, kız kardeşinin okul masraflarını senin karşıladığını bilmiyordum."*

Hüzünle gülüyorum. "Bu genelde konuştuğum bir şey değil, biliyorsun. Ama evet, benim gibi büyümek zorunda kalmasın diye yatılı okul masraflarını ben karşılıyorum."

Bir an sessiz kaldı. *"Ailen bunu nasıl kabul etti?"*

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Üzerinde anlaştıkları tek okul bu. Ya bu okula gidecek ya da çiftliğe geri dönecek. Seçim belli. Onun için en iyisini istiyorlar ama kendi yöntemleriyle. Neyse ki eğitimin önemli olduğu konusunda benimle hemfikirler."

"Bahse girerim en pahalı olanı seçmişlerdir," diye homurdanıyor.

"Onlar yaptı." Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Ama sadece çok katı olduğu ve aynı zamanda çok pahalı olduğu için. Ama orayı ziyaret ettiğimde, çiftlik kadar katı görünmüyordu, bu yüzden benim gözümde orası daha iyi bir seçenektir."

"Seninle gurur duyuyorum, Joz. Kız kardeşinin hayatını değiştiriyorsun, böylece o da senin gibi tırnaklarıyla kazıyarak çıkmak zorunda kalmıyor." Sesi şefkat dolu ve söylediklerinde ciddi olduğuna gerçekten inanıyorum.

"Teşekkür ederim, Archie. Keşke o da aynı şekilde görseydi." Sonunda sesim kesiliyor. Çünkü kız kardeşim bunu küçük kasabamızdan uzaklaşmak için bir bilet olarak görmüyor. Bunun yerine, onu ailemizden ve çiftlikten uzak tutmak için bir komplo olarak görüyor. Müdahale ederek doğru kararı verip vermediğimi hep merak etmişimdir ama bir seçeneği olması gerektiğine inanıyorum. Çiftlikte kalırsa hayatın ona neler sunabileceğini göremez. Okulu bitirdiğinde hala geri dönmek istiyorsa, yapabileceğim hiçbir şey olmayacak. Ama denediğimi bileceğim.

"Bir gün olacak. Sadece sabırlı olmalısın." Leyla'nın bir yerden ona seslendiğini duyuyorum. *"Gitmem gerek Joz, ama parayı hemen sana havale edeceğim. Görüşürüz."*

Hayatımda Archie gibi insanlar olduğu için son derece minnettar hissederek ona banka bilgilerimi gönderdim ve günüm zaten sarsılmış olduğu için kendime birkaç dakika ayırma zamanımın geldiğine karar verdim. Paramın azaldığını biliyordum ama ne kadar azaldığını bilmiyordum. Söylemeye gerek yok, finansal planlama konusunda pek iyi değilim, bu yüzden kendi işimi kurma girişimi daha da korkutucu hale geldi. Bir muhasebeciye ya da tek bir müşteriden fazlası haline gelir gelmez bir şirketi yönetmenin bu yönüyle başa çıkmama yardımcı olabilecek birine ihtiyacım var, yoksa daha başlamadan iflas edeceğim.

Kafamda hala çarklar dönerken, bir fincan taze yapılmış kahve ve planları yükleniciye göndermeden önce bir kez daha gözden geçirmek için dışarı çıkarıyorum. Planlardan ve programdan memnun kaldığımı hissederek her şeyi ona e-posta ile gönderiyorum ve işimi bir kenara bırakarak şu anda var olabiliyorum - ki bunu yapmaya *iznim* olduğunu bile unutmuşum. Ve bu iyi hissettiriyor. Doğru ya.

Kuşlar cıvıldıyor. Yapraklar kırışıyor. Bir baykuş ötüyor, biri uluyor (umarım kurt değildir). Orman canlı ve her nasılsa korkmuyorum.

Ne kadar zamandır böyle oturduğumu bilmiyorum ama telefonum tekrar çaldığında kahvemin kalıntıları soğumuştur. Arayanın kimliğini kontrol ediyorum çünkü

Daha fazla sohbet edecek havada değilim. Ama Alicia'nın adını bulunca fikrimi değiştiriyorum.

"Hey, Alicia."

"Josie! Yardıma ihtiyacım var." Sesi ciddi ve omurgam anında sertleşiyor.

"Ne oldu? Neredesin?" Daha konuşmamı bitirmeden karavanın içine koşup anahtarları almak için ayağa kalktım.

"Oh, hayır! Öyle bir şey değil!" diye açıklamak için acele ediyor. *"Sadece farklı bir yardıma ihtiyacım var."*

"Oh," diye duraksadım ve basamaklara geri oturdum. "Ne oldu?"

"Kızlar kulübe gidiyorlar ve bu sefer ben de onlarla gitmek istiyorum." Sinirle yutkunduğunu duyuyorum. *"Ve sana orada ihtiyacım var."*

"Orada olacağım." Beni göremese de başımı sallıyorum. Alicia'nın gönüllü olarak bir kulübe gitmesi büyük bir şey. Çok büyük. Ve onunla gurur duyuyorum. Eğer bana ihtiyacı olursa, orada olacağım. Gitmek istemesem bile. Şaşırtıcı bir şekilde, etrafımda insanlar olmadan bu sessiz hayattan zevk alıyorum. New York'tan sonra çok sıkılacağımı düşünmüştüm ama öyle değil. Ve bu korkutucu çünkü bu küçük kasaba ne kadar davetkâr olursa olsun, tekrar küçük bir kasaba kızı olmak istemiyorum.

Ayrıca, Kenneth bana bir şey yaptı ve diğer terli erkek vücutlarının benimkilere sürtünmesi fikri kusma isteği uyandırıyor.

İşte tam da bu yüzden benim de gitmem gerekiyor. 'Evlen' kelimesini duyduğunda yüzünün aldığı şekli hatırlayınca utanç ve suçluluk duygusuyla irkildim. Sadece şaka yapıyordum ama belli ki bu kelime onun içinde derinlerde bir şeyleri tetiklemişti.

"Cuma günü gidiyoruz ve kızlar Freya'nın evinde hazırlanıyorlar. Birlikte gidebilmemiz için seni almamızı ister misin?"

"Evet." Onların küçük, dar çevresini kıskanıyordum ve bu katılım beni çok sevindirdi. "Bu harika olur."

"Harika. Beş gibi uğrarım, o tarafa doğru gideriz."

"Görüştürüz!" Eskisinden daha hafif hissederek aramayı sonlandırıyorum. Kendime nefes aldirmek ve koşullar ya da cüzdanlarının büyüklüğü ne olursa olsun birbirlerine bağlı gibi görünen yeni arkadaşlara sahip olmak, hayatımda farkında bile olmadan özlediğim bir şey gibi geliyor.

Günün kader telefon görüşmelerinin bittiğini hissederek telefonu susturuyorum ve kendimi doğanın sesine bırakıyorum - bunu burada yapmayı sevmeye başladım.

Ta ki yakındaki alıllardan bir hışırtı duyana kadar. Ayağa fırlayıp içeri koşuyorum; en son benzer bir ses duyduğumda devasa, insan yiyen bir ayı etimden bir parça tatmak istemişti. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, evin önündeki açıklıkta duran bir geyiği fark ettiğimde endişeyle etrafıma bakıyorum.

"F-Frank?" Geçici olarak seslendim.

Bir toynağını yere vuruyor. Birinin bana şaka yapma ihtimaline karşı etrafıma bakıyorum. Kimseyi bulamayınca dikkatlice dışarı çıkıyorum, geri kamam gerekirse diye kapıyı arkamda açık bırakıyorum, çünkü bu vahşi hayvanlarla asla bilemezsiniz.

"Selam, Frank." Jestimi anlayabilirmiş gibi ona el sallıyorum. "Senin hakkında çok şey duydum."

Kocaman kafasını yana yatırdığına yemin edebilirim. Yutkunuyorum ve merdivenlerden aşağı yavaş bir adım atıyorum.

"Daha yakına gelebilir miyim?"

Hareket etmiyor, ben de bunu evet olarak algılıyorum.

"Hey, oğlum," diye mırıldanmaya başlıyorum ve göz kapakları iniyor. Bunu yine iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve yavaşça ilerlemeye devam ediyorum. "ok büyüksün. Çok görkemli."

Gözleri cam gibi oldu.

"Ne kadar güzel bir yaratık."

Başını biraz eğiyor. Ne yaptığımdan ya da buradaki son oyunun ne olduğundan tam olarak emin değilim ama onu sevmeyi çok istiyorum, bu yüzden devam ediyorum.

"Herkesin sana neden aşık olduğunu anlıyorum. Çok yakışıklısın."

Frank mutlu bir homurtu çıkartıyor ve ben de onun önünde durup gelecekteki ilişkimize geyiğin karar vermesine izin veriyorum. Başını diğer tarafa doğru eğiyor, tekrar homurdanıyor ve başını omzuma koyuyor. Çok ağır bir baş. Bir an nefes almayı bırakıyorum ama sonra mutlu bir iç çekişten sonra kulaklarının arkasını okşamaya başlıyorum. Köpekler bunu sever, umarım o da sever.

Birkaç kez daha homurdanıyor ve geri çekiliyor. Elimde olmadan yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum, aniden mutlu ve gelmek üzere olan her şeyden memnun hissediyorum.

Büyük, güzel gözlerini bana birkaç dakika daha kırpıştırıyor ve ormana doğru ilerliyor. Bir alımla. Yemin ederim geyiğin bir havası var. Dürüst olmak gerekirse, bana biraz şerifi hatırlatıyor.

Onu bugün görmeyi çok isterim. Bugün arşamba ve belki bara, kulübe ya da gideceğimiz yere gitmeden önce uğrayabilir. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama diyelim ki bugün uğrarsa hiç sorun

olmaz.

Ama bugün uğramayacak.

Ve ertesi gün de uğramıyor. Ya da
cuma sabahı.

Ruh halim on üzerinden elli puan düşüyor ve kulübe gitmeyi daha da az istiyorum. Ama çoktan kabul ettim, ayrıca ne tür bir ruh halinde olursam olayım Alicia'nın bana ihtiyacı var.

Archie aynı gün parayı bana havale etti, ben de okula havale ederek kız kardeşimi memleketimizin aşırı katı kurallarından bir ay daha kurtardım.

Ckapt'ca Twc "t'm-Foua

J OSIE

Archie ve Leila'dan son onayı aldıktan sonra Jericho ile sözleşmeyi imzaladık ve şimdi, bu güneşli Cuma sabahı, izinleri teslim etmek için şehre gidiyorum.

Son derece profesyonel gri bir pantolon ve beyaz keten bir gömlek giyerek siyah topuklu ayakkabılarımı Belediye Binasına doğru şaklatıyorum. Sağa sola dostça gülümsemeler göndererek kapıyı açıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Görünürde kimse yok ama sıra sıra dizilmiş kartların ve farklı klasörlerin arasında bir hareketlilik duyuyorum.

"Merhaba!" Neşeyle sesleniyorum, içimde çok iyi bir his var Bugün.

Bayan Roberts'ı elinde bir yığın kâğıtla bana doğru yürürken gördüğümde içimdeki iyi hisler kayboluyor.

Lanet olsun.

Beni fark ettiğinde adımları bir an için duraksıyor ve sonra yüzüne şeytani bir gülümseme yayılırken omuzları dikleşiyor.

"Vay, vay, vay." Gözlüklerini orta parmağıyla burnuna doğru itiyor - o kadar şiirsel ki, muhtemelen ben de aynısını yapardım. "Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Yüzüme Oscar'ı hak eden en samimi gülümsememi yerleştirerek neşeyle, "Günaydın Bayan Roberts! Bugün nasılsınız?"

Sessizce kendisini vatandaşlardan -bu durumda benden- ayıran pencereye doğru yürüyor ve kışını sandalyeye yerleştiriyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor ters ters bakarak, sağlığıyla ilgili sorumu tamamen görmezden gelerek.

"Evin tadilatı için ruhsat başvurusunda bulunmayı çok isterim," diye cevap veriyorum, o kadar sevinçliyim ki kulaklarımdan gökkuşağı çıktığına bahse girerim.

"Öyle mi?" Gözlerini kısıyor ve öne doğru eğilerek kenetlenmiş ellerini çenesinin altına yerleştiriyor. "Bunun için iki plan setine ihtiyacın var."

"Buldum!" Çantamı karıştırdım ve iki takım kâğıt çıkardım.

Gülümsemesi bir kademe azalıyor. "Aslında, eyaletten yeni şartlar aldık." Gülümsemesi kuvvetle geri döndü. "Yani üç kopyaya ihtiyacınız var."

"Şuna bak." Dilimi şaklatıp çantamdan bir kopya daha çıkarıyorum ve gülümsemesinin bozulmasını izliyorum. "Her ihtimale karşı bir tane daha var." Çünkü bu oyunda daha önce de bulundum ve insanları çıkışı olmayan bir labirentte boşa kürek çekmeye göndermeyi ne kadar sevdiklerini biliyorum.

Kâğıtları tezgâhın üzerine koyup camın altından ona doğru itiyorum. Onları alıyor ve incelemeye başlıyor. Bir kopya daha çıkarıyorum ve geniş bir gülümsemeyle onu da ona doğru itiyorum.

"İşte bir tane daha. Her ihtimale karşı, bilirsin." 'Her ihtimale karşı' ne demek bilmiyormuşum gibi bir omzumu silkiyorum, *seni bürokratik pislik*.

Dudakları gergin, beyaz bir çizgiye dönüşüyor. Elindeki planları incelerken, "İzin için bir başvuru formu doldurmanız gerekiyor," diyor.

"Başvuru formunu alabilir miyim lütfen? Web sitesinde güncel versiyonun sizde olduğu yazıyordu."

"Evet." Masasının kenarındaki kağıt yığınının bir kağıt aldı ve bana uzattı.

"Teşekkür ederim!"

Formu hızlıca doldurup ona doğru itiyorum. Önce forma sonra da bana baktı. "Bunun bir kopyasına da ihtiyacımız var." Masanın üzerindeki başvuruya başıyla işaret ediyor.

"Harika! O zaman lütfen bir kopyasını çıkarır mısınız?" Tatlı ve biraz aptal bir Barbie gibi davranarak birkaç kez göz kırpmıyorum.

Yüzü yavaşça şeytani bir gülümsemeye dönüştüğünde, Barbie'nin karanlık tarafa geçmek üzere olduğunu anlıyorum.

"Fotokopi makinemiz çalışmıyor," diyor gözle görülür bir memnuniyetle. Çenem titriyor ama gülümsemeye devam ediyorum.

"Peki, başka bir tane var mı?"

Homurdanıyor. "Burası büyük şehir değil, Bayan New York. Sadece bir tane var. Bir kopyasını aldığınızda gelin." Dikkatini masasındaki bulmacaya vererek beni görmezden geliyor. Planlarım diğer gazetelerle birlikte bir kenara itildi.

"Elbette," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Hemen döneceğim."

"Elbette," diye mırıldanıyor cadı nefesinin altında ve başlıyor bulmacayı karalıyor.

Başvuruyu aldım ve dışarı çıktım. Dışarı çıktığımda yumruklarımı sıkıyor ve sıkıntıyla inliyorum. Muhtemelen biraz fazla yüksek sesle, insanların bana doğru gönderdiği garip bakışlara bakılırsa.

"Ne?" Havlıyorum ve dağılıyorlar. Olması gerektiği gibi, bugün ısırabilirim.

Fotokopi makinesini nerede bulabileceğimi anlamak için sağa sola bakıyorum. Yakınlarda birkaç ofis olmalı. Sağ tarafta karar kılarak kaldırımdan aşağıya doğru yürüyorum. İlk durak sigorta acentesi. Kafamı içeri uzatıp "Alo?" diye sesleniyorum.

"Evet," dedi arka kapıdan kabarık bir karahindibaya benzeyen, saygıdeğer yaşlarda hoş bir hanımefendi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba!" Yine geniş bir gülümsemeyle içeri giriyorum. "Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette canım." Ağır ayaklarını bana doğru uzatıyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Bu başvurunun bir kopyasını almam gerekiyor. Belediye Binası'nın fotokopi makinesi çalışmıyor."

Karahindiba bir saniye içinde bir sinekkapanına dönüşür. Omuzları geriye doğru dikleşirken gözleri yarıklara dönüşür ve birkaç santim uzar.

"Siz Bayan Roberts'ın ön bahçesinde anlamsız faaliyetlerde bulunan şu süslü tasarımcısınız." Bu bir soru değildi, o yüzden bir cevap beklemiyordu. Yine de ona vereceğim.

"Evet, ben o süslü tasarımcıyım. Ve hayır, onun ön bahçesindeki hiçbir faaliyete katılmadım." Sonra tatlı bir gülümsemeyle ekliyorum. "Onun bahçesindeydi."

Bu kadının ne bu hayatta ne de başka bir hayatta bana yardım etmeyeceğini çok iyi bildiğim için arkamı dönüp kapıya doğru yöneliyorum.

"O Benson denen çocuğun o gün torunumla buluşması gerekiyordu. Annesiyle ayarladık ama siz geldiğiniz için görüşmeyi reddediyor."

Arkamı döndüğümde onu büzülmüş dudakları ve buğulu gözlerindeki ateşle buluyorum. O anda kendimi biraz suçlu hissediyorum, dilimi ısıtıyorum ve ona veda ediyorum. Bazen küçük kasabalardaki göletin derin olmadığını ve nüfusun üçte birinin beni her türden rakip olarak görebileceğini unutuyorum.

Bir sonraki kapıya yürüyorum. Ve bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Ve her seferinde aynı şekilde sona eriyor - beni 'o süslü tasarımcı' olarak tanımladıkları anda, makineleri mucizevi bir şekilde ortadan kayboluyor.

Neredeyse bir saat sonra, bana 'hayır' diyen bir sonraki kişiyi boğmaya hazırım. Sonra polis karakolunu gördüm. Dünyada gitmek isteyeceğim son yer, ama aynı zamanda benim de son çarem. Sonuçta, fotokopi makinesini kullanmama izin vermesi için onu suçluluk duygusuna sürükleyebilirim.

Gömleğimi kıvrımlarıma tam oturacak şekilde düzelterek ve sokakta koşarken yüzümde biriken teri silerek istasyona giriyorum. Kapıyı açar açmaz bir kadın sesi sustu. Hayatımda gördüğüm en büyük gözlere sahip kadın gözlerini daha da büyütüyor. Önce bana, sonra da kendisinden yaklaşık bir metre ötedeki ofisin kapısında duran Kenneth'a bakıyor.

"Merhaba!" Dostça bir gülümseme takınarak elimi sallıyorum.

"Hey," diyor Jennica olduğunu tahmin ettiğim kadın, ayağa kalkarak. "Sen Josie olmalısın?"

"Evet. O benim." Ona doğru yürüyorum ve elimi uzatıyorum. "Bayan Roberts'ın ön bahçesinde bazı yaramazlıklar yaptığı söylenen kişinin ta kendisi."

Jennica homurdanıyor ve beni sıkıca sallıyor. "Son duyduğumda Pazar sabahı kilisenin önündeydi."

Parmaklarımı havada tıkırdatıyorum. "Tüm bu faaliyetlerden sonra hafızam bana ihanet ediyor olmalı."

Gülüyor, benimle Şerif'in arasına bakıyor. "Sanırım gidip kendime kahve alacağım. Sen de ister misin?"

Kenneth, "Hayır," diye yanıtlar.

Ona yan gözle bakıyor. "Sana sormuyordum." Sonra dikkatini bana çeviriyor. "Kahve ister misin Josie?"

Aklımı başıma toplamadan önce göz kırpıyorum ve aynı derecede şaşkın Kenneth'a bakıyorum. "Hayır, yine de çok teşekkür ederim."

"Tamam, ben gidiyorum o zaman."

"Bekle," diye onu durduruyorum ve bana bakıyor. "Aslında yardımına ihtiyacım olabilir." Utangaç bir şekilde gülümseyerek omzumu silktim ve ona hikayemi anlatırken

Kenneth yerinden bir milim bile kıpırdamıyor.

İşim bittiğinde Jennica histerik bir şekilde gülüyordu. Komik bulmasam da kahkahası bulaşıcı ve ben de ona katılıyorum.

"Bak, yardımına ihtiyacım var."

Elini göğsüne koyup hırıltıyla nefes alıyor. "Vay canına, lanet olası bar kavgalarından çok sıkılmıştım ve sen yeni bir eğlence getirdin."

Bar kavgasından bahsedilince hemen Kenneth'a bakıyorum. Yoğun gözleri bana dikilmişti. Göğsünün üzerinde çapraz duran kollarından çıkan kaslar başımı döndürüyor ve sanırım o da bunu biliyor çünkü onlara baktığımı fark ettiği anda pazularını esnetiyor. Pislik. Gözlerimi deviriyorum ve dikkatimi Jennica'ya geri veriyorum.

"Bana gazetenı ver. Sana on kopya hazırlayayım da peşini bıraksın."

Başvuruyu benden alıp, hâlâ kıkırdayarak arka odaya gidiyor ve beni Kenneth ile yalnız bırakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce.

"Evet," diye cevap veriyorum,
dudağımı çiğneyerek.

"Acıyor mu-" diye yutkunuyor, "acıyor mu?"

Kaşlarımı çatıyorum, iğneleyici bir söz söylemeye hazırım, ama sonra yüzünü fark ediyorum - benim için gerçekten endişeleniyor. Belki de çok sert olduğunu düşünüyordur. Öyle olsa bile, hoşuma gitti ve başka türlü olmasını istemezdim.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Uzun süredir kullanmadığım için biraz ağrıyor," diye sırtarak bakıyorum, "ve gördüğüm en büyük aletle serimi bozmaya karar vermek muhtemelen en akıllıca fikir değildi."

Yanakları pembeleşirken nefesi kesiliyor. İki günlük sakalı onu daha da erkeksi gösteriyor - tabii bu mümkünse. Ve bu güzel renk, bir maymun gibi üzerine atlama isteği uyandırıyor.

"Pekâlâ." Jennica elinde bir yığın kâğıtla geri döndü ve bana uzattı. "Aniden dengesizleşen elleri *kazara* düşürürse ya da bir sel onları götürürse diye on beş kopyanı aldım, biliyorsun." Göz kırıyor.

"Biliyorum." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim!"

"Sorun değil." Beni başından savdı ve aramıza baktı. "Gidip kahve almam gerekiyor mu?"

Gülümsüyorum ve çıkışa yöneliyorum. "Hayır. Gitmem gerekiyor. Tekrar teşekkür ederim!"

Onlara el sallayıp gözden kayboluyorum ve tüm bu süre boyunca gözlerini sırtımda hissediyorum. Jennica'nın gözleri orada. Onunki kesinlikle kıcımda.

Belediye binasına döndüğümde cadı tatlı bir gülümsemeyle beni bekliyor. Bahse girerim kasaba halkı 'süslü tasarımcıyı' ellerinden gelen en iyi şekilde nasıl suiistimal ettiklerini çoktan rapor etmişlerdir. Ona başvuruyu gülümseyerek uzatıyorum ve o da alıyor.

"Şimdi ödemeniz gerekiyor."

"Tabii ki." Cüzdanımı çıkardım.

"Sadece nakit kabul ediyoruz."

"Şuna bak, bende biraz var!" Tüm izinler için gereken miktarı çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum.

Parayı sayıyor ve çekmecesine yerleştiriyor. "Haftaya tekrar gelin."

"Lütfen bir makbuz alabilir miyim?" Ona göz kırpmıyorum. Olumlu bakıyor

Sinirli bir şekilde bir makbuz yazıp bana uzattı. "Ve evrakları aldığınıza dair bir onay. Tarihiyle birlikte." Sonra gözümü daha hızlı kırparak ekliyorum, "Lütfen."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, ayağa kalkıyor ve elinde planlarım ve başvurumla başka bir odaya doğru yürüyor. Ve sonra lanet *fotokopi makinesinin sesini* duyuyorum. İki kopya ile geri geliyor, üzerlerine damga basıyor, imzalıyor ve bana doğru itiyor.

"Şuna bakın, Bayan Roberts! Fotokopi makinesini tamir etmişsiniz."

Kağıtları alıp kapıdan içeri girdiğimde cevap vermiyor, kaslarım kasılacak kadar sert gülümsüyorum ve sonsuza kadar böyle kalacağımdan korkuyorum.

Bu küçük kasaba beni pek sevmiyor. Ve en kötü kısmı? Bu ilk değil.

Ckapt'ca Twc "t'm-Fivc

J OSIE

Alicia saat tam beşte beni almaya geldi. Arabasına atladığımda ılık ıladı. "Bu gece taliplerinle savaşmam gerekebilir."

İtiraf etmeliyim ki, Şerif Benson'ın Alex'in kulübesinin yakınlarında, sadece bir akşam gezintisi için, tamamen tesadüfen yürüyebileceğini ve beni seksi bir şekilde görebileceğini düşünerek kendimi hazırlamak için biraz zaman ayırdım. Kısa, siyah elbisem çok beğendiğim tüm kıvrımlarımı vurguluyor. Kırmızı topuklu ayakkabılarım, parlak kırmızı rujum ve omuz üstü minik çantamla uyumlu.

Ona sııttım. "Saçmalama. Onlarla kendim savaşabilirim."

Kıkırdıyor ve U dönüşü yapıyor. Yaklaşan kitabı, Mark'ın promosyonu ve Hayalet hakkında sohbet ediyoruz. Freya'nın evinde kimlerin olacağını sorduğumda bana 'herkes' dedi. Heyecanlıydım ama çok da endişeliydim. Bugün dışarı çıkma havamda değildim ama onun heyecanı bulaşıcı, bu yüzden dört gözle beklemeye başladım.

Freya'nın evine gittiğimizde birkaç arabanın park etmiş olduğunu görüyoruz. Biz daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve Kayla'nın gülümseyen yüzü diğer tarafta beliriyor. "Hooters'a hoş geldiniz!"

Freya içeriden "Burası lanet olası bir Hooters değil Kayla!" diye bağırdığında Alicia ile hızlıca bakışıyoruz.

Kayla döner ve bağıırır. "Memelerini gördün mü, kadın?"

"Sadece kıskanıyorsun, sıksa sürük!" Freya tekrar konuşmadan önce yüksek sesli bir inilti duyulur. "Bakalım karnında Justin'in yavrusu varken nasıl görünüyorsun."

Kayla kıkırdıyor ve içeri gelmemizi işaret ediyor. Freya, içinde tonlarca farklı meze olan büyük bir tepsi taşıyarak lavaboya doğru yürüyor. Ona doğru koşuyorum. "Dur sana yardım edeyim."

Tepsiyi elinden alıyorum ve bana oturma odasındaki sehpanın üzerine nereye koyacağımı gösteriyor.

"Nihayet burada beyin hücreleri olan ve muhtaç bir partiyi tespit edebilen biri var," diye yakınıyor ve önce Kayla'ya, sonra da pencere kenarında oturmuş telefonunda hızlıca bir şeyler yazan Leyla'ya hançer gönderiyor.

Kayla homurdanıyor. "Onu dinleme. Kabız olduğu için bütün gün söylenip durdu."

Freya ona bir orta parmak gönderir ve yavaşça şöminenin yanındaki deri koltuğa doğru ilerler. Alicia gülerek onu takip eder. "Yine ne zaman geleceksin?"

"İki hafta içinde." Freya ayaklarını sehpaye uzatıyor ve karnını ovmaya başlıyor. "Ve ben buna çok hazırım."

"Sen-" Bu gece kulübe gitmeyi planlayıp planlamadığını nasıl soracağımı bilemediğim için ağzımdan kaçırdım.

"Pff, no-o-o." Başını iki yana sallar. "Aslında, muhtemelen yapmalıyım. Bebek kesinlikle daha erken doğacak. Yine de biraz burada oturmasına izin vereceğim." Sevgiyle karnını okşuyor. "Ama her zaman kendimi dışlanmış hissediyorum, bu yüzden hepimizi buraya getirmeye karar verdim. En azından bu şekilde bir şekilde katılıyorum ve kendimi dışlanmış hissetmiyorum."

"O duyguyu bilirim." Hüzünle gülümsüyorum.

Bana hızlıca bir bakış gönderiyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Hadi, Freya'ya bizim seksi şerifle marketin önünde nasıl ateşli maymun seksi yaptığını anlat."

"Yew," Leila tüyleri dökülmüş bir kedi gibi öğürür gibi bir ses çıkarır.

Gülerek Freya'ya doğru yürüyorum. "Görüyorum ki hikaye daha da evcilleşmiş. Son duyduğumda kilisenin önündeydi."

Kayla elini kaldırarak, "Polis kamyonunun üstünde," diyor. "Bayan Roberts'ın oturma odasının içinde." Leila da karşı koyamaz ve öğürme sesi. Yüzü ekşiyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Tanrım, küçük kasabaları seviyorum." Freya neşeyle karnını ovuşturuyor.

"Tuhafsın," diye ekliyor Leila gülerek. "Tıpkı Archie gibisin, onun bir parçası olmayı o kadar çok istiyorsun ki burada olan biten her şeye gözlerini kapatıyorsun."

Bullseye. Biz, evi olmayan yeni gelenler, dahil edilmeyi çok istiyoruz.

"Her şeyi zevkle içime çekiyorum." Freya Leila'yı tersleyerek kıkırdamasına neden olur.

"Nasıllar bu arada?" Kayla hepimize içki getiriyor ve sandalyeye oturuyor. "Yine mi konuşuyorlar?"

Alex ve Archie'nin kavgasından bahsediyor. Görünüşe göre, Archie Leila ile yatarken aralarında bir şeyler olmuş ve şimdi araları iyi değil.

"Hayır." Leyla'nın yüzü düşüyor. "Birbirlerine kibarca kafa sallıyorlar, o kadar. Görünüşe göre aralarındaki baltaları gömmek için ekstra koşullara bağlı özel bir olay gerekecek."

"Ne kadar yazık. Birlikte cehennemi yaşadılar," diyor Kayla. "Evet."

Freya dudağını çiğnemeye başlar. "Alex bir süredir ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar da inatçı."

"Archie ile aynı." Leila iç geçiriyor. "Onu özlediğini görüyorum ama Alex'in hatalı olduğu konusunda çok kararlı."

"Kayla yumruğunun içine öksürürken Freya ona kötü kötü bakar. "Ne? Öyleydi."

"Biliyorum," diyor Freya yorgun bir sesle. "O da biliyor."

Karnımın guruldadığını hissetmeden önce durum hakkında biraz daha sohbet ediyoruz - en son sabah kahve içmişim, o kadar. Lezzetli görünen mezelere bir göz atıp birine uzanıyorum ki Kayla elime vurup böreği elimden uçuruyor.

"Ne oluyor lan?" Ben haykırıyorum ve Kayla endişeyle Freya'ya bakarken Leila kıkırdamaya başlıyor. Kısa süre sonra kıkırdamalar histerik kahkahalara dönüşüyor.

"Tanrı aşkına!" Freya ellerini havaya kaldırır. "Bir kere oldu!" "Hayır, değildi," diye karşı çıkıyor Kayla ve Leila hep bir ağızdan.

Aralarında kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi bakıyorum. "Az önce ne oldu böyle?"

Kayla bana döndü. "Gecenin geri kalanını bağırsaklarını sıçarak geçirmek istemiyorsan burada lazanya dışında bir şey yeme."

Bir şey soramayacak kadar kafam karışmış olmalı ki sessiz bir fısıltıyla açıklıyor: "Freya *boktan bir* aşçıdır. Kelime oyunu yapıyorum." Konuyu vurgulamak için gözlerini büyütüyor.

"Ah!" diye bağıyorum ve suçlulukla Freya'ya bakarak hızla tepside uzaklaşıyorum.

"Hadi ama!" Gözlerini deviriyor. "Lazanya dışında başka bir şey pişirmeyi öğrendim!"

Herkes sessiz ve bu yeterince açıklayıcı. Gereksiz yere dikkat çekmemeye çalışarak yavaşça kanepenin en uzak kısmına çekiliyorum.

"Josie!" Freya sevinçle sesleniyor. "Köftelerimi denemek ister misin? Çok güzeller."

Hızlıca başımı sallıyorum. Gözlerini kısıyor, dikkatini yavaşça kişiden kişiye kaydırıyor, ta ki kimse kendini tutamayıp herkes gülmeye başlayana kadar.

Çok geçmeden ayaklarımı popomun altına alıp rahatıma bakıyorum ve güzel, ev gibi kulübeyi seyrederken onların sohbetlerini dinliyorum. Burası insanın *evim* diyebileceği bir yer. Koyu renkler ve ağır ahşapla yapılmış bu yer 'istikrar' ve 'kökler' diye bağıyor. Ve Freya'nın ayaklarını dayadığı sehpa bana yatak ve kahvaltıdaki sehpayı hatırlatıyor - sanırım o da Mark'ın eseri.

"Josie, elbisene bayıldım," diyor Leila aniden penceresinden. "Teşekkür ederim," diye utangaç bir şekilde cevap veriyorum, eteğimi örtmek için aşağı çekmeye çalışıyorum
Kalçaları çok açıkta.

Kayla ev yapımı margaritasından bir yudum alırken, "Kenneth neye uğradığını şaşırarak," diyor. Dürüst olmak gerekirse berbat bir şey ama yine de şimdiye kadar denediğim en iyi içki. Belki Rory'nin benim için özel olarak yaptığı lezzetli şaheserlerden daha iyi değildir.

"Ne?" Yanaklarımın kızardığını hissederek mırıldanıyorum. "Oh, lütfen." Leila gözlerini deviriyor. "Hepimiz biliyoruz."

"Neyi biliyorsun?" Hızla aralarına bakıyorum ve hanımların her birinin bana anlayışla baktığını görüyorum. "Hadi ama. Burada gizli kalan bir şey var mı?"

"Hiçbir şey."

"Hayır."

"Hiçbir şey."

Ckapt'ca Twc "t'm-Sip

KENNETH

Josie istasyondan ayrıldığında Jennica'dan birkaç meraklı bakış aldım. Dilini tutabilmesine ve beni soru bombardımanına tutmamasına şaşırdım. Sessizlik otuz dakika kadar sürdü, sonra daha fazla dayanamadı ve şimdi tam bir sorgulamaya girişti.

Ofisime girdi, ben de öfke içinde kıvranıyordum.

"Oraya ne zaman gideceksin?" Sesi benim hissettiğim kadar öfkeli ve ne sorduğunu anlamamış gibi davranmama gerek yok.

"Onu boğmayacağımı bildiğim zaman."

"Seni suçlamıyorum." Islık çalıyor. "Kan banyosu olmadığından emin olmak için seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Yine de minnettarım."

"Merak etme." Bir omzunu silkiyor. "Josie'yi severim ve senin için iyi olduğunu düşünüyorum. Yani bizim için iyi."

Gözlerini kendi bakışlarımla karşılıyorum.

"Ne? Öyle. Kendini işle öldürüyorsun patron ya da herkesin seni şikâyetleriyle öldürmesine izin veriyorsun. İkisi de kasaba için iyi değil." İtiraz etmek üzereydim ama parmağını kaldırarak beni susturdu. Kadınların bunu yapmasından nefret ediyorum çünkü yetişkin erkeklerin ayaklarını yerden kesen sihirli bir değnek gibi. "Boşuna uğraşma, fikrimi değiştiremezsin."

Fikrine ve beni bir aile babası yapma arzusuna saygı duyarak onaylarcasına başımı sallıyorum.

"Bu arada, geçen gün buraya gelen kızla ilgili bir şey var mı?" diyor, geçen gün ben bara gitmeden önce buraya gelen genç kadını kastederek.

"Peki ya o?"

"Bence onu ofis asistanı olarak falan işe almalıyız." Sanki umurunda değilmiş gibi umursamaz bir tavırla omzunu silkiyor. "Yardıma ihtiyacımız var, biliyorsun ve Freya'nın merkezi sayesinde artık çok işimiz var."

"Ayrıca bu yüzden daha büyük bir bütçemiz var," diye hatırlatıyorum ve hemen suçlulukla yana bakıyor. Pek çok insan onun merkezinden şikayet ediyor ama aynı insanlar onun işinin kasabaya ne kadar para getirdiğini ve bununla ne kadar iyi şeyler yaptığımızı unutuyor.

"Doğru." Boğazını temizliyor. "Her neyse, onunla konuştum ve onu işe almamız gerektiğini düşünüyorum. Sizin de onunla görüşmeniz için bir zaman ayarlayabilirim."

"Gerek yok. Onu işe alın."

"Ne?" Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Onu işe alın," diye biraz daha yüksek sesle tekrarlıyorum, ilk seferinde beni nasıl duymadığından emin değilim.

"Yani, onunla kendiniz röportaj yapmak istemiyor musunuz?" Birden kekelemeye başladı. Bunu daha önce yaptığını hiç görmemiştim.

"Zaten konuştunuz. Sana güveniyorum," diye cevap veriyorum sandalyemden kalkarken, nihayet o konuşmayı yapmaya hazırım.

Hâlâ donmuş bir şekilde duruyor ve şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Ne?" Yüzündeki o ifadeyle hâlâ burada olmasına sinirlenerek soruyorum. "İyi misin?" diye mırıldanıyor sonunda.

"Bugün neyin var senin?" Sinirle patladım.

"Sen. Sende bir sorun var." O sinir bozucu parmağını bana doğrultuyor. "Sen bu kontrol manyaklarının en kontrol manyağısın ve az önce bana işe alacağın kişiyi kontrol etmek istemediğini söyledin. Dokuz-bir-bir'i aramalı mıyım?" Başparmağını arkasına atıyor. "Gelip seni kontrol etmesi için Mark'ı arayabilirim. Her ihtimale karşı, bilirsin." Dramatik bir şekilde tekrar göz kırpmıyor.

"Defol git buradan." Ona el sallıyorum ve o da çok sinir bozucu bir sırtlan gibi kıkırdarak masasına geri çekiliyor.

Ofisimden çıkmadan hemen önce pencereden gelen bir ses beni durduruyor. Aynı gri papağan. Buraya sık sık geliyor.

deliriyordum. Hatta bir ara, konuşan kuşu gördüğünden emin olmak için Jennica'yı aradım. Tüylü şey onun önünde tek kelime etmeyi reddetti, ama kapıyı kapattığı anda kuş bir ispiyoncuya dönüştü.

Görünüşe göre, tam cümleler kurabiliyor ve en sevdiği aktivite insanları gözetlemek. Bu garip kuş *benim* küçük muhbirim oldu. Ofisime her geldiğinde, birinden duyduğu başka bir söylenti var. Cümleleri tamamen tekrarlıyor, hatta bazen sesleri taklit ediyor, bu yüzden kimin konuştuğunu tahmin etmek fazla zaman almıyor.

"Bugün olmaz Bird. İnsanların dedikodularını dinleyecek havada değilim." Gagasıyla pencereye tekrar vurur.

İç çektim. "Ne istiyorsun?"

"Smash. Smash. Roberts'ı parçala" diye tekrarlayıp duruyor, başını sallıyor.

Onu uzaklaştırmak için pencereye doğru koşuyorum. "Git buradan. Bayan Roberts'ı ezerek yeni bir dedikodu başlatacaksın."

Kanatlarını çırpıyor ve havalanıyor. Jennica'nın ofisinin önünden geçerken yanakları sessiz kahkahalar yüzünden kızarmıştı. Ona ters bir bakış gönderiyorum ve bana yöneltilen sessiz soruları görmezden gelerek dışarı çıkıyorum.

Arabayla gitmeye karar verdim. Yürüyebilirdim elbette ama o zaman da her on adımda bir beni durduracak insanlarla konuşmak zorunda kalacaktım ve hiç havamda değilim. Birkaç dakika sonra belediye binasının yanına park ediyorum.

Bir dakika sonra, mavi çerçeveli gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırmış sandalyesinde oturan Bayan Roberts'ın önünde duruyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Şerif Benson?" Sesi kendinden son derece memnun geliyor.

"Bana nasıl yardım edebileceğini yeterince iyi biliyorsun." Sesimi sertleştiriyorum. "Kendi küçüklüğün yüzünden Josie'yi zor durumda bırakamazsın."

"Ve sen küçüklük hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?" Arkasına yaslanıp parmağıyla gözlüğünü düzeltiyor. "Peki ya yeğenim, seninle bir randevuya çıktı ama sen onu hiç aramadın? Bir kere bile. Sonra da o... o *pis kadını* evine getirdin."

Bizi ayıran lanet pencereye yaklaşıyorum, umarım o lanet şeyi kırmayacak kadar sakinimdir. "Josie'ye pis deme. Ya da Bayan Monroe'dan başka bir şey deme."

Gülümsüyor ama ben gülümsemesi azalana kadar bakmaya devam ediyorum. Bir dakika daha geçiyor ve alnı terlemeye başlarken dişlerim neredeyse un ufak oluyor.

"Yeğenimi geri aramadın," diye ciyaklıyor. "Kendine şehirli bir kız bulmuşken şimdi onun için çok mu iyisin?"

Şakağımdaki damar atmaya başladı. "Yeğenini aramadım çünkü o her şeyi sana rapor ediyor, sen de her şeyi anneme rapor ediyorsun. Ve annemin sevişmeyi sevdiğim tüm yolları bilmesine ihtiyacım yok."

Geriye çekilir, dehşet içinde elini hayali incilerine götürür. "O kadın seni kötü bir adam yaptı Kenny. Annen böyle pis bir ağzı asla onaylamazdı."

Josie'nin başvurusunun en üstte durduğunu gördüğüm kağıt yığınına işaret ediyorum. "Pazartesiye kadar herkesin kaşe bastığından emin ol, yoksa sabah kahveni huzur içinde içemeyeceğinden emin olurum." İki parmağımı şakağıma bastırıyorum. "İyi günler Bayan Roberts."

Dışarıda yürürken temiz havayı ciğerlerime çekiyorum - uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Ta ki telefonum çalana kadar. Arayanın kimliğinde *Justin yazıyordu*. Açtım.

Kısa bir konuşmadan sonra daha da iyi hissediyorum.

Bu gece o gece.

Josie'nin kışının havada olduğu bu anılardan nihayet kurtulacağım gece.

Tanıdık bir ortamda bara doğru yürüyorum. Parlak neon ışıklı iki tuğla bina arasında kötü döşenmiş bir sokak. Son üç yıldır buraya geldiğimde gördüğüm aynı fedai tarafından içeri alınıyorum ve dar merdivenlerden aşağı iniyorum.

Kapıyı açtığımda yüksek sesli müzik beni uğultulu bir kozayla sarıyor. Ne kadar gürültülü olabileceğini tamamen unutarak irkiliyorum - küçük bir kasabada çok uzun süre kalmak insana sessizliği takdir etmeyi öğretiyor. Rahatsızlık içinde bara doğru ilerliyorum ve güzel barmene bana bir bira getirmesini işaret ediyorum.

O içkimi doldurmakla meşgulken, ben de onun hareketlerini izliyorum. Kesindirler. Etkili. Ve ben onları eksik buluyorum.

Bu ne lan? Ne zaman düzeni eksik buldum ki?

İstenmeyen bir anıdan kurtulmaya çalışan bir deli gibi başımı hafifçe sallıyorum ve kendimi onun kışına bakmaya zorluyorum. Çok güzel. Dolgun. Sıkı. Fazla sıkı olabilir.

Yuvarlaklıktan yoksun. Ellerimin tutunabileceği bir yumuşaklık.

Geri geliyor, dolu ve köpüklü bir bardağı önüme koyuyor ve daha yakına eğilerek yüksek sesli müzik eşliğinde konuşmaya çalışıyor. "Başka bir şey ister misin?"

Ses tonu tamamen imalı, ama ben arayışından sapamayacak kadar uzaklaşmış durumdayım. "Hayır, hanımefendi. Ama teklifiniz için minnettarım."

Reddedilmeyi yumuşatmak için ona flörtöz bir göz kırparak biramı elime alıyorum ve bir yudum alıyorum.

... Ve neredeyse tükürüyordum çünkü açıkça delirmiştım. Orada, tam orada, gevşek siyah bukleleriyle dönen Josie olamaz. Çünkü o, uzun etekleri, elbiseleri ve altmışlı yıllardan kalma şık bluzlarıyla şehirde görmeye alışık olduğum Josie *değil*. Aslında burada olacağını biliyordum ama onu *böyle* görmeye hazır değildim.

Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum ve bir saniyeliğine gözlerimi sıkarak kapatıyorum, açtığımda Josie'nin gitmiş olacağını biliyorum çünkü o açıkça benim ateşli hayal gücümün bir ürünü.

Ama değil. Hâlâ orada. Vücudunu sıkı bir eldiven gibi saran kısa, siyah, kolsuz bir elbise giyiyor, üstteki ve alttaki malları *aynı anda* sergiliyor ve zavallı gözlerim nereye odaklanacağını bilmiyor. Kırmızı ayakkabılarının tabanları kırmızı ve her zıpladığında parlıyorlar. Bukleleri vahşi ve özgür, onun yaratıcı saç modellerinde görmeye alışık olduğum gibi değil. Onu masada becerdikten sonra o kadar vahşi olduğundan bile emin değilim.

Kahretsin, bu onun için sikişin beklediğim kadar iyi olmadığı anlamına geliyor çünkü kendine saygısı olan hiçbir seks, bir kadının saçlarını başlamadan önceki gibi bırakamaz. Ve tam o anda kendi kendime yemin ediyorum ki, eğer yıldızlar bir daha sevişmemiz için aynı hizaya gelirse, dizleri jöleye dönüşeceği için sonrasında yürüyemeyecek. Gözleri kapanacak ve dudakları şişecek.

Ve aynen böyle, sikim açıkça kotumu zorluyor, fermuarı itiyor, onun amına ulaşmak istiyor. Çünkü gece gündüz düşünebildiğim tek şey o ise, belli ki bir sihri var. Tartışmalarımızı saymazsak birlikte o kadar zaman bile geçirmedi.

Bu arada, ben Josie'nin amını hayal ederken, o giderek daha da sarhoş oluyor. Yürümesini izliyorum, ya da daha çok, dünyadaki her erkekten aldığı tüm ateşli bakışları fark etmeden, dünyada umursamadan bara doğru saunter gibi. Hedefine ulaştığında, herkesin görmesi için önünü tezgâha yaslıyor. Sonra benimle flört eden aynı barmene heyecanla el sallıyor, ama gülerek ona hizmet etmesi için başka bir barmenin omzuna çarpıyor. Erkek bir barmen.

Josie önündeki bardaktan ıhlamur parçalarını toplayıp peçetenin üzerine çiçek gibi dizmekle meşgulken, göt herif ellerini tezgâhın üzerine koyup kollarını iki yana açarak çiftleşme oyunları sırasında lanet bir babun gibi daha iri görünmeye çalışıyor. Josie'ye bir şeyler söylüyor, o da kafasını geriye atıp dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülüyor. Buradan bile, göt herifin gözlerinin Josie'nin göğüs dekoltesine daldığını ve onu soymasına *izin verdiği* hayal dünyasına girdiğini görüyorum.

Adamın arkasındaki bir şeyi işaret ediyor. Arkasını döner, bir şişe alır ve geri gelir. İki shot bardağı var. Tekila. Evrensel bacak açıcı. Ben biliyorum, o da biliyor. *Şerefsiz*.

İki kadeh dolduruyor, bir tane alması için onu dürtüyor ve ikisi de tokuşturduktan sonra içiyorlar.

Sağ gözüm tik tak etmeye başladı.

Tezgâhın üzerindeki elleri yavaşça ona doğru ilerliyor. Santim santim. Onun aptal şakalarına gülerken. Avucuyla tezgâha vuruyor, *çok komik olduğu* belli olan bir şey karşısında başını tekrar geriye atıyor-

"Hey," diye biri kulağıma bağıyor.

Sese doğru dönüyorum-Leila, yüzünde boktan bir sırıtişla gözlerimin önünde duruyor.

Endişeyle etrafıma bakıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" Josie'nin burada yalnız olmadığını biliyordum ama Leila? Bunun geleceğinden şüphelenmemiştim.

"Kız kıza bir gece geçiriyoruz." Gülümsemesi daha da genişlerken omuz silkiliyor.

"Burada mı?" Kıyafetlerini hızlıca gözden geçirirken kaşlarımın alnımdan yukarıya doğru kalktığını hissediyorum - kız kardeşimin vücuduna bakan herhangi bir şerefsizi savuşturmak zorunda değilim. Düzgün kıyafetleri nabzımın biraz sakinleşmesini sağlıyor.

"Evet." Bir omuz silkme daha. "Neden?"

"Sen nişanlısın!" Sesim kendi kulaklarıma bile öfkeli geliyor.

"Ve ne?" Çocukken burnundan su fışkırtmak istediğinde yaptığı gibi homurdanıyor - bahse girerim Archie'nin önünde yapmıyordur. "Dans ediyorum."

"Hamilesin!" Nabzımın fırladığını hissediyorum.

"Ve ne?" Homurdanıyor. "Ben hasta değilim."

"Evet, ama-" Karnına bakıyorum, endişeyle yutkunuyorum. "Ama ses... Bebeğe zarar verecek."

Gülüyor ve omzuma vuruyor. "Ken, sen çok yumuşaksın. Harika bir amca olacaksın."

Amca olacağım. İki kere. Freya doğum yaptıktan sonra daha sorumlu davranmak zorunda kalacağım çünkü kötü bir amca olamam. En iyisi olmalıyım. Ama Leila? Leila'nın çocuğu benim çocuğum gibi. Büyüdüğünü gördüm. Altını değiştirdim. Ve şimdi o bir anne olacak ve kendi çocuğum olmayacağı için onun bebeğinin bezini değiştireceğim.

Ve ilk defa kendimi bu kadar iyi hissetmiyorum.

"Ah, Kenneth," diyor yumuşak gözlerle ve sonra Kayla'nın Alicia'yla birlikte dağ keçisi gibi zıpladığı dans pistine bakarken gözleri anında değişiyor, Alicia bu kalabalığın içinde olmaktan çok rahat görünüyor. Onun bu kadar özgür olabileceğine inanamayarak gözlerimi kısıyorum ve etrafımı tarıyorum. Mark'ı yakınlarda gizlenmiş, su olduğunu tahmin ettiğim bir bardak bir şey içerken buluyorum. Bakışlarımı görmüyor; tüm dikkati kızlara ve etraflarındaki kalabalığa odaklanmış durumda.

"Mark'ın burada olduğunu biliyor mu?" Alicia'yı kastederek soruyorum.

"Duh." Gülümsüyor. "Sanki bir saat boyunca birbirlerinden ayrı kalabilirlermiş gibi. Nereye gittiğimizi duyduğunda onu Ghost'u getirmekten zor vazgeçirdik." Alicia'yı belki de Mark'tan daha çok seven Alman çoban köpeğinden bahsediyor. "Ama o iyi biri. Sadece endişeli, biliyorsun."

Başımı sallıyorum çünkü biliyorum. Alicia'nın geçmişine bakınca, Mark'ın aşırı korumacı olmasına şaşmamalı. Bu da beni geçerli bir soruya getiriyor.

"Archie nerede?" Çünkü o sahiplenici orospu çocuğunun onun popüler bir takılma yerine gitmesine izin verdiğine asla inanmayacağım.

Gözlerini deviriyor, o kadar yüksek sesle inliyor ki müziğin içinden duyabildiğime eminim. "Mark burada olaksa gelmemeyi kabul etti." Sonra kıkırdarak ekliyor, "Ama Justin'in kamyonetini dışarıda gördüğüme eminim, o yüzden Archie'nin de orada olabileceğinden şüpheleniyorum."

Buna gülüyorum çünkü bu kesinlikle bir olasılık gibi görünüyor. Justin, Kayla'nın ebedi nişanlısı ama ona kafayı takmış durumda. Ve Justin burayı biliyor, bu yüzden beni aradı. Güvenli olduğundan emin olmak için defalarca kontrol etmeden buraya gelmesine izin vermesine imkan yok. Burası tehlikeli bir yer değil ama olabilir. Özellikle alkol servisi yapılan her yer tehlikeli olabilir, bu yüzden eşlerine göz kulak olmak isteyen erkekleri suçlamıyorum.

"Burada ne işin var o zaman?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Hepiniz alındınız ve burası da bekârların yeri."

"Hepsi değil," diyor imalı bir şekilde ve arkasına bakıyor.

"Ne?" Aptal rolü yapıyorum.

"Josie'yi yatağa atmak için buradayız. Buna ihtiyacı olduğu kesin."

Kötü kalpli kız kardeşimin yüzümdeki değişimi izlemesini izliyorum. Gülümsemesi daha da genişliyor ve şimdi bana tüm dişleriyle Cheshire Kedisi'ni hatırlatıyor.

"Ne oluyor lan?"

"Ne oldu?" Gözleri dönüyor. "Bir sorun mu var?"

"Öylece etrafta dolaşıp insanları yatağa atamazsın!" Şu anda pek de sevmediğim kız kardeşime bağıriyorum.

"Hemen heyecanlanma, o yetişkin bir kadın." Yumruğunu koluma vuruyor ve tekrar gülümsüyor. "Ayrıca, son zamanlarda çok stres altında."

"Ne stresi?" Yemi tıklıyorum.

"Bilirsiniz, erkek arkadaşından ayrılması, işsiz ve evsiz olması. Ve kasabanın ona yaşattığı tüm cehennem." Başını sallayarak dilini tıkırdatıyor.

"Ne oluyor?" Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissediyorum.

"Anlatacak benim hikâyem değil." Ellerini teslimiyetçi bir hareketle kaldırıyor. "Leyla!" Homurdanıyorum.

Sadece gülümsüyor. "Bu arada burada ne yapıyorsun?" Ona dik dik bakıyorum ve o da gülüyor. "Doğru ya. Şey," küçük yumruğu tekrar omzuma çarpıyor, "iyi şanslar!"

Bununla birlikte, partisine doğru yola çıktı. Bardan dansçı arkadaşlarına doğru yürürken Josie'yi hep gözümün önünde tutuyordum. Ve ben Leila'yla konuşurken, arkadaşlarından biri bir şekilde bir ayak daha uzadı. Ve o lanet olası arkadaşısı onun belini tutuyor, onu kendine doğru çekiyordu.

Kalçasını bacaklarının arasına bastırdığında ayağa kalktım.

İnsanların arkasından neler olduğunu göremiyorum ama iki saniye içinde oradaydım. Ondan kurtulmaya çalışırken gerçek bir mücadele göstermesi için yeterli bir süre. Partisinden kimse aniden görünürde yok.

Kadın göğsünü itmeye çalıştığında elleri kadının poposuna doğru iniyor. Yüzü öfke ve kararlılıkla sıkışmış.

Hiç düşünmeden onu ensesinden yakaladım ve kadından uzaklaştırdım. Tökezleyerek geri çekildi ve bana göz kırptı.

"Ne oluyor lan?"

Onun alanına giriyorum, yüzüm onunkinin önünde. "Siktir git buradan," diye tıslıyorum.

"Ne oluyor?" Kafası karışmış görünüyor. "Buraya ilk ben geldim."

Daha da yaklaşıyorum. Gözlerini bulup, yanlış yorumlayamayacağı bir anlamla tutuyorum. "Get. Siktir git. Dışarı."

"Ama o-"

Gömleğinin önünü tuttum. "Ağzından bir kelime daha çıksın."

"Hepimiz ne için buradaysak o da onun için burada!" diye

haykırıyor, ipucunu anlamadan.

Başımın arkasında bir şeylerin tıkırdadığını hissediyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve gömleğini bırakıyorum, iki küçük el pazuma dolandığında daha uzun bir mesafeye sahip olabilmek için geriye doğru bir adım atıyorum.

"Evet, gidiyoruz."

Sese doğru dönüyorum ve Josie'nin beni demir gibi kavradığını görüyorum, bu kadar küçük bir yaratık için şaşırtıcı derecede güçlü.

"Değiliz," diye tıslayarak karşılık veriyorum.

"O haklı. Herkes buraya takılmak için geliyor. Büyütülecek bir şey değil." Kolumdan çekiştiriyor ama kıpırdamıyorum. Belli ki herifin kendini koruma duygusu sıfır çünkü konuşmaya başladı.

"Evet, dostum. Hepimiz ne için burada olduğumuzu biliyoruz. Saatlerdir gözümün önünde kıcını sallıyor."

Ona doğru hamle yapıyorum ama Josie tüm ağırlığını vererek beni yerinde tutmaya çalışıyor. Önümde büyük bir beden oluşuyor.

"Sakin ol, Ken." Mark iki elini dikkatlice omuzlarıma koyuyor ve hafifçe geri itiyor. Dikkatlice. Kızdırmaması gerektiğini biliyor. Ama ben yine de Josie'nin elinden kurtulmak için çabalıyorum ve neyi yanlış yaptığına dair hiçbir fikri olmadan hâlâ ayakta duran pisliğin üzerine gidiyorum. Onun gibi şerefsizlerin derse ihtiyacı var.

"Ken, bana bak," diye tekrar sesleniyor Mark'ın sesi ve sonunda yüzüne odaklanıyorum. "Şu anda onu öldürmek istediğini biliyorum ama *inan bana*," diye vurgulayarak bana neden Alicia ile burada olduğunu hatırlatıyor, "bu gerçekten kirlenmek isteyeceğin bir durum değil."

"Ona bir ders vereceğim," diye sadece onun duyabileceği şekilde sessizce akıl yürütmeye çalışıyorum.

Başını sallar. "Saçmalamak için yanlış adamı seçtin. Ne yapmak istediğini biliyorum ve sana söylüyorum, böyle tepki vereceğini bilseydim, buraya ilk ben gelirdim. Ama kadınının sorunuyla ilgilenmen için sana nezaket gösterdim."

Senin kadının, dedi. Benim kadının.

Etrafımdaki herkesin lanet olası işgüzarlığını görerek gözlerinin içine bakıyorum. Küçük bir suçlu irkilmesi bilmem gereken her şey.

Kolumdaki bir çekiştirme beni yumruğumu Mark'ın suratına indirmekten geri döndürüyor. Ona doğru döndüğümde Josie'nin beni hâlâ demir gibi kavradığını görüyorum. Alnı terlemişti. Gözleri büyük ve şaşkın. Altlarında rimel lekeleri olsa da hâlâ çok güzel görünüyor.

Boyalı kırmızı dudakları mükemmel, tek bir leke bile yok. *Güzel, henüz kimse oraya varmadı.*

Biraz gevşiyorum ama Mark'ın arkasındaki herif duyamadığım bir şey söylüyor. Mark'ın çenesi düştü ve bunun iyi bir şey olmadığını anladım. Mark tam bir dönüş yapmadan önce hızla uzaklaşan adama doğru dönüyor.

Josie'ye bakıyorum -bütün bu süre boyunca gözlerini yüzümden ayırdığını sanmıyorum.

"İyi misin?" Beni duyacağını umarak daha kısık bir sesle soruyorum.

"Evet, ben iyiyim," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor. "Ama o haklı, biliyorsun. Müstehcen davranıyordum, yani aslında bu onun hatası değil."

"Tanrı aşkına, Josie!" Patladım. "Fikrini değiştirirsen 'hayır' demeye hakkın var ve o da bu lanet ipucunu alsa iyi olur! Bir kadın olarak bu senin hakkın. Bir insan olarak."

Sertçe yutkunuyor ve sessizce başını sallıyor, hâlâ sebepsiz yere suçlu görünüyor. "Ken," diye sesleniyor Mark.

Ona bakıyorum.

"Justin dışarıda. Herkesi eve geri götüreceğiz. Burada iyi misin?" Josie'ye hafifçe başını sallar.

"Evet, git. Teşekkürler."

"Elbette." Başını sallar ve Alicia'nın Leila ve Kayla'yı tutmaya çalıştığı bara doğru yürür. İkisinin de yüzünde sıkılmış, kızgın bir ifade ve kararlı hareketler vardı. Kız kardeşim küçük bir savaşçıdır. Eminim neler olduğunu görünce savaşa girmiştir. Kayla da zorlu bir mahallede büyüdü, hayatı için savaşmak neredeyse her gün yaptığı bir şeydi ve çok sadıktır. Bu yüzden Alicia'nın ikisini aynı anda nasıl durdurabildiği beni şaşırtıyor. Bir Amazon'un yapısına sahip ama o ikisi çok acımasız.

Ve onlar arkadaş. Bence bu noktada arkadaştan da te. Onlar bir takım. Eminim Freya her an patlamaya hazır olmasaydı, o da burada olurdu.

Ve görünüşe göre Josie'yi de kendi küçük çevrelerine kabul etmişler. Açıklanamayan bir nedenden dolayı, bu beni mutlu ediyor.

Alicia gözlerimle buluştuğunda gözleri kısılıyor ve başını hızlıca sallıyor. Burun delikleri açılmış, çenesi gergin. Görünüşe göre o da

savaş alanına gelmemek için kendini zor tuttu.

Bir şekilde buradan uzak durmaları ve pisliğin elini uzattığı o an için onu yalnız bırakmaları durumu biraz fazla... prova edilmiş gibi görünüyor.

Hâlâ iki eliyle kolumu tutan kadına bakıyorum.

"Neden buradasın Josie?"

Yutkunuyor. "Buraya geldim çünkü Alicia onlarla gelmemi istedi. Gelmek istemedim ama buraya geldiğimde dans etmek çok iyi geldi."

Her şeyi o şerefsizler ayarladı.

"Müstehcen bir şekilde dans ettiğinizi söylemişsiniz. Ne demek istedin?" Daha yakına eğildim. "Birinin gelip seni almasını mı istedin?"

Gözlerini bir saniyeliğine indiriyor, sonra tekrar kaldırıp bana bakıyor. "Evet," diyor ağzından ve kalbim mideme iniyor. Reddedilmenin asidi yükseliyor ve gözlerim tik tak ediyor. "Sen," diye ekliyor birkaç saniye sonra.

"Ne?"

"Seni barda gördüm," diyor dudağını çiğnerken. "Ve sonra barmenle flört ediyordun. Ve ona göz kırpyordun." Burnunu çekti. "Ben sadece, bilmiyorum," omuz silkti ve bir kez daha burnunu çekti, "kıskanmanı falan istedim. Beni burada fark etmeni."

"Yani benim için kışını mı salladın?"

Başını sallıyor ve ben de rahatlamış bir kahkaha atıyorum. "Eve gitmek ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Biraz dans etmek ister misin?" Utangaç bir baş sallama.

Elimi nazikçe beline koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Ne kadar yakın olmak istediğine onun karar vermesine izin veriyorum. Josie iki elini de omuzlarımın önüne koyduğunda, diğer kolumu onun sırtına dolayarak rahatlıyorum.

Elleri rahatlamış görünüyor ama vücudu hiç de öyle değil. Beni duyabilmesi için kulağına biraz daha yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Dudaklarını çiğniyor, yine o lanet kırmızı rujunu biraz bile bulaştırmıyor ve sonunda, "Senin hakkında yanılmışım Kenneth," diyor.

"Nasıl yani?" Merakla sordum.

"Sende kahraman kompleksi yok."

Açıklamasına sırtıyorum - ona açıklamaya çalıştığım şey de tam olarak bu değil miydi? Bunu ona hatırlatmak üzereydim ama konuşması bitmemişti.

"Sen aslında bir kahramansın."

Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimeler boğazımda düğümlenirken o bana yaklaşıyor ve yanağını göğüs kaslarımdan arasına bastırıyor. Kollarımın serbestçe dolaşmasına izin veriyorum ve onu kucağıma daha sıkı çekiyorum. Ağır çekimde hareket ediyoruz, bu da o anda çalan çılgın ritmin tamamen tersi. Etrafımızdaki herkes zıplayıp ellerini sallarken, biz kendi rahat dünyamızda kilitlenmiş bir şekilde yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyoruz.

Kulağı kalbimin hemen yanında ve bahse girerim düzensiz kalp atışlarımı duyabiliyordur. Ve bu sadece kalbimin vahşi atışına tepki verdiği için değil. Ona tepki veriyor. Vücudunun benimkine baskı yapmasına. Göğsümün yanında nefes alışına. Kokusuna.

Zayıflığım ve beni yavaş yavaş değiştiren katalizör haline geldiği için duruma ve ona lanet okuyarak başımı kaldırıyorum. Onunla savaşmaktan vazgeçiyorum ve başımı eğip burnumu saçlarına gömüyorum. Sırlar, bağımlılık ve delilik gibi kokuyor. Bir kadın gibi kokuyor.

Josie ellerini kollarımın altından belime doğru hareket ettiriyor, parmaklarını kemerimin altına sokuyor ve sonunda rahatlıyor. Kollarımdaki ağırlığını hissettiğimde tüm vücudunun teslim olduğunu hissediyorum. Bu hoşuma gidiyor. Bu hissi seviyorum. Bir kadına sadece iyi hissettirdiği için sarılmayı seviyorum, sadece terli bedenlerin çarşaflara dolanmasına yol açacağı için değil.

Ckapt'ca Twc "t'm-Scvc"

KENNETH

Birbirimize sarılarak uzun zaman geçirdik. Birbirimize sarılarak. Onun kollarımda olmasından hoşlanıyorum ve vücudunun gevşemesine ve bana yaslanmasına bakılırsa o da bundan hoşlanıyor.

"Ben *hmmmm*," diye tutarsız bir şeyler mırıldanıyor göğsüme doğru ve ben biraz uzaklaşıyorum.

"Ne?"

"Acıktım." O kadar sinirli görünüyor ki neredeyse güleceğim.

"İstersen gidip bir şeyler atıştırabiliriz. Hala açık bir yer olmalı."

Başka bir şey mırıldanıyor.

"Ne?"

Yine bir şeyler mırıldanıyor ama anlamıyorum, bu yüzden tekrar ediyorum, "Ne?"

"Ben de azdım! Tüm o büyük kaslarınla beni tuttuğun zaman," diye daha yüksek sesle yüzüme bağıyor ki duyabileyim.

Ve duyuyorum. Duydum yani. Boğazımdaki gergin yumruyu yutarak, başka kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Etrafımızdaki herkes birbirine sürtünmekle ya da müziğin içinde kaybolmakla meşgul olduğu için yanlış alarm.

"Ve tüm bunlar," diyerek kucağımdan uzaklaştı ve kırmızı uçlu parmağını gövdemin etrafında salladı, "duruma yardımcı olmuyor."

"Neyin yardımı olmuyor?" Gözlerimi kısıyorum.

"Bilirsin işte, kocaman vücudun ve süper güçlü kolların," diye cevap veriyor gözlerini devirerek ve ben kahkahalarımı zor tutuyorum. Muhtemelen sadece sarhoş olduğu için bana yaslanıyor. "Beni çok *şefkatle* tutuyor." Sanki bu kelime onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi söylüyor. "Bütün bunlar yardımcı olmuyor, biliyorsun."

"Biliyorum," diye dişlerimi sıkıyorum ve elini tutuyorum.

"Hadi gidelim." "Nereye?" diye yüksek sesle soruyor ama elime karşı koymuyor.

"Bir şeyler atıştırıp sana su getireceğiz." Boy farkımız nedeniyle, topuklu ayakkabılarıyla bile beni duyabilmesi için kulağına eğilmek zorunda kalıyorum. Ama şikayet etmiyorum çünkü kokusunu seviyorum. Çok yaklaştığımda dudaklarımla yanlışıyla tenini sıyırdığımda vücudunun titremesi hoşuma gidiyor.

"Pekâlâ." Omuz silkiyor ve parmaklarını benimkilerle birleştirmek için açıyor. Kalbim küt küt atıyor ama o an bana ne kadar güvendiğini fark ediyorum,

Onu buradan çıkarma kararlılığım yerleşiyor. Bu gece sarhoşken kimsenin ona dokunmayacağından emin olma kararlılığı. Ben de dahil. Ne kadar istersem isteyeyim.

Kimse ona dokunamaz. Bu kadar.

Nihayet dışarı çıktığımızda, sarhoş ve terli kalabalıktan kurtulduğumuzda, derin bir nefes alıyor ve yanıma geliyor. Yanağını omzuma bastırırken kolları ön kolumu sarıyor. Memnun görünüyordu. Ben de öyle hissediyorum.

Kolumu onun tutuşundan kurtararak omzuna doladım ve onu yanıma çektim. "Arabam orada. Hadi gidelim."

"Araba kullanman mı gerekiyor?" Burnunu çekiyor ve burnunu siliyor. "Bilirsin, sarhoşken."

Aşağı bakıyorum ve onu başını bana doğru eğmiş halde buluyorum. "Şehirde kalmayı ve otele Uber'le gitmeyi planlıyordum," bunu başka biriyle yapmakla ilgili kısmı eklemiyorum ama ona sarıldığım anda fikrim değişti, "ama biramı bile bitirmedim."

Alnı konsantrasyonla kırışıyor. "Yani sarhoş değilsin?" "Hayır, Josie. Sarhoş değilim."

Dudaklarını sıkıca bastırıyor ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum çünkü ne düşündüğünü asla bilemiyorum. "Tuhaf."

Homurdanıyorum ve onu kamyonetime götürüyorum, orada yolcu tarafını açıyorum ve içeri girmesi için işaret ediyorum çünkü artık onun yanında kendime güvenmiyorum. Hem de çok.

Topuklu ayağını koşu tahtasına koyar ve kendini yukarı iter. Koltuğa ulaştığında öne doğru düşüyor ve iki elini önüne atıyor. Dirseklerini koltuğa bastırmış ve kıcı havadayken yere iniyor. Dar, kısa bir elbisenin içindeki kıcı. Sulu poposunu yukarı kaldırıyor, hayal gücüne tam olarak sıfır bırakıyor. Siyah dantelli külotu, elbisesinin eteklerinin altından bana göz kırpmıyor. Ayrıca, her şeyin nasıl görüldüğü ve *hissettirdiği hakkında* zaten belli belirsiz bir fikrim var, bu *yüzden* durum her geçen saniye acı verici hale geliyor.

Gökyüzüne bakıp inliyorum, daha güçlü bir irade istiyorum çünkü irademi hiç kimsenin test etmediği kadar test ediyor ve o sarhoşken onu sokakta kesinlikle beceremem. Bunu kendime ne kadar çok tekrarlırsam, o kadar çok inanacağım.

İçeri tırmanmaya çalışırken boyalı kırmızı dudaklarından yüksek sesli bir kıkırdama kaçıyor. Ellerimi sıkıca kapıya koyuyorum, böylece belinden tutup içeri girmesine yardım etmek gibi aptalca bir şey yapmıyorum, sırf bir sapık gibi onu bir kez daha hissedebilmek için. Şu anda ellerimin onun yakınında olması çok tehlikeli olurdu.

O içeriye yerleştğinde kapıyı kapatıyorum, gökyüzüne bir kez daha homurdanıyorum ve kamyonetin etrafında dolaşıp koltuğuma doğru yürüyorum. Koltuğuma iyice yerleştikten sonra Josie ayakkabılarını çıkarıyor ve ayak tabanlarını yukarı kaldırıyor. Bacaklarını kucaklıyor ve çenesini dizlerinin üzerine koyuyor.

Hızlı bir değerlendirme yapıyorum, emniyet kemerini taktığından emin oluyorum ve vites takıyorum.

"Canın ne istiyor?" Bardan ayrılmamızın nedeni bu olduğu için açıkça yemeği kastederek soruyorum.

Başını yavaşça bana çeviriyor. Sivri kaşlarını öyle bir kaldırıyor ki neredeyse gökyüzünde kaybolacak.

"Gerçekten mi?" diye kıs kıs gülüyor.

"Yemek, Josie. Yemek. Canın ne yemek istiyor?" Yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Yardımcı olmuyorum," diye yanıtlıyor etkilenmeden.

"Ah, lanet olsun," diye inliyorum ve elimle yüzümü siliyorum. Homurdanıyor. "Yapabilir miyim?"

Ona suçlayıcı bir bakış fırlattım. "Tanrı aşkına, Josie." Sol bacağımı yana kaydırarak pantolonumdaki baskıyı biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum. "Durman gerek."

"Neden?" diye soruyor kayıtsızca. "Kıvrınman hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?" Ona hızlıca bakıyorum. "Ya teklifini kabul edersem?" "O zaman biriyle yatarım." Omuz silkiyor. "Sonra bana fıstıklı dondurma ver ve mükemmel akşamım tamamlandı."

"Fıstıklı dondurma sever misin?" Sevişmekle ilgili yorumunu sözlü olarak görmezden gelmeyi seçerek ona yan gözle bakıyorum ve arabayı caddenin kenarına doğru çeviriyorum, orada açık bir hamburgerci görüyorum. Yağlı yiyecekler şimdi ona iyi gelecektir - belki de tükettiği alkolün bir kısmını emer ve kafasının daha net olmasını sağlar.

"Benim zevkimi yargılama, ben de senin vanilyanı yargılamayacağım." Eli yüzümün önüne geliyor ve parmağıyla burnumu dürtüyor. Kıkırdayıp geri çekiliyor ve beni göğsümün derinliklerinde garip bir hisle baş başa bırakıyor.

En sevdiğim dondurma çeşidinin vanilya olduğunu nereden biliyor? Her park yeri dolu olduğu için mekanın önünden geçmek zorunda kalıyorum. İşlek bir cadde ama akşam geç saatlerde bu kadar yoğun olduğunu bilmiyordum.

Ayakkabılarını tekrar giyiyor ve atlamak için kapıyı çekiyor. Bir an bile centilmenlik yapmama izin vermediği için sinirlenerek yanına koşuyorum.

Ama beni şaşırttı, oturuyor. Kapısına ulaştığımda hala koltukta oturuyor ve ayakları yükseklikten sallanıyordu.

"Sence aşağı atlarsam bacağımı kırar mıyım?" Uygunsuz bir kıkırdama çıkarır.

"Öğrenmeyelim." Ona doğru yürüyorum, ellerimi dikkatlice beline koyuyorum ve onu yukarı kaldırıyorum. Elleri omuzlarımda son buluyor.

Onu yere yatırdığımda bile. "Josie."

Sesim yalvarmaya dönüştü. "Ne?" Yukarı baktı.

"Yapma bunu." Şu anda yalvaracak durumda değilim, çünkü o da dahil olmak üzere alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var.

"Neyi yapmayayım?" Gözleri ağzıma doğru kayarken uzun kirpikleri yanaklarında gölgeler oluşturuyor.

Yutkunuyorum. "Ellerinle yaptığın şu şeyi yap, bilirsin."

Korkmuş görünerek ellerini hemen geri çeker. "Özür dilerim Kenneth, sana dokunulmasından hoşlanmadığını bilmiyordum."

İç çekiyorum. "Seviyorum, Josie. Biraz fazla."

Gözlerinde bir an için anlayışlı bir ifade beliriyor ama sonra yerini kendine özgü arsız gülümsemesine bırakıyor. Omzuma hafifçe vuruyor ve restorana doğru yöneliyor.

İçeri girdiğimiz anda buraya gelme fikrimin ne kadar aptalca olduğunu anladım. Kamyonetimin karanlığının güvenliğinde kimsenin onu görmeyeceği bir yere gitmeliydim. Çünkü her bir çift erkek gözü yanımdaki kadının üzerindeydi. *Benim* kadını.

Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve mesajı almayan her bir orospu çocuğuna tehditkâr bakışlar gönderiyorum. Birkaçı gözlerini yaptıkları şeye çeviriyor ama bazıları çevirmiyor. Elimi yumruk yapıp sıkıyorum, suratlarına tokat atmak için can atıyorum. Özellikle aptal bir pislik gözlerini Josie'nin kışından alamıyor. Gözlerini takip ediyorum ve elbisesinin biraz yukarı kalktığını görüyorum. Poposuna doğru eğilip elbisesinin eteklerini aşağı çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Bana sorarken başı dönüyor ama onu görmezden geliyorum çünkü gözlerim bakmaya cüret eden orospu çocuğuna odaklanmış durumda. Ona bu kadar yakın olduğumu ve ellerimin onun kışında olduğunu görünce, gözleri masadaki arkadaşlarına geri dönmeden önce bir anlığına benimkilere dikiliyor. *Bu doğru, pislik, o benimle.*

Biraz daha iyi hissediyorum.

"Kenneth?" diye tekrar sesleniyor, biraz kafası karışmış gibi ama ben sadece başımı hafifçe sallıyorum ve konuyu kapatmasını umuyorum. Akıllı bir kadın çünkü küçük elini benimkinin içine sokmadan önce birkaç saniye yüzümü izledi. Birbirine bağlı parmaklarımıza bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Şimdi daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Hadi yiyelim." Onu bara doğru çekiyorum.

"Selam." Barmene el sallıyorum. Yanımıza geldiğinde, "Boş bir masanız var mı?" diye soruyorum.

"Şurada birkaç boş bar sandalyemiz var." Yan tarafı işaret ediyor. "Hepsi bu kadar."

Çok yüksek olan sandalyeye bakıyorum. Bacaklarının herkesin zevk alması için nasıl sergileneceğini hayal ediyorum, bu yüzden eve gitmenin muhtemelen daha iyi bir fikir olduğuna karar veriyorum. Ama o bu fikri duymuyor çünkü beni elimden tutup barmenin işaret ettiği yere doğru sürüklemeye başladı bile. Üstüne tırmanıp bacak bacak üstüne attığında çenemi öyle bir sıkıyorum ki eminim birkaç dişim kırılıyor.

Hâlâ dişlerimi gıcırdatarak diğer sandalyeye oturuyorum.

Tezgâha yaslanıp barmene el salladığında tansiyonum fırlıyor. Yüzü yerine memeleriyle konuşmaya başladığında da zirveye ulaşıyor. Elimi onun önüne koyuyorum ve

parmaklarını tahtada gezdiriyor. Bu kesinlikle onun dikkatini çekiyor. Bana sinsi bir gülümseme veriyor ve sonunda gözlerini onun yüzüne dikeyor.

Aleti olan her bir insan nasıl oluyor da bugün sinirlerimle oynamak istiyor? Sanki evren beni ne kadar zorlayabileceğini görmeye karar vermiş gibi.

Bu arada bize iki hamburger ve patates kızartması sipariş ettiğini duydum. Ne istediğimi bile sormadı ve beni şaşırtacak şekilde umurumda bile değildi. Benim için ne isterse sipariş edebilir, memelerini kapattığı sürece umurumda değil.

Barmenin gözleri aşağıya dalmaya devam ediyor ve o gittiğinde nefesim öfkeli puflar halinde çıkıyor. Forma tişörtümün eteklerini tutup tek hamlede çıkarıyorum, altımdaki ince tişörtle kalıyorum.

Gözleri kocaman oldu.

Gömleği ona doğru itiyorum. "Giy şunu."

"Neden?" diye kekeliyor, hâlâ kafası karışık görünüyor. "Soğuk." Uzatarak tutmaya devam ediyorum.

"Ben aslında ateşliyim."

Arkamda bir kıkırdama duyuyorum ve gösterinin tadını çıkaran piçlerden biri olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

"Tanrı aşkına Josie," diye tıslıyorum elindeki kumaş parçasını iterken, "giy şu lanet gömleği."

Ellerimden dikkatlice alıyor ve elbisesinin üstüne çekiyor. Üstünü örttüğümde kendimi çok daha iyi hissediyorum. Nefes alabiliyorum.

Bu uyumun ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç bu kadar şiddetli bir kıskançlık hissetmemiştim. Her zaman çok bölgeci bir adam olmuşumdur, ama bu benim için bile yeni bir seviye.

Saçlarını yakasının altından çeker ve kendisine çok uzun geldiği için kollarını kıvrır.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Başımı sallıyorum, gerçeği inkâr etmiyorum. Ancak o bunu görecektir.

"Açıkta kalan kollarını bu şekilde daha çok seviyorum." Utangaç gülümsemesi bana bunun benim yararına söylendiğini söylüyor, ben de zayıfça gülümsüyorum.

Barmen elinde iki bardak suyla dönüyor ve bariz bir sırıtışla önümüze koyuyor. Eminim o da benim mutsuzluğumdan zevk alıyordur.

Homurdanarak bardağı kapıyorum ve suyun buzlu olmasına şükrederek yarısını içiyorum. Bana odaklanmış ağır bakışları neredeyse boğulmama neden olacaktı ama yavaşça yutkunup bardağı tezgâha geri koyuyorum.

Josie uzun kirpiklerinin altından beni izliyor - yüzündeki ifadeden bu konuda konuşmak istediğini anlayabiliyorum,

ama o düşünüyor. Ona hafifçe başımı sallıyorum ve omuzları çöküyor. Üzüntüden değil ama rahatlamadan. Sanırım o da büyük açıklamalar yapacak havada değil.

Nefes alıp tekrar kendim olabildiğimde ona bakıyorum. Gömleğimin içinde boğuluyor, alt dudağını ısıyor, tüm o vahşi saçları ve ellerini örtmek için kolların kenarlarını çekiştiriyor, özlediğimi bilmediğim şeyin ta kendisi gibi görünüyor.

"Herkes gitti," diyor kısık bir sesle.

"Evet."

Benim onayım bir şekilde onun moralini bozuyor. "Bu bana her zaman oluyor."

"Bekle." Başımı yana eğiyorum. "Sence hepsi seni öylece bırakıp gitti mi?"

Omuz silkiyor, onaylamıyor. Ama buna gerçekten gerek yok çünkü kederli yüzü her şeyi anlatıyor.

"Josie," elimi çıplak dizine koyup teninin sıcaklığını hissediyorum, "ben orada olduğum için gittiler. Bu bir tuzaktı."

Alnı konsantrasyonla kırışıyor, ikiyle ikiyi bir araya getirmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor.

"Çöpçatanlık yapıyorlardı," diye açıklıyorum iç çekerek. Gözleri yuvarlaklaştı. "Evet, öyleydiler. Sana saldırmaya çalışan pisliğe gelince, Alicia'nın Kayla ve Leila'yı tuttuğunu gördüm, böylece taşaklarını koparamayacaklardı. Birkaç saniye daha geç kalsalardı, biri Alicia'yı da tutmak zorunda kalacaktı. Düşünüyorum da, harekete geçmeme izin verilmediği için muhtemelen serbest bırakılmaları gerekirdi." Yüzü aydınlanmaya başladı, ben de devam ettim. "Seni orada asla yalnız bırakmazlardı. Asla. Sen bizden birisin."

"Sizden mi?" diye tekrarlıyor küçük bir sesle, göğsümün ağrmasına neden oluyor. "Bizden."

Barmen yemeği getirmek için bu zamanı seçiyor. Kaşlarını çatarak yemeği önümüze koyuyor ve "Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Josie ikimiz adına "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyor çünkü ben onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

Sessizce yemeğimizi yiyoruz. Garip bir şekilde rahat bir ortam ve kendimi rahatlamaya bırakıyorum. Ta ki bana tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyene kadar.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne demek 'hayır'?" "Hayır, oraya gidemezsin çünkü burası karanlık bir yer."

"Buraya işememi ister misin?" Başıyla yanımızdaki zemini işaret ediyor. "Bekleyebilir misin?"

"Hayır!" Sesi öfkeyle çıkıyor ve ayağa kalkıyor. "Kadın mesanesini yanlış anlayan erkeklere lanet olsun." Saçlarını geriye savurarak bana suçlayıcı bir bakış fırlatıyor ve banyoya doğru vals yapıyor. Cüzdanımı çıkarıp bahşişle birlikte parayı masaya bırakıyorum ve onu takip ediyorum. Tek kişilik unisex tuvaletin içinde kaybolduğunda, kapının yanındaki duvara yaslanıp bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Bir kadının işemesi ne kadar sürer?

Sonra boğuk bir hıçkırık duydum. Kulağımı kapıya dayadım ve bir tane daha duydum.

"Josie," diye seslendim. "İyi misin?"

"Evet." Yüksek sesle burnunu çekti. "Bana bir dakika ver."

Alnımı kapıya yaslıyorum. "Kapıyı aç." "Bir saniye içinde çıkacağım."

"Kapıyı aç, Joz," diyorum yorgun bir sesle, ses tonumdan bir şeyler duymuş olmalı çünkü kapı çatırdayarak açılıyor ve içeri giriyorum.

Muhtemelen beşe beş olan küçük bir alanda, sırtını kapının karşısındaki duvara yaslıyor. Rimeli daha da bulaşmış ve kırmızı yanaklarından aşağı koyu çizgiler akıyor. Burnu da aktığı ve yüzü kıpkırmızı, sümüklü bir karmaşadan ibaret olduğu için onları silmekte hiçbir sonuç alamıyor.

Bir hafta önce, böyle görünen birini görsem ne yapacağımı bilemediğim için kaçardım ama burada kalıp onu nasıl rahatlatacağımı öğrenmek için çok güçlü bir istek duyuyorum.

Kilitli kapıya yaslanıyorum ve dikkatlice soruyorum, "Ne oldu?"

Giydiği gömleğimin koluyla burnunu siliyor ve ıslak kirpiklerinin altından başını kaldırıp bakıyor. "Gerçekten bir şey yok. Sadece kendim için biraz üzülüyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Nazikçe yokluyorum çünkü duygusal kadınlarla nasıl başa çıkacağımı yeni öğreniyorum. Kız kardeşim okuldan dönerken ağladığında, ilk tepkim onu rahatsız edenlerin burunlarını kırmak olurdu. Babamız onu aldattığında annem ağladığında, burnunu kırardım. Gerçek bir hasar verecek kadar büyük olmadığım için denedim. Nedense bu durumda birinin burnunu kırabileceğimi sanmıyorum çünkü bu davadaki tüm suçlular onun kafasının içinde yaşıyormuş gibi geliyor.

"Pek sayılmaz." Yan tarafa bakıyor.

"Tamam," diye kolayca kabul ediyorum, yanlış bir yumurta kabuğuna basmaktan korkarak.

Doğru şeyi yapmış olmalıyım çünkü bana bakıyor, dudağını çiğniyor ve sonra konuşmaya karar veriyor. "Sadece burada, sizlerle birlikte olmak ve gerçek aile ve arkadaşların nasıl çalışması gerektiğini görmek ne kadar az şeye sahip olduğumu fark etmemi sağlıyor."

"Ailen yok mu?" Düşünüyorum da, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nereden geldiğini de. Ailesinin nerede olduğunu ya da bir ailesi olup olmadığını bile. Kasaba halkımız dışında kimlerle arkadaş?

"İstiyorum." İç çekişi acı doluydu. "Ama bu uzun bir hikaye."

"Tamam. Ailen var. Arkadaşların var. Bugün gördüğüm kadarıyla birçok arkadaşın var." Sözlerim üzerine gözlerini kaldırdı. "Ne? Bir sürü arkadaşın var ve her biri çok güçlü."

"Öyleler." Sessiz bir mutluluğun güzel gülümsemesi yavaşça yüzüne yayılıyor.

"Beni yakaladınız."

"Hangi sıfatla?"

"Henüz bilmiyorum." Hafif bir omuz silkme. "Sen biliyor musun?"

Yüksek sesle burnunu çekerek başını sallıyor. "Sonsuza kadar Küçük Umut'ta kalmayacağım, biliyorsun."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum, birden midem bulanıyor. "Bir projen var." "Evet."

"Pekala."

"Kenneth?" Sesi bir oktav düşer. "Mmm?"

O kocaman gözlerini bana dikti. "Hâlâ azgınlım."

Tavana bakıyorum ve inliyorum. "Lanet olası sürtük."

Aramızdaki mesafeyi bir adımda kapatarak ağzını kendi ağzıyla kapatıyorum. Dudaklarını açık bir davetle ayırıyor, elleri omuzlarımdaki kaslara gömülüyor.

"Ken," diye nefes alarak adımı söylüyor ve beni herhangi bir oral seksin yapabileceğinden daha fazla sertleştiriyor.

Kıçını ellerimle kavradım ve onu kaldırdım. Sırtını duvara yaslayarak ellerimle onu tutuyorum ve vücudumu sıkıca onunkine bastırıyorum. Bu pozisyonda bacaklarını ayırmak zorunda kalıyor ve sikim onun ateşli amına giriyor. O kadar sıcak ki, kot pantolonumdan hissedebiliyorum.

Ne kadar sert olduğumu hissettiğinde, kıcını oynatmaya başlıyor, böylece amı kot pantolonumun önünden kayıyor ve beni ağzına inletiyor. Tırnaklarını boynumun arkasına geçiriyor ve ayakkabılarının topuklarını kıcına bastırarak hareket etmem için beni dürtüyor. Memnuniyetle kabul ediyorum ve kalçalarımı ileri doğru hareket ettirmeye başlıyorum. Her itişte nefesi kesiliyor. Birkaç dakika sonra beni öpmeyi bırakıyor ve sırtını arkasındaki duvara yaslıyor, ağzı hafifçe aralanıyor.

"Bu hoşuna gitti, Josephina. Değil mi?" Kulağına fısıldıyorum ve titriyor. "Seni boşaltmak için bedenime binmek hoşuna gidiyor mu?"

Cevap vermiyor, bu sefer daha yüksek sesle fısıldıyorum. "Gelmek istiyorsan bana cevap vermelisin." Hareketlerimi yavaşlatıyorum. "Gelmek istiyor musun Josie?"

"Evet," diye inliyor ve başını duvara vuruyor. "Siktir, Şerif, boşalmak istiyorum. Boşalt beni."

Az önce bana *Şerif dedi*. Başka biri olsa, fantezilerinden birini tekrarladığını söylerdim, ama bunu o söylediğinde, fantezi aslında benim fantezim oluyor. Orgazmın eşiğindeyken bunu söylemesini istediğimi bilmiyordum ama meğer istiyormuşum. Bu noktada Şerif olmak kimliğimin bir parçası haline gelmiş gibi görünüyor.

"Beni boşalt," diye inliyor. Ben de mecburen yapıyorum.

Ellerimden birini kıcından boğazının önüne götürüp terli boynunun dibine koyuyorum. Bu damlacıkları yalamayı çok istiyorum ama bu beni asıl amacımdan, yani onun boşalmasını sağlamaktan uzaklaştıracak. Elim boğazına tam olarak yerleştiğinde gözleri kocaman açılıyor. Dikkatli ve yüzüme odaklanmışlardı.

"Bana güveniyor musun?" Törpülüyorum.

Kısa bir süre sonra başını sallıyor. Her nasılsa, bu kalbimin şarkı söylemesini sağlıyor. Kıcını daha iyi kavriyorum ve yavaşça onu vücudumda yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başlıyorum, her aşağı indiğinde horozumun klitorisile hizalandığından emin oluyorum. Tüm bunlar olurken yavaşça ve nazıkçe boğazının önünü itiyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben de onun için doğru basınç noktasını bularak tutuşumu biraz serbest bırakıyorum.

Tamamen rahatlamadan önce birkaç saniye geçer. Yanakları pembeleşiyor ve alnını hafif bir ter tabakası kaplıyor. Ben onu vücudumda aşağı yukarı pompalamaya devam ederken o alt dudağını ısırmaya devam ediyor, kendi kaslarımın gerilmesini bile hissetmiyorum.

Kalçaları gövdeyi daha sert sıktağında ve nefes alış veriş düzenli ritmini kaybettiğinde, yaklaştığını anlıyorum.

"Hükmedilmekten ne kadar hoşlandığını görüyorum. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi," diye tısladım, aletimin tenime değmesine bile izin vermeden pantolonumun içinde zar zor bitirebildim. "İyi bir kız olabilirsin ve şimdi benim için gelebilirsin."

Gözleri kapanırken ağzı açık kalıyor. Boynuna biraz daha sert bastırıyorum ve kışındaki elimle vücut hareketlerini hızlandırıyorum ve tam talimat verdiğim gibi dağılıyor. Ağzı sessiz bir iniltiyle açılıyor, kalçaları benimkilerin üzerinde sarsılırken tırnakları boynumun arkasına batıyor.

"Bu çok iyi. O orgazmın son dalgasını kovalarken ben de onun hareketlerini teşvik ediyorum.

Bu noktada nasıl hâlâ ayakta durabildiğimi ve hayalarımın nasıl hâlâ dolu olduğunu bilmiyorum. İtiraf etmeliyim ki kendimle gurur duyuyorum. Zorlanan aletimdeki acı benimle aynı fikirde olmayabilir, ama Josie'nin memnun yüzü buna kesinlikle değer.

Onu yavaşça yere indiriyorum ve bir adım geri çekilip kızarmış teninin, dağınık saçlarının ve... lanet olası kırmızı rujunun görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Onu silmek için ne gerekiyordu ki? Hemen burada kendime söz veriyorum, rujun çıkmasını sağlayacak bir yol -bir aktivite- bulacağım. Çünkü dokunulmadan öylece kaldığında, iyi bir iş çıkarmamışım gibi hissediyorum. Görev başarısız olmuş gibi. Titreyen bacaklarına rağmen, lanet şey kıımıldamadı. İyi bir öpücüğün bunu silmesi gerekir, değil mi? O zaman neden hâlâ üzerinde?

Josie pantolonuma baktı, boğazını temizledi ve boğuk bir sesle şöyle dedi. "Sanırım bu konuda yardıma ihtiyacın var."

"Ben de öyle." Kahkahalarım zoraki. "Ama burada, boktan bir barın pis tuvaletinde değil. Eve gidiyoruz."

"Ev mi?" diye soruyor acı bir kahkahayla. "Neresi orası?"

"Nerede yaparsak," diye basitçe cevap veriyorum ve onu sessizliğe boğuyorum. Ona elimi uzatıyorum ve o da hiç tereddüt etmeden elimi tutuyor. "Hadi gidelim."

Banyodan çıkıp bara geldiğimizde herkes orada ne yaptığımızı biliyordu. Josie'nin kıyafetlerini elimden geldiğince düzeltmeye çalışmama rağmen, ki kendi titrek hareketlerim ve zorlanan sikim düşünüldüğünde bu pek de fazla değildi.

Josie'ye aç gözlerle bakmaya cüret eden her bir orospu çocuğuna bakmaya özen gösteriyorum. Ya da daha kötüsü suçlayıcı bir bakış. Ve eminim ki, kışına dikilen birkaç göz ve bilmiş sırıtişlar rolleri değiştirmemize neden oluyor. Dışarıdaki yolumuzun ortasında bir yerde, Josie beni çıkışa doğru sürüklemeye başlarken ben bir boğa gibi salkım saçak oluyorum. Böyle pisliklerden nefret ediyorum, bir kadının bir erkekle

öpüşmesinin onu otomatik olarak fahişе yaptığını düşünüyorlar,

ve bu şekilde davranılmayı hak ediyor. Bu tür varsayımlara tahammül edemem, özellikle de kadınıma karşı yapılyorsa.

Kadınım mı?

Josie ne zaman zihnimde gerçekten benim kadınım oldu? Bir noktada, onu bir kadın olarak düşünmeye başladım ve bu bir alışkanlık haline geldi.

"Hadi Ken," diye tıslıyor, özellikle zor bir gözlemciye bakmak için durduğumda. İçeri ilk girdiğimizde onun kışına bakanla aynı kişi. Birkaç bira içmiş ve kavga havasında. Ben de öyle. Burası benim kasabam değil ve ben de burada elimi kolumu bağlayan bir şerif değilim. Kadınımın onurunu savunmak beni kötü biri yapmaz, sadece normal biri yapar.

"Kenneth!" diye sesini yükseltiyor ve bu sefer dikkatimi ona yöneltebiliyorum. "Hadi gidelim." Gözleri yalvarıyor. Ancak şimdi durumu tamamen kavrayabiliyorum - üzerinde yüksek topuklu ayakkabılar ve kışını elbisesinden daha fazla örten gömleğim var, saçları vahşi, gözleri biraz kaybolmuş. Ben de dahil olmak üzere bir sürü azgın pislikle dolu bir odada ve durumun daha da kötüleşmesine ihtiyacı yok. Sadece buradan çıkmak istiyor.

Ona kısa bir baş selamı veriyorum ve ilerliyorum.

Dışarı çıktığımızda, bizi yan sokağa park etmiş kamyonetime doğru yönlendiriyorum. Adımlarım hızlı ve bir an için onun bana yetişemeyeceğini unutuyorum.

"Bekle." Yanıt vermeyince ellerimi çekiştiriyor ve daha yüksek bir sesle "Ken, bekle" diye sesleniyor.

"Ne?" Arkamı dönmeden homurdandım.

"Bu topuklarla koşamam. Biraz yavaşlayabilir miyiz?"

Bu sefer durdum ve ona doğru döndüm. "Hayır, yapamayız. Çünkü eğer yaparsak, kamyonu doğru yürümeye devam etmek için kendimi zorlayamam. Onun yerine geri döner ve sana öyle baktıkları için her orospu çocuğunun suratını dağıtırım," diye tıslıyorum, kendimi zar zor tanıyarak.

"Ken," diye fısıldadı dudaklarından adım. "Sorun yok." Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"Değil."

Bununla birlikte, ortama doğru eğildim, omzuma bastım ve vücudunu omzuma kaldırdım.

"Ken!" diye ciyaklıyor ama cevap veremiyorum. Şimdi olmaz. Onu benimle görülmekten utandırmadan önce buradan defolup gitmeye odaklanmış durumdayım.

"Kenneth, beni yere bırak!" diye haykırıyor.

Elimle kıcına bir şaplak attım. "Sessiz ol, Josie."

"Kenneth!" diye bir ciyaklama.

"Sessiz ol dedim." Poposuna bir tokat daha attım, bu sefer daha sertti.

Bu pozisyonda bile, nefes alışının hızlandığını duyuyorum. *İlginç.*

"Kıçım neredeyse çıplak," diye mırıldanıyor, sakinleşiyor.

Doğru. Malları paylaşamam. Elbisesinin eteğini çekiyorum ama çok az örtüyor. Ben de kendi gömleğimin eteğini çekiyorum, sonuç aynı.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve elimi kıcının üzerinde gezdiriyorum. Arka tarafı çok sulu olmasına rağmen, elim kocaman ve kalçalarının üstüyle birlikte kıcının altını da kaplıyor.

Sokaktaki insanların yanından geçerken görmezden gelmek için çok çaba sarf ettiğim birkaç kıs kıs gülüş alıyorum.

Ve kamyonuma geri döndüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım diyebilirim.

Ya da daha çok hayal kırıklığına uğradım. Çünkü bir yandan bakışlar ve kahkahalar kesiliyor ama diğer yandan Josie'yi bırakmak zorunda kalıyorum. Ve omzumun üzerinden kıcını yüzüme yaklaştırarak o kadar iyi oturmuş görünüyordu ki. Onu ısırmayı o kadar çok istedim ki, ama bu tamamen uygunsuz olurdu ve genel halk için iyi olmayabilirdi. Sokakta bir erkeğin omzuna atılmış bir kadın görsem, kendi isteğiyle orada olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını sorardım. Tek bir orospu çocuğu bile bunu yapmadı ve bu da insanlığa olan inancımı biraz daha kaybetmeme neden oluyor. Yani seviye atlamam ve bunu daha iyi bir erkek ve toplum için bir polis olarak telafi etmem gerekiyor.

Ckapt'ca Twc "t'm-Eigkt'

J OSIE

Kıçımdaki canavar eli garip bir şekilde güvende hissettiriyor. O kadar büyük ki popomun yarısını kaplıyor. Önce elbiseyi, sonra da bana ödünç verdiği gömleği çekiştirmeye çalışması çok komikti. Freya'nın kulübesinde dikkatini çekmeyi umarak seçtiğim bu cılız şey, ayaktayken neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor ve kıçım havadayken neredeyse sıfır örtüyor. İlgiyi seviyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim.

Kıçlardan bahsetmişken. İtiraf etmeliyim ki, buradan manzara muhteşem. Poposu hayal ettiğimden daha da kabarcıklı ve görüldüğü kadar sert olup olmadığını merak ediyorum. Sarhoş olduğumu sanıyor ve ayrıca, benim cocoo olduğumdan şüpheleniyor, bu yüzden denediğim için bana karşı tutmayacak. Demek istediğim, beni omzunun üzerinde bir yere taşıyor, bu yüzden jüri hala burada kimin cocoo olduğunu bilmiyor.

Parmağımı kıçının yanağına sokuyorum, adamdan bir tür patlama bekliyorum. Ama hiçbiri gelmedi. Ne oluyor be? Başımı eğip hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyorum. Sabit, sarsılmaz adımları hissetmediğinin açık bir göstergesi, bu yüzden tekrar dürtüyorum. Bu sefer daha sert. Tırnağım zar zor batıyor, parmağımdan bahsetmiyorum bile - poposu gerçekten sert. Tekrar deniyorum.

"Şunu kesecek misin?" sonunda sert sesi geldi.

En azından başını görebilmek için başımı eğiyorum. "Beni bırakacak mısın artık?"

"Seni düşürmek mi?" Kıkırdıyor. "Hiç sanmıyorum."

Arabanın bip sesi bana kamyonetinin yanında olduğumuzu söylüyor. Kapıyı açıyor, bedenimi omuzlarından çekip alıyor ve beni içeri itiyor. Hareketleri sinirli ama aynı zamanda nazik. Sanki kıcımlı tekrar tokatlamak istiyor ama ona göre etik bir nedenden dolayı bunu yapmaktan kaçınıyor.

Neden tereddüt ettiğini bilmiyorum, ben olsam izin verirdim.

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak oturuyorum ve onun da içeri girmesini bekliyorum. Arabaya bindiğinde motoru çalıştırıyor ama vites değiştirmiyor ve bir şeyler olduğunu anlıyorum çünkü benim tanıdığım Kenneth her zaman hemen vites değiştirirdi. Zaman kaybetmeyi sevmez.

Ona doğru döndüm ve bekledim.

"Josie," diye iç geçiriyor, ellerini direksiyonun üzerinde mükemmel iki ve on pozisyonuna yerleştiriyor. Oh, bu iyi olacak.

"Evet?" Sesim çekingen çıkıyor. Bir akşam için yeterince dürtüldü ve bir adam için bir sınır olmalı.

"Oradaki davranışım için özür dilerim."

"Tanrı aşkına!" Ellerimi havaya kaldırarak haykırıyorum, yumruklarımı öfkeyle sallamak istiyorum.

Bana sorgulayan bir bakış gönderiyor ve biraz geri çekiliyor. "Ne? Özür dilemeyi kes. Cidden. Bu beni kızdırıyor." "Tam olarak ne?"

"Özrün." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Tam olarak ne için özür diliyorsun?"

"Seni duvara yapıştırdığım ve lanet olası bir barın pis tuvaletinde seni parçaladığım için! Daha iyisini hak ediyorsun." Sesi yükseliyor, kızgınlıkla sınırlanıyor.

"Tam da ihtiyacım olan şey buydu, o yüzden kes şunu." Gözlerimi deviriyorum ve önüme bakıyorum.

"Pis bir tuvalette hırpalanmak mı istedin?"

"Evet!" Ona doğru döndüm. "Bir an için tüm sorunlarımı unutmak ve sadece hissetmek istedim, bilirsin işte. Ve sen bana her türlü şeyi hissettiriyorsun, bu yüzden hayır Kenneth, üzgün değilim, özrünü o sert kıcıma sok." Kollarımı öfkeyle göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Sana ne hissettiriyorum?"

Gözlerimi ona diktim. "Söylediklerimden anladığın tek şey bu mu? Tipik." Homurdanıyorum.

"Ben de öyle mi?" diye soruyu tekrarlıyor. "Hissettirmek."

Gardımı indiriyorum, gerçek benliğimin bir parçasını gösteriyorum. Savunmasızlığımı, kimsenin görmesine izin vermediğim bir şeyi.

"Biliyorsun."

Gözlerinde bir şey parlıyor ama devam ettiğim anda sönüyor.

"Ama bunu hissetmek istemiyorum."

Sertçe yutkunuyor. "Neden?"

"Çünkü kalmak için burada değilim, bunu sana zaten söyledim." "Neden kalmayacaksın?"

İçimi çekiyorum ve hakkımda ne düşünebileceğine rağmen gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Çünkü kendimi küçük bir kasabaya hapsedemem. Ve çünkü paraya ihtiyacım var, Ken. Ve sonsuza kadar Little Hope'da kalarak bunu başaramam çünkü Archie'nin evini tamir etmeyi bitirdiğimde iyi para getiren başka bir iş bulmam gerekecek."

Gözleri çelikleşti. "Paraya ne için ihtiyacın var? Başın belada mı?"

Başımı salladım. "Hayır, başım belada değil, kaçmıyorum ya da kumar borcumu ödemiyorum. Öyle bir şey değil ama paraya ihtiyacım var."

Konuyu devam ettirmek istediğini söyleyebilirim, ama bir şey -şirret daralmış gözler olmalı- ona vazgeçmesini söylüyor.

İç geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Ben de bir şey aramıyorum, yeni bir ilişkiyle meşgul olacak kadar çok işim var." Sesini bir şey söylemiyormuş gibi bırakıyor.

"Ama seks iyiydi," diye umutla ekliyorum.

Kıkırdıyor. "İyiydi."

"Kalmak için burada değilim ve ciddi bir şeye ihtiyacın yok."

Özetliyorum. "Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Eğlenebileceğimizi söylüyorum." Omuz silkiyorum.

"Bütün kadınlar bunu söyler ve sonra bağlanır." Sözlerinin beni kızdırması gerekiyordu çünkü tüm kadınların yüzüne fırlatılması gerekiyordu, ama her nasılsa onun ağzından çıkarken çok saygılı geliyorlar.

Sözlerini reddederek başımı sallıyorum. "Bir ilişkiden yeni çıktım ve yakın zamanda yeni bir ilişkiye başlamayı planlamıyorum."

Hava aniden sertleşir. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Beni terk etti. Ben de buradayım." Hüzünlü bir kıkırdamayla kollarımı açtım, gerçeğin bir kısmını sakladım. Tüm hikâyeyi bilmesine gerek yok.

"Siktiğimin moronu," diye homurdanıyor Kenneth ve direksiyona vurmaya başlıyor. Ben de kıkırdıyorum.

"Bir de bana sor."

"Kimse bilemez" derken parmaklarını deriye vurmaya devam ediyor.

"Neden?" Birden kendimi metres gibi hissettim. "Benimle görünmekten utanıyor musun?"

"Ne?" Bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi. "Hayır! Neden olayım ki? Mesele şu ki-" Duraklıyor ve dudağını çiğniyor. "Sen gideceksin, ben kalacağım. Ve eğer bizi öğrenirlerse, ailemden bunun sonunu asla duymayacağım, bir şekilde her şeyi berbat ettiğimi ve seni kasabadan kovduğumu düşünecekler."

"Neden? Sen yetişkin bir adamsın."

"Öyle mi?" Gülüyor. "Sen küçük bir kasabada yaşamadın. Bekle ve gör."

Aslında var ama bunun detaylarına girmeyeceğim. Little Hope'ta kalmamamın en büyük sebeplerinden biri de bu. Asla. Aslında hiçbir küçük kasabada. Onlardan payıma düşeni aldım ve artık yokum. Büyük şehir ve onun anonimliği artık benim yolum. Ayrıca, tüm eşyalarım hala depoda ve mobilyalarımın kurtulmamın hiçbir yolu yok - o antika parçaları bulmak için saatler harcadım ve sahip olmadığım bir serveti ödemedem onları nasıl başka bir yere taşıyabileceğimi göremiyorum.

"Yani ne diyorsun?"

Güçlü bir nefes verdi ve bana baktı. "Ne dediğimi bilmiyorum Joz, çünkü ne istediğini bilmiyorum. Ama buna katlanacağım."

Koltuğa daha da gömülüyorum, dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve onlara sarılıyorum. Birden utanarak yolcu camından dışarı bakıyorum ve ona "Kulüpte ne yapıyordun?" diye soruyorum.

Arabadaki sessizlik her şeyi anlatıyor, bu yüzden ona bakmak için başımı hafifçe çeviriyorum.

"Sevişmek mi?"

Her nasılsa, onun başka biriyle birlikte olması fikri artık o kadar da normal gelmiyor. Evet, kimyamız uyuştü. Evet, seviştik ve iyiydi ama o bana ait değil, ben de ona ait değilim. Ne yapacağız peki?

"Sen de aynı şey için oradayken bunu istediğim için beni suçlayamazsın."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Seni suçlamıyorum." Sanki beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi hafifçe omuz silkiyorum. "Yani, sen yetişkin bir adamsın ve her şeyi yapabilirsin."

istiyorsun, biliyorsun."

Alt dudağımı çiğneyerek tekrar pencereye bakıyorum. Eğer durdurmazsam, bir parçasını ısıracağım. Kendimi rahatlamaya zorlayarak açık avuçlarımı dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Sadece bu fikirden pek hoşlanmıyorum, bilirsiniz."

"Biliyorum." Sesi daha yumuşak geliyor. "Bugün bu konu hakkında konuşmayalım. Seni eve götüreceğim ve ayıldığın zaman konuşabiliriz."

"Artık ayığım."

Kıkırdaması yorgun. "Sen değilsin. Kemerini bağla."

Bu sefer emniyet kemerini takmamı bekliyor ve sonra vites değiştiriyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Evim," diye daha önce söylediği şeyi tekrarlıyor. Bana yan gözle bakarak, "Gerçekten şehirde kalmayı mı planlıyordun?" diye soruyor.

İç çektim. "Hayır."

"Planların ne olacak?" Bana mı öyle geliyor yoksa sesi gergin mi?

"Yani, nasıl yapmayı planlıyordun, bilirsin işte, o şeyi."

"O şey mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Bilirsin işte," diye yüksek sesle yutkunuyor, "yanında biri olsun." Önüme bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bunu planlamıyordum."

"Ne?" Başını bana doğru çeviriyor ve sesi en az iki oktav daha yüksek çıkıyor. Gerçekten çok komik, Kenneth'in bu kadar tiz bir ses çıkarabildiğini bilmiyordum.

"Ne?" Arabayı yavaşlatıp dikkati benimle yol arasında dağıtmaya çalışırken ona göz kırpıyorum.

"Beni gördüğünde benim için kıcını salladığını söylediğini biliyorum, ama ya ondan önce? Bugün birini bulmayı planlamıyor muydun?"

"Hayır, Kenneth," diye cevap veriyorum, büyük bir hayal kırıklığına uğramış hissederek, çünkü ikimiz de onun bunu planladığını biliyoruz. "Sadece Alicia istediği için geldim." Üzüntüyle kıkırdıyorum. "Eşyalarım bile yanımda değil. Çantalarımız Mark'taydı. Şu anda üzerimde kredi kartı ya da telefon bile yok." Kollarımı olabildiğince açarak cüzdan ya da telefon sokabileceğim bir cep ya da başka bir yer olmadığını gösteriyorum. "Ve beni terk ettiler." Ken'in yüzü yanlış söylediğimi düzeltmek istercesine değişiyor, ben de ekliyorum: "Çöpçatanlık yaptılar."

Değerlendiren gözleri hızla üzerimde geziniyor ve sessizleşiyor.

Birkaç dakika bu şekilde sürdük ve arabadaki hava karardı. Yani, benim ruh halim onu karanlık yapıyor. Cesur ve duygusuzu oynuyordum, oysa gerçekte onun başka biriyle yatma arzusu beni beklediğimden daha sert vurdu. Yani beni istediğimden çok daha derinden etkiledi, bu yüzden muhtemelen tamirat için acele etme ve büyük şehre geri dönme zamanı geldi.

Ken'in ne düşündüğünü söyleyemem çünkü ne zaman ona doğru hızlı bir bakış atsam yüzü sabit kalıyor.

Yolculuk yavaş yavaş çok rahatsız edici olmaya başladı ve keşke Alicia ve çocuklarla geri dönseydim diyorum. Kimseyi bulmayı planlamadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum ve bu fikre nereden kapıldığımı bilmiyorum ama seks yaptığımız andan beri azmış durumdayım - bu doğru. Onun yüzünden. Bu açlığımı ondan başka kimsenin gidereceğini sanmıyorum. Görünüşe göre, o aynı şeyi hissetmiyor.

Birden boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor ve onu yutamıyor gibiyim. Gözlerim ve burnum kaşınmaya başlıyor ve onları şiddetle ovuşturmaya başlıyorum.

Bir noktada burnumu çekiyorum.

"İyi misin?" Kenneth'in sert sesi endişeli geliyor. "Evet," diye cevap veriyorum burnumu çekerek. "Sadece alerjim var."

Bir anlık sessizliğin ardından "Tamam" dedi. Ve sonra iri eli, şu anda burnumdaki sümüğü silmeye çalışan benimkini kaplıyor. Elim sıkıca kavıyor ve ortak ellerimizi kalçasının üzerine getiriyor. "O kulüpte olduğunu biliyordum. Justin bugün beni aradı ve gideceğinizi söyledi. Oradaydım çünkü oradan başka biriyle ayrılmanı istemedim."

Yüzünü izliyorum, şaşkınlıkla yavaşça göz kırpmıyor.

"Oraya gittim çünkü odadaki her puştun senin peşine düşeceğini biliyordum," diye açıklıyor huysuzca.

"Neden en başından beri bizimle gelmedin?" İç geçirdi. "Çünkü kız kıza bir gece geçirmeye ihtiyacın vardı."

Kıs kıs gülerek onu güldürüyorum. "Nasıl sonuçlandığını gördün mü?" Birden burnumu çekmeyi bırakıyorum ve burnum daha az kaşınıyor.

Kalçası sert ve tutuşu da öyle. Elim onunkinin içinde tamamen yutuldu. Hayatım boyunca kendi ellerimle pek çok tamirat yapmış olmama ve kesinlikle nasırlarım olmamasına rağmen onun teni benimkine kıyasla çok daha koyu ve pürüzlü. Zaman zaman ellerinizi kendiniz kirletmezseniz iyi bir tasarımcı olamazsınız.

Yüksek sesle, yenilmiş bir şekilde iç çeker ve şöyle der: "Barmenle flört etmedim. Teklif etti ama reddettim. Kibarca."

Kaşıntının tamamen geçmesi için tek gereken bu ve yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. Başka bir şey sormuyorum çünkü cevabın hoşuma gidip gitmeyeceğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey Şerif Benson'ın yalan söyleyemeyecek kadar iyi bir adam olduğu ve eğer orada olduğumu bildiğini söylerse ona inanacağım.

Arabadaki hava daha hafif ve şu anda bir kamyonunda araba sürme ve eyaletteki en ateşli ve en sert adamla el ele tutuşma hayalimi tamamen yaşıyorum. Eksik olan tek şey benim ve onun için bir flanel gömlek. Ve belki bir köpek. Evet, kesinlikle bir köpek.

"Ken," diye
fısıldadım. "Öyle
mi?"

"İşemem lazım." Sesimi daha da alçalttım.

"Yine mi?" Alnı şaşkınlıkla kırışıyor ve ben de ona doğru hançer fırlatıyorum. Yanlış adım attığını anlayınca hemen ekliyor: "Yani, şimdi mi? Hiçbir yerin ortasındayız."

"Aynen öyle, daha fazla tutamıyorum. Bir yerde durabilir misin?" Ayağımı yere vurmaya başladım.

Kıpırdayan kıcıma hızlı bir bakış atıyor. "Dur bakalım. Yarım mil sonra bir servis yolu var. Orada durabiliriz."

Yarım mil miydi bilmiyorum - bana on mil gibi geldi - ama yavaşladı ve dar bir yola saptı. Asfalt değil ve zorlukla görülebiliyor; yalnız olsaydım tamamen kaçırırdım. Eğer bu yol burada olmasaydı, ondan sadece yolda durmasını ve kenarına işememe izin vermesini isterdim. O kadar kötü.

Kamyon tamamen durduğunda, onu beklemeden dışarı atlıyorum. Belli ki işemeye bu kadar çok ihtiyacım olması bana o kadar yüksek topuklularla inerken bacaklarımı kırmama yeteneği verdi. Ne diyebilirim ki, motive oldum. Aynı topuklarla ormanın içinde koşarken ilk çalıyı buluyorum ve oraya iniyorum.

"Josie?" Sesi beni girdiğim nirvanadan uzaklaştırıyor ve çok yakın geliyor.

"Git buradan Kenneth!" Muhtemelen şelalenin sesini duymuş olmasından utanarak haykırıyorum.

Geri çekilen ayak seslerini yüksek sesli bir kıkırdama takip ediyor. Rahatlıyorum ve işimi bitiriyorum.

İşim bittiğinde arabaya geri koşmaya çalışıyorum ama aciliyetim geçti ve görünüşe göre vahşi doğada topuklu ayakkabılarla koşma sihirli yeteneğim de geçti,

Bu yüzden neredeyse birkaç kez ayak bileklerimi kırıyordum. Sonunda kapıya ulaştığımda Kenneth'i kamyona yaslanmış, kahkahalarını zorlukla bastırırken buluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yanağının içini ısırmaya çalışarak sanki çatlamasını engelleyebilirmiş gibi.

"Ben iyiyim."

Ckapt'ca Twc "t'm-Ni "c

K ENNETH

Çalıların arasından çıktığında, girdiğinden daha az muhteşem görünmüyordu, dilimi ısıyorum, gülümsememeye ve gördüğüm resmi beğendiğimi çok belli etmemeye çalışıyorum. Ya da *sevimli* bir şey söylememeye çalışıyorum. Yabani saçlarına yapışmış bir yaprakla bile, o yüksek topuklu ayakkabılarıyla kalçalarını sallayan seksi bir tanrıça gibi görünüyor. Bacaklarını kırmayacağından ya da ormandan bir ayı çıkmayacağından emin olmak için peşinden gittim ama irkilerek ağlaması çok komikti.

Sırtımı kamyonetimin önüne yaslıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kaslarımı seviyor gibi görüldüğü için dikkatini çekeceğini biliyorum. Görmediğimi düşündüğü her an onlara baktığını fark ettim. Yolda bir köke takılıp tökezlediğinde de gözleri pazularına kayıyor. Pazularımı oynatıyorum ve gözleri anında benimkilere gidiyor. Yakalanmaktan kaçmak yerine, imalı bir şekilde gülümsüyor.

"Biliyorsun, hala azgıyım."

Nefes alma sırası bende. Kalçalarını daha büyük bir genlikle sallamaya başladığında, gözlerimin odağını kaybetmesine neden olurken ayaktan ayağa hareket ediyorum. Tüm bu bastırılmış uyarılma, hala kot kılıflı aletimin üzerine gelmesi, bana çok kısa bir sigorta verdi. Kalçasını oynatması beni çılgına çevirmeye yetti.

Baştan çıkarıcı bir tempoyla yavaşça bana doğru ilerlerken terlemeye başlıyorum. Ta ki bir şeye takılıp kollarını sallamaya başlayana ve neredeyse öne doğru düşene kadar. Ona doğru fırladım ve tam zamanında yakaladım. Kalkmasına yardım ederek vücudunu kollarımda hissediyorum ve histerik bir şekilde gülmeye başlıyorum.

"Kafamda daha iyi gitti," diye hıçkırıyor, nefesini tutmaya çalışıyor.

"Gerçekte mükemmeldi," diye nazikçe cevap veriyorum, çabalarını küçümsememeye çalışarak. Umarım bir gün tekrar eder.

Yüzüne bakmak için biraz geri çekiliyorum. Josie lanet olası boyalı kırmızı dudaklarını ısırtıyor, kararsız görünüyor. Elini tutuyorum ve onu kamyonetin arka koltuğuna götürüyorum. Kapıyı açıp içeri girmesini işaret ettiğimde bana sorgulayan bir bakış gönderiyor. Başımınla içeri girmesini işaret ediyorum.

Dinliyor ama kendi tarzıyla mümkün olduğunca acı çekmemi sağlıyor. Kıçını havaya kaldırıp oynatıyor. Sonra dirseklerini öne doğru eğerek kirpiklerinin altından bana bakıyor ve neredeyse pantolonumun içine boşalmama neden oluyor. Elimi kaldırıyorum ve kıçına gürültülü bir tokat atıyorum.

"Oh!" diye haykırıyor, öne doğru eğilerek. "Az önce bana tokat attın!"

"O muhteşem kıçını bana uzatmanın sebebi bu değil miydi?" Sesim alçalıyor.

Gözlerini kısıyor ve bana peşinden tırmanmam için alan bırakarak ilerliyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, pencereyi yarım santim aralıyorum ve ona doğru dönüyorum.

Beni izliyor, dudaklarını ısırtıyor.

"Gömleğimi çıkar, Josie."

Ellerini yavaşça vücudundaki gömleğimin eteklerine götürüyor ve yukarı çekmeye başlıyor, bugün neredeyse başımı belaya sokacak olan o lanet elbiseyi ortaya çıkarıyor. Saçları yatakta saatlerce yuvarlanmış gibi dağınık. Rujunu sürmüş.

"Şimdi elbiseni çıkar," diye emrediyorum tiz bir sesle. Ağzım kurudu.

"Yapamam," diye fısıldıyor. "Bu konuda yardıma ihtiyacım var."

"Arkanı dön." Sesim zar zor benimkine benziyor. Anında itaat ediyor ve fermuarı yavaşça aşağı çekiyorum, ardından parmağımla hafifçe dokunuyorum. Tüyleri anında pürüzsüz tenini kaplıyor.

Kayışları yavaşça omuzlarından aşağı çekiyorum ve kollarını kayışlardan kurtarıyorum. Sütyen yok. Lanet olası sütyen yok. Önden görmek için sabırsızlanıyorum.

Öne doğru eğilip omzuna nazik bir öpücük konduruyorum ve titremesine neden oluyorum. Omzundan boynunun kenarına doğru bir

öpücük izi bırakarak

ellerimle açıkta kalan kıvrımlarını izliyorum. Boynunu yana eğerek bana tam erişim sağlıyor.

"Tadın çok güzel, Josephina."

Vücudundan hafif bir ürperti geçiyor ve sırtını bana yaslıyor. Elim ön tarafına doğru ilerliyor, başparmağımla memesini sıyrıyorum. Elimi pürüzsüz etinin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, vücudunun yumuşaklığının tadını çıkarıyorum, benimkinden çok farklı. Buna bayılıyorum.

Avucumla memesini kavırıyorum, ağzımı omzuna kapatıyorum ve emiyorum, bunun bir morluk bırakacağını biliyorum. Böylece herkes onun birine ait olduğunu bilecek. Bana ait olduğunu. Şimdilik bana ait.

Diğer memesini elime alıyorum, ağzım boynunu emmeye devam ederken ikisini de sıkıyorum. Düşük bir inilti çıkardığında, daha fazla dayanamıyorum. Onu belinden tutup kucağıma çekiyorum.

"Oh!" diye hayretle bağırıyor.

Ben omzunda, boynunda, yanağında ulaşabildiğim her yeri öpmeye başlarken o yana doğru oturuyor. Kadınsı bir kıkırdama çıkararak beni itiyor.

"Bekle bir saniye."

Gözlerim buğulu, zihnim de öyle. Neden durmamızı istediğini bilmiyorum. Ben durmak istemiyorum. Ama bana beklememi söyledi ve irademin kalan telleriyle yumruklarımı iki yanımda sıkarak onun açıkça kaçmasını, beni en kötü mavi top vakası ve tamamen kan çekilmesinden kaynaklanan hasarlı bir beyinle bırakmasını bekliyorum.

Hâlâ kıkırdıyor, bacağını kucağıma atıyor ve sonunda üstüme çıkıyor.

Oh, lanet olsun.

Göğüsleri tam yüzümde ve ben onlar tarafından ezilmek istiyorum. Kollarını omuzlarıma koyuyor. "Bu çok daha iyi."

Josie ayakkabılarını ayağından çıkarmak için bir hamle yapıyor ama elini tutarak onu durduruyorum. "Ayağında kalsın."

"Nasıl isterseniz." Sonra arsız bir gülümsemeyle ekliyor, "Efendim."

Vücudumda kalan her bir damla kan anında zaten çelik gibi olan sikime hücum etti. Şimdi biri bana sorsa kendi adımı hatırlayacağımı sanmıyorum.

"Bu iç çamaşırını ne kadar seviyorsun?" Hırslayarak soruyorum.

"Onu parçalamanı sevdiğim kadar değil." Arsız gülümsemesi kışkırtıcı. Tam da ihtiyacım olan cesaret.

Ödül olarak kışına bir tokat atıyorum, "Çok iyi bir kız" diye mırıldanıyorum ve külotunu tek bir çekişle yırtarak kıkırdamasına neden oluyorum.

"Çok şık giyinmişsin Şerif." Parmağını tişörtümün yakasının kenarına takıyor ve aşağı çekiyor. Şu anda hangisinin beni daha çok heyecanlandırıldığını bile bilmiyorum: 'Efendim' mi yoksa 'Şerif' mi?

Kısıtlı alanda tişörtümü çekmeye çalışıyorum. Elinden geldiğince bana yardım etmeye çalışıyor ama bu bir mücadele ve sonunda ikimiz de gülüyoruz. Biriyle seks yaparken kendimi hiç bu kadar rahat ve kendim gibi hissettiğimi hatırlamıyorum. Utangaç bir adam değilim, ama çekingenim ve genellikle seksi rahatlıkla karıştırmam. Seks bastırılmış arzu, öfke ve hayal kırıklığının serbest bırakılmasıdır. Josie ile seks ilahi bir deneyimdir.

Gövdem çıplak kaldığında Josie'nin gözleri parlıyor. Açık avuçlarını göğsümün üzerine yayıyor, her bir santimine dokunuyor. Parmakları meme uçlarıma geldiğinde onları çimdikliyor ve başımı geriye atmama neden oluyor.

Kışını kucağımda oynatarak bana "Bu gitmeli. Şimdi." Sesindeki aciliyet benimkiler hakkında çok daha iyi hissetmemi sağlıyor. Kucağımdan uzaklaşıyor, kemerimi ve fermuarımı çözmeme ve pantolonumu ayak bileklerime kadar indirmeme izin veriyor. Bunu yaptığım anda sikim serbest kalıyor.

"Oh fuck," diye mırıldanıyor Josie ve ben bunun ne tür bir 'oh fuck' olduğunu anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Gözlerini sikime dikmiş dudaklarını yalıyordu ve bunun iyi bir şey olduğunu anladım.

"Hoşuna gitti mi Josie? Sikimi senin için bu kadar sert görmek hoşuna gidiyor mu?" Törpüledim.

Yutkunuyor ve tek kelime etmeden hızla başını sallamaya başlıyor.

"Sen de piercingimi beğendin mi?" Bu korkunç soruyu soruyorum çünkü geleceğin belirleneceği yer burası - ya Archie ve TJ'i numaraları için öldüreceğim ya da yaşamalarına izin vereceğim.

Boğazını temizliyor. "Evet. Bayılıyorum. İçimdeki duvarlara dokunuşunu seviyorum."

"Öyle mi?" Sesim boğuk çıkıyor. "Sana ne yapıyor?"

Bir an için gözlerime bakıyor. "Beni daha çok boşaltıyor."

Sadece yaşamalarına izin verdi.

Zevkten acı içinde inliyorum. "Buraya gel, Josephina. Gel sikimin üstüne otur."

Bana yaklaşıyor ve tam üstüme tırmanacakken duruyor. Sonra avucunu açtı ve uzun uzun yaladı. Avucunu

Sonra bir baktım, eli sikimin üzerinde ve yavaşça aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

"Bu büyük, Ken." Yutkunuyor. "İçime nasıl sığacak bilmiyorum."

Boğuk bir kıkırdama çıkardım. "Çoktan oldu, Josie. Sen onu almak için yaratılmışsın. Sen benim için yaratılmışsın." Koluna yapıştım. "Gel buraya."

Beni takip ediyor. Kıçı kucağımda bitiyor ve sikim aramızda sıkışıyor. Sikim onun ıslaklığını hissettiğinde acı içinde seğiriyor. Biraz yükseliyor ve içine sokmak için bir hamle yapıyor, ama kıcını ait olduğu yere geri çarpıyorum.

"O kadar hızlı değil."

Ellerimi vücudunda özgürce dolaşması için serbest bırakarak, onu doyurmaya çalışıyorum. Dudakları çenemin üzerinde geziniyor ve dudaklarıyla buluşmak için yüzümü çeviriyorum. Neden onu öpmeden bu kadar zaman kaybettim ki? Dudakları çok lezzetliydi. Rujunun tadını almayı bekliyordum - tadı nasıl bir şeyse artık - ama sadece hafif bir tekila ile onun tadını alıyorum.

Ellerim kıcına gidiyor ve vücudunu hareket ettirmeye başlıyor. Islak amcığı sikimin üzerinde kayarak neredeyse gözlerimi devirmeme neden oluyor. Pelvisini biraz kaldırarak serbest kalması için yer açıyor. Bir sonraki hamlede kafası içeri giriyor. Onu geri çekiyorum ve bir sonrakinde bir inç daha içeri kayıyor. Sırılsıklam olduğu için çok kolay oluyor. Kalçalarım onun amından ve bizim terimizden ıslanmıştı.

Kollarımın pozisyonunu değiştirerek ellerimi tam kıcının altına getiriyorum ve yukarı aşağı hareket etmesine yardım ediyorum. Tırnaklarını gerilen pazılarıma geçiriyor ve onlar gerildikçe o da daha çok geçiriyor. Buna bayılıyor. Kaslarımı daha fazla esnetiyorum ve o da inliyor.

Öpücükler arasında "Daha sert," diye emrediyor, ben de mecburen yapıyorum. Birkaç dakika sonra öpücüklerden çekildi ve "Daha sert Ken" diye tısladı.

Şerif ve 'Efendim'in tahrik edici olduğunu sanıyordum. Aynı cümlede 'Ken' ve 'daha sert' kelimelerinin yanında hiçbir şey. Bir kolumu sırtına doladım, diğerini kıcının altında tuttum. Vücudunu bedenime bastırarak kalçalarımı kaldırdım ve 'daha sert' komutunu yerine getirebilecek bir ritim başlattım. Omzumu kavırıyor, kulağıma doğru inliyor. Boynunu ısıırıyorum ve yüksek sesle nefes alıyor.

"Boşalacağım Ken," diye kulağıma tıslıyor ve beni ürpertiyor.

Bir an için kıcını bırakıyorum ve işaret parmağımı ağzıma sokup bolca ıslatıyorum. Sonra geri koydum ve bir anlığına hareketlerini durdurdum. Islak parmağımı onun serbest, dar deliğine sokmaya yetecek kadar.

Şaşırmış gibi bir nefes verdi ve geri çekildi.

"Rahatla. Rahatla Josie," diye kulağına cesaretlendirici sözler fısıldıyorum ve dudaklarımla kulak memesini okşuyorum. "Bunu seveceksin. Söz veriyorum."

Parmağımı sıkmayı bırakması birkaç saniye sürüyor ve yüksek sesle nefes veriyor.

"İyi kız," diye mırıldanıyorum, onun daha da rahatladığını hissediyorum. "Çok iyi bir kız." Vücudunu hareket ettirmeye devam ediyorum, bu sefer daha yavaş, elimi dikkatlice kıç yanağında ve parmağımı kıçında tutuyorum. Küçük sesler çıkarmaya başladı miyavlama sesleri, ve tempoyu arttırıyorum.

Vücudu titriyor ve daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalmanın eşiğinde olduğunu hissediyorum. Onu sikimin üzerinde hareket ettirirken, vücudunu benimkine bastırıyorum, klitorisine daha fazla sürtünme veriyorum ve kollarımda parçalanıyor. Başını geriye atıyor ve sessiz bir iniltiyle ağzını açıyor. Leğen kemiği sikimin üzerine sertçe inerken tüm vücudu titremeye başlıyor, beni çok sıkıyor, ben de boşalıyorum, o hala kollarımda titrerken içine pompalıyorum.

İkimiz de bitkin düştüğümüzde üstüme düşüyor. Ellerim terli sırtında yavaş daireler çizerken yanağı omzumda yatıyor.

"Çok iyiydin, Josie. Çok iyiydin." Sesim kısıldı ve konuşmak acı veriyor. Son seferinde onunla en güçlü orgazmı yaşadığımı düşündüğümde yanılmışım çünkü bu seferki pastayı aldı.

Memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Sen de iyiydin."

Kıkırdayarak saçlarını okşuyorum ve onu kendime daha çok bastırıyorum. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için bir an için geri çekiliyor ve işte o zaman fark ediyorum - çenesinin her tarafına *bulaşmış* ruj. *Sonunda*. İşimi iyi yaptığım için içime tam bir memnuniyet duygusu yerleşiyor.

Ne kadar zamandır bu şekilde oturduğumuzu bilmiyorum ama aniden gelen bir telefon bizi gerçeğe döndürüyor. Gösterge panelindeki saate bakıyorum, saat biri çoktan geçmiş. Kim bu kadar geç saatte arıyor?

"Kontrol etmem gerek Josie." Onu dikkatlice kenara çekiyorum, pantolonumu yukarı çekiyorum ve kütüğü kontrol etmek için koltukların arasında öne doğru eğiliyorum. Alex. Lanet olsun. Bir sorun olmalı. Hemen 'kabul et' tuşuna basıyorum.

"Ken, buraya gel. Yardıma ihtiyacım var," diye gür ve korkmuş sesi boşlukta yankılanıyor.

"Ne oldu?" Hızla giyinmeye başlarken Josie'nin de aynı şeyi yaptığını fark ettim.

"Ben Freya. Bir sorun var Ken. Bebekle ilgili bir sorun var!" Alex'in

sesindeki bariz korku kanımı donduruyor.

"Neredesin?"

"*Kulübemizdeyiz.*" Freya'nın ılığı kamyonun içindeki yoğun havaya karışıyor ve Alex'in sesi umutsuzluğa dönüşüyor.

"Dokuz-bir-bir'i aradın mı?"

"*Evet,*" diye homurdanıyor. "*Ama bir yerlerde lanet olası bir yangın var ve tüm birimler orada.*"

"Hepsi mi?" Duraksadım.

"*Evet! Karımı kurtaracak tek bir birim bile yok!*" diye bağıyor.

Josie iki koltuk arasında öne doğru ilerlerken ben dışarı atlamak ve tekrar içeri girmek zorundayım çünkü oraya sığmam mümkün değil.

"Yakında orada olacağız. Sıkı durun. Bir değişiklik olursa beni ara. Birini aramam gerek." Telefonu kapattım ve Josie'ye "Torpido gözünden telsizi al." dedim.

Ben U dönüşü yapıp Little Hope'a doğru ilerlerken, nasıl olduğunu söylemeden hızla çıkarıp 'açık' konuma getirdi.

"Kanal 4."

Telsizi doğru kanala çevirdi ve bana verdi. "Ben Şerif Benson.

Duyan var mı?"

"*Sıra sende Şerif,*" parazitten geliyor.

"Alex Crowley'nin kulübesine bir ambulans istiyorum. Hemen."

İki saniyelik bir sessizlik bana onların anlatabileceğinden daha fazlasını anlatıyor. "*Şu anda müsait bir birimimiz yok. Yangın için her şey Springfield'a gönderildi.*"

"Nasıl olur da tüm gücümüzü başka bir şehre yardım etmek için harcarken kendi şehrimizi hiçbir şaysız bırakırız?" Sesimdeki öfke o kadar açık ki Josie elini nazikçe uyluğuma koyuyor.

Sessizlik. "*Mevcut en yakın birimin tahmini varış süresi yaklaşık bir saat.*"

"Siktir!" Bağıyorum ve sinirli bir şekilde direksiyona vuruyorum, sonra tekrar telsize basıyorum. "Daha hızlı bir tane hazırlayın."

"*Deneyeceğim,*" bu kez hızlı bir yanıt geliyor ve sinirlenerek radyoyu koltukların arasına fırlatıyorum. Sonra Alex'i arıyorum.

"Ken?" daha da korkmuş bir sesle geliyor.

"Ambulans yaklaşık bir saat uzaklıkta. Onu hastaneye götürebilir misin?"

"*Denedim ama ona dokunduğumda bağırmaya ve ağlamaya başladı. Onu kaldırmama izin vermiyor ve kendi başına yürüyemiyor. Ne yapmam gerekiyor?*"

Kenneth?" diye fısıldıyor telefona. "Bana ne yapacağımı söyle."

Alex'in sesini hiç bu kadar kaybolmuş ve korkmuş duymamıştım ve dürüst olmak gerekirse ben de kayboldum.

"Birazdan orada oluruz." Telefonu kapattım ve Josie'ye dönmeden ona söyledim. "Gömleği giy."

Kalçalarımı bırakıyor, hızla arkamıza uzanıyor ve daha önce giydiği gömleği yerden alıyor. Ne olursa olsun benimle içeri geliyor ve kardeşimin yardımına ihtiyacı varken aptalca sahiplenici ve açıkçası utanç verici düşüncelerle dikkatimi dağıtmak istemiyorum.

Tamamen örtünüp emniyet kemerini taktığında gaz pedalına basıyorum. "Sıkı tutun, Josie. Archie'ye Alex'in kulübesine gitmesi için bir mesaj gönder. Vakit gelmiş olabilir."

Telefonu hızla eline alır ve tuşlara dokunur. İşi bittiğinde telefonu kucağına koyuyor ve önüne bakıyor. Korkmadığından emin olmak için zaman zaman ona bakıyorum ama yüzünde zerre kadar korku olmadan kararlılık var. Bana çok güveniyor ve bu da bana, gerekirse tüm dünyayı fethedebileceğimi hissettiriyor.

Ckapt'ca Tkiaf'm

J OSIE

Kenneth'in profili keskin ve yanaklarındaki kaslar azı dişlerini toz haline getirmekten hareket ediyor. Yola odaklanmış durumda. Kardeşi ve yengesi için duyduğu aşikâr korkuyu havada hissedebiliyorum ve şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Alex'in kulübesine rekor sürede ulaştık. Kenneth'i kasabada çok yavaş araba kullanırken ve kurallara uyarken gördüğümde, sadece nasıl daha hızlı sürüleceğini bilmediğini düşünürdüm. Ama şimdi onu gördüğümde, kocaman bir kamyonu hiç terlemeden dönüşleri nasıl kolayca yapmasını emrettiğini gördüğümde ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Her hareketi kusursuz, bileğinin her hareketi arabayı bir saniye bile kaybetmeden mükemmel bir viraja sokuyor.

Alex kollarını sallayarak dışarı fırladığında daha tam olarak durmamıştık bile. Muhtemelen sürekli ellerini gezdirdiği için saçları darmadağın. Gözleri çıldırmış ve zar zor insan gibi bakıyor.

"İşte. İşte!"

Ona doğru koşuyoruz ve bana ikinci bir bakış bile atmıyor. İçeri girmeye korkuyorum ama eşikten adımımızı attığımızda rahat bir nefes alıyorum -Freya yerde dört ayak üstünde, tırnaklarını şöminenin yanındaki kabarık halıya geçirmiş, Alex'e bağırıyor. Bu daha önce gördüğüm bir şey. Tam olarak böyle bir ortamda değil ama yeterince yakın.

"İçime daha fazla bebek koymayacaksın, seni lanet olası koca canavar!" diyerek şüphelerimi anında doğruluyor. Sesi bana kıvranan bedenlerden şeytan çıkarılan filmleri hatırlatıyor.

Alex o kadar korkmuştur ki Kenneth'a doğru koşar ve omuzlarından tutarak onu kuvvetlice sarsar. "Ne yapacağım ben? Neler oluyor?"

Kenneth da Alex gibi korkmuş görünüyor. Şu anda o Alex'in kardeşi ve müstakbel amcası. O bir şerif değil. Mantıklı biri değil. O sadece bu ailenin korkmuş bir üyesi.

Bu ikisinden fazla yardım gelmeyeceğini anlayınca mutfağa koşup ellerimi ve kollarımı dirseklerime kadar iyice yıkıyorum, her santimini sabunla ovmaya dikkat ediyorum. Sonra onları silkeliyorum ve bir havluyla kurulamadan Freya'nın yanına gidiyorum.

"Su ne zaman geldi?" diye sordum.

Konuşmadan önce yüksek sesle bir çığlık atıyor. "Yaklaşık iki saat önce." "Seni kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Bir şeyler yap Josie. Lütfen," diye yalvarıyor, yarı ağlayarak. "Bu acıya daha fazla dayanamıyorum."

Arkasına geçiyorum ve poposunu örten uzun gece gömleğini kaldırıyorum. Sonra iç çamaşırını kalçalarından aşağı çekiyorum ve parmaklarımı içine sokuyorum.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağılıyor bir ses korosu, sesi bana yakın geliyor. Tam arkamda ve biri diğerinden daha çok korkuyor.

Hayatımda gördüğüm en geniş gözlere sahip iki adama doğru dönüyorum (annemin inekleri bile onlarla kıyaslanamaz, yemin ederim).

"Doğum yapmak üzere." Kesinlikle dehşete düşmüş yüzleri paha biçilemez ve durum bu kadar vahim olmasaydı şu anda bir fotoğraf çekmek isterdim. Çünkü bir daha evrendeki en iri iki erkeğin, şikâyet etmesi gereken kişi dört ayak üzerinde bir bebek dünyaya getirmeye çalışırken neredeyse tırnaklarını yediğini göreceğimi sanmıyorum.

"Yapamaz!" Alex saçını çekerek haykırıyor. "Bir hastaneye gitmesi gerekiyor! Bir *doğum planımız* var. Küvetli! Ve epidural! Ve... ve-" kafasındaki saçları o kadar sert çekiyor ki, bir parçasını koparacağından korkuyorum, "ve hemşireler!"

Kıs kıs gülüyorum. "Planın boka sardı çünkü dokuz santimetre genişledi ve bebeğini doğurmak üzere."

O ve Kenneth korkulu bakışlar paylaşırlar. Alex söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ağzı açık kalır. Bu, Freya'nın ağzından şu sözler çıkana kadar sürer

İnsanlık dışı bir çılgılık daha atarak Kenneth'i kendinden geçirdi.

"Ne yapacağız?" diye soruyor kendini toparlayarak. Gözleri yaşadığı dehşetten hızla arınıyor.

"Su kaynatın ve temiz havlu getirin."

Başını sallıyor ve mutfağa doğru koşmaya başlıyor ki duraklayıp başını eğiyor. "Ne yapacağını nereden biliyorsun?"

"Atların ve koyunların doğum yapmasına yardım ettim. O kadar da farklı olamaz, değil mi?" Ona emin olmayan bir gülümseme veriyorum ama Alex'in dehşete düşmüş yüzünü fark edince gülümsemem kayboluyor.

Bana doğru ilerliyor. "Karıma dokunamazsın," diye tehditkâr bir şekilde hırlıyor.

Kenneth aniden önüme atladı. "Korktuğun için onunla bu şekilde konuştuğun için seni affediyorum. Ama onunla bir kez daha böyle konuşursan bebeğini morarmış bir gözle karşılarsın." "Kapa çeneni, Alex!"

Freya kışını daha da havaya kaldırarak haykırıyor. "Koyunlar ve atlar benim için yeterince iyi." Daha sözünü bitirmeden Bağılıyor ve iki büküm oluyor.

"Su! Havlular! Hemen!" Onları kendilerinden geçiriyorum ve ikisi de hamamböcekleri gibi yanlara kaçıyorlar. Alex havlu almak için odalardan birine doğru koşarken, Kenneth su almak için mutfağa doğru koşuyor.

Freya'nın yüzü daha önce hiç yaşamadığım ama şahit olduğum bir acıyla buruşuyor. "Bunu nasıl yapacağını gerçekten biliyor musun?" diye fısıldıyor, Alex'in az önce kaybolduğu kapıya bakarak.

"Sen benim ilk insanım olacaksın," diye itiraf ediyorum tekrar genişlemesini kontrol ederken. "Ama daha önce birçok hayvan doğurttum. Bu sayılır mı?"

"Bu da sayılır," diye hüzünle gülüyor. "Özellikle de başka seçeneğim olmadığında."

"Gerçekten bilmiyorsun." Sonra ben konuşurken beni görebilmesi için dizlerimin üzerinde onun önüne doğru ilerliyorum. "Tamamen genişledin Freya ve ıkınma vakti geldi. Monitörümüz yok ve ben de doktor değilim, bu yüzden bebeği ve kalp atışlarını kontrol edemiyoruz. Tüm gücünle ıkınmalısın. Ne kadar hızlı, o kadar iyi. Anladın mı?"

Ciddi yüzüme hızlı bir değerlendirme yapıyor ve başını sallıyor. Arkasına geçiyorum ve bağıriyorum. "Alex, buraya gel!"

Korkudan ödü kopan Alex elinde bir yığın havluyla koşarak gelir. Tam köşeyi dönerken bir masaya çarpar ve kenarlarında büyük, beyaz tüyler olan güzel bir lamba yere düşerek paramparça olur

parçalar. Kordon takip eder ve bir patlamayla duvardan ayrıldığında ışıklar söner.

"Ne oluyor Alex?" diye hep bir ağızdan bağıyoruz.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Bir tökezleme, tekmeleme, bir şeyin düşme sesi, bir küfür daha ve sonra yanıma bir demet havlu düşüyor. Sonra etrafımızda bir yerden Alex'in diz kapakları olduğunu tahmin ettiğim bir *gümbürtü geliyor*. Onlara sessizce veda ediyorum, bu gece hayatta kalabileceklerinden emin değilim.

"Ne yapacağım?" diye soruyor kısık bir sesle. "Şu lanet ışıkları tekrar aç!" Ona emrediyorum.

Freya yüksek sesle hırlarken Alex "Kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye mırıldanmaya başlar.

"Aç şu lanet ışığı Alex!" diye bağıyor.

Tam o anda ön kapı büyük bir *gürültüyle* açılır. Dışarıdan gelen ışık Archie ve Leila'nın koşarak içeri girdiğini gösterirken, Archie eşikte tökezler ve tıpkı Alex'in yaptığı gibi neredeyse yere düşer. Leila yüksek sesle bir çığlık atar. Koşuşturan ayak sesleri ve iniltilerle birlikte, az önce yarattıkları karmaşadan kurtulmaya çalışırken birbirlerinin üzerine tökezlediklerinden şüpheleniyorum.

"Ne oluyor lan? Neden burada hiç ışık yok?" Archie'nin sesi kızgın geliyor.

"Alex bir lamba düşürdü ve söndü," diye açıklıyorum. "Gidip kontrol edebilir misin?"

"Hallediyorum." Bir telefon ışığı yanıyor ve Archie'nin formu bodrum olduğunu tahmin ettiğim kapılardan birinin ardında kayboluyor.

"Biri bana telefonun ışığını verebilir mi? Lütfen," diye Küçük Umut'taki herkesin beni duyabileceği kadar yüksek sesle tıslıyorum.

"Oops, evet." Leyla elinde bir ışıkla aceleyle yaklaşıyor. "Elbette." Kenneth da telefonunu çıkarır.

"Ne yapacağım Josie?" Alex panik içinde sorar. "Bana ne yapacağımı söyle, ben de yapayım. Şömine için oduna ihtiyacımız var mı? Üşümüş olabilir. Bebek üşümüş olabilir. Freya, üşüyor musun?" Ayağa fırlar. "Biraz odun keseceğim. Evet, odun. Freya, biraz daha odun ister misin?" Kapıya doğru gitmek üzere.

"Otur, asker! Şu anda ihtiyacı olan son şey daha fazla odun," diye emrediyorum ve Leila'nın kıs kıs gülmesine neden olacak şekilde kıcını tekrar yere koyuyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da gözlerini kocaman açıp gülmemeye çalışarak dudağını ısırıyor.

Alex'e dönerek, "Freya'ya elini ver ve bırak o kırsın," diyorum.

"Anladım." Başını sallar ve Freya'nın yüzüne doğru ilerler. "Kır onu, bebeğim. İstedğin kadar parmak kırabilirsin, bende on tane var. Sonra ayak parmaklarına geçebiliriz."

Yüzüne baktığımda şaka yaptığını sanmıyorum; elini ölümcül bir şekilde kavıyor ve yüksek sesle haykırıyor.

Freya'yı kontrol ettiğimde durumun beklediğimden daha hızlı ilerlediğini fark ediyorum. "Kenneth, bana klips ya da makas ve ip gibi bir şey getir."

Bir yere koşmadan önce bana sorgulayan bir bakış attı ve mutfak dolaplarını karıştırdıktan sonra büyük bir makas ve bir hindi ipi getirdi.

"Onları alkolde bekletin."

"Hemen döneceğim." Mutfğa koşar ve bir dakika sonra elinde bir şişe votka ve kocaman bir kâseyle geri döner. Her şeyi içine bırakıp alkolü döküyor ve yapması gereken başka bir şey varsa onu yapmak için mutfğa geri dönüyor. Freya'nın yüzümün önündeki vajinasına odaklandığım için onun hareketlerini kontrol edecek zamanım yok.

Işık aniden canlanıyor ve bodrumdan bize doğru koşuşturan, yüksek sesli ayak sesleri geliyor.

"Onun nesi var?" Archie, yüzünde ilahi bir gülümsemeyele ona doğru dönen Alex'in yanında dizlerinin üzerine çöker.

"Baba olmak üzereyim," diyor Alex huşu içinde, alt dudağı titreyerek.

"*Baba* olacaksın."

Burnunu çeken Archie onun omzunu kavıyor ve Freya'nın Alex'in elini sıkıp yüksek sesle bağırmasına kadar sonsuza dek süren şefkatli bir bakış paylaşıyorlar.

"İkiniz de kapayın çenenizi!"

Leyla iniltili bir ses çıkarıyor ve "Lütfen bana dışarıda bekleyebileceğimi söyleyin. Lütfen, lütfen, bunu bana söyle."

"Dışarıda bekleyebilirsin." Kıkırdıyorum ve Freya ile bebeğin bunu atlatmasını sağlamak için elimden geleni yapmaya geri dönüyorum.

Bu arada, önümdeki destek grubu tüm gücüyle çalışıyor. "Başarıyorsun, Alex." Archie Alex'in omzunu ovmaya devam ediyor ve yatıştırıcı bir sesle onunla konuşuyor. "Neredeyse bitti."

"Kapa çeneni!" Freya hayvanca bir çığlık atarak ikisinin de gözlerini kocaman açmasına ve neredeyse altlarına işemelerine neden oldu. Bu iki babuna gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Keşke biri tüm bu olanları kaydetseydi de bu bebek büyüdüğünde görseydi. Çünkü böyle şeyler her gün olmuyor.

On dakika ve birkaç kırık parmaktan sonra, eminim, ellerimde yepyeni bir kız bebek tutuyorum. Avazı çıktığı kadar ağlıyor ve odadaki herkesin buğulu gözlerini ovuşturmasına neden oluyor. İşim hala bitmediği için kendi gözümü omzumla siliyorum. Kordonu bağlamak için hindi ipini kullanarak bebeğin kordonunu bağladıktan sonra onu bir battaniyeye sarıyorum ve Freya'nın önüne doğru ilerliyorum.

"Seninle tanışmak istiyor," diyorum sessizce ve ağlamaya başlıyor. "Dönmen lazım ki seni kontrol edebileyim. Çok yorgunsun."

Hala ağlıyor, Alex'in yardımıyla dönüyor ve sırtını Alex'in iri gövdesine yaslıyor. Ona bebeği uzatıyorum ve o da titreyen elleriyle bebeği benden alıyor. Onu kontrol etmeye devam ederken bir siren sesi havayı yarıyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyorum çünkü doğumdan sonra insan vücudu hakkında pek bir şey bilmediğime eminim.

Sağlık görevlileri içeri koştu. Otuzlu yaşlarında bir kadın ve genç bir adam önümde diz çöktüler.

Kadın gülümseyerek, "Kahretsin, bizim için bütün işi kim yaptı?" diye soruyor. "Freya yaptı," diye gururla cevap veriyorum.

Kadın eldivenlerini giyip Freya'yı kontrol etmeye gitmeden önce bana meraklı bir bakış gönderiyor. Vardiyaları boyunca kaç doğum yaptırdıklarını bilmiyorum ama etrafta çok fazla doktor olmadığı için birkaç tane olduğunu tahmin ediyorum.

"Rachel," Kenneth çaktırmadan sormaya çalışıyor, "her şey yolunda mı?"

Kadın -Rachel- "Daha iyisini yapamazdım" demeden önce ona kısa bir süre bakıyor.

Bir utangaçlık hissiyle, yüzünde öyle gururlu bir ifadeyle beni izleyen Kenneth'a bakıyorum ki, melek kanatları çıkardığıma emin oluyorum.

Sağlık görevlileri Freya ve bebeği kontrol edip Freya'nın plasentadan kurtulmasına yardım ederken ben de ellerimi yıkamak için mutfağa gidiyorum. Ancak su tenime değdiğinde ne kadar titrediklerini fark ediyorum. Lavaboya tutunuyorum ve çok ağır olan başımı aşağıya sarkıtarak nefesimi yeniden bulmaya çalışıyorum. Birden boynum daha fazla tutamıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu başarabileceğimi bilmiyordum. Doğum konusunda paslanmış olmamın yanı sıra, Ken'in yeğeni ve ailesi söz konusu olduğu için de çok korkuyordum.

Güçlü kollar beni sarıyor, sırtımı sert bir göğse doğru çekiyor. Başımın arkasına yumuşak bir öpücük konuyor.

"Teşekkür ederim," diyor sert sesiyle ve ellerim daha da titremeye başlıyor. Ellerimi kendi elleriyle kapatıyor ve hâlâ akan ılık suyun altına tutuyor. Elleri biraz sıvı sabun pompalıyor, benimkilerin üzerine geri getiriyor ve köpürtmeye başlıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor kulağıma ve ben rahatlayarak sarkıyorum.

Ağırlığımı anında üzerine alıyor, yere yığılmama izin vermiyor.

Ellerimi yıkamama yardım ettikten sonra bir kağıt havlu alıp kurulamama yardım ediyor.

"Josie!" diye bağıyor biri, kimin sesi olduğunu bile anlayamıyorum çünkü herkes aynı anda konuşuyor. "Bana Josie'yi getirin!" diye başka biri bağıyor ve şimdi Freya'yı tanıyorum.

Ona doğru koşarken onu sedyede, bebeğini göğsüne bastırmış halde buluyorum. Alex onun yanındaydı ve iki sağlık görevlisi onu dışarı çıkarmak üzereydi. Kolunu bana doğru uzattı. Elini tutuyorum ve beni sıkıca kavırıyor, gerçek kelimelerle söyleyebileceğinden çok daha yüksek sesle sessiz bir mesaj iletiyor.

"Teşekkür ederim, Josie. Çok teşekkür ederim." Ağlamaya başladı. "Teşekkür ederim."

Gözlerimden bir damla yaş kaçıyor ve aniden konuşamaz hale gelerek başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diye tekrar fısıldıyor ve onu götürüyorlar.

O ve Alex gözden kaybolduğunda, Archie ıslık çalana kadar sessizlik içinde kalıyoruz.

"Vay canına. Pekâlâ, sanırım biraz nefes almam gerekiyor." Açık avucunu göğsüne bastırarak kanepeye doğru yürüyor. "Aynı şekilde hayatta kalamayacağım. Hiç sanmıyorum."

"Tipik erkekler." Leyla homurdanıyor, ben de aralarında bakışıyorum. O da mı hamile? Çünkü Archie şu anda kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor ve bu durum her geçen dakika daha da kötüleşiyor.

"Sana az önce dışarıda saklandığını hatırlatabilir miyim?" Kenneth, kız kardeşinden kötü bir bakış alarak araya giriyor.

Gülüyorum ve yeni bir hayatın büyüünün gerçekleştiği yere doğru yürüyorum. Kalan birkaç temiz havludan birini alıp temizlemeye başlıyorum

Yerde. Çünkü birini doğurmak pis bir iştir.

"Hayır, hayır, hayır." Archie koltuktan atlayıp bana doğru koşuyor. "Artık dinlenmeyi hak ediyorsun. Gecenin yıldızı sensin." Kolumdan tutup ayağa kalkmama yardım etti.

"Yıldız olan Freya," diye düzeltiyorum onu sırtarak.

"Pekâlâ, ikinci yıldız sensin." Şerif'e doğru döner. "Ken, onu eve götür ve ayaklarını ov. Bunu hak ediyor."

"Öyle," diye şefkatle cevap veriyor ve elini omuzlarıma doluyor. "Hadi eve gidelim."

"Gidelim," diye cevap veriyorum yorgunca ve zihnimden sadece kendime -her neresiyse orası- diye ekliyorum.

Ckapt'ca Tkiaf'm-O "c

KENNETH

Bizi evime götürüyorum çünkü bu gece yalnız kalmasına imkan yok.

Yeğenimin doğumuna tanıklık etmek ve Josie'nin onu dünyaya getirişini görmek kalbime bir şeyler yaptı ve şimdi ağrıyor. Josie kanlı gömleği kulübede bıraktı ve şimdi ellerini kalçalarının altına saklamış bir şekilde o elbisenin içinde oturuyor. Bakışları ileriye bakıyor ama bir şeye odaklandığını sanmıyorum. Avucumu kalçasına koyup sessizce elini istiyorum. Elini bırakıyor ve benimkinin içine yerleştiriyor. I

hafifçe sıkın.

"Seninle gurur duyuyorum Josie." Sesim hiç titremiyor.

"Öyle mi?" Hüzünlü gözlerini bana çeviriyor. "Nasıl yani? Beni çok az tanıyorsun."

Göğsümde bir ping. "Yanılıyorsun. Senin hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama seni tanıyorum. Biliyorum. Seni."

Elini yüzümde gevşetip sandalyede arkasına yaslanmadan önce yüzümün yan tarafında bakışlarını hissediyorum.

"Bundan bir an bile şüphe etme Josie. Bugün inanılmaz bir şey yaptın ve bunu kimsenin unutabileceğini sanmıyorum."

"Çok korkmuştum," diye fısıldıyor bir süre durakladıktan sonra. "Ne yapacağımı bilemedim, ben doktor değilim." Elini tutuyorum, içini dökmesine izin veriyorum. "Ben tay doğurttum, Kenneth. Ve koyun."

"Yani, hepimiz memeliyiz." Onu rahatlatmaya çalışıyorum, bu da bana bir bakış kazandırıyor.

"Aynı şey değil, Ken."

"Ama öyle olduğunu kendin söyledin," diye hatırlatıyorum ona.

"Çünkü ikiniz de kendinizi kaybediyordunuz ve ambulans gelmiyordu. Ne yapmamı bekliyordunuz?"

"Bizimle birlikte parçalanmak için." Ona orantısız bir gülümseme veriyorum. "Herkes böyle yapardı."

"Hayır, Freya yapmadı. Neden biliyor musun? Çünkü büyürken kimsesi yoktu. Bunu ona yapamazdım ve onu sizlerle bırakamazdım," bana komik bir bakış gönderdi, "kan görünce bayılan çocuklar."

Bu beni duraksattı. "Sen de mi yalnız büyüdün?"

"Hayır," diye iç geçiriyor ve başını koltuğa geri bırakıyor. "Büyük bir ailem var ama onlar çok... tek fikirli diyeyim. Çiftlikte kalmamı, buralı bir adamla evlenmemi ve hayatımı mutfakta yalınayak, çocukla şişmiş bir karınla geçirmemi istediler. Bu hayatın yanlış bir tarafı yok ama bana göre değil."

Onu birinin mutfağında, birinin çocuğuyla hayal ettiğim an çenemi sıkıyorum. Başka bir adamla mutlu olduğunu.

Ve bundan hoşlanmıyorum. Göğsümde yarattığı yanmayı ya da zihnimde yarattığı kargaşayı sevmiyorum.

"Sana kötü davrandılar mı?" Korkunç soruyu soruyorum.

"Hayır! Hayır. Değillerdi. Sadece katıydılar." Kıkırdaması üzücü. "Çok katı.

Arkansas'ta küçük bir kasabada büyüdüm."

Elbisesinin etekleriyle oynamaya başlar, sanki onları örtmeye çalışıyormuş gibi kalçalarını aşağı çeker. Bu çok saçma olmalı. Ama sonraki sözleri her şeyi açıklıyor.

"Bizim küçük kasabamız... diğer küçük kasabalar gibi değildi. Sadece yaşlıların fikir sahibi olmasına izin verilen ve herkesin kurallara uyması gereken kapalı bir eski zaman topluluğu gibiydi. Ama bildiğin gibi," kirpiklerinin altından bana bakıyor, "kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Gülüyorum. "*Asla* demezdim." Ona arabanın arkasında itaat etmekte çok iyi olduğu zamanları hatırlatıyorum ve yanaklarının hafifçe pembeleşmesini sağlıyorum.

"Şey, sanırım." Kıs kıs gülüyor. "Ama gençliğimde kendimi sık sık bir polis arabasının arkasında bulurdum."

İlk arka koltuğunun ben olduğumu düşünerek şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak ona baktım.

"O tür bir *sırt* değil!" Omzuma vuruyor. "Her zaman parlak kıyafetleri ve büyük saçları sevmişimdir. Emo bir çocuk olarak başladım ama daha sonra parlaklığa terfi ettim. Ve açıkçası, her zaman koca bir ağzım vardı." Gözlerim yola geri dönmeden önce hızla dudaklarına odaklanıyor. "Ve farklı olmak... bir suçtu." Sesi hüzünlü bir hal alıyor ve polislere karşı olan nefreti çarpık bir anlam kazanmaya başlıyor. "Bu yüzden hep dışlandım. Kendi ailemde bile." Eteklerini daha da sert çekerek kalçalarını örtmeye çalışıyor. "Bir çiftliğimiz vardı ve hepimiz orada çalışmak zorundaydık. Ki bu adil bir şey, biliyorsun." Bu noktada kimi ikna etmeye çalıştığını bilmiyorum.

"Hiç," diye devam etmeden önce yutkunuyorum, "canını yaktılar mı?"

"Fiziksel olarak değil, sanırım. Ama beni bir gün boyunca karanlık bir sığınağa kilitlemek benim için düzenli bir cezaydı. Bazen orada daha da uzun süre kaldığım oluyordu." Sonra kara bir kahkaha atarak ekliyor: "Sanırım bir tarikat gibi bir şeydi. Sadece eski tanrılara dua etmiyorduk. Sadece belki eski zamanlara." Omuz silkiyor.

"Josie," diye sesleniyorum ona yumuşak bir sesle. "Böyle büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun değil. Böyle bir çocukluk geçirdiğim için şu an olduğum kişiyim. Belki farklı bir şekilde büyüseydim, hiçbir hırsım olmazdı ve hayallerimin peşinden gitmek için büyük bir şehre taşınmazdım. Kim bilir."

Elini biraz sıkıyorum. "Eminim başına ne gelirse gelsin çok iyi bir inşaat mühendisi ve harika bir ev tasarımcısı olacaksın çünkü sen bunun için yaratılmışsın."

"Teşekkür ederim." Bana her nasılsa çok anlamlı gelen değerli bir gülümseme hediye ediyor. "Ailem hiçbir zaman kasabadan ayrılmamı ve ailemizin bir uzantısı olmamı istemedi. Bu yüzden kız kardeşimin onlardan uzaktaki okul masraflarını ben karşılıyorum."

Şok içinde ona baktım. "Kız kardeşin mi var?"

"Anlıyorum." Başını sallıyor. "Ve üç erkek kardeş. En küçükleri o ve bana biraz o yaştaki halimi hatırlatıyor; daha farkında bile olmadan bir asi. Ama o kasabadaki her kadın gibi onun da aynı kaderi paylaşmasını istemedim. Erkek olmak daha kolay, en azından hayatları üzerinde kontrolleri var. Ve açıkçası, aileleri üzerinde de. Kız kardeşimin mutfaktaki kadınlardan biri olmasını istemedim Ken. Özgürlüğün tadını hissettiğimde bunu ona yapamazdım."

O hikayesini anlatırken, evime ulaştık. Garajın önüne park ediyorum ve ona doğru dönüyorum. "Ailenin onun şehirden ayrılmasına izin vermesini nasıl sağladın?"

Yüksek sesle nefes veriyor ve başının arkasını koltuğa yaslıyor. "Bir sürü ikna çabası ve akıl sağlığımın büyük bir kısmı sayesinde. Gitmesine izin verirlerse eğitim masraflarını karşılayacağımı söyledim. Kendileri seçerlerse ödeyeceklerini söylediler. Ama Ken," diye kuru dudaklarını yalıyor, "onun beyni benden daha fazla yıkanmış, o yüzden bunu bir ihanet olarak görüyor. Onları kendisinden kurtulmaya benim ikna ettiğimi düşünüyor, bu yüzden benimle konuşmuyor. Asla."

Gözleri acı dolu ve Josie'nin ilk kez başka bir yönünü görüyorum. Kız kardeşinin onu sevmediğinden korkan, çok kırılgan, güvensiz ve yalnız bir kadın. Ailesinin onu dışladığını düşünen bir kadın.

"Büyüdüğünde her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu göreceksin."

"Memleketimize geri dönerse olmaz. Okula başladığından beri bana söylediği tek şey benden ve tüm büyük şehirlerden nefret ettiği, çünkü insanları pislik haline getirdikleri."

"O zaman onu buraya gelmeye ikna ederiz." Gözleri benimkilere kayıyor. "Burası da küçük bir kasaba, değil mi? Bu yüzden daha kolay olmalı."

Ben devam ederken yavaşça gözlerini kırıştırarak beni izliyor. "Onu burada istediğimizi söyleyeceğiz. Küçük kasabamızda bizimle birlikte yaşayabileceğini. Sence işe yarar mı?"

Hâlâ beni izliyor. "Josie? Ne düşünüyorsun?"

"Ben-" sesi kesildi, "Sanırım olabilir."

"Güzel." Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Şimdi içeri girelim ve bir duş alalım. Üzerimizde bir sürü..." önce kendime sonra da ona hızlıca bakıyorum, "üzerimizde bir sürü şey var." Akşamımızı ve şimdiye kadar tenimizde kurumuş olan tüm sıvıları düşününce ürperiyorum.

Kamyonun yanından geçip kapıyı açtım. Ellerini kalçalarının altına sokmuş beni bekliyor. Sonunda bıraktığı o topuklularla bile kendi başına atlayabileceğini biliyorum ama benim yardımımı tercih ediyor. Bana hikayesini anlattıktan sonra bile böyle küçük bir şeyde ona yardım etmeme izin veriyor. Ve bu küçük şey bile beni kral gibi hissettiriyor.

Onu belinden tutup indirdim ve el ele eve doğru yürüdük. Doğruca banyoya gidiyor. Kapıyı kapatmadan hemen önce, ona katılmam için hafifçe başını sallayarak bana bakıyor. Ben de katıldım.

Birbirimizin vücudunu köpürtüyoruz ve sabunu duruluyoruz. Onu arkasını dönmeye teşvik ediyorum ve ellerime şampuan döküyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek kafa derisine masaj yapıyorum ve o da bana doğru eğiliyor. Olanların hiçbiri cinsel değil ama çok şehvetli. Bir kez daha onunla ilgilenmeme izin verdiği, tüm ilkel dürtülerimin yüzeye çıkmasına neden olan, neredeyse içimde patlamakla tehdit eden bu anı yaşıyoruz.

Bana karşı bu kadar savunmasız olduktan sonra bedenine duyduğu tam güven, bana herkesin sunabileceğinden daha fazlasını ifade ediyor. Bu yüzden her anına değer veriyorum.

Şampuanı durulayıp saç kremi sürüyorum, parmaklarımı mürekkep gibi saç tellerinde gezdirerek her saç telinin kaplandığından emin oluyorum. Sonra da yıkıyorum.

Ellerini fayansların üzerine koyup kendini tutuyor. Saat çok geç ve o çok yorgun. Birlikte duş almaktan daha fazlasını yapmak istiyorum ama bu gece değil. Bu gece, onunla ilgili.

İşimiz bitince suyu kapatıp duştan çıkmasına yardım ediyorum.

Havluyu almak için hamle yapıyor ama önce ben alıyorum. "Bana bırak," diye fısıldadım.

Başını hafifçe sallamadan önce bir saniye düşünüyor. Vücudunu ve saçlarını kuruladıktan sonra tişörtümü giymesine yardım ediyorum. Gözleri yarı kapalı. Akşamın ve tüm olayların yorgunluğu sonunda onu yakalamış. Eğilip onu kollarıma alıyorum ve bir gıcırta çıkarmasına neden oluyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni yatağımıza taşıyorum," diye açıkça belirtiyorum.

"Ben ağırım, Ken," diye itiraz ediyor. "Bırak beni gideyim. Yürüyeblirim."

"Sessiz ol kadın," diye karşılık veriyorum, aptalca açıklamasına kızarak ve yürümeye devam ediyorum.

"Az önce beni susturdun mu?" Sesi alay dolu. "İşe yarıyor mu?"

Kıkırdıyor. "Pek sayılmaz."

Dramatik bir iç geçirdim. "Yine de denemeye değer. Belki bir dahaki sefere işe yarar."

"Olmayacak."

"Yine de denemeye devam edeceğim." Ona göz kırpıyorum ve yatağa yatırıyorum.

Genelde uyuduğum yere, yanıma sürünerek geliyor ve yorganın altına giriyor. "Çok güzel kokuyor," diye mırıldanıyor ve sakinleşiyor.

"Evet, çarşafı yeni değiştirdim," diye ukalaca cevap veriyorum,

misafir beklediğimi falan söylemesini bekliyorum. Ama tek kelime bile etmedi.

Çünkü sevimli burnundan yüksek sesli bir horlama geliyor. Josie derin uykuda.

Uykuya dalmadan önce, yatakta yumuşak ve pürüzsüz çarşaflara sahip olabilmesi için mağazaya koşup yeni yumuşatıcı almamın ne kadar akıllıca olduğunu düşünüyorum.

Ckapt'ca Tkiaf'm-İki

J OSIE

Bir ısıtıcı tarafından kucaklanmış olarak uyanıyorum. Sırtım terliyor çünkü çok sıcak bir vücuda bastırılmış. Kalçamda ağır bir el duruyor ve yanağımın altındaki kocaman pazuya salyalarım akıyor. Dikkat çekmeden silmeye çalışırken yanlışlıkla erkek ısıtıcıyı uyandırıyorum.

"Hey." Sabah sesi uykudan boğuk çıkmıştı.

"Selam," diye mırıldanıyorum, buraya nasıl geldiğimi hatırlayarak. Akşam kesinlikle olaylarla doluydu.

Ona ailemden ve nasıl büyüdüğümden bahsettiğime inanamıyorum. Bir keresinde, bir randevuda bunu paylaştım ve adam tuvalete gitmek için izin istedi. Söylemeye gerek yok, akşam yemeğinin parasını ben ödedim çünkü bir daha geri dönmedi. Bu yüzden, deli olarak adlandırılmamak için sevgililerimi yetiştirilme tarzımdan uzak tutmaya karar verdim. İyi ki tüm gerçeği anlatmamışım. Kasabamızın kendisi bir tarikat gibiydi ve kurallara uymayanlar genellikle ailelerinin karanlık bodrumlarında ve sığınaklarında iki gün üst üste aç ve susuz kalırlardı.

Ya da bir gün okula Scarlett O'Hara gibi perdeden kendim yaptığım kısa bir etekle geldiğimi ve öğretmenin uygunsuz olduğumu söyleyerek şerifi çağırdığını. Beni arabasına kadar utandırarak götürdü ve babam beni almaya gelene kadar hapiste tuttu, ta ki babam beni yirmi dört saatliğine lanet sığınağa bırakana kadar.

eteği uzaklaştırmak için. Ve attım da. Ağlayarak attım ama başka seçeneğim yoktu. Beni kırdılar ve on beş yaşındaydım.

O etek, kasabadan kaçmaya karar vermemi sağlayan katalizördü çünkü pek fazla insan kaçmıyordu. Etrafımızda *bunu* görerek, bu şekilde yaşamanın normal olduğunu düşünerek büyüdük. Kendi fikrinizin olmasına izin verilmezdi çünkü bizim için her şeye önce ebeveynlerimiz sonra da kocalarımız karar verirdi.

Ben bunu istemedim. Bu yüzden kasabadan kaıp çok büyük bir şehre gitmeye ve bir daha asla küçük bir kasabaya adım atmamaya karar verdim. Bu bir numaralı sözümdü.

İkinci sözüm ise asla evlenmemektir çünkü aleti olan biri tarafından bastırılmak istemiyordum. Etrafımda görmediğim için farklı olabileceğini bilmiyordum ve evliliklerin sağlıklı ve normal olabileceğini anladığımda, kocasız yoluma çoktan karar vermiştim.

İşte bu yüzden Kenneth Benson'dan korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum. Bana kurallarımı ve verdiğim sözleri unutturuyor. Bana bir eş olma ve onun işten eve gelmesini bekleme isteği veriyor. İçinde çocukları olan bir göbeğim olsun istiyorum. Küçük bir kasabada kalmak istiyorum çünkü orası benim evim olabilirmiş gibi geliyor.

Nefret ettiğim tüm o şeyler.

O zaman neden hepsini istemek artık o kadar yanlış gelmiyor?

"şimdi karakola gitmem gerekiyor." Usulca omzumu öpüyor. "Ama sonra Freya ve bebeği hastanede ziyarette gideceğim. Benimle gelmek ister misin?"

Yüzünü görmek için hafifçe dönüyorum. "Çok isterdim ama belki senden sonra. şu anda ailesinden başka kimseyi görmek istediğinden şüpheliyim."

Hafifçe kıkırdıyor. "Çok komiksin Josie," diyor belli belirsiz. "Seni on bir gibi alırım, gidip eşyalarını alırız, sonra da hastaneye gideriz."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor, yataktan uzaklaşıyor ve ana yatak odasındaki banyoya yöneliyor. Siyah boxerıyla. Hâlâ sabah odunu varken.

Aç gözlerim kapalı kapının ardında kaybolana kadar poposunu takip ediyor. Ne zamandan beri bu kadar azgın oldum ben?

Su birkaç dakika akıyor ve Kenneth taze ve dinlenmiş bir şekilde çıkıyor, ben ise birkaç yıldır ölü olan bir zombi gibi görünüyorum.

yıllarca, eminim.

"Birini aramanız gerekirse ev telefonu çalışıyor. Telefonumu sana bırakamam çünkü insanlar sorunlarıyla ilgili beni arayıp duruyor. Aksi takdirde, sen kendininkini geri alana kadar sana verirdim."

Üniformasını giymeye devam ediyor, sanki bana bir ay bile teklif etmemiş gibi, hiç umursamadan. Bu adam yarım gün boyunca telefonunu bana gönüllü olarak mı vermek istedi? Ya sevgilisi onu aradıysa? Ya da başka biri. Bilmiyorum, herhangi biri. Hiç sırrı yok mu?

"Eğer Bayan Roberts kapıyı çalarsa, onu mutlu yoluna göndermekte özgürsünüz."

Kulaklarım dikleşti ve daha dik oturdum. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye kıkırdıyor. "İyi eğlenceler." Bana doğru yırtıcı bir hayvan gibi adımlarken yere düşürdüğü kemerini takıyor. "Sadece başka bir dedikodu çıkarabileceğini unutma."

"Benim için sorun değil." Beklentiyle onu izliyorum.

Bana doğru yürüyor. "Ben de öyle," diyor ve yüzüme doğru eğiliyor. "Seni on birde alırım." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra beni suskun bırakarak odadan çıktı.

Bir süre onun yatağında uzandıktan sonra kendimi bu rahatlıktan sıyrıp bir duş daha alıyorum çünkü vücuduma su dökülmeden uyanamıyorum. Sonra bir sürahi kahve yapıyorum, dolaptan birkaç kurabiye alıyorum ve adaya oturuyorum.

Pencereden gelen bir ses beni ürkütüyor ve kahvemi masanın üzerine dökmeme neden oluyor.

"Bu da ne?" Sese doğru dönüyorum ve pervazda oturan büyük, gri bir kuş görüyorum. Gagasını tekrar cama vuruyor. Ona doğru koşuyorum ve pencereyi dikkatlice açıyorum. "Şu güzel kuşa bak. Buraya nasıl girdin?"

Pencere tamamen açıldığı anda havalanıp içeri uçuyor ve kanadının ucuyla yüzümü sıyrıyor.

"Tamam o zaman." Pencereyi kapatıp mutfığa doğru yürüyorum çünkü sabahki misafirimın duruşunu aldığı yer burası. Yenmemiş kurabiyemin hemen yanında.

"Onu yiyebilirsin," diye parmağımla işaret ediyorum, "ama sonra gitmek zorundasın, yoksa Kenneth beni öldürür."

İri yarı gri bir papağana benzeyen kuş, boncuk gibi gözlerini kırıştırarak bana bakıyor ve kurabiyeyi yemeye başlıyor.

"Ne kadar iyi bir çocuk." Ona doğru yavaş bir adım attım. "Ben Josie. Peki senin adın ne?"

Gırtlaktan bir gıcırta çıkıyor. Neden cevap vermesini beklediğimi bilmiyorum ama sihirli geyikle ilgili onca hikâyeden ve onunla gerçekten tanıştıktan sonra buradaki her hayvanın konuşmasını bekler oldum çünkü Frank söylediğim her kelimeyi anlamış gibi görünüyordu.

Bu arada kurabiyesini bitirdi ve bana baktı.

"Bir tane daha ister misin?" Cevap vermeyeceğini bile bile soruyorum. Cevap vermeyince -şaşırmadım- dolaba doğru yürüyorum ve daha fazla kurabiye çıkarıyorum. Birkaç tanesini ufalayıp önüne koyuyorum. Muhtemelen şeker bir kuş için en sağlıklı seçenek değildir, ama düşünme şansım olmadı. Arkasını dönmeden önce birkaç parçayı gagaladı. Ve eğer yanılmıyorsam, çok gücenmiş görünüyordu.

"İyi! Ben başka bir şey ararım."

Buzdolabını karıştırırken bir gözüm beni sağlıksız bir ilgiyle izleyen misafirimde. Bir elma çıkardığımda, kuş tıkırtılı ayaklarını ada masasının kenarına doğru uzatıyor. Elmayı yıkıyorum ve parçalara ayırıyorum. Sonra bir tane alıp elimi uzatarak ona uzatıyorum. Yavaşça elmaya yaklaşıyor, dolayısıyla elime. Umarım bir hata yapmıyordumdur ve toplantımız bittiğinde tüm parmaklarım hala yerinde olur.

Elimdeki elma parçasını gagasıyla kapıyor, ayak parmaklarının altına yerleştiriyor ve yemeye başlıyor. Hmm, kullanışlı ve akıllı. Yavaşça kahveme dönüyorum ve yemeğimizi sessizlik içinde bitiriyoruz; tek ses, yerken gagasının çıkardığı tıkırtı ve masanın yüzeyiyle buluştuğunda fincanımın çıkardığı ses. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o bazı insanlardan daha iyi bir arkadaş.

Elmayı bitirdiğinde kendimi o kadar rahat hissediyorum ki onun bir kuş olduğunu unutuyorum. Belki de hatırlıyorum ve bu yüzden konuşmaya başlıyorum.

"Biliyor musun? Burada kalmalısın çünkü seninle Ken ve onun koca siki hakkında konuşabilirim. Leila'yla konuşabileceğim gibi değil," diye homurdanarak gözlerimi deviriyorum. "Ya da Alicia'yla. Düşünsene," diyorum tüm konuşmalarımızı hatırlamaya çalışarak, "erkeğinin büyü yeteneklerini hiç tartıştığımızı sanmıyorum, biliyorsun. Sanırım onunla Ken'inkini konuşmam da yasaklandı. Bu da beni sana getiriyor." İşaret parmağımla onu gösteriyorum. "Sen bir hanımefendinin isteyebileceği en iyi arkadaşsın. Dinleyebilir, güzel başını sallayabilir ve sırrımı her zaman saklayabilirsin. Değil mi?"

Kuş başını yana yatırır.

"Evet, yapacaksın. Sen mükemmel bir terapist ve kız arkadaşsın." Masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Böylece Şerif'in dev aletinin tüm damarlarını ve oluklarını tartışabilirim ve kimse bunu bilmeyecek. Değil mi?"

O da benimle aynı fikirde tabii ki. Bunu söyleyebilirim.

Kendim için yiyecek bir şeyler var mı diye buzdolabını kontrol ediyorum ve sadece sağlıklı seçenekler buluyorum. Geçirdiğim geceden sonra canım abur cubur, yağ ve şeker istiyor. Muhtemelen Kenneth'e uğrayıp Marina'nın lokantasından bir Yalnız Kurt almasını söyleyeceğim.

Saat on buçukta dışarıda bir araba park ediyor ve Kenneth içeri giriyor. Kapıya koşuyorum ve onu nasıl karşılayacağımı bilemediğim için kapının pervazına yaslanıyorum. Çünkü ne olduğumuzu bilmiyorum.

"Selam." Yumuşak bir gülümsemeyle devam etmeye karar verdim.

"Hey," diye cevap veriyor o hışırtılı sesiyle ve bana doğru yürüyor, kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor. "Seni çok özledim."

Dudakları nazik bir öpücükle benimkileri kaplıyor, geçen seferki sahiplenici yutuculuğundan tamamen farklı. Bu öpücük hoşuma gitti. Bu büyük canavarın ne kadar nazik olabildiğini ve aralarındaki zıtlığı seviyorum.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum öpücüğün içine. "Ama misafirim vardı." İnleyerek geri çekiliyor. "Bayan Roberts yine mi ziyarete geldi?"

"Hayır," diye kıkırdıyorum. "Başka biri."

Bununla birlikte, onu gri tüylü arkadaşın hala masanın üzerinde yürüdüğü mutfağa götürüyorum.

"Yine mi?" Kenneth iç çekerek sorar.

"Ne?" Başımı ona doğru çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu papağan bir süredir buraya geliyor. Pencereye vuruyor, buzdolabımı yağmalıyor ve gidiyor. Bazen kasabada beni taciz ediyor."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Yok artık. Bu küçük, sevimli yaratık kimseyi taciz edemez."

"Sen sadece izle." Kuşa sessiz bir uyarı gönderir. "O da sana aynısını yapacak."

"Birine ait olup olmadığını biliyor musun?"

Kuş aniden öfkeyle kanatlarını çırpıyor ve yüksek sesli bir protesto ciyaklaması çıkarıyor, ben de hemen hatamı düzeltiyorum, esir falan tutulduysa bu kelimedenden etkilenmiş olabileceğini düşünüyorum.

"Yani, nerede yaşadığını biliyor musun?" Biraz sakinleşmiş gibi görünen kuşa dikkatle bakıyorum.

Kenneth omuz silkerek yavaşça masaya doğru yürür. "Kimse kayıp bir

gri Afrika papağanı bildirmedi, bu yüzden muhtemelen baŗka bir yerden buraya uŗtu.

Kasaba."

"Hep bir papağanım olsun istemişimdir." Sonra gülerek ekliyorum, "Kendime ait bir evim olduğunda, bilirsin."

"Bu konuda." Ciddileşiyor. "Umarım burada kalabilirsin."

"Ne zamana kadar?" Alaycı olmaya çalışmadan ama gerçekten aramızda neler olduğunu anlamaya çalışarak usulca soruyorum. "İkimiz de biliyoruz ki burada, Küçük Umut'ta bir son kullanma tarihim var."

Masanın etrafında dönüyor ve yanıma geliyor. "Bu projeden sonra nereye gidiyorsun Josie?"

Cevap vermek için kendime zaman tanıyarak yutkunuyorum.

"Sanırım New York'a dönüyorum." "Orada seni ne bekliyor?" Yoğun gözleri benimkilerin arasında geziniyor. Bir omzumu silkiyorum.

"Beni burada ne bekliyor?"

"Öyleyim," diye cevap veriyor kararlı bir şekilde, sözlerinden tamamen emin. "Bu şehir senin kanatlarını kesmeyecek." Yüzümün yan tarafına hafifçe dokunuyor. "Ve eğer denerlerse, makaslarını bir hapishaneye kilitlerim."

Homurdanır gibi bir ses çıkararak gülüyorum. "Çok romantiksiniz Şerif."

"Öyle olmayı hedefliyorum." Beni elimden tutup kendine doğru çekti. "Ama gerçekten, eğer istersen burada senin için de bir yer var." Boynu bir yutkunmayla hareket ediyor. "Benimle birlikte."

"Ken-" diye fısıldıyorum.

"Sadece bunu düşüneceğine söz ver." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasında düzeltirken sesi sessiz, neredeyse yalvarır gibi. "Kız kardeşini de okulu bittikten sonra buraya getirebiliriz." Gözleri benimkileri buluyor ve söylediğinden daha fazlasını anlatıyor. Benim hassas noktayı kullanıyor ve bundan utanmıyor.

"Tamam," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel." Gülümsüyor ve dudaklarımın kenarına belli belirsiz bir öpücük konduruyor. "Şimdi eşyalarını arabama yükleyelim ve Freya ile bebeği hastanede ziyaret edelim." Sonra papağana doğru döndü. "Burada kalabilirsin ama hiçbir yere sığma. Anladın mı?"

Kuş ona sessizce göz kırpmıyor ama Kenneth bunu evet olarak algılıyor çünkü kısa ve tatmin edici bir baş hareketiyle beni dışarı çekiyor.

Ckapt'ca Tkiaf'm-Tkacc

J OSIE

Eve giderken Kenneth yol boyunca elimi tuttu. Canımın çektiği yağlı yemekleri tamamen unutmama yetiyor; elimi tutması da bir o kadar rahatlatıcı. Herhangi bir hamburgerden ya da New York pizzasından daha iyi.

Eve vardığımızda, karavana doğru yavaşça yürüyorum, sanki Alacakaranlık Kuşağı'na giriyormuşum gibi üzerime bir sis çöktüğünü hissediyorum. Dün arkadaşlarımla bara gittim ve bugün Şerif Benson'ın evine taşınıyorum.

Bana karşı olan hislerini hâlâ anlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun tamamen cinsel olduğunu ve sadece bir kaşıntıyı kaşımaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Benim için başka bir şeye dönüştü, ama ne zaman olduğundan emin değilim. Belki de beni masada becerdiği zamandı. Ya da belki de daha önce bana, ihtiyacı olan bir yabancıya, kalacak güvenli bir yer teklif etmesiydi. O gece bana gerçek bir erkeğin birine nasıl davranacağını gösterdi ve gelecekte ne olacağını bile anlamadan anında bağlandım.

Dün bunun bir kırılma noktası olduğunu söyleyebilirdim. Bana bakışı değişmişti. Freya'dan eve dönerken bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Eskisi gibi değildi. Hayır, saf şehvet değildi. Güvenlikti. Yuvaydı. Daha fazlası için bir arzuydu. Tutarlı ve koruyucuydu.

Barda sahiplenici ve sinirli oldu. Muhtaç.

Gerçekten istediğim bu mu? Daha önce de küçük kasabalardan gelen korumacı adamlarla uğraşmışım. Memlekette. Birinin ilk başta bu kadar korumacı olması harika bir şey ama korumacılıkla baskıcılık arasında ince bir çizgi var ve o çizgiyi geçtikten sonra geri dönemiyorlar.

Karavanın kapısına ulaştığımda kolu tutmak için uzanıyorum ama duruyorum, arkamı dönüyorum, omuzlarım dikleşiyor. Kenneth o kadar yakın ki bana çarpmamak için kendini sabitlemek zorunda kalıyor.

"Her şey yolunda mı?" Endişeli gözleri kararlılığımı yumuşatıyor ama kararımdan vazgeçmemi sağlayacak kadar değil.

Fikrimi değiştirmeden önce "Seninle kalamam," diye ağzımdan kaçırıyorum. "Neden?" Alnı şaşkınlıkla kırışıyor.

Bir nefes üfledim. "Çünkü düne, hatta bu sabaha kadar benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordum."

Bana doğru bir adım atarken gözleri kısılıyor. "Hata yapma, Josephina." Sesi daha da alçalıyor. "Senden hoşlanıyorum. Küstahlığını seviyorum." Yüzünü boynuma yaklaştırıyor ve derin derin içine çekiyor. "Kokunu seviyorum. Sana söylediğimde itaat etmekte bu kadar iyiysen bu kadar sert ve kabadayı davranmanı seviyorum." Dilinin boynumun kenarından yukarı doğru çıktığını hissediyorum. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Hoşlanmadığım şeylerini bile." Bir yalama daha. "Ama bil bakalım ne oldu Josie? Sen de seviyorsun."

Nefesim kesiliyor çünkü o haklı. O böyleyken ben bir yapışkan su birikintisine dönüşüyorum. Dudaklarını kulağımın yanında hissediyorum, sıcak nefesi omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Aniden geri çekilir. "İhtiyacın varsa sana biraz zaman tanıyabilirim. Ama ben sabırlı bir adam değilim Josie. Bunu istiyorum ve sana ne kadar çok istediğimi göstermeye hazırım."

Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim ama belki de bu işe balıklama atlamaya tam olarak hazır değildir. Bu her neyse.

"Tamam, teşekkür ederim." Alt dudağımı ısırıyorum. "O zamana kadar ne yapacağız?" Gözleri hınzırlaşıyor.

"O zamana kadar, Josephina, sevişeceğiz."

Ve siktik. Her yerde. Sonraki on gün boyunca, karavanın, Hayalet Ev'in ve onun evinin her yüzeyini becerdik.

Karavanda kendime ait bir yerim olmasını istememe rağmen çoğu gece onun evinde kaldım. O da birkaç gece karavanda kaldı ama yatak iki kişinin sığabileceği kadar geniş değil, özellikle de biri Kenneth Benson boyutlarındaysa. Ayrıca, Kenneth sıcaktan yanıyor. Çok sıcak. Aşırı sıcaktan soğuk bir duşa ihtiyacım varmış gibi hissetmeden bütün gece onunla takılamıyorum. Sonunda ter içinde uyanıyorum, yataktan sürünerek çıkıyorum, biraz serin hava almak için çırpınıyorum.

Freya ve bebeği hastanede ziyaret ettik ve bir kahraman gibi karşılandım. Alex beni o kadar sert sıktı ki kaburgalarımı kırdığını sandım. Kenneth beni uzaklaştırmak zorunda kaldı ve göğsünün sadece benim için sessiz bir bölgesel hırıltıyla gürlediğini hissedebiliyordum. Buna bayılmıştım.

Çok sahiplenici olduğunu fark ettim ve sahiplenici erkeklerden nefret ettiğimi düşünürsek, bu beni tamamen korkutmalıydı. Ya da eskiden öyleydi. Şerifin zamanımı başkasıyla paylaşmak istememesi nedense iyi hissettiriyor.

Ve bir şekilde, boğucu hissettirmiyor. İyi hissettiriyor. Beni, kararlarımı ya da zamanımı geçirdiğim insanları kontrol etmeye çalışmıyor. Sadece etrafımda olmak istiyor. Görünüşe göre on gün, bir erkek tarafından baskı altına alınma korkumu iyileştirmek için fazlasıyla yeterli bir süre. Tek olumsuz yanı, bu küçük kasabadan ayrılma ve uzun vadeli bir ilişkiden kaçma isteğimi çatılardan haykırıyor olmam ve fikir değişikliğimi açıklamak zor olabilir. Bana inanmayabilir. İkiyüzlü görünmeden sözlerimi nasıl geri alacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden durumun zamanla kendiliğinden çözüleceğini umarak akışına bırakıyorum.

Kenneth bana, Freya yeni rolüne biraz daha alıştıktan sonra annesinin evinde büyük bir akşam yemeği planladığını ve beni davet etmesini istediğini söyledi. Söylediğine göre, bir süredir benimle buluşmaya çalışıyormuş ama sürekli bahaneler uyduruyormuş. Ya onun dikkatini başka yöne çekiyormuş ya da benim Hayalet Ev ile çok meşgul olduğumu söylüyormuş. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapması hakkında ne hissettiğimden pek emin değilim. Benden utanıyor mu? Bilmiyorum. Gerçeği bilmek istediğimden de emin değilim.

Ben izinleri teslim ettikten bir hafta sonra izinler onaylandığı için Jericho ile ekibinin mevcut projelerini bitirdikten sonra hafta içinde bir noktada gelmesi konusunda anlaştık. Kenneth'a ondan bahsettiğimde gerildi. Ama şüphelendiğim sebeplerden dolayı değil.

Şerif Benson'ın Jericho'yu çok iyi tanıdığı ortaya çıkar. Sadece şerif olarak değil, orduda görev yaparken Jericho'yu şahsen tanıyan Kenneth olarak da.

Bu büyük bir sürprizdi - Kenneth'in hizmet ettiğini bilmiyordum, ama düşününce, hala onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Kendisiyle ilgili pek fazla detayı isteyerek paylaşmaz ve çoğunlukla iş, arkadaşlar ve hayatlarımız boyunca başımızdan geçen komik hikayeler hakkında konuşuruz. Ama çok derin bir şey değil. İletişimimiz hala devam eden bir çalışma.

Jericho bugün ekibini getirmeden önce son bir kontrol yapmak için geliyor ve Kenneth orada olmakta ısrar ediyor.

Müteahhidin kamyonunun toprak yolda gümbürdeyerek ilerlediğini duyar duymaz Kenneth arabasından uzaklaşıp yanımdaki yerini alıyor ve ağır kolunu omzuma atıyor. Ona şeytani bir bakış fırlatarak kurtulmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Bana doğru bile bakmıyor. Tüm dikkati bize doğru kasıla kasıla gelen adama odaklanmıştı.

Gözleri Kenneth'ın eliyle yüzü arasında gidip geliyor ve bana takılınca gülümsüyor.

"Hey, Josie." Başını hafifçe Kenneth'a çevirir. "Benson. Şerif olduğunu duydum."

Ken başını sallıyor ve omzumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Jericho bu hareketi fark ediyor ve hafif bir gülümsemeyle kısa bir baş selamı veriyor.

Babunlar ve sidik yarışları. Gözlerimi deviriyorum ve bu sefer gitmeme izin veren Kenneth'i itiyorum.

"Kadınıma yardım edeceğini duydum." Başım Kenneth'a doğru o kadar hızlı dönüyor ki kendimi kırbaçlamak üzereyim. "Temiz tutarsan bir sorunumuz olmaz."

"Yapacağımızı sanmıyorum."

İkisi de birbirinin bakışlarını tutuyor ve ben içimde buharın yükseldiğini, kulaklarımdan ısıklık çıkmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Yeterince hissettiğimde Kenneth'i itiyorum, parmaklarım onun sert göğsüne çarpıyor. "Pekâlâ Şerif, gidip birkaç kedi yavrusunu kurtarmanın ya da gazete hırsızını bulmaya yardım etmenin zamanı geldi. Benim işe gitmem gerekiyor."

Kenneth kollarını göğsünde kavuşturup bana gülümsüyor. "Yapacağım. Eşyalarını arabama koyduktan sonra eve bırakabilirim."

"Yine bu konuya mı döndük?" Gözlerim Jericho'ya kayıyor. "Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?"

"Aslında Josie," diye araya girdi Landell, kimse ona sormayınca, "Benson haklı. Burada ekibimle birlikte kalamazsın." Bakışları suçlulukla yana kaydı.

"Neden?" Kenneth'ı taklit ederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Tehlikeli mi bunlar?"

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Ama büyük şehrin dışındalar, her türlü..." Kenneth'a bir bakış attı, "eğlence. Ve sen güzel bir kadınsın." Kenneth'ın yanımda sertleştiğini hissediyorum. Kenneth ağzını açtığı anda, "Seni incitecek bir şey yapmazlar elbette," diyor, "ama bütün gün seninle flört etmelerini istemiyorum." Ken'e yan gözle bakıyor. "Ve sonrasında şerifle konuşmama gerek yok."

Neden kendimi bir tuzağa düşmüş gibi hissediyorum?

"Patates çuvalı giyerim," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. Neden bahsettiğini anlamıyorum. Vajinası olan birinin yanında kendilerini kontrol edemiyorlar mı?

İkisi de homurdanıyor.

Jericho, "Bunun işe yarayacağından şüpheliyim," diye mırıldandı ve sonra daha yüksek sesle ekledi, "En iyisi Benson'ın yanına taşınman."

Yüzündeki aptal gülümsemeyi yakalayacak kadar hızlı bir şekilde Kenneth'a bakıyorum, ama benim kısılmış, öfkeli bakışımı görünce gülmemek için kendini zor tutarak dudağını ısırtıyor.

"Öyle mi?" Ben de ona sordum.

"Adamı duydunuz." Aptalca yakışıklı yüzünde geniş bir gülümsemeye kollarını açıyor.

İçimden inliyorum ve dikkatimi Jericho'ya yöneltiyorum. "Sana ödeme yapıyorum, ona değil. Bağlılığının nerede yattığına dikkat et."

"Evet, hanımefendi" derken gülmemek için kendini zor tutuyor.

Kenneth'a doğru döndüğümde onu karavana girerken buluyorum. Eski, siyah-beyaz bir filmdeki diva gibi iç çekerek, yakında başıma bela olacak diğer adama sesleniyorum. "Gördüğüm kadarıyla sosis yemeye devam ediyorsun."

Jericho konuşmadan önce bana uzun ve anlamlı bir bakış attı. "Hüküm giydiğimde mahkemede benim tarafımdaydı."

Ben Ken'in şimdiye kadar ne kadar zarar verdiğini anlamak için karavanın içine doğru ilerlerken o kamyonuna doğru yürüyor ve onu tüm kıyafetlerimi küçük dolapta bulduğu torbalara doldururken buluyorum. Tüm tasarımı kıyafetlerim hiç umursamadan içine tıktırılmıştı.

"Ken!" Ona doğru koştum. "Dikkatli ol! Lütfen!"

"Oh." Bana arsız bir gülümseme veriyor. "Kusura bakma. Her şeyi elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışıyorum. Kasabaya gitmem gerek, bugün yeni bir eleman gelecek."

Elimi onunkinin üzerine koyarak adamın giysilerimin geri kalanını mahvetmesini engelledim. "Ben kendim bitiririm, sen de işin bitince beni alırsın. Tamam mı?"

Gözleri yumuşuyor, gözlerindeki şeytani, şakacı parıltı kayboluyor. "Tamam."

Elimi onunkinin üzerinde tutup hafifçe sıkarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Ama manipülasyondan hoşlanmıyorum. Lütfen, bunu bir daha asla yapma."

Yutkunurken adem elması sallanıyor. "Buna söz veremem."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzü önüme düşüyor, iri elleri kalçalarımı kavrarken gözleri ruhumu delip geçiyor. "Bu, seni yatağıma almak için elimden gelen her şeyi yapacağım anlamına geliyor."

"Ben zaten senin yatağındayım Kenneth." Gözlerimi deviriyorum.

"Kalıcı olarak, Josie." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Sana orada kalıcı olarak ihtiyacım var."

Sesinin yoğunluğu karşısında yutkunurken, ona cevap verecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Sanki o da tükenmiş gibi görünüyor çünkü tek yapabildiği eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak. "İşin bitince beni ara."

Kenneth ayrıldığında, Jericho ve ben, ekibi iki gün içinde gelmeden önce planlarımızı bir kez daha gözden geçirdik. Ama adamın kendisi yıkıma hemen başlamak için kalıyor. Her sabah erkenden buraya geliyor ve gece geç saatlerde ayrılıyor.

Önce temeli, sonra da çatıyı değiştirmekle başlayacağız. Yerleştiğinde, kablolama ve su tesisatına geçeceğiz. Ondan sonra da evin içi üzerinde çalışmaya başlayabiliriz. Her şeyi planladıktan sonra, aylardır kendimi gömdüğüm karanlık tünelin ucundaki ışığı görmeye başladım.

Kenneth beni kandırıp yanına taşındığından beri, ona bir ders vermek için misafir odasında kalıyorum. İki gün oldu ve hala onunla konuşmadım. Tek sessiz yoldaşım, mükemmel bir dinleyici olduğunu ve sırlarımı sakladığını fark ettiğim papağanım oldu. Bazıları için

Kenneth açıklanamayan bir nedenle kalmasına izin verdi. Evinde kaldığım ilk sabah, koca yufka yürekli adamın kuşa ikram etmeden önce bir elmanın çekirdeklerini çıkardığını gördüm. Adamla konuşmadığım için ona bir isim verip vermediğini bilmiyorum ve kuş da konuşamadığı için hiç cevap vermiyor, bu yüzden ona 'Kuş' demeye devam ediyorum.

Bir ay geçti ve rahat bir rutine oturduk. Kenneth ve ben sabah altıda uyanıyoruz, birimiz kahvaltıyı hazırlarken diğeri duş alıyor. Sonra beni Jericho'nun ekibinin kaliteden ödün vermeden ışık hızında mucizeler gerçekleştirdiği Hayalet Ev'e bırakıyor. Onu ve adamlarını çalışırken gördüğüm her gün, doğru seçimi yaptığımı biliyorum.

Ayrıca tamamen kandırıldığımı da biliyorum çünkü ekipteki her bir erkek kibar ve saygılı. Bir kez bile bana kötü kötü bakıldığını görmedim ve uzun süredir kaba saba adamlarla çalıştığım için bu türden pek çok adamla karşılaştım. Tüm bunlara rağmen bu işi seviyorum, ama bazen bu beni rahatsız ediyor. Burada, bu ücra yerde çalışmak bana bir kez bile iğrenç hissettirmede.

Belki de Kenneth'in her akşam beni kucağına aldığı anda herkese attığı sert bakışlarla bir ilgisi vardır. Kendi alanını ve insanları çok önemsiyor ve yatağın kendi tarafını bırakabileceği tek kişinin ben olduğumu söylemeyi de ihmal etmiyor. Gerçekten çok sevimli - tüm bardaklarının bir şekilde ve tabaklarının başka bir şekilde düzenlenmesini ne kadar çok seviyor. Kanepesindeki yastıkları belli bir derecede seviyor. Banyo lavabosunun dağınık olmamasını da seviyor. Ya da eskiden bunların hepsini severdi, çünkü ben taşındığımdan beri bunların hiçbirisi yok. Uyumsuz kupaları, dibinde altın çiçekler olan pahalı çay setinden daha çok seviyorum. Yastıkların sadece güzel değil aynı zamanda rahat olmasını da seviyorum ve arkamda sert bir şekilde oturduklarında bu olmuyor. Losyonlarımı ve makyaj malzemelerimi de çok severim ama Ken'in banyo dolabında hiç yer olmadığı için doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Tıraş olmaya her gittiğinde çenesinin nasıl düştüğünü görüyorum, ama sadece omuz silkiyorum ve ona bunu kendisinin seçtiğini hatırlatıyorum. Genelde kıcıma bir tokat atar ve ben lavabonun üzerine eğilmiş, o da pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş halde kalakalırım. Söylemeye bile gerek yok. Tıraş olurken etrafta ol.

Ayrıca beni kimseyle paylaşmaktan hoşlanmadığını da öğrendim. Alicia'yla bile. Film izlemek için onun evine gitmeyi tercih ettiğimde huysuzlanıyor. İlk başta özgürlüğümü kontrol etmeye çalıştığını düşünerek kızdım ama kısa süre sonra bunun sadece onun sevgi dili olduğunu anladım.

Aşk ilanlarını paylaştığımız gibi değil, ama birbirimizi önemsiyoruz. Hatta derinden diyebilirim. Sonunda bu konuda onunla sürekli kavga etmekten vazgeçtim ve bazen Mark oradayken onu da davet ediyorum.

Kenneth akşam için seçtiğimiz filmi ilk gördüğünde dehşete kapıldı. Ama *Mean Girls*'ün yirmi dakikasında, kucağında duran ayak bileklerimin üzerine yerleştirdiği dev kaseden ağzına patlamış mısır atıyor ve filmin nasıl sonuçlanacağına dair teorileri tartışıyordu. Hatta bir ara Mark'la filmde bahsi geçen protein barları üzerine tartışmaya başlıyorlar. Alicia ve ben onlara gülmekten burnumuzdan soluyoruz ve köpekleri Ghost'un ödünü koparıyoruz.

Ve hala annesiyle tanışmadım.

Ckapt'ca Tkiat'm-Foua

KENNETH

"Pekâlâ, dostum." Kollarımı ofisimdeki masanın üzerine yaydım, beklentiyle kenarını kavradım. "Bugün bana ne anlatabilirsin?"

"Ken büyük. Kocaman! Kocaman! İyi!" diyor papağan, sürekli başını sallayarak. "Ken iyi yapıyor."

Yüzümde memnun bir gülümsemeyle sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bu doğru. Ken iyi şeyler yapabilir."

"Ken'in siki. KEN'İN SİKİ!" diye avazı çıktığı kadar bağılıyor ve birkaç kişinin kıs kıs gülmesine neden oluyor. Görünüşe göre çalışanlarım kulak misafiri olmayı seviyor.

"Bunu doğrulayabilirim." Bu ses korkunç bir şekilde Jennica'nın sesine benziyordu.

"Görüyorum ki çok fazla boş vaktiniz var. Belki de Brad'i kovmalıyım," diye bağııyorum ki beni duyabilsinler.

"Neden ben? Bir fareden bile daha sessizim. Lily'yi kov," diyor Brad, yeni resepsiyonistimizi otobüsün altına atarak. "Konuşmayı çok seviyor."

Bu doğru. Brad buraya geldiğinden beri değişmiş gibi görünüyor. Belki de etrafında iyi ahlaklı birine ihtiyacı vardı, böylece onları takip edebilirdi. Ne olursa olsun, iyi bir işe alımdı. Güvenilir. Birkaç gün geç kaldıktan sonra, yemin ederim yılın çalışanı oldu.

Ve sessiz kız çok geveze çıktı. Bu hoşuma gitti. İlk günlerinde Brad'e imalı bir laf atıp ben daha müdahale edemedi onu suskun bıraktığında Brad'i nazıkçe hayal kırıklığına uğratmadı. Jennica her zaman

gururlu bir anne gibi onu izliyor, elini göğsüne bastırıyor. Yeni insanlarımızla mutluyum - hayatımızı kesinlikle kolaylaştırıyorlar.

Jennica ertesi sabah bildirdiği gibi nihayet kocasıyla yattı. Dürüst olmak gerekirse, bunu duyurduğu için onu suçlayamam bile. Evde beni bekleyen bir sürü şey var ve eğer yapabilseydim, ben de çatılardan bağırırdım.

Josie'nin evimde ve yatağında olduğunu düşününce göğsümde sıcak bir şeyler yayılıyor. Onu almak için Hayalet Ev'e gitmeyi seviyorum. Genellikle kot tulumunu giyer, ceplerinden bir sürü bant, çivi ve hatta bir iki çekiç çıkar, buklelerini kırmızı bir kurdeleyle başının tepesine bağlar ve çok seksi olur.

Beni gördüğünde gözlerinin parlamasını seviyorum. Her akşam kollarıma atlayışını seviyorum.

New York'a geri döneceğini düşünüyorsa çok komik. En azından yalnız değil. Kendim için birkaç olasılığa göz attım ve birkaç arkadaşımı aradım. Little Hope halkının bana ihtiyacı var, ama burada kesinlikle mutlu olamayacağını düşünüyorsa, onunla birlikte büyük şehre taşınırım.

Son on saniye içinde ekibimin bana kıs kıs güldüğünü unutmuş olabilirim diye papağan bana "Ken bir sık!" diye hatırlatıyor.

"Ne zaman söyledi?"

"Ken'in siki!" diye tekrarlıyor, papağan gibi.

"Sen," işaret parmağımla onu gösteriyorum, "bunu ne zaman söylediğini bana söylemelisin."

"Dev alet! Ken'in dev aleti!"

Hayal kırıklığı içinde inliyorum ve onu elimle uzaklaştırıyorum.

"Defol, nefret dolu yaratık." "Dick!" diye bağırıyor uçup gitmeden önce son bir kez.

Jennica'nın kendini beğenmiş yüzü görüş alanımda beliriyor. "O lanet papağanın onu gözetlediğini ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Casusluk yapmıyor," diye cevap veriyorum arkamı dönerek. "Neden böyle söylüyorsun? Sadece konuşmayı seviyor."

"Sana." Gülüyor, başını sallıyor. "Seninle konuşmayı seviyor." "Onunla konuşmayı reddetmesi benim suçum değil." Bunu söylediğine inanamıyorum.

bir kuşu savunmak.

"O kadar derindesin ki patron, çok komik." Kötü bir cadı gibi gülerek ofisimden ayrıldı.

Yine de haklı, çok derindeyim. Aslında, o kadar derindeyim ki içinden çıkabileceğimi sanmıyorum. Annem hepimizi arka bahçelerindeki barbeküye davet etti.

Alex'in bebeği için atıyorum. Uzun zamandır Josie'yle tanışmaya çalışıyordu ve ben bunu sürekli ertelemek zorunda kaldım. Annem çocuklarının evlenmesi söz konusu olduğuunda çok gergin olabiliyor ve Josie'nin Küçük Umut'tan bensiz ayrılacağını düşünerek onu korkutmak istemiyorum. Normal bir yerden çok bir tarikata benzeyen memleketi hakkında bana anlattığı korku hikayelerinden sonra, evlilik fikrinden nefret ettiğine eminim.

Bende de bir tane vardı. Ya da ben öyle sanıyordum. Ben bu fikre hiç karşı değilim ama korkarım o karşı. Özellikle de benim yanıma taşınması için onu kandırdığım için. Daha fazla bekleyemedim ve bir grup azgın, yalnız adamın onun karavanının yanına taşınması gndemimi zorlamak için iyi bir an gibi göründü. Biraz fazla ileri gitmiş olabilirim çünkü iki gün boyunca benimle konuşmadı, odasına kapandı.

Sonra papağanla konuştuğunu keşfettim. O etrafta yokken gelip beni buluyor ve onu ispiyonluyor. İlk bašta komikti ama sonra Josie'yi almaya gidene kadar günümün en önemli anlarından biri haline geldi. Ve sonra bu bir alışkanlık haline geldi. Genelde bana egomu okşayan güzel şeyler söyler ama bugünkü bilgi öyle değildi.

zntlerimin içinde debelenirken Josie'ye birkaç mesaj atıyorum ama okunmuyorlar. Saat iki olduğuunda hala cevap vermemiştii ve ben gerilmeye başladım.

Saat iki buçukta papağan gagasını cama vurarak geri geldi. Atığım anda içeri uçuyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor: "MARK İYİ. ÇOK İYİ MARK. SERT MARK!"

Kanım önce buza dönüşüyor, ancak birkaç saniye sonra, sözleri tam olarak algılandığında kaynamaya başlıyor. Anahtarlarımı kaptığım gibi ekibimin yanından koşarak geçiyorum ve onlar beni gözlerini kocaman açarak izlerken arabama biniyorum.

Hayalet Ev'e giderken, ağrı almadığım zamanlarda hiç yapmadığım bir şey yapıyorum: Sireni açıyorum. Ormanın içinden eve doğru giden yola ulaştığımda sireni kapatıyorum. Dışarıda birkaç adam büyük kütükler üzerinde alışıyor, Landell ve kamyonu ortalıkta görünmüyor.

Omuzlarımı dikleştiriip kapıya doğru yöneliyorum. Pencerenin önünden geçerken onun sesini duydum.

"Hayır, Mark. Bu çok büyük. Sığmaz."

"Nasıl kullanacağını biliyorum Josie. Sessiz ol ve kıpırdama." Kulaklarımda ani bir çınlama başlıyor ve içeri koşuyorum.

"Mark, bu kadar zorlama!" Josie'nin yükselen sesi boş alanda yankılanıyor.

"Nasıl iteceğimi biliyorum, Josie! Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!" Kapıyı buluyorum, derin bir nefes alıyorum ve iterek açıyorum.

Ve durdu. Josie dizlerinin üzerinde.

... elinde uzun ve büyük bir oyma tahta parçası tutuyor, onu yere dik tutmaya çalışırken Mark da aynı renkte yuvarlak bir tahta parçasını onun üzerine itmeye çalışıyor. Sanki bir masa ya da sehpa gibi bir şey monte etmeye çalışıyor gibiler.

"Ne oldu?" diye haykırıyor çılgın gözlerimi gördüğünde. "Sen iyi misin?"

Lanet kuş uçup omzuma konmak için tam da bu anı seçiyor ve beni bu çılgınlığa sürükleyen aynı mantrayı bağıyor. "MARK İYİ. ÇOK İYİ MARK. SERT İŞARET!"

Josie ve Mark'ın gözleri anında büyür. Sonra Mark yüksek sesle kıkırdıyor ve ardından bir kahkaha patlaması geliyor. Josie'nin yavaşça kısılan gözleri olmasa ben de ona katılabilir ve duruma gülebilirdim. Sanki hedefe odaklanmış gibiydi. Ben.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tıslıyor ayağa kalkarken, elinde masa ayağı olduğu anlaşılan bir tahta parçası var. "Küçük pislik konuşabiliyor mu?"

"Öyle." Yutkunuyorum. "Bazen. Bazı aptalca şeyler," diye hızlıca ekliyorum. "Bilirsin, bugün olduğu gibi. Şu anda olduğu gibi. Sadece aptalca davranıyor."

"Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum," diyor dişlerini sıkarak ve elinde bir masa ayağıyla yavaşça bana doğru ilerliyor. "Burada Mark'la samanlıkta yuvarlandığımı mı sanıyordun?"

"Hayır, Josie. Yani, belki." Hayal kırıklığı içinde gözlerimi ovuşturuyorum. "Bilmiyorum. Tamam mı? Nerede durduğunu ve kalmak isteyip istemediğini bilmiyorum. Yani, özel olup olmadığımızı bile konuşmadık. Öyle miyiz? Özel miyiz?"

"Ben gidiyorum." Mark hızla yanımdan geçip gitti, nefesinin altında mırıldandı, "Aptal. Şerif olarak bir aptalı seçtik."

Ona yan gözle bakıyorum, sessizce bu konuşmayı bitireceğimize söz veriyorum.

Josie havada tırnak işaretleri yaratarak yüksek sesle, "Bilmiyorum Kenneth, çünkü biz duygulardan *falan* hiç bahsetmeyiz," diyor.

"Konuşuyoruz," diye inatla karşı *çıktıyorum*, çünkü konuşuyoruz. Her zaman konuşuyoruz.

"Bizden başka her şey hakkında konuşuyoruz." Hayal kırıklığı içinde

ellerini havaya kaldırıyor. "Senin yanına taşınacağımı ilan ettiğinden beri

Neanderthal, biz sadece işten ve Little Hope'un iyi insanlarından bahsediyoruz ama *bizden* tek kelime bile bahsetmiyoruz."

"Doğru değil."

"Bu doğru Kenneth. Yani, annenle tanışmadım bile. Benimle tanışmaya çalıştığı küçük bir kasabada bunu yapmak oldukça zor. Benden utanıyor musun?" Sesi kırılırken eski güvensizlikleri sert yüzünün arkasından görünüyor.

"Josie," diye iç geçirdim ve ona doğru yürüdüm. "Öyle değil. Aslında tam tersi."

"Gerçekten mi? Çünkü birbirimizi sadece geceleri görüyoruz. Ve annen ne zaman onun evinde akşam yemeği yese, sırf beni de götürmemek için gitmemek için bir bahane buluyorsun. En son seninle New York hakkında konuşmaya çalıştığımda beni tersledin çünkü daha önce hayatımla ilgilenmediğin çok açıktı."

Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırıyorum, sertçe. Belli ki onları dışarı çıkarmaya çalışıyorum. "Dinlemek istemedim çünkü her lanet olası hikâyede, senin boktan eski sevgilin Dandy," adını bilerek değiştiriyorum, "büyük bir rol oynuyordu. Ne zaman işinden bahsetsen, o herif de oradaydı!" Hayal kırıklığı içinde neredeyse bağıracaktım. "Ama lanet olası sebep bu değil, Joz. New York'taki hayatını dinlemek istemedim çünkü dinlediğinde gözlerin parlıyor. Ve biliyorum, *biliyorum*, orada burada olabileceğinden daha mutluydun. Ve biliyorum ki gideceksin."

Ben devam ederken yavaşça gözlerini kırıştırarak ve tamamen şaşkın bir şekilde beni izliyor.

"Peki ya akşam yemeği? Seni zor durumda kalmaktan korumaya çalışıyordum. Annemin evine adımını attığın anda sana gelinlik giydirmeye çalışacak. Ve inan bana Josie, küçük bir kasabada kalmayı ne kadar istemediğini biliyorum. Seni çok net duydum. Bu yüzden, tıpkı benim yaptığım gibi sana aşık olduktan sonra gittiğinde ailemi gelecekteki hayal kırıklığından koruduğum için beni affet."

"Sen-" Boğazını temizliyor. "Beni seviyor musun?"

"İstiyorum." Yenilgiyle iç çektim. "Ve ne yazık ki, seni burada kalmaya ikna etmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Az önce yaptın." Gözleri yaşlarla parlıyor.

Onu doğru duyduğumu sanmıyorum. "Ne dedin?"

"Az önce yaptın. Yani, beni kalmaya ikna etmek için bir şey yaptın."

"Bir aşk ilanı mı?"

Omuz silkiyor. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Ona doğru yaklaşıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Deli gibi buraya koştuğum için özür dilerim." Daha önce hiç söylemediğim bir şeyi söylemeden önce derin bir nefes alıyorum. "Nerede durduğunu bilmiyordum ve kendimi güvensiz hissettim. Bu..." Yanağımı çiğniyorum, doğru kelimeyi arıyorum, "benim için yeni bir duygu. Tekrar ziyaret etmek istemediğim bir duygu."

"Ken," diye iç geçiriyor her şeyi anlatan *gürültülü bir* gülümsemeyle, "o kadar büyük bir sakin var ki, 'güvensiz' kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmiyor olmalısın."

Ve böylece, bir kez daha durumu hafife alıyor.

"Bekle bir dakika." Papağanın daha önce ne söylediğini hatırlayarak geri çekildim. Küçük pislik cümleyi hiç bitirmemiş, anlamını tamamen bozmuştu. O kuşu bir daha asla dinlemeyeceğim.

"Ne oldu?" Kaşları endişeyle birbirine yapıştı. "Papağan çorbası hakkında ne düşünüyorsun?"

Josie yüksek sesli bir kahkaha atarak başını geriye atar ve tüm güvensizliği kaybolur.

Ckapt'ca Tkiat'm-Fivc

J OSIE

O lanet kuşun tüm sırlarımı ifşa etme yeteneğine sahip olduğunu öğreneli birkaç gün oldu ve ben av peşindeyim. Ama tüylü şey kayıp. Belli ki kanının peşinde olduğumu öğrenmiş ve ortadan kaybolmuş. En azından benim etrafımda görünmüyor. Kenneth da onu görmediğine yemin ediyor ama ona artık güvenmiyorum çünkü o lanet gri horoza karşı zaafı var.

Bugün Kenneth'in ailesiyle resmen tanışacağım gün. Leila ve Alex'le zaten tanışmıştım (tabii ki) ama bugün diğerleriyle de tanışacağım. Anneleri sonunda Freya ve bebek için barbekü yapma konusunda serbest bırakıldı ve tüm kasaba davet edildi.

Eylül ayının sonundayız ve hava akşamları serin olabilir, bu yüzden birisi dışarıda ızgara yaparken evin içinde ev sahipliği yapmaya karar verdiler. Bu bir aile toplantısı olduğu ve herkesi etkilemem gerektiği için ne giymem gerektiği konusunda endişeliyim. Ama topuklu giydiğimde kendimi en güçlü halimde hissediyorum. Ama birinin evine gidip parke zemini mahvettiğinizde topuklu ayakkabılar kötü oluyor. Çıkardığım tıkırtı sesinden bahsetmiyorum bile.

Ailesini bir kıyafetin gücüyle mi etkilemek yoksa onları 'ben' ile mi etkilemek? Seçim çok açık. İç çekip beyaz spor ayakkabılarımı giyiyorum.

"Hazır mısın?" Ken yatak odasına girerken sorar.

"Bilmiyorum. Ne giymeliyim?" Ayakkabı bağcıklarını bağladıktan sonra banktan kalkıyorum. "Böyle iyi mi?" Siyah pantolonumu ve ipeksi kırmızı gömleğimi avuçlarımla düzeltiyorum.

Gülümsüyor ve yanıma geliyor. "Gergin misin?"

"Hayır. Evet! Hayır!" Başımı sallıyorum, bu mırıldanmayı durdurmaya çalışıyorum. "Hayır, iyi değilim ve evet, gerginim. Ailenle ilk kez tanışıyorum. Ya benden hoşlanmazlarsa? Taşınır mıyım? Sonra benim yanıma mı taşınırsın? Ondan sonra birbirimizi göreceğiz miyiz?"

Omuzlarımdan tutup beni kucağına çekiyor. Başımın tepesini öperken göğsü sessiz kahkahalarla inliyor. "Seni sevecekler Josie. Eğer kavga edersek, senin yanında duracaklar ve beni bu evden kovacaklar. Güven bana."

"Ama bu adil değil," diyorum, yüzüne bakabilmek için biraz uzaklaşarak. "Burası senin evin."

"Bizim, Joz. O bizim." Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor, beni bırakıyor ve gömme dolabın kendi tarafına doğru yöneliyor. Tek öpücüklerinin her zaman nazik olması ama ne zaman sevişsek öpücüklerin tükeniyor olması ne tuhaf. Bu nazik dokunuşlardan ve yanak öpücüklerinden hoşlanmayacağımı sanıyordum ama meğer hayatımı en az onun hayvani sevişmeleri kadar renklendiriyorlarmış. Anladım.

Kenneth elinde bir kutuyla çıkmadan önce birkaç saniye dolabın içinde dolaştı. Sessizce bana doğru yürüyor ve kutuyu yatağın üzerine koyuyor.

"O da ne?"

Ona doğru başını sallıyor. "Aç şunu."

Merakla, kapağı dikkatlice çekip çıkarıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Elektrikli katırlarım!"

Ayakkabılarımı aldım ve incelemeye başladım. Bozulmamış durumdalar. Bozulmamış. Bir ayı saldırısından ve çamurda boğulmaktan kurtulduklarına dair tek bir belirti bile göremiyorum. Onları göğsüme bastırarak buğulu gözlerle Ken'e dönüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum nefes nefese.

Başını sallarken temiz traşlı yanakları pembenin yumuşak bir tonuna dönüşüyor.

Hemen spor ayakkabılarımı çıkarıp katırlarımı giyiyorum. İşte tam burada kendimi güçlü ve yıkılmaz hissediyorum.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye eğlenen bir sesle soruyor aynanın önünde dans edişimi izlerken.

"Çok daha iyi!" Ona doğru koşuyorum ve her zamanki gibi çelik gibi kollarıyla beni yakalıyor. Kendimi ona sarıyorum, bedenimi onun üzerinde hissetmeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim"

çok teşekkür ederim, Şerif."

Ardından ona verdiğim öpücük neredeyse geç kalmamıza neden oluyordu ama aynanın önünde kırmızı rujumu düzeltirkenki memnun bakışı buna kesinlikle değdi.

Ailesinin evine vardığımızda, park yeri yoktu ve sokaktaki ve yakındaki araba yollarındaki her yer doluydu. Bu yüzden uzağa park ediyoruz ve el ele tutuşarak yürüyoruz, bu sırada bana ailesi hakkında kaçırmış olabileceğim her şeyi hızlıca anlatıyor.

Ken tam ön kapıyı açacakken, kapı uçarak açılıyor ve Leila'ya çok benzeyen küçük, kızıl saçlı bir kadın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bizi karşılıyor. Stella, Ken'in annesi.

"Josie!" Bana doğru koşuyor ve ben daha bir kelime bile söyleyemeden, sanki uzun zamandır kayıp olan çocuğuymuşum gibi bana sarılıyor. "*Sonunda* seninle tanışabildiğim için çok mutluyum," diye mahcup mahcup bakan Kenneth'a ters ters bakıyor, "tanıştığımıza! İçeri buyurun. Seni bekliyorduk ve seni kaçırp kaçırmadığından emin değildik."

Kolunu bana doluyor ve Kenneth'ı tamamen görmezden gelerek beni içeri götürüyor. Her yer konuşan insanlarla doluydu. Beni gördüklerinde el sallayarak adımı söylüyorlar, ben de el sallıyorum. Mutfığa girdiğimizde Alex'in gözleri bir an için büyüyor, sonra yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Öde bakalım!" diye bağıyor, avuçlarını açmış.

Alex'in daha genç görünen bir versiyonu, ki bu Aiden olmalı, cebinden bir yirmilik çıkarır ve gözlerini devirerek Alex'in eline tutuşturur. Alex ona sarılırken Leila da yüksek sesle iç çekerek aynı şeyi yapar ve Alex'in daha çok gülmesine neden olur.

"Oh, kahretsin." Justin oturma odasından geliyor. "Biz mi kazandık?" Mutlu yüzünde köpekbalığı gülümsemesiyle orada duran Alex'e bakar.

"Oh, hayır. Ben kaybettim." Kayla Justin'i takip eder ve Alex'in eline bir yirmilik sıkıştırır. "Ve, oh, evet, Şerif sonunda taşaklarını buldu," diye kıs kıs gülerek Kenneth'a doğru bir bakış gönderir.

Archie yüksek sesle homurdanırken, Kayla kolunu Kayla'nın omuzlarına dolayan ve onu kolunun altına alan Justin'e doğru ilerler. Burnunu kızın saçlarına bastırduğunda yüzünde saf bir hayranlık ifadesi belirir. Güzel yüzünde mutlu bir gülümseme yayılırken Kayla kolunu Justin'in gövdesine doluyor.

"Sana inancım vardı Kenny. Evet," diyor Kayla, gülmemek için kendini zor tutarak. "Ama Donna'nın kafesindeki masada Joz'la yaptıkların hakkında çıkan dedikodulardan sonra, annenin mutfığında yüzünü göstermeyeceğini düşündüm."

Archie, "Bahse girerim annesinin mutfağı daha kötülerini görmüştür," diye araya girince Stella yüksek sesle kıkırdadı, bu da tüm çocukların hep birlikte inlemesine neden oldu.

"Sizi şerefsizler." Kenneth bana doğru yürüdü ve yanımda durdu.

Ona baktım. "Neler oluyor?"

"Bahse girdiler," diye açıklıyor sinirli bir şekilde.

"Nasıl hissediyorsun, kardeşim?" Alex parayı arka cebine koyarken kıkırdıyor. Şaşkınlığımı görünce açıklamaya çalışıyor. "Ken ve buradaki herkes Freya'ya evlenme teklif edeceğime dair bahse girmişti. Ve şimdi aynı şey onun da başına geliyor." Alex kıkırdıyor.

"Ne üzerine bahse girdin?" Merakla sordum. Bir an için tuhaf hissettim ama şimdi kötü niyetli olmadığını anlıyorum, aslında kulağa komik geliyor.

"Sana inanan tek kişi bendim. Jestime karşılık verdiğin gibi değil, pislik herif," diye mırıldanıyor Ken'e bakarak.

"Dil!" Stella bağılıyor ve Alex'in kafasının arkasına bir havluyla vuruyor.

"Özür dilerim," diye kıkırdıyor. "Ama her neyse, herkes," gözleri etrafta gezinirken, "bizi ekeceğini ve kadının seks zindanına kilitleyeceğini düşünürken onu buraya getireceğini söyledim."

Stella tekrar kıkırdamaya başlıyor ve herkesi inletiyor. Tekrar. Kendimi seksenli yıllardan kalma bir sitcom'da gibi hissediyorum ve bu çok hoşuma gidiyor.

"Anne, hayır," diyor Aiden.

Hepimiz birden inanılmaz derecede acıkmış hissediyoruz çünkü uzun boylu bir adam elinde kocaman bir tabak dumanı tüten ızgara yemekle dışarıdan içeri giriyor. Ağzım anında sulandı.

"Baba, bu iğrenç kokuyor!" Leyla bağılıyor ve mutfaktan dışarı koşuyor. Evet, hamileyim. Ve hayır, herkes aç hissetmiyor, görünüşe göre, sadece ben. "Sen Josie olmalısın. Merhaba." Tabağı masaya koydu ve elini arka cebine atıp bir cüzdan çıkarıyor. Bir yirmilik çıkarıp kolunu sessizce Alex'e doğru uzatıyor, o da boktan bir sırıtışla parayı cebine atıyor.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum." Baba Keith, karşılığında yüksek sesle homurdanan Kenneth'e göz kırpmıyor.

"Bunu fark etmemiştim," diye cevap veriyor, cüzdanını cebine geri koyarken Keith'e dikkatle bakıyor.

"Anlambilim." Kıkırdıyor ve tezgâha yaslanıyor. "Ee Josie, Bayan Roberts'ı şu ana kadar nasıl buldun? Evinize kurduğunuz o yaramaz salıncakta son zamanlarda herhangi bir aktivite yaptınız mı?" diye sorar, gülmemek için çok çaba sarf eder.

Gözlerimi deviriyorum. Görünüşe göre, kimse her şeyi başlatan bu söylentiye yaşamamıza izin vermeyecek.

"Bolca, Bay Benson. Çok." Ben de tüm dişlerimle gülümsüyorum ve o da gülüyor.

"Burada iyi olacaksın." Tezgâhtan kalkıp oturma odasına doğru ilerliyor. "Torunum nerede, Freya? Bebeğimi benden saklamayı bırak." Sesi salonda yankılanıyor ve herkesi güldürüyor.

Stella masadaki sebzeleri düzeltirken, "Bu bebek için çıldırıyor," diye açıklıyor. "Freya onu huzur içinde beslemeye gitti, çünkü herkes onların üzerine titriyordu ve Alex de çılgına dönmüştü." Yemekleri bir profesyonel gibi doğramaya devam ediyor. "Bu arada, bir torunum daha olacak mı?" Hain kirpiklerinin altından bize bakıyor.

Kenneth kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Yapacaksın."

Donup kalıyorum ve ona bakıyorum. "Yapacak mı?"

Gözlerimi sabit tutarak, "Öyle olacak," diye onaylıyor.

"Yapacak," diye tekrarlıyorum sonunda ve herkesin meraklı bakışlarının üzerimizde olduğunu fark ederek onun kucağında rahatlıyorum.

Günün geri kalanı tek bir kırık lamba bile olmadan mükemmel bir şekilde geçiyor. Arkadaşlarımız ve komşularımızla kaynaşıyor, lezzetli yemekler yiyor ve komik dedikodular yayıyoruz. Bu küçük kasaba hayatını seviyorum ve neden ayrılmak istediğimi bilmiyorum.

Epiloguc

J OSIE

Birkaç (kaç ay olursa olsun) ay sonra.

Az önce teslim edilen tabelaya gözlerimde yıldızlarla bakıyorum. *HopeWorks*. Kendi şirketimin adı ve bu küçük kasaba ve içindeki herkes olmadan bunu başaramazdım.

Sonunda bana ısınan ve şimdi her sabah uygun bir *saatte* bir fincan düzgün kahve içmek için uğrayan Bayan Roberts bile hâlâ Donna'nın bok listesinde ve düzgün bir karışım alamıyor. Aralarında ne geçti bilmiyorum ama Bayan Roberts ne zaman sorsam bir kabuk gibi kenetleniyor, ben de sonunda bunu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Bu, benim ve Ken'in faaliyetleri hakkında söylentiler yaymayı bıraktığı anlamına gelmiyor, ama onlardan hoşlanmaya başladım. Bu noktada yerel cazibenin bir parçası.

"atlak kı. ÇATLAK GT!"

Parmaklarımla okşadığım tabeladan başımı kaldırdığımda, ağız bozuk papağanımızın pencere kenarında oturduğunu görüyorum ve bu yeni hakaretin nereden gelmiş olabileceğini merak ediyorum. Onu evlat edindiğimizi söylemek isterdim ama eminim o bizi evlat edindiğini düşünüyordur. Her neyse, ihanetinden dolayı birkaç hafta debelendikten sonra onu affettim. Bu Kenneth'i o kadar mutlu etti ki, arkamdan hainlik yaptığını hemen anladım. Görünüşe göre Bird bir süredir Kenneth'in ispiyoncusuymuş ve ikisi de birbirlerine bağımlı varoluşlarından keyif alıyorlarmış.

Bu arada, ona hala Bird'den başka bir isim vermiyoruz çünkü ona ne zaman bir isim bulsak alınıyor ve gidiyor. O yüzden Bird olsun.

"Ne istiyorsun, Hain?" Ya da bunu. Aslında o isme de cevap veriyor.

"Yemek, kadın. YEMEK, KADIN!" Sanki burada davetsiz misafir benmişim gibi gagasını öfkeyle yüzeye vuruyor.

Onu içeri almak için pencereyi açıyorum ve onun için biraz meyve kesmeye gidiyorum.

"Büyük alete ihtiyacım var," diye bağılıyor, yüzümün yanında uçuyor ve kanatlarıyla saçlarımın tellerini savuruyor.

Nereden geldiğini anladığım için homurdanıyorum. "Peki bunu nerede bulabilirim?"

"Sherrrrriff. Sherrrrriff koca sik." Papağan dansı yaparak başını hızla sallıyor.

"Şerif Koca Dick'e söyle, gelip pis işlerini kendisi yapsın ve onu köpek kulübesinden çıkarmak için seni göndermesin." Öfkeyle elmaları doğramaya başladım. Kenneth son bir haftadır kötü bir ruh hali içindeydi, karakoldaki ve evdeki herkesi kışkırtıyordu. Neler olduğunu bilmiyorum ama kanepede uyuyor. Aslında tam olarak değil ama benim güzel pirzolama erişmeden misafir odasında uyuyor.

"Alete ihtiyacım var. Sik. BÜYÜK SIK."

Küçük şeye gözlerimi deviriyorum - ona güzel kelimeler öğretmeye çalışıyorum, ama Bird reddediyor ve her zaman kirli denizci yöntemlerine geri dönüyor. Gerçekten utanç verici. Misafirlerimiz geldiğinde tüm pencereleri kilitlemek zorunda kalıyorum çünkü Kuş konuşmaya başlıyor.

Bir keresinde Kenneth'in ailesi buradaydı ve kapıyı çaldığında papağanı içeri aldım çünkü evde bir evcil hayvan olmasının sevimli olacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Küçük pislik evin içinde uçuyor, "Aferin kızıma" diye bağılıyordu. Sert. Aferin kızıma. Al şunu." Utancımdan öleceğimi sandım. Annesi kıpkırmızı yanaklarla oturuyordu ve babası gülmekten zor nefes alıyordu. Dersimi almıştım ve artık papağan bizim küçük kirli sırrımız.

Meyveyi önüne koyuyorum, telefonum çaldığında küçük şeyin gevezeliğini duymazdan geliyorum.

"Hey, Jennica!" Telefonu açtığımda neşeyle söyledim.

"Aman Tanrım. Josie, bir şeyler yapmalısın. Sana yalvarıyorum."

"Size yalvarıyoruz," diye sesleniyor bir başka kadın sesi ve ben onun Lily olduğundan şüpheleniyorum.

"Evet, sana yalvarıyoruz. Bir şeyler yap yoksa erkek arkadaşını zehirleyeceğiz. Son bir haftadır başımıza bela oldu ve bugün hepimizi çileden çıkarıyor."

"Ben de fark ettim. Neler olabileceğini biliyor musun?"

İki saniyelik duraklama Jennica'nın bir şeylerin peşinde olabileceğini söylüyor ama Kenneth'a sonsuza dek sadık ve o istemezse bana hiçbir şey söylemeyecek. Ama endişeli. Ve eğer doğru şüpheleniyorsam kızgın. Onu daha uzun süre köpek kulübesinde tutabilirim, ama dürüst olursam, bu benim ondan daha fazla acı çekmeme neden olacak. Onun mutsuzluğu bana zevk vermiyor, bu yüzden neden olmasın diye karar verdim.

"Birazdan orada olacağım. Postaya vermem gereken bir şey var, hemen sonra uğrarım."

Yüksek sesli bir rahatlama nefesi neredeyse beni telefonun içinden yere düşürüyordu. Neredeyse burada hissedebiliyorum. *"Teşekkür ederim. Akşam yemeği benden."*

Telefon kapanmadan önce, "Bunu kabul edeceğim," diye söz veriyorum. Jennica'yı severim. Çok komik biri ve her zaman benim tarafımda oldu. Ve sadakati her zaman hatırlarım, özellikle de hak edilmeden önce verilmişse.

Archie'nin evi tanınmış bir başarıya dönüştüğünden ve işlerim patladığından beri kurduğum yeni tedarikçilere göndermem gereken çekleri alıyorum. Jericho Landell ve ekibiyle iyi bir çalışma ilişkisi kurduk ve birlikte parlak bir gelecek için sabırsızlanıyoruz.

Randy'nin tasarımcılarının başarısız olduğu projeler için yardım isteyen birkaç eski müşterim var. İşe ihtiyacım olduğu ve sonuçta bu sadece bir iş olduğu için onları kabul etmeme konusunda dar görüşlü değildim. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde kendime bir isim yapacağım, bundan hiç şüphem yok. Özellikle de düştüğümde beni kaldıracak ve kalktığımda zaferlerimi kutlayacak harika insanlardan oluşan bir destek grubum varken.

Kız kardeşim yıllar sonra ilk kez beni aradı. Telefonu açtığımda ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemedim ama o, okul masraflarını karşıladığım için bana sessizce teşekkür ederek işi kolaylaştırdı. Spazm geçiren boğazımdan zar zor 'rica ederim' cümlesini geçirebildim. Bundan sonra, Kenneth'in sözlerini hatırlayıp onu ziyaret etmek isteyip istemediğini sorana kadar telefon bir dakika boyunca sessiz kaldı. Davetimden o kadar mutlu oldu ki, yüksek sesli bir zil sesi duyana kadar sohbet akıp gitti. Sonra derse gitmesi gerektiğini ama bir gün tekrar arayacağını söyledi.

Aylarca beklemem gerektiğini düşünüyordum ama sadece bir hafta sonra beni aradı. Ken, hayatında olduğumu kabullenmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi - daha önce sahip olduğunu bilmediği bir şey.

Ben de ona zaman verdim. O ikinci aramadan sonra,

haftada iki kez konuşuyoruz. Her aramada ruhum daha da hafifliyor. Sanki ailemi yeniden keşfediyorum. Ya da tabiri caizse ailemden geriye kalanları. Hâlâ annem, babam ve kardeşlerimle konuşmuyorum ama belki bir gün onları ziyaret ederim diye umuyorum. Kenneth yanımdayken tabii ki. Çünkü Şerif Benson gibi göz korkutucu bir adam bana destek olurken kimse boş konuşmak istemez.

Hayat güzel. Dürüst olmak gerekirse, Şerif'in vücudunu ve kocaman aletini özledim. Bu yüzden neler olduğunu anlamalı ve bunu düzeltmeliyim.

Mektupları postaladıktan sonra karakola gidiyorum. Jennica ve benim, Kenneth'in gazabından o kadar korktuğu için ona taktığımız isimle Dehşet Brad, iş yerinde işleri berbat ettiğinde yüzü soluyor ve ortalıkta görünmüyor. Sevimli, şımarık resepsiyonist Lily, bilgisayarında hararetle bir şeyler yazıyor. Kağıt yığınının arasında tamamen gizlenmiş ve işine o kadar dalmış ki, içeri girdiğimi bile fark etmiyor.

İş akışını bozmamaya çalışarak yanından geçiyorum ve Ken'in ofisine doğru ilerliyorum. Kapısı kapalıydı. Jennica yaklaştığımı görünce muzaffer bir edayla kollarını havaya kaldırıyor.

"İçeride mi?" Ofisine doğru başımı salladım.

"Evet. Sabahtan beri kapalı. Şimdiden Brad'in kafasını ısırp kopardı ve neredeyse benimkini çiğniyordu."

"Brad'in nerede olduğunu merak ediyordum." Kıkırdıyorum.

"Yaralarını yalıyor." Başparmağını arkasına atıp pencereyi işaret ediyor.

"Ya da kopmuş bir kafa," diye ekliyor, yüzünü buruşturarak.

"Lütfen insanları dışarıda tut, olur mu?" Ona imalı bir kaşla soruyorum.

Açık bir avucunu göğsüne koyuyor. "Sizin için her şeyi yaparım kraliçem."

Çok da ince olmayan bir göz kırpmayla cevap veriyor, beni kıs kıs güldürüyor ve masasından kumandayı kapıp televizyonun sesini yükseltiyor.

Omuzlarımı dikleştirip odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Atmosfer kasvetli. Ağır. Kenneth masasında oturmuş, eski usul insanların yaptığı gibi burada kayıt için tuttukları bir günlüğe bir şeyler yazıyor. Başının üzerinde bir fırtına bulutu var, ela gözlerine yansıyor. Kaşları birbirine yaklaşmış. Ve aslında biraz gerginleşiyorum çünkü ona neler olduğunu bilmiyorum.

Beni fark ettiğinde bir an için kaşlarını kaldırıyor ve beni tamamen görmezden gelerek yazmaya devam ediyor.

Hmm. *Pekala, Şerif, oyun başladı.*

Yavaşça ofisini istasyonun geri kalanından ayıran pencereye doğru yürüyorum ve panjurları kapatıyorum. Sonra diğerine yürüyüp aynısını yapıyorum. Topuklarımın yere vuruş sesi sonunda dikkatini çekiyor. Kalemimi düşürmemişti ama gözleri benim üzerimdeydi.

"Burada ne yapıyorsun Josie?"

Masasının önünden geçerken parmağımın kenarını işaret ediyorum. "Buraya kışınıza neyin girdiğini anlamak için rektal muayene yapmaya geldim," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Sonunda kalemi bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Bu yüzden mi kapıyı kilitledin ve panjurları kapattın?" Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

"Tarihi ana tanıklık etmelerini mi istiyorsun?" Dudaklarının seğirmesini sağlayarak karşı çıkıyorum. "Ben öyle düşünmüyorum."

Bacağımı onun devasa kalçalarının arasına yerleştiriyorum ve kışımı önündeki masaya yaslıyorum. Gözleri aşağıya dalıyor, yüzüme geri dönmeden önce tüm vücudumu tarıyor.

"Neye ihtiyacın var Josie?" Sesi şimdi daha boğuk. Daha alçak. "İyi oğluma ne kadar kötü olabileceğini hatırlatmak için."

Masadan uzaklaşıp bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüğümde gözleri açılıyor.

"Joz, ne yapıyorsun?" Omuzlarımı tutuyor, endişeyle kapıya bakıyor. "Bunu burada yapamayız."

Ona hınzır bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, işaret parmağımı karnına bastırarak onu geriye yaslanmaya ve rahatlamaya teşvik ediyorum. Karnı dokunuşumun altında çelik gibi oluyor ve daha sert bastırıyorum. Dudaklarını yalamadan önce kapıya bir kez daha bakıyor.

"Siktir, Josephina. Beni böyle kızdıramazsın."

Josephina.

"Ben değilim."

Göz temasını korurken yavaşça kemerinin tokasını ve ardından fermuarını çekiyorum. Gözleri parlıyor. Kaya gibi sert sikini serbest bırakıyorum. Büyüklüğü ve mükemmelliği beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Parmaklarımı uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum, ellerimde güçlü bir seğirme gözlemliyorum.

"Joz." Sesi ihtiyaçtan çakıllı.

Bayıldım. Onu bu şekilde merhametime bırakmayı ne kadar sevdiğimi unuttuğum. Bu noktada, onu neden kanepeye gönderdiğimi unuttum. Bunu neden yapayım ki?

Her gece *bunu* yiyebilecekken? *Aptal, aptal Josie.*

Yüzünü izlerken başını ağzımla kapatıyorum. Kırmızı rujumun onu ne kadar delirttiğini biliyorum, bu yüzden doğal olarak buraya gelmeden önce sürdüğümünden emin oldum.

Onu hiçbir zaman ağzıma sığdıramadım, ama ellerim var, bu yüzden işe yaramasını sağladım. Ve görünüşe göre çalışmam işe yarıyor çünkü beni uyarmadan önce sadece birkaç dakika sihrimi kullanmam gerekiyordu.

Ofisteki kimsenin bizi duymaması için alçak sesle "Yutmak istemiyorsan çekmen gerekiyor" diyor.

Aleti ağzımdayken gülümsüyorum, homurdanıyor ve bana yardım etmek için kalçalarını kaldırmaya başlıyor.

"Ama asla geri çekilmek istemiyorsun, değil mi Josephina?" Saçlarımı avucunun içine alıyor ve beni istediği şekilde yönlendirmeye başlıyor. "İyi bir kız gibi döllerimi yutmayı seviyorsun, değil mi?" Sesi çok alçak ve gür, tam da en sevdiğim şekilde.

İşte benim kötü Kenneth'im.

Saçlarımı yumruğuna doluyor ve ağzımın içinde kendini daha hızlı hareket ettirmeye başlıyor, bu da beni biraz ağlatıyor.

"Ben boşalacağım ve sen yutacaksın. Hepsini yutacaksın. Beni duyuyor musun?"

Başımı sallamayı deniyorum ama bu noktada kendi başıma hiçbir şey yapamadığım için onun merhametine kalmış durumdayım. Birkaç pompa sonra, aldığı zevkin ve hayal kırıklığının her zerresini yutuyorum, rahatlamadan önce kaslarının birkaç saniye kasılmasına neden oluyorum.

Aletini tekrar içeri sokuyor ve beni yukarı çekip kucağına oturtuyor. Burnu boynuma geliyor ve tenimi koklamaya başlıyor.

"Bu hafta seni çok özledim," diye fısıldıyor.

"Sana ne oldu?" Sırtına küçük daireler çizerek sessizce soruyorum.

"Ben-" diye iç geçiriyor ama başka bir şey söylemiyor.

Sonra kıcıma bir şey battı. Kemer olabileceğini düşünerek kıpırdandım ama hayır, daha büyük bir şeydi.

"Ciddi misin? Bir tur daha atmaya hazır mısın?" Kıkırdıyorum, kıcımlı kaldırıyorum ve elimi cebine sokup ruhsatsız silahını gıdıklamaya çalışıyorum. Ama tamamen farklı bir şey keşfediyorum.

Süper parlak pembe renkli küçük, kadife bir kutu çıkararak ona bir yılanmış gibi bakıyorum.

"Bu da ne Ken?" Korku içinde fısıldıyorum.

Yüksek sesle nefes veriyor. "Bu hafta biraz sinirli olmamın nedeni bu."

"Ne?" Gözlerinin içine bakıyorum. "Anlamıyorum."

Kaşları konsantrasyon içinde birbirine kenetlenmiş. Yanağını çiğniyor, bana neler olduğunu anlatıp anlatmamayı düşünüyor. Elimde kocaman bir taş tuttuğum için anlatsa iyi olur. Sonunda bir karar verdiğinde, elini belime götürüp beni sabit tutuyor.

"Bir sonraki adım için hazırım, Joz. Ne istediğimi biliyorum ve o sensin. Ama senin ne istediğini bilmiyorum ve bu beni ürkütüyor."

"Huysuz mu demek istiyorsun?" Orantısız bir gülümsemeye soruyorum.

"O da var." Kıkırdarak başını sallıyor. "Son zamanlarda senin Küçük Umut'tan ayrılma fikrine katlanamayacağımı keşfettim. Ya da beni. Asla. Ama senin bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum. Kalabileceğini konuştuğumuzu biliyorum ama fikrini değiştirip değiştirmediğini bilmiyorum."

"O zaman neden sormadın?" Sesim ancak bir fısıltının üzerinde.

"Bilmiyorum." O kocaman omuzlarını silkiyor.

"Belki de hazır değildin?" Soruyorum, aniden fark ediyorum ki birkaç ay önce bu soruyu sorma fikri beni çok korkuturdu. Ama bugün daha çok sormayacağı fikrinden korkuyorum.

"Öyleyim, Josie." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama senin öyle olduğundan emin değilim."

Boğazımda aniden oluşan kocaman bir yumruyu yutuyorum.

"Öyleyim," diye fısıldıyorum. Yüzü anında aydınlanıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Hem de çok. Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Boğuk bir kahkaha atıyor ve beni kendine çekiyor. "Bu anı ne kadar prova ettiğimi, evlenme teklif etmek için doğru yolu bulmaya çalıştığımı bilemezsin. Ve şimdi tamamen berbat ettim."

"Yapmadın. Bana sor." "Şimdi mi?"

Omuz silkiyorum. "Bence mükemmel bir zamanlama."

Gözleri benimkiler arasında gezinirken boynu sert bir yutkunmayla hareket ediyor. Sonunda derin bir nefes alıyor. "Josephina Monroe, beni onurlu bir adam yapıp elini ve kalbini bana verir misin?" Sesi gırtlaktan geliyor.

Elimi yüzüne doğru kaldırmadan önce kıkırdamaya başladım. "Evet, Kenneth Benson, senden onurlu bir adam yaratacağım ve seninle evleneceğim."

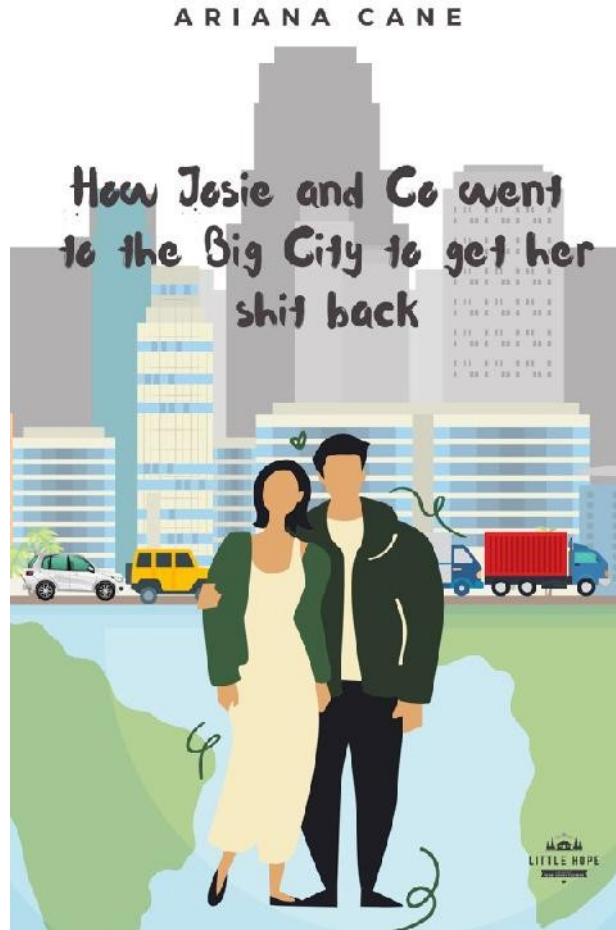
"Şükürler olsun!" Jennica diğer odadan haykırıyor ve ikimizi de güldürüyor.

"Bu kasabada hiçbir şey kutsal değil mi?" Alnımı onunkine değdirirken sessizce soruyorum. "Görünüşe göre seks salıncağımız dışında hiçbir şey. Bu arada nasıl öğrendiler?"

Kıkırdıyor. "Kuş dedikoduları yaymış olmalı." "Papağan çorbasını yeniden düşünmeliyiz," diyorum iç çekerek.

"Kesinlikle yapmalıyız." Gülüyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Bo "us St'oam

Little Hope'a hoş geldiniz veya tekrar hoş geldiniz!

Josie ve tüm ekibin ~~böktan~~-eşyalarını geri almak için New York'a nasıl gittiklerini görmek ister misiniz? Ya da Eski-Pislik Randy'nin hak ettiğini nasıl aldığını? Sen

bu bonus hikayeyi (4,5 bin kelime) [burada](#) bulabilirsiniz!

Ciltsiz kitabı okuyorsanız, bonus hikayeyi web siteme giderek bulabilirsiniz www.arianacane.com-the hikaye 'Ana Sayfa' sayfasında veya Küçük Umut serisi için 'Ekstralar' altında olacaktır.

Ack "owlcdgÃc "t's

Benim için farklı bir şey oldu ve bunu yapmaktan çok keyif aldım. Umarım siz de sonuçtan keyif almışsınızdır. Gördüğünüz gibi Kenneth'in hikayesi küçük kasaba havasını daha iyi yansıtıyor. Archie'den sonra hepimizin daha hafif bir şeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden delinmiş bir penisimiz var. :)

Ancak bunların hepsi yan hikayeler; bu bölümün asıl amacı teşekkür etmek.

Sözlerime SİZE teşekkür ederek başlamak istiyorum. Evet, size. Her kimsen ve her neredeyse. Kitabımı alıp ona bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Ya Little Hope'ta yenisiniz- hoş geldiniz ve buraya geldiğiniz için teşekkür ederim! Ya da geri dönen bir vatandaşsınız - tekrar hoş geldiniz ve burada kaldığınız için teşekkür ederim! Okuyucu olmadan hiçbir kitap olmaz. Yani, yazmamın sebebi sizsiniz.

Eğer adınızı birden fazla kez görüyorsanız, o zaman harikasınız demektir!

Asistanım Sarah Crouse'a çok teşekkür ederim. Her zamanki gibi. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Tam anlamıyla. En başından beri benimle birlikteydin ve eğer bir yere gittiğini düşünüyorsan... gitmiyorsun! LOL

Jennifer-evet, sen. Sürekli desteğin ve sadakatin için teşekkür ederim.

Meaghan, ben inanmadığımda bile bana inandığın için teşekkür ederim.

Darlene, sen benim yarasa sürtüğüksün.

Priya'ya. Küçük Umut'a olan sevgine her zaman güvenebilirim. Ve Justin'e.

İkimiz de Justin'i ve 9 inçini seviyoruz.

Janine, çocuklarıma olan sevgin kalbimin donmasını engelliyor.

İmkansız bir görevi üstlenen Tricia'ya. Teşekkür ederim!

Kelimenin tam anlamıyla fincanıma kahve koyan destekçilerime: Tricia, Priya, Shannon, Janine, Christina, Hailey, Meghan, Cris. Teşekkür ederim! Çok fazla kafeinli yakıt kullanıyorum. Kahvemini gelmesini sağlamanın yanı sıra, beni... şey, 'kendime gelmemi' (ne yaptığımı gördünüz mü? göz kırptım) ve yazmaya devam etmemi sağlıyorsunuz. Her bir yorumunuz ve mesajınız, sonunda ertelemeyi bırakıp lanet kitabı yazmaya geri dönmeme yardımcı oluyor.

Tracey'e - beni eğlendirmek için yaptığın her şey için :) Ve Kenny Baba'yı parlatmama yardım ettiğin için. O 'özel' sayfadaki yeri kesinlikle hak ediyorsun.

Lauren'a. TEŞEKKÜRLER!

Aiden'a. Kazara isim eşleşmesi tamamen tesadüfi! Bina kayıtlarını düzelttiğin için teşekkür ederim.

Sokak ekibime, bir grup harika insana (isimlerin sırası yanlış, duh): Jenny, Tricia, Steph, Cheryl, Tracey, Priya, Josie, Traci, Dar, Jen, Cristina, Preet, Crystal, Heather, Nikita, Stacey, Erin, Shannon, Anshul, Andrea, Rose, Christina, Jennifer, Marisa, Meaghan, Trinity, Hailey, Molly, Tessa, Lindsey. Umarım kimseyi unutmamışımdır ve grupla iki kez kontrol ettim. Ama bu günlerde kendi adımları bile zor hatırlıyorum, ha-ha, bu yüzden eğer karıştırdıysam lütfen beni affedin!

Başka bir şey yapabilecekken değerli zamanlarını kitaplarımı okumak için harcayan tüm ARC ekibime. Teşekkür ederim!

Eğer bir sebepten dolayı isminizi göremiyorsanız (bunun tek açıklaması dalgın benliğimin yazmayı unutmuş olmasıdır), hala buradasınız!

Hepinize teşekkür ederim! Bana yardım eden herkese ve kitaplarımı okuyan herkese sonsuza dek minnettar kalacağım.

~Sevgilerimle,

Ariana, Frank, Ghost, Midnight, Bird the Snitch (yeni eklenen) ve Maine'in tüm ayıları.

Ayrıca bknz Aaia "a Ca "c

Düşmüş Kapılar Dünyası serisi

Distopik, paranormal, kentsel fantezi romantizm serisi

Aldatılmışların Öyküsü, Düetin 1. Kitabı

Terk Edilmişlerin Öyküsü, Düetin 2. Kitabı

- vampirler, kurtadamlar, faeler
- gerçek düşmanlardan aşıklara
- dünya sona erdikten sonraki yaşam
- süper yavaş yanma
- bir yatak
- gerçek seri
- kavurucu gerilim
- tonlarca sır

Küçük Umut Serisi

Küçük kasaba, yavaş yanan, çağdaş romantizm tek başına

Perili Kalpler, Küçük Umut Serisi, 1. Kitap

- Alex ve Freya
- bir yatak
- grumpy-sunshine
- Yabancıardan düşmanlara, aşıklara
- TSSB'li eski bir donanma gazisi
- kaçak kadın
- woodchopping
- Ormandaki kulübe
- hasarlı MMC
- Maine'in tüm ayları

Suçlu Zihinler, Küçük Umut Serisi, 2. Kitap

- Justin ve Kayla
- gerçek zorba romantizmi
- groveling
- dövme sanatçısı-garson/tamirci

-iyi bir sebep için iletişimsizlik

-wildlife of Maine

Kırık Ruhlar, Küçük Umut Serisi, 3. Kitap

Mark ve Alicia

-itfaiyeci ve yazar

-yabancılardan komşulara, sevgililere

-acı/rahatlık

-travma iyileşmesi

-erkeğin en iyi arkadaşı

-koruyucu MMC

Kırılğan Hayatlar, Küçük Umut Serisi, 4.

Kitap Archie ve Leila

-düşmanlardan aşıklara

-bir yatak

-Ormandaki kulübe

-yaş-aralığı

-kardeşinin en iyi arkadaşı

-en sevilen karakter

-wildlife of Maine

-travma iyileşmesi/PTSB (MMC)

-Bir sürü dövme ve piercing (MMC) Gizli

Korkular, Küçük Umut Serisi, 5. Kitap

Kenneth ve Josie

*-patlican**

-uzun süreli bekar

-Yabancılardan düşmanlara, aşıklara

-zorunlu yakınlık

-curvy heroine

-şerif/tasarımcı

-wildlife of Maine

-komik küçük kasaba durumları

-'Kırılğan Hayatlar'dan sonra zihin rahatlıyor

-yavaş yanık